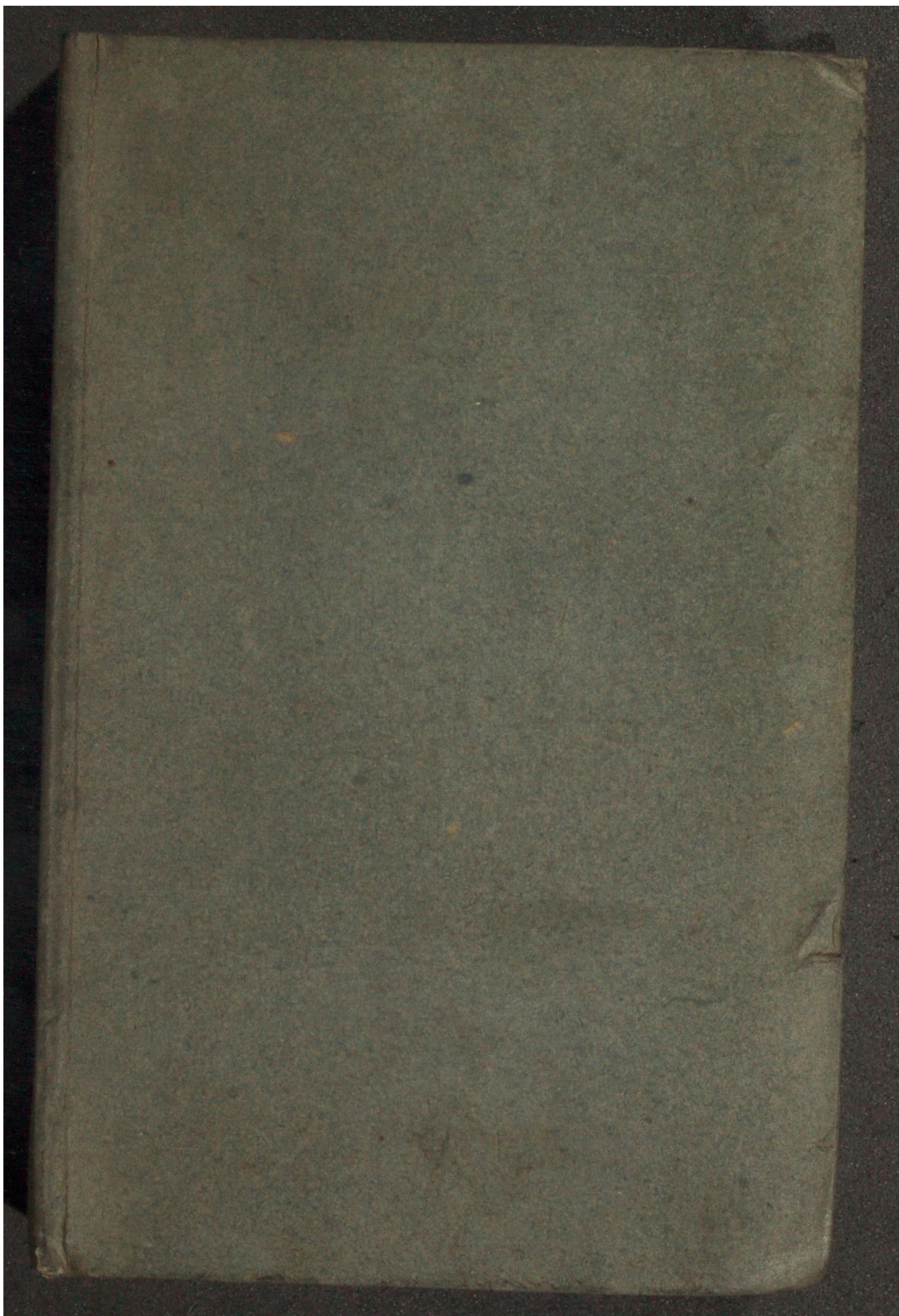
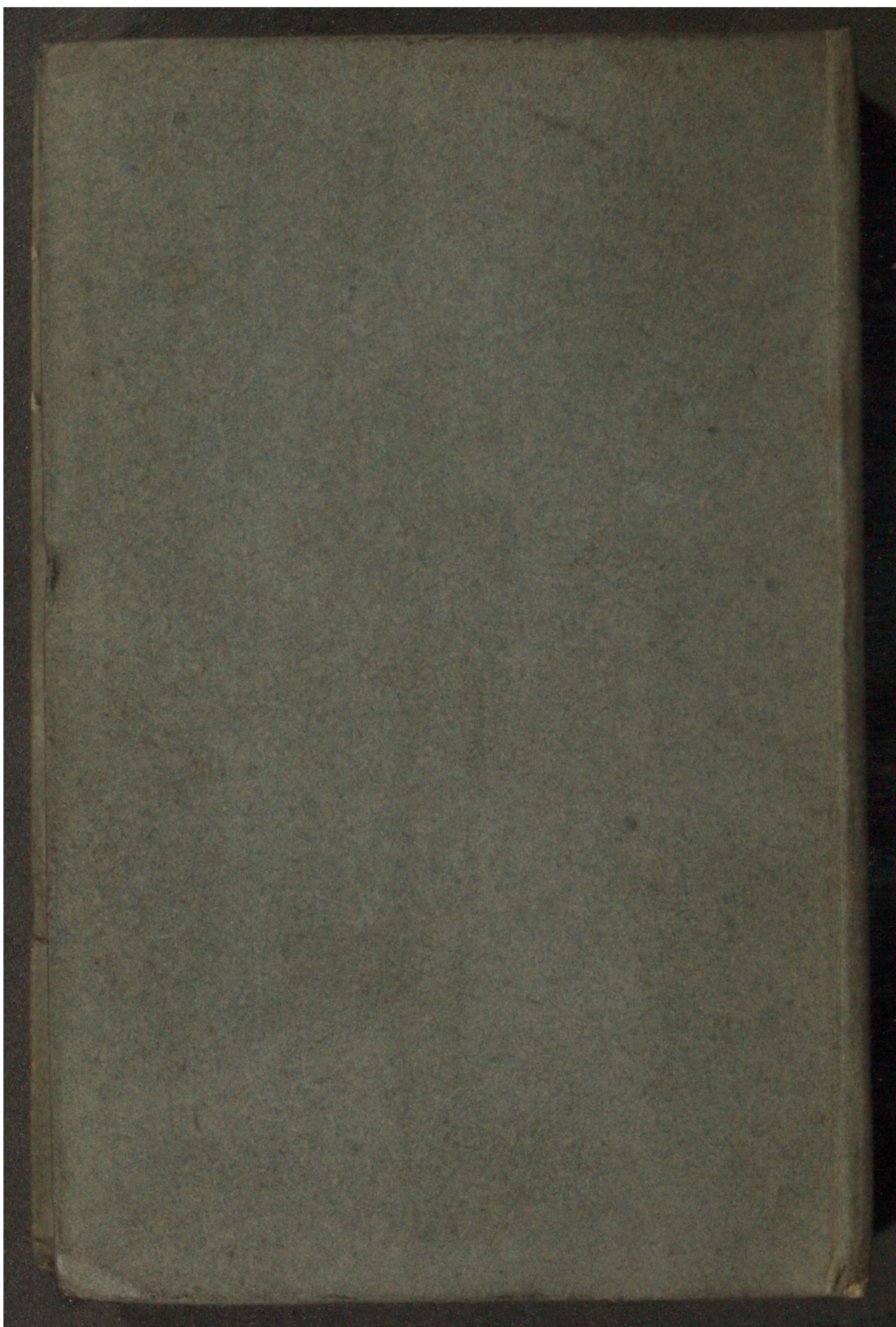
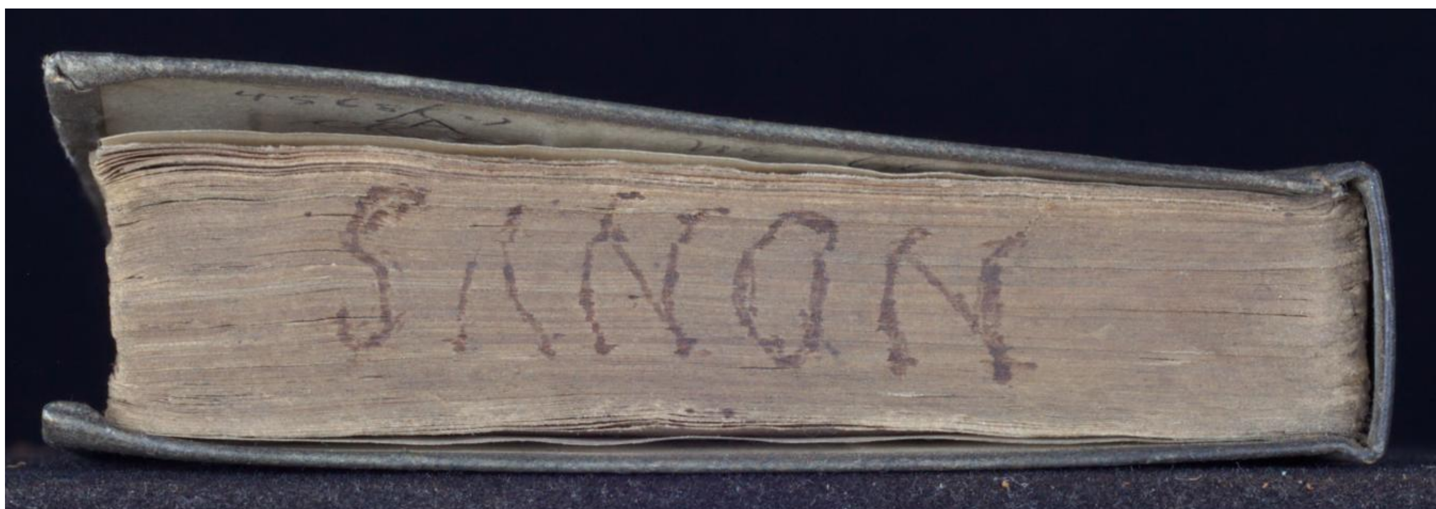

Noni
1568

Noni

MEDICI CLARISSIMI DE OMNIVM PARTICVLARIVM MORBORVM CVRATIONE, sic ut Febres quoque & Tumores præter naturam complectatur, LIBER, nunc primum in lucem editus, & summa diligentia conuersus

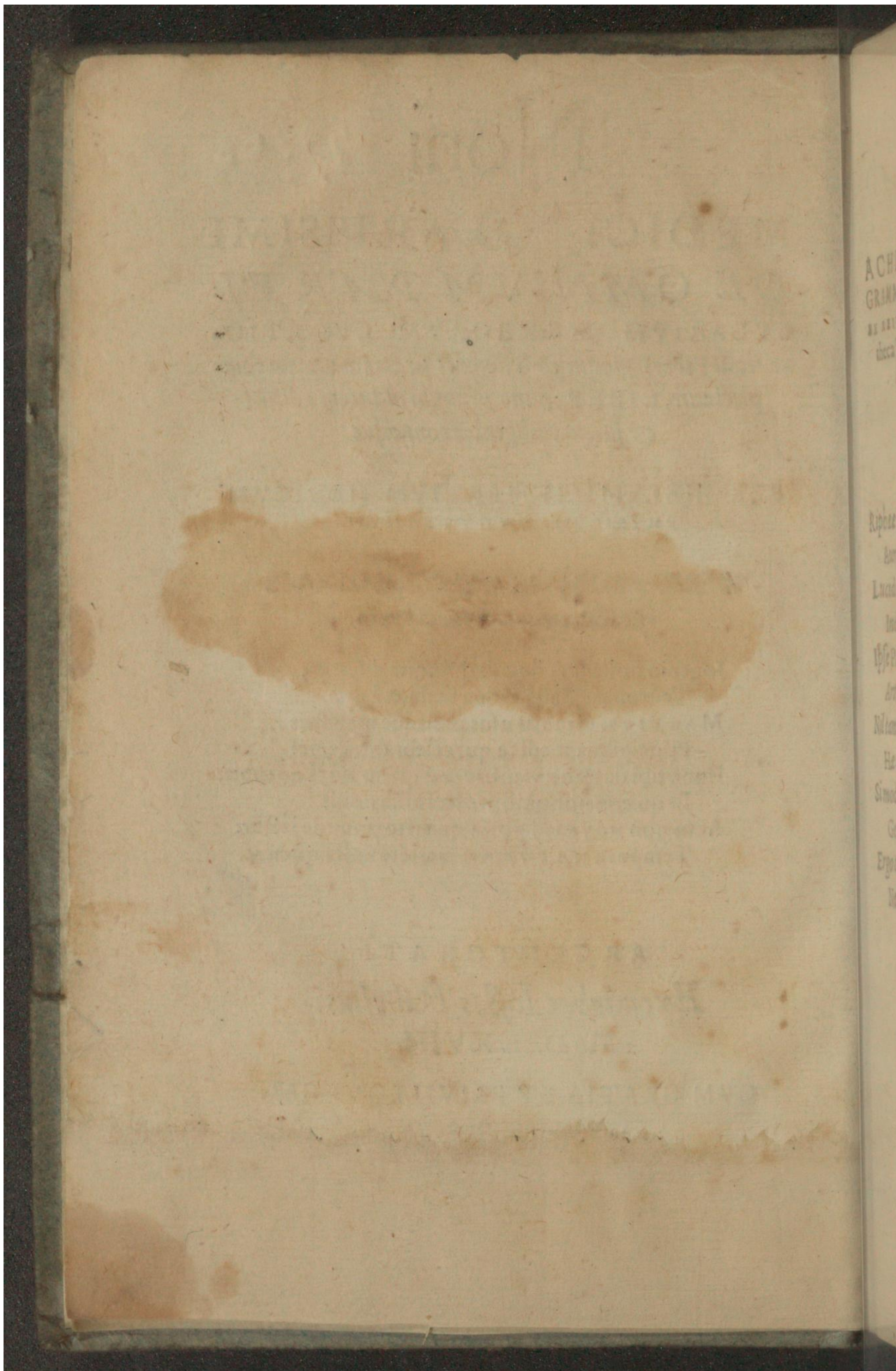
PER HIEREMIAM MARTIVM MEDICVM PHYSICVM AVGVSTANVM.

HIERONIMVS VVOLPHIVS Oetingensis ad Lectorem.

Ingenio pollens & linguis quinque disertus,
Teutonica, Galla, Graia, Itala, & Latia.
MARTIVS, & mutis usus uiuisque magistris
Principibus, medica qui celebrantur ope:
Hunc tibi dat NONVM, NOVIVM quem fortè uocabis:
Et quæres nunquid proferat ille noui?
At tu non NOVA sed BONA quærito prouide lector:
Tempora NATVRAM uertere nulla queunt.

ARGENTORATI
Excudebat Iosias Rihelius.
M. D. LXVIII.

CVM GRATIA ET PRIVILEGIO CAEsareo ad annos octo.

ACHILLIS P. GASSERI L. EPIGRAMMA IN NONVM MEDICVM, QVEM EX REIPVBLICAE AVGSTBVRGENSIS BIBLIOtheca Hieremias Martius medicinæ doctor, Gallicanique nosocomæi apud eandem ordinarius Physicus, nunc primum in lucem Græce edebat, ac Latinum faciebat.

Riphææ gentes dent Mardros atq; Zobellos,
Aurum atq; Argentum Carpathus atq; Tagus.
Lucidulas gemmas, uel Aromata dulcia mittant
Indus, Arabs, & Afer, uel noua terra Peru.
Ipse Paracelsus stibium, uel chemica fallax
Arte sua exhibeat Pharmaca dira quoq;.
Nil tamen ad NONVM *medicum, quem Martius hîc dat,*
Hæ merces uel opes, candide lector erunt.
Si modo quis sanam, sine morbis, uiuere uitam
Gestit, & incolumes optat habere dies.
Ergo thesauros cunctos superat liber ille,
Nemo etenim est diues, ni bene & is ualeat.

INTERPRES AD ZOILVM.

Inuide quid cessas doctorum carpere scripta?
Quis poterit morsus Mome cauere tuos?
Conuicijs quãuis laceres, & dira mineris,
Non tamen incepti pœnituisse potest.
Nil tibi quod rectum est sapit, et nihil ipse laboras,
Audax ingenio cuncta metire tuo.
Sed quod nunc præsens ætas contemnit & odit,
Posteritas forsan grata probabit opus.

Hieremias Martius F.
28. Iulij 1567.

AMPLISSIMIS VIRIS, NOBILITATE GENERIS, VIRTVTE ET SAPIENTIA PRAESTANTISSIMIS, CVRATORIB. COSS. ET SENATVI REIPVB. Augustanæ, Dominis suis colendiss. Hieremias Martius. S. D.

VLTAE SVNT, VIRI amplißimi, eæq; grauißimæ causæ, quibus impulsus, has laborum meorum primitias, seu NONI de morborum curatione librum, primùm à me latinitate donatū, sub illustris nominis uestri auspicio in lucem emittere, uobisq; potißimum dedicare constitui. Etsi enim à natura me ad hoc posteritatis adiuuandæ studium natum esse aliqua ex parte uiderem, in eamq; rem toto animo, & studio omni incumberem, cogitationum denique mearum prima semper illa esset & antiquißima, quo quam plurimis mea opera prodesse (consilium secutus summorum uirorum, & doctißimorum hominum) & iuuandi studio antecellere possem: hactenus tamen semper, quo minus id, quod auidißimè cupiebam, re ipsa præstarem, uel ætatis, uel iudicij infirmitas, obstitit. accedit, quod his peruersis hominum moribus adeò quorundā delicatæ sunt aures, ut nihil nisi quod summo studio elaboratum, & omnibus suis numeris sit absolutum, audire uelint, & si quid ab illa summa perfectione absit, statim tanquam ineptum, nullo prorsus adhibito iudicio, uel animi æquitate, turpiter cauillentur, non absq; summa existimationis læsione, & bonarum literarum iactura. Quod ne mihi aliquando

quoq; contingeret, sedulò ab ineunte ætate usq; operam dedi, pro eo quo cognitionis rerum & scientiæ amore tenebar, ut naturam omnibus suis partibus explere possem. Quod an assecutus fuerim, qui mea minimè magnifacio, uel quicquam arroganter mihi tribuo, aliorum esto iudicium. Hoc tamen confirmo, tantum fuisse in me ardorem studiorum, tantam naturæ uim, tantam quam ex discendo capiebam uoluptatē, ut nihil quicquam magis expeterem, quam ut aliquando omne tempus in bonorum autorum lectione, ab omni alia cura uacuus consumere possem. Sed antequam huius uoti compos fierem, multæ molestiæ subeundæ, multæ difficultates superandæ fuerunt: quæ hoc leuiores uidebantur, quo maior utilitas, quam inde consecuturam liquidò perspiciebam, erat. & cum uiderem me non esse prorsus nullo ingenio, animum ad literas, ad quas naturæ quadam ui haud obscura rapi uidebar, adieci, consilio prudenti sanè, si uoluntati honestißimæ euentus semper respondißet, nec conatus nostri præclari illi quidem & optimi aliquoties non sine magna molestia fuissent impediti. Sed cum cogitarem quanta bonarum literarum dignitas, qui splendor, quæ præstantia, & quam illarū cognitio ad Reipublicæ administrationem necessaria esset, quam deniq; utilitatem rebus humanis afferret, nullis laboribus deterreri deinde, uel difficultatibus ab instituto auocari uel potui, uel debui. Itaq; primis statim annis in hac celebri schola uestra, quæ à uobis magnis sumptibus sustentatur nullo alio consilio certè nisi ut iuuentutem bonis studijs florentem habeatis, prima literarum fundamenta posui, & in politioribus disciplinis tantum profeci, ut præceptores (inter quos Xystum Betuleium & honoris & amoris causa nomino) quibus ob ingenij quandam opinionem mirificè charus

eram,

eram, non omnino malè de ſtudijs meis exiſtimarent, ſeduloq; adhortarentur, ut quemadmodum cepiſſem, pergerem, nec ulla ratione me à diſcendo abduci paterer, ſed omnes potius uias perſequerer, quibus ad id quod cupiebam, peruenirem. Quorum honeſtiſsimæ uoluntati mos planè gerendus fuit. Videbam enim amorem quo me proſequebantur eſſe ſingularem propè. eosq; cogitationes ſuas omnes eò dirigere, ut aliquando me nec laboris, nec induſtriæ pœnitere poſſet. Itaque cum iam complures annos in literis humanioribus ſumma qua potueram diligentia uerſatus eſſem, & ſedulò me in utraq; lingua, & Græca & Latina exercuiſſem, nec ullum certum uel uitæ, uel ſtudiorum genus adhuc delegiſſem: uariæ cogitationes animum meum diu, ut uerum fatear, ſuſpenſum tenuerunt. A pueris equidem magno ſacrarum literarũ amore capiebar, eosq; ſcriptores, qui de diuinis rebus tractabant, ſumma cum uoluptate legebam. Intelligebam ſcilicet Chriſtiano homini præcipuè cõuenire, nihilq; antiquius eſſe debere, quam ut DEVM conditorem qua debet obſeruantia colat, in eoq; omnem ſpem ſuam collocet. Sed cum paulò altius conſiderarem, quæ huius officij dignitas eſſet, & tenuitatis meæ ipſe mihi conſcius eſſem: conſilium paulatim mutare, & aliud uitæ genus inquirere cepi. Legum ſcientia, ob tantam & autorum, & opinionum uarietatem mihi uidebatur difficilima, & natura à litibus in quibus dirimendis ferè tota ſemper eſt occupata, abhorrebam. Reliqua erat medendi ars, ad quam naturæ quadam inclinatione propendebam, eamq; multis nominibus mihi amplectendam eſſe exiſtimabam. Siue enim dignitatem eius, ſiue utilitatem conſidero, reliquis certè omnibus artibus longo interuallo uidetur eſſe ſuperior, quicquid tandem dicant, qui ſuſpicionibus ſuis paulò

licentius indulgent. neq; enim hoc loco animus est curiosius de artium præstantia disputare. Cum itaq; non parui interesse uiderem, ut quis quam primum optimis uteretur præceptoribus, nec ob rei familiaris angustiam aliò conferre me, quod unicè optabam, possem: commodè sanè cecidit, ut eo ipso tempore Constantinopoli Augustam afferrentur annales Ioannis Zonaræ, & Nicetæ Choniatæ historia, sumptibus Magnifici & generosi uiri, & studiosorum omnium Mecænatis ANTONII FVGGERI. Quos cum prudentißimus uir, in iudicium adhibitis doctißimis hominibus, præcipuè uerò Ludouico Carino, cui & tribuebat multum, & quo uno omnium maximè delectabatur, dignos existimaret, ut in publicum exirent, cum ob rerum quas tractabant amplitudinem, tum ob historiæ seriem longißimam à condito mundo usq; eleganti ordine deductam, solicitè (ut fuit propagandæ posteritatis studiosißimus) de conuersione cogitare, & quem ei muneri præficere posset, anxiè deliberare secum cepit. Et tandem de multis unum, eumq; omni liberali doctrina politißimum uirum, & in lingua utraq; singularem propè, Hieronymum Vuolfium, scholæ & urbis uestræ ornamentum, non exigua præmij spe proposita, elegit. Quem laborem hoc libentius suscepit, quo iuuandæ posteritatis studiosior, & Fuggeranæ familiæ laudis propagandæ auidior fuit. Sed cum ob afflictam ualetudinem, à qua ferè nunquam ob aßiduum in literis studium, ut ego quidem existimo, liber est, solus & uersioni, & scriptioni uacare non posset, me sibi, accedente autoritate & consilio, Ioannis Baptistæ Heintzelij, uiri & rerum tractandarum usu eximij, & mei amantißimi, à cuius prædicatione inuitus digredior, socium laborum adiunxit, meaq; opera in exscribendo Zonara & Choniate græcè &

latinè ultra integrum annum usus est, eamq; non prorsus improbauit. Qui uel ob hoc minus grauis mihi esse debuit, quod et triennij sumptus Antonius Fuggerus eo exacto, pollicitus est, & liberalißimè etiam præstitit, & ego tantum utilitatis ex doctrina, & domestica consuetudine Vuolfij cepi, ut eius laboris nunquam me pœnitere debeat. Cum autem omnino absoluto hoc penso, apud animum constituissem Medicinæ, arti præstantißimæ & utilißimæ, sine qua nullam omnino firmam et perpetuam iucunditatem uitæ tenere possumus, operam dare, eiusq; perdiscendæ incredibili cupiditate arderem, Ingolstadium primum (uerebar enim ne repentina illa aëris et uictus mutatio, ualetudini, à qua alioqui parum firmus eram, damnum aliquod afferret) idq; iussu, & cum bona uenia Mecænatis, me contuli. ibiq; per integrum annum commoratus sum, non omnino sine ulla utilitate, præceptore usus, Laurentio Gryllo, artis Medicæ Doctore eximio, uiro multarum rerum usu instructo, & rei herbariæ peritißimo. Cuius laudes ut commemorem, nihil opus esse arbitror. Nam qualis fuerit, cùm alia multa, tum ipsius opera abundè testantur. & uberes profectò ex ipsius diligentia fructus expectabantur. nec mediocrem iacturam ars medica, ad quam illustrandam, & pristino nitori restituendam à natura factus uidebatur, in ipsius obitu passa est. Elapso deinde anno, cum putarem multis de causis mihi non diutius Ingolstadij manendum esse, Monspessulum, urbem apud Nitiobriges non ignobilem, quam iam à multis & discipulorum frequentia, & docentium fide & dexteritate commendari audiueram, cuiusq; uidendæ & colendæ incredibili desiderio flagrabam, suadente ita præceptore, & annuente Mecænate, loci amœnitate captus, de qua toties fama apud me percrebuerat,

buerat, profectus sum, itinere longo quidem, sed non ita difficili. Quo in loco iucundißimè per integrum triennium, secus quam aliqui olim qui laudi meæ fortasse clàm inuidebant, & qualemcunque exorientis famæ splendorem ferre non poterant, cæco liuore ducti, & omnis humanitatis obliti, existimarunt, & palàm apud quosdã meos amicos, quibus post DEVM nihil charius habeo, profiteri ausi sunt, uixi, et præceptores meos quos præstantißimos habui, summa qua potui fide, & obseruantia, colui, eamq; diligentiam adhibui, quæ in discipulo non prorsus fuit improbanda. Vtinam uerò de hac schola tàm copiosè, quam celebritas eius postulat, disserere, eamq; suis coloribus depingere possem, cum nihil habeat, quod non summè ad rei medicæ exactam cognitionem consequendam studiosum allicere poßit. Est enim & locus ipse stirpium fertilißimus, & propter maris uicinitatem piscium omnis generis abundantißimus. Quod si antiquitas laudem meretur aliquã, quid Monspeliensi schola antiquius? quid doctißimorum ingeniorum feracius? An non ante ducentos sexaginta annos Gordonius Medicinam ibi publicè professus est? an non hodie quoque innumeri in arte nostra proceres ex ea uelut equo Troiano prodeunt? quorum opera nulla ferè regio est, nulla prouincia, nulla ciuitas, quæ non utatur. Taceo quos adhuc hodie alit præstantes uiros, Antonium Saportam, à ualetudine Regi Nauarræ, professorem regium, curandorum morborum laude insignem, & Arabum interpretem doctißimum. Franciscum Feynæum, in omni doctrinæ genere excellentem, eloquentiæ laude clarum, & in interpretandis Galeni scriptis singularem propè. Quid de Laurentio Iouberto dicam? an non ipsius doctrina, ingenium ad omnia perspicax, iudicium exquisitum in euol-

uendis

uendis difficilioribus artis nostræ quæstionibus uulgo sunt notißima? Quid illo in disputando uehementius, in respondendo acutius, in medendo accuratius. adeò ut quis optimo iure dicere poßit, Galeni animam in hunc migrasse? Habuit olim quoq; magnos uiros hæc urbs Ioannem Falconem, Gryphium, Schironium, Ioannem Bocaudum, Petrum Guichardum, Franciscum Fontanonum Dionysij filium, quibus tribus postremis præceptoribus usus sum, cum ijsq; familiariter multa de communibus studijs sum collocutus. qui mihi minimè grauatim semper suam operam præstiterunt, quibus utinam diutius hac lucis usura uti licuisset, magno certè artis medicæ, quæ ut nunc sunt tempora, non minimum in tanta impostorũ multitudine periclitatur, commodo, cui illustrandæ, & pro uirili defendendæ nati uidebantur. Sed quid de Rondeletio dicam? an non principem locum inter hos optimo iure obtinet? uir summa hummanitate, rara probitate, eruditione singulari, & quod caput est, in omni Medicinæ parte exercitatus. An non artis dignitas uniuersa cum hoc naturæ miraculo propemodum uidetur extincta? Valeant, qui aliter existimant. Ego, quæ mea natura est, & mores ab omni fuco alieni, de hoc uiro, qui longißima uita dignus fuisset, ut quæ sentiam celem, facere nec possum, nec debeo. Cui libentißimè etiam quicquid sum, quantulumcunque id est, quod sum, acceptum fero. Nihil illo humanius, doctius, aut mitius natura finxit. In hunc quicquid habuit ornamenti, contulit. Huius uiri fama multos ex remotißimis locis in Galliam usque perduxit, cuius profectionis amplißimos sæpè ceperunt fructus, nec eos unquam instituti pœnituit. Sed finem facio, ne uulnus, quod iamdudum occalluit commemoratione laudum tanti uiri denuò refricare,

& mœ-

et mœrorem meum exagitare uelle uidear. Ad institutum itaque redeo. Constituto tempore elapso, Monspessulo discedēs, iterq́; per prouinciam Maßiliam usq; faciens, comitibus Godefrido Scharuio, medico clarißimo, cum quo coniunctißimè diu uixeram, & Casparo Ratzenbergio Salfeldensi, in herbarum cognitione & piscium inuestigatione rariorum perquam solerti, rectà deinde, reuocante me patrono, & rerum mearum ratione ita postulante, in patriam proficiscor. Quo cum saluus magno parentum & amicorum gaudio, et eorum qui commodis meis fauebant, uenissem, nihil prius mihi fuit, quam ut Mecænati, omnis meæ felicitatis autori, gratias si non quas deberem, saltem quas possem agerem. Sed reliquerat ille triste sui desiderium (nam paucis mensibus ante quam redirem ex Gallia, uitam cum morte commutauerat) non sine multorum, qui opera eius in rebus aduersis aliquando usi fuerant, & quorum tenuitatem subleuare aliqua ex parte poterat, mœrore, & summa animi mæstitia. Inter quos ego certè (neq; enim uerum fateri pudet) non infimum locum obtinui. Neque enim fore existimabam, ut quisquam ulterius sumptus suppeditaturus ad fouenda studia (his præsertim temporibus in quibus illorum dignitas ferè extincta est) esset. Sed longè aliter cecidit, quam putaram. quod diuinæ benignitati acceptum ferre debeo. Quod enim patri præstare non potui ob inopinatum ex hac uita discessum, id si filijs deferrem, qui eo in omni uirtutum genere nihilo inferiores essent, rectißimè me facturum putaui. Nec opinionem sanè meam euentus fefellit. Statim enim animaduerti illos mirifica quadam erga me animi propensione esse, & non peßimè de studijs meis sentire, sed, quod quam maximè ad rem pertinebat, nihil magis expetere, quam ut quod pater pulcherrimè

ceperat,

ceperat, illi quam citißimè extremam manum imponerent. Sed quantum hic potuerit commendatio & uitæ, & morum meorum perquam honorifica Ioannis Baptistæ Heintzelij, minimè necessarium esse arbitror hic prolixius commemorare. Præsens enim rerum mearum status abundè testimonio esse poterit, quanto adiumento mihi fuerit & autoritas ipsius, & humanitas. Commendabat mihi Italiam, matrem studiorum, adductus fama eorum quos præter cæteros illic Græcis & Latinis literis eruditos, omni liberali & ingenua doctrina pollere non audiuerat tantum, sed uiderat ipse. Itaq; animum quietum habere non potuit, ut commodorum meorum studiosißimus & nunc est, & olim fuit, præcipuè cum uideret, fore ut aliquando Reipublicæ mea opera usui esse posset, dum à Magnificis uiris MARCO & IOANNE FVGGERIS, & generis nobilitate, & omni uirtutum genere ornatißimis, Mecænatibus meis, id quod peteret, impetraret. Qui etsi aliquando plura mihi tribuerit quam uel par est, uel ego in me agnosco (quam enim nihil sim ab omni eruditione, ipse mihi conscius sum) non potui tamen non semper summam illius in me humanitatem, & amorem incredibilem propè laudibus extollere, posteritatiq; testatum facere. Cum enim IOANNEM FVGGERVM, sua permotus autoritate, accederem, non tantum amantißimis uerbis allocutus est, quæ suæ naturæ bonitas est, sed & bono animo me esse, & benè sperare iußit. Quo quid humanius potuit excogitari? Nam cum MARCO fratre, uiro amplißimo, et acutißimi in dignoscendis hominibus iudicij de studiorum ratione ineunda communicauit, & quo tandem mittendus essem, deliberauit. qui collatis in unum sententijs, Patauium mihi, tanquam locum studijs meis accommodatißimum delegerunt.

gerunt. Vbi cum per ſex integros menſes magna mea uolupta te commoratus eſſem, & optimorum medicorum Fracanzani nimirum, Fallopij, Baßiani Landi, Hieronymi Capiuaccij, Bellocati, Craßi, & nonnullorum aliorum, quibus urbs illa, ſi ulla alia, abundat, lectiones ſedulò frequentaſſem, nihilq; minus quam de profectione cogitarem: commodè literæ ex patria afferuntur, à patronis ſcriptæ, humanitatis & officij plenæ, quibus ſignificabant, ut quam primum rebus meis diſpoſitis, Florentiam urbem Hetruriæ clarißimam, mercaturæ laude inſignem, cuius elegantia, & pulchritudo excellens nec ſcribi calamo, nec uerbis exprimi poteſt, me conferrem. Impetrauerant ſcilicet à COSMO illuſtrißimo eius loci Duce, de cuius laudibus alibi copioſius diſſerui, ut in noſocomio eius, quod amplißimum, & toto terrarum orbe celebratißimum ſuſtentat, artem medicam exercere per unius anni ſpacium poſſem. Quo beneficio quid potuit eſſe maius? Quantum enim eo in loco profecerim, cum tot uarij morbi mihi tractandi fuerint, tot hominum temperamenta exploranda, tot difficultates in tanta ægrorum (nam ultra quadringentos ſemper ibi aluntur) copia ſuperandæ, quis tam demens eſt, ut non intelligat? affirmare etiam auſim, me tum demum quos in ſtudijs progreſſus fecerim, periculum feciſſe, & quam longe ab eo quod fortaſſe perſuadere mihi audebam (quo uitio multi ſanè laborant) abeſſem, re ipſa cognouiſſe, & quantum inter agere & contemplari interſit, didiciſſe, plus deniq; exiguo illo temporis ſpacio (biennium enim non integrè compleui) in arte noſtra profeciſſe, quam ſi alibi uel complures annos commoratus eſſem. Eiuſmodi enim ſchola eſt, cum qua paucas conferre, anteponere uerò nullam auſim. Qua autem diligentia in curandis ægris uſus fuerim, &

quam

quam nemini opem meam petenti denegauerim, omnesq́; neruos intenderim, ne morbus traheretur: etsi superuacaneum est hoc loco commemorare, id tamen me tacente abundè literæ, quas abeunti nosocomij præfectus dedit, testabuntur. Possem hic de Medicis, quibus urbs illa clarißimis plena est, multa dicere, quorum consuetudo mihi non fructuosa tantum, sed & iucunda semper fuit, præcipuè uero Francisci MonteVarchij, Francisci Gambarelli, & Baccij Baldini, uiri optimi, & artis Medicæ haud uulgariter periti, cuius aliquas adhuc literas Pisis scriptas, testimonium sui in me amoris, penes me habeo. Honorio Imolensi in disputando nihil est acutius, nihil in curando circumspectius, & in ueterum methodo imitanda religiosius. Et ut summatim omnes complectar, nullus est ex omnibus medicis, quos familiariter Florentiæ cognoui, qui non omnia summa & humanitatis & beneuolentiæ officia mihi præstiterit. Qui cum aliquando in sermone inijcerent, mirari se, quare Romam, celeberrimum totius Italiæ theatrum, & urbem omni liberali doctrina affluentem, totáq; antiquitatis monumentis abundantem, non uiderem: dici non potest quanta tum eius uidendæ cupiditate animus fuerit incensus. Itaq; omnem lapidem moui, ut in hac quoque parte mos gereretur mihi. Tantum enim abfuit, ut patroni difficiles sese præbuerint, ut etiã ultrò consilium meum et propositũ approbauerint. neq; profectò unquam huius profectionis me pœnituit, ut apertè atq; ingenuè quod sentio cõfitear. Habet enim ea urbs multa præclara, & amplißimas discendi occasiones suppeditat, & multorũ illustrium uirorũ, & summa ingenij gloria præditorum imagines nobis non solùm ad intuendum, uerumetiam

ad

ad imitandum proponit. Medicos habet non ignobiles, summos philosophos, inter quos arctißima neceßitudine deuinctos mihi tenebam, Andream Albium, Hippolytum Saluianum, Alexandrum Petronium, Bartholomæum Eustachium, bone DEVS, quos uiros? Addo Achillem Statium Lusitanum, antiquorum monumentorum studiosißimum, & in dicendi facultate exquisitum, è cuius familiaritate non mediocrem fructum & uoluptatem cepi. Postremò cum peregrinationi finem imponere decreuissem, quod ad eam magnos sumptus requiri, & firmam ualetudinem, animaduerterem, & ne patronorum liberalitate abuti uelle uiderer, in patriam cuius amore omnes natura trahimur, & quam omnibus bonis auctam cupio, eamq; iam dudum ocij sedem mihi delegeram, uelis, remisq; ut aiunt, properaui, saluusq; eò Dei benignitate, magna meorum omnium lætitia, perueni. Neq; enim parùm in itinere periclitatus sum. Cum enim molestias eius diutius ferre non possem, Pisauri (quod oppidum & soli fertilitate, & omnis generis fructuum abundantia cum paucissimis Italiæ urbibus excellit) nauem conscendimus, & tranquillo mari Rauennam usq; usi sumus. Nocte deinde sequenti, nacti idoneum uentum, cum pari felicitate reliquum quoque iter confecturos nos arbitraremur, subitò commutato tempore, & tempestate orta sæuißima, fluctibus nos hinc inde iactantibus, non parum repentina illa maris mutatione, & inopinato malo turbabamur, & non semel de salute nostra desperabamus. Tandem tamen procellarum impetu superato, & gubernatoris diligentia, DEIq; benignitate salui appulimus. & reliquum iter, equis ut acceptum incommodum sarciremus, Loræum usque confecimus, Venetiasq; urbem unam ex omnibus præstantißimam, peruenimus.

mus. ubi cum paucos dies commoratus essem, rectà deinde in patriam perrexi. Quò cum uenissem, nihil quicquam mihi deliberatius fuit, quam ut me quacunque ratione possem, meaq; omnia Mecænatibus meis deferrem, id quod & officij ratio, & multa, magnaq; illorum in me merita postulare uidebantur. Sed quia tum temporis mea opera uti non poterant, Ioannem Baptistam Heintzelium accessi, cumq; eo de mansione mea communicaui, & consilium quid in posterum mihi agendum esset, cepi. Tum ut aliàs sæpè, ita eo quoq; tempore, ut sua fert natura, de commodis meis non cogitare tantum, sed & agere uelle se mihi promisit. Quæ res profectò non mediocrem consolationem mihi attulit, & ocij spem minimè dubiam ostendit. Nam inter cæteros sermones iniecit, uacare hic conditionem, professioni meæ, uitæq; rationi accommodatam, eiq; ut præficerer maximè idoneum iudicauit. Dixi eam mihi uehementer probari, & paternam suam plenam humanitatis ac pietatis uoluntatem, nec ullo modo occasionem aut negligendam, aut industriæ meæ fructus, aut fortunæ perdendos esse, præsertim cum eiusmodi sit, ut & patronis honori & ornamento, & Reipublicæ uestræ, & dulcißimæ patriæ, qua nullus locus mihi charior esse debet, utilitati esse poßit. nihil tamen moliendum, aut suscipiendum contra eorum uoluntatem, qui tantum in me studij, officij & liberalitatis suæ contulissent, quibus optimo iure primum omnem meam operam, studium & diligentiam deferre deberem. Quod meum consilium non laudauit tantum uehementer & probauit, sed adhortatus est etiam, & precibus quasi obsecrauit pro suo summo in me amore, ut de hoc toto negocio primùm cum Mecænatibus meis statuerem, neque quicquam facerem, quod uel minimum ab illorum uoluntate ab-

horreret, nec antea se uobiscum deliberaturũ, aut ullo modo ulterius acturum affirmauit, quam uoluntatem illorum cum uestra congruere intellexißet. Rem esse facilem, nec ita magnæ deliberationis, & in eum ferè locum iam adductam, ut ex sententia eam confici posse, cum tàm benignè pollicéremini, speraret. Quod cum patronis meis abundè exposuissem, illisq; hanc amplißimi ordinis uestri egregiam in me uoluntatem mirificè probari intellexissem: negocium urgere cepi, & quod nunquã sperare in tanta Medicorum & doctorum, & usu probatißimorum multitudine ausus fueram, à te, Senatus Augustißime, haud difficulter impetraui, cumq; locum inter eos sum adeptus (nosocomio enim uestro, in quo eos qui Gallico morbo conflictantur, alitis, præfecistis me) ad quem alioqui ne aspirare quidem ausus fuissem idq; intercedente patrocinio grauißimorum uirorum, præcipuè uerò Achillis P. Gasseri, archiatri uestri, quem ego ob multas ingenij suauitates, exquisitam doctrinam, & naturam ab omni fuco alienam mirificè diligo. taceo, quod in hunc usque diem omnibus officijs ornare me non desinit. Qui cum iam aliquoties me pro suo in me amore adhortatus esset, ut rationem tandem aliquam inirem, qua & gratam animi uoluntatem declarare uobis, & eruditis innotescere possem: non potui non morem gerere amico honestißima petenti, cuius autoritatem tanti facio, ut quod is mihi consilium dederit, id demũ summo studio mihi persequendum putem. Codicem ex Bibliotheca uestra, singulari huius & urbis & posteritatis ornamento, ad quam amplificandam nullis sumptibus parcitis, Græcum ostendit, NONI medici de singularum corporis humani partium morbis curandis librum. Quem cum uideret ὁμοτέχνοις nostris non parum utilitatis allaturum, cum

quod

quod alij magnis uoluminibus persecuti essent, ipse uelut in compendium redegisset, antea non destitit, quam eius petitioni iustißimæ acquiescerem, meq; operam in eo uertendo positurum pollicerer. De quo quid certi affirmem, non habeo. Vixisse autem eum sub Constantino Imperatore Porphyrogenito satis ex præfatione ipsius patet. Fuerunt equidẽ multi, etiam post ea tempora, quibus Germani nostri Romani imperij honorem & titulum ob rerum gestarum magnitudinem sibi uendicauerant, qui hoc nomine appellarẽtur. E quibus illi tantum Porphyrogeniti dicebantur, qui patre Imperatore, & matre Augusta Constantinopoli nati essent. Qui etsi plures numero fuerunt, coniecturam tamen facio eum, cuius iussu NONVS *librum hunc scripsit, Constantini Ducæ ex Eudocia filium fuisse. quam pater ipsius (qui solitus erat dicere, malle se ex doctrina, quam imperio nobilitari) doctos homines amplißimis honoribus affecerit, & præmijs etiam, si qui excellerent, ornauerit. Inter quos Psellus Philosophorum summus non postremo loco habitus est, cui* NONVM *hunc, siue is Romanus natione, siue Latino nomine aliàs præditus fuerit domesticum fuisse & eodem tempore uixisse non absq; ratione iudicauerim, præsertim cum inter uetustiores medicæ artis scriptores numerari nullo modo queat. Cui cum finem iam imposuissem, eum nemini rectius quam uestro amplißimo ordini, amicis nec fortuna, nec doctrina obscuris ita suadentibus, dedicari debere existimaui. Primùm, ut quantum uobis pro summis beneficijs debeam, ostenderem, & posteris quoq; testatum facerem uobis in promouendis literarum studijs nihil esse ardentius. Neque enim earum patrocinium tantum suscipitis, sed alios etiã magnos uiros uestro exemplo ad huius præclarißimæ rei imitatio-*

nem uehemẽter incitatis. Deinde cum sine opera uestra NONVS nunquam in lucem potuisset edi, sed perpetuò in tenebris, inter blattas & tineas latere debuisset, an non optimo iure uester esse debet, cui ut reuiuisceret tandem, non exiguã occasionem præbuistis? Pulchrum scilicet esse semper intelligitis maximis, & in summo imperio constitutis hominibus iuuisse studia literarum, & ingenijs materiam suppeditauisse optimis in artibus se exercendi. Postremò me ad hoc inuitauit, & stimulum quasi addidit Vestræ Amplitudinis bonitas, pietas, humanitas, ac lenitas, amorq; erga ciues suos singularis. quas maximas uirtutes non modò ab alijs, & magnis uiris prædicari sæpè audiui. sed ipse quoq; testis oculatus esse possum. Quod reliquum est, Amplitudinem uestram etiam atq; etiam rogo, ut hunc meum librum ab inuidorum quorum hoc seculum feracißimũ est iniuria tueri, & ceu perpetuum mei in eam amoris & obseruantiæ pignus habere, dum maiorem testificandæ uoluntatis occasionem habuero, uelit. Augustæ Vindelicorum Cal. Augusti, anno à Christi in carnem aduentu, M. D. LXVII.

Amplitudini
Vestræ
addictißimus

Hieremias Martius
Augustanus medicus D.

LECTORI BENEVOLO S.

SCire uices rerum, dubiasq; exquirere causas,
Et procul à uulgo condita mente sequi,
Immensus labor est, sed & hæc iucunda uoluptas,
Vtilitas paßim nec leuis inde uenit.
Sed ueluti toto nihil est præstantius orbe,
Quam cultum uarijs pectus habere modis:
Sic qui multiplices renuit perferre labores,
Præmia nec seræ posteritatis amat:
Sed pretiosa terit sub inerti tempora luxu,
Subiectamq; sibi nil nisi curat humum:
Ille inopi semper turpis latitabit in umbra,
Ex humiliq; nequit tollere plebe caput.
Præmia quis meruit tranquilla per otia laudis?
Desidiam castris odit Apollo suis.
Quem uirtutis amor stimulat, non uana uoluptas,
Quæq; solent studijs esse aliena bonis:
Is demum uiuet, famamq; æquabit olympo,
Cum feret optatam mors properata necem.
Quis precor ignorat cum paupertate Cleanthem?
Præmia non magno digna labore tulit?
Nocte pruinosa uictum dum comparat, inter
Illustres meruit nomen habere uiros.
Non recubat leuibus diuina Scientia plumis,
Nec resides animos ad sua dona uocat.
Ferre famem, tolerare sitim, contemnere somnos
Disce, uolens magni nomen habere uiri.
Non tamen hoc sat erit, multum impendisse laboris
Nocturna doctis sedulitate libris:

Ni uideant seri quondam uixisse nepotes,
Exemplum ingenuæ nobilitatis auum.
Hanc tibi non gemmæ, nec pondera diuitis auri,
Nec proaui tantum, nec dat habere genus.
Namq; ea uirtutis tantum ornamenta putantur:
Est aliquod maius nobilitatis opus.
Illustris proprio Virtus quæsita labore,
Hæc in se causam nobilitatis habet.
Ergo ut miretur ueri monumenta laboris,
Virtutisq́; habeat signa sequenda tuæ,
Posteritas quæ sit facundia sentiat oris,
Atq; fac ingenij flumina culta fluant.
A reliquis neglecta animo quærantur acuto,
Poßis ut sera posteritate legi.
Namq; ea meta uiæ, requies ac certa laborum,
Cum sublime tulit nomen ad astra decus.
Non tibi cum brutis animam posuisse uidentur,
Quorum post uitam iudice facta carent?
Ingenij Musæ totum monumenta per orbem,
Ornantes meritis laudibus illa, ferunt
Famaq́;, qui uarias animum excolucre per artes,
Non sinit obscuris delituisse locis.
Gloria sed Musis & Phœbo digna, dolentis
Solatur dulci pectora sæpe sono.
Calliopæa suos post secula mille renasci
Efficit, interitu Musa diserta caret.
Tityrus argutæ calamos sub tegmine fagi
Inflans, perpetuo carmine notus erit.
Signa Medusæi dum præpetis astra tenebunt
Nota erit in uersu Naso Corinna tuo.

Viuet

Viuet & extremo numerosus Horatius æuo,
Pindaricam uaria dum ferit arte lyram.
Dum pater Hippocrates, & maximus arte Galenus,
Quas habeant uires succus & herba, docent.
Ira nequit superûm monumenta abolere, nec ignes,
Astra sed ingenij demeruere bonis.
Nec minus ille uirûm clarus uolitabit in ore,
Qui cupit hîc studijs consuluisse tuis
Martius: æterno conuertit honore uolumen,
Græcia nunc Latio conspicienda sono.
Quas tibi quas Nonus grates, si fata tulissent
Diceret, has ætas postera iure tibi.
Ergo Machaönias animum qui uertis ad artes,
Nonum multiplici uolue reuolue manu.
Membra tibi morbis si sunt infecta, doceris,
Inde grauem tollat quæ medicina luem.
Ac tibi ne multo sit perscrutanda labore
Græcia, nunc Latio Martius ore dedit:
Quem Virtus humili potuit secernere uulgo,
Extulit & uarijs lingua diserta modis.
Qui tibi si prodest, lector generose, laborem
Authoris tantum consule quæso boni.

Ioan. Zelius Troianus
Francus.

ΠΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΤΟΝ Θεοστεφῆ, καὶ πορφυρογέννητον βασιλέα.

ΑΣ ΠΡΟσταχθείσας ἐπιτομὰς παρὰ τῆς σῆς θειότητος ἐκ θεοῦ αὐτοκράτωρ περὶ τῆς τῶν ἰατρικῶν θεωρημάτων συναγωγῆς ἐσπούδασα κατὰ τὸ δυνατὸν διὰ συντομίας ὁμοῦ καὶ σαφηνείας πάσης τὴν ἰατρικὴν ἐπελθεῖν· μηδὲν κατὰ δύναμιν τῶν ἀναγκαίων ὑπερορῶν, ἕκαστον ἐκθέμενος τῶν παθημάτων, πρῶτον μὲν τὰς αἰτίας τούτων ὑπαγορεύων σαφῶς, δεύτερον τὰς σημειώσεις, δι' ὧν ῥαδίως γνωσθήσονται, εἶθ' ἑξῆς τὴν θεραπείαν, δι' ἣν πάντα κατὰ τέχνην θεραπεύσωμεν. πρότερον ἀπὸ κεφαλῆς ἀρξάμενοι, διὰ τὸ ἐκεῖσε ἱδρυθὲν τὸ ἱερὸν τῆς λογικῆς ψυχῆς.

AD CONSTANTINVM A Deo coronatum, Imperatorem & Porphyrogenitum.

VOD tuo iussu, Imperator Diue, cōpendiū de præceptionibus medicis collegi, maturaui quantū in me fuit, & artem medicam omni qua potui & breuitate, & perspicuitate sum persecutus, neq; quicquā quod necesse esset prętermisi, sed singulos affectus exposui, causas primum illorum dilucidè enumerando, deinde signa per quæ facilè cognosci poterunt, postremò curandi modū, quo singulis ex arte mederi poterimus, à capite primum exorsi, quòd in eo sedes anima rationalis sacra collocetur.

ΠΕΡΙ ΡΕΟΥΣΩΝ τριχῶν. Κεφ. α΄.

Ἀποῤῥέουσιν αἱ τρίχες, ἀραιότητι μὲν τοῦ δέρματος, ἐνδείᾳ δὲ τῆς γεννώσης οὐσίας αὐτάς. ἀλόη σὺν οἴνῳ μέλανι αὐστηρῷ ἐπίχριε, ἢ σμύρνα, καὶ λαδάνῳ σὺν οἴνῳ καὶ μυρσίνῳ ἐλαίῳ. ἢ σεύτλου χυλὸν μετὰ μυρσίνου ἐλαίου ἄλειφε τὴν κεφαλήν: ἢ περιστερεῶνος χυλῷ μετὰ μυρσίνου ἐλαίου. ἢ λάδανον σὺν οἴνῳ αὐστηρῷ καὶ σχινίῳ ἐλαίῳ λειώσας κατάχριε. Ἀρχιγένους. Λαδάνου, καὶ ἀψινθίου ἴσα, ἀρκευθίδας δέκα λείας, ὀθονίῳ ἐνδήσας, καὶ βρέξας ἐλαίῳ ἐφ᾽ ἡμέρας πέντε, ἐκ τούτου ἄλειφε τὴν κεφαλήν, καὶ οὔτε ῥέουσιν αἱ τρίχες οὔτε πίτυρα ἕξει. Λινόσπερμα ξηρὸν κατάκαυσον σὺν τῇ λινοκαλάμῃ, καὶ τρίψας μετ᾽ ἐλαίου σησαμίνου κατάχριε. πολυτρίχου μέρος

DE CAPILLIS FLVENTIBUS. *Cap. I.*

Capilli defluunt, uel ex cutis raritate, uel ex materię ipsos procreantis inopia. Aloen ex uino austero nigro, aut myrrham cum ladano ex uino & oleo myrtheo inungito. Vel betę succo ex oleo myrtheo caput illinito. aut uerbenacæ succo ex oleo myrtheo. aut ladano ex uino austero, & oleo lentiscino trito. Aliud ex Archigene. Ladani & absinthij par modꝰ, grana iuniperi decem, trita in linteolum inuoluuntur, & per dies quinq; macerantur, hisque tandē caput illinitur, et neq; capilli defluent, neq; furfures aderunt. Lini semen unà cū cortice suo exurito, & siccum tritum cū oleo sesamino inungito. Ladani partes duæ, Poly-

trichi

ἐν. λαδάνου μέρη δύο οἴνῳ καὶ μυρσίνῳ ἐλαίῳ ἀναλαβὼν χρῶ. ἄλλο. ἀνεμόνης τὸ ἄνθος, ὅ ἐστι πετροκλάστρα μετ' ἐλαίου κατάχριε μυρσίνου. τοῦτο δὲ καὶ μελαίνει. ἄλλο. περιστερεῶνος βοτάνης ὀρθῆς λεώσας φύλλα σὺν ἐλαίῳ μυρσίνῳ ἀπόθου καὶ χρίε τὴν κεφαλήν. ἄλλο. μύρτων μελάνων οὐγ. γ'. λαδάνου τὸ ἴσον τρίβε διαλύων ἀκακίας καρποῦ τῷ ἀφεψήματι. τοῦτ' ἐστι τῶν λεγομένων ἀκανθῶν κερατίων, ὅταν δὲ σχῇ γλοιοῦ τὸ πάχος ἀναλαβὼν ναρδίνῳ ἐλαίῳ ἢ ἄλλῳ τινὶ τῶν ἡδυσμάτων. ἄλλο. σμῆγμα κεφαλῆς πυκνοτικόν. βαλαυστίου ∠. ζ'. σανδαράχης ∠. β'. σιδίων γο̅. γ'. μυρσίνης φύλλων γο̅. γ'. σαρκοκόλλης γο̅. γ'. κηκίδος γο̅. γ'. σάπωνος γαλλικοῦ λιτρ. α'.

trichi pars una, uino & oleo myrtheo excipiuntur, & in usum adhibētur. Aliud. Anemonę florē, qui poteroclastra dicit, ex oleo myrtheo inūgito. Hoc aūt nigros quoq; capillos ꝑducit. Aliud. Folia uerbenacę herbæ rectæ appellatæ ex oleo myrtheo in læuorē detrita, reponito, eoq; caput inūgito. Aliud. Baccarū myrthi nigrarū quadrantē, ladani par pōdus trita in acacię fructus h. e. siliquarū ipsius spinę appellatarū decocto dissolue, atq; ubi limi crassitudinē habuerint, nardino, aut aliquo alio cōdimēto excipe. Aliud Smegma dēsans caput. Balaustiorū drachmæ 7, sandaracæ drach. 2, malicorii quadrās, myrthi foliorū par pondus, sarcocollæ tantundē, gallarū unc. 3. Saponis gallici li

Λουπίνων ἀπόζεμα σμήξας σμῆχε. λάδανον λειώσας μετὰ γλυκέος, ἢ γλυκέος οἴνου ὡς μέλιτος ἔχειν πάχος, χρίε προλουσαμένου. ἄλλο. ὕδωρ αὐξητικὸν ὕδατος ὀμβρίμου ξ ϛ'. ῥοῦ ἀλεξανδρίνου γο. γ'. πολυτρίχου γο. δ'. βραθύος γο. δ'. λαδάνου οὐγ. δ'. μυρσίνης οὐγ. α'. κολοκύνθης ξηρᾶς γο. α'. ἔα ταῦτα βρέχεσθαι εἰς ἄγγος ὑέλινον ἡμέρας κ. κινῶν καθ' ἑκάστην αὐτὸ δὶς τῆς ἡμέρας. καὶ καταβάπτων ἐν αὐτῷ τὸ κτένιον καθ' ἑκάστην κτένιζε.

bra. Lupinorũ decocto in pastillos rediguntur & sublinuntur. Ladanũ ex passo, aut uino dulci læuigatum donec mellis crassitudinẽ habeat, ante balneum illinito. Aliud. Aqua pilos augẽs. Aquæ pluuiales sex tariĳ sex, Rhu Alexãdrini sextariĳ tres, polytrichi unciæ quatuor, herbę Sabinę tantundẽ, ladani, myrthi, cucurbitæ aridę singulæ unc. Quæ macerari sinito in uase uitreo ad dies 20. bis quotidie mouẽs, & pectinẽ intingens, caput pectito quotidie.

ΜΕΛΑΣΜΑΤΑ ΤΡΙΧῶν. Κεφ. β'.

Κηκίδων γο. α'. ἰοῦ σιδήρου γο. α'. στυπτηρίας ∠. β' χαλκάνθου γο. α'. λεῖε σὺν οἴνῳ αὐστηρῷ ἢ οὖρον παλαιὸν, ὡς μέλιτος ἔχειν πάχος, καὶ προσμίξας νί-

QVAE CAPILLOS *nigros reddant. Cap. II.*

Gallarũ, æruginis ferri singulæ unc. aluminis drachmæ duæ. atramenti sutorĳ unc. cum uino austero tritis, aut urina antiqua, & nitro admixto, ita ut mellis crassitudinem

τρον, τὰς τρίχας ἄλειφε, καὶ ἔα δι' ὅλης τῆς νυκτὸς. ἄλλο. σιδήρου ῥινίσματα ἔμβαλε ὄξει, καὶ στυπτηρίαν, καὶ ἔασον βρέχεσθαι ἡμέρας δέκα, καὶ εἰς τοῦτο ἀποβάπτων τὴν κτέναν κτένιζε. ἄλλο. καππάρεως ῥίζα σὺν γάλακτι γυναικείῳ, ἔνιοι ὀνείῳ μέχρι τὸ τρίτον λειφθῇ ἑψήσας κατάπλασσε εἰς νύκτα. ἄλλο. ἰτέας φύλλων χυλὸν μετ' ἐλαίου τρίβε. ἄκρως γὰρ μελαίνει. ἄλλο. μελαίνει πώγωνα φελλὸς ἄβροχος. καὶ μόλυβδος κεκαυμένος σεύτλου ὠμοῦ χυλοῦ μέλιτος πάχος χρίσας ἔασον ἕως ἀρίστου, εἶτα κλύζου. ἄλλο. ἢ σκωρίαν σιδήρου, καὶ μόλυβδον ἐν ὄξει ἑψήσας μέχρι τὸ τρίτον λειφθῇ ἐπίχριε ἐλαίου ἀπεχόμενος.

dinē habeāt, pilos illine, & tota nocte relinquito. Aliud. Ferri rasuram, & alumen in acetum conijcito, & per dies decem macerari finito, & in id pectinem intingito. Aliud. Radicem capparis cum muliebri lacte, aut vt alij legunt, asinino, donec tertia pars supersit, decoquito, & ad noctem pro cataplasmate imponito. Aliud. Salicis foliorum succū cum oleo affricato. summè enim denigrat. Aliud. Denigrant barbam, suber aridum, & plumbum vstum cum betæ crudę succo mellis spissitudine illita finito vsque ad prandium, deinde abluito. Aut ferri recremētum ac plumbū in aceto cocta ad tertias illine citra oleum.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΞΑΝΘΑΣ ποιῆσαι τρίχας. Κεφ. γ'.

Θέρμους ὠμοὺς ἐν ὕδατι ἀποβρέξας, κατάχριε, καὶ κτένιζε. ἢ αἰγυπτίου ῥόδου ἀπόζεμα. οἴνου ἐρυθροῦ ξε. ϛ'. κηκίδων ξε. ϛ'. χελιδωνίας γο. β'. πολυτρίχου δεσμίδιον, ἀψινθίου δεσμίδιον, λουπίνων γο. β'. ὕδατος ξε. ϛ', καὶ βαλὼν εἰς ἀγγεῖον ὑέλινον ἔα βρέχεσθαι ἡμέρας ἐννέα, κινῶν αὐτὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καὶ εἰς τοῦτο βρέχων σπόγγον, ἀνάτριβε τὰς τρίχας.

VT FLAVI FIANT capilli. Cap. III.

Lupinos crudos in aqua maceratos inungito, & caput pectito, aut roſæ Aegyptiæ decocto. vini rubri ſextarij ſex, gallarum tantundem, hirundinariæ vnciæ duæ, polytrichi, abſinthij, ſingulorum faſciculus, lupinorum vnciæ duæ, aquæ ſextarij ſex. conijcito in vas vitreum, & dies nouem ſinito commadeſcere, quotidie illud mouens, & ſpongiam madefaciens, pilos confricato.

ΠΕΡΙ ΠΙΤΥΡΙΑΣΕΩΣ. Κεφ. δ'.

Η πιτυρίασις λεπτῶν καὶ πιτυροειδῶν σωμάτων ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ ἄλλου σώματός ἐστιν ἀπότηξις χωρὶς

DE PORRIGINE. Caput IIII.

Porrigo eſt, vbi tenuia & furfuracea corpuſcula, ex capitis ſumma parte, aut etiam ex reliquo corpore, citra exulcerationem reſoluuntur.

ἑλκώσεως. Γίνεται δὲ καὶ κακοχυμίας ἀνεχθείσης παρὰ τὴν κεφαλήν, ἢ φλέγματος ἁλμυροῦ, ἢ χολώδους, ἢ μελαγχολικοῦ αἵματος. καὶ δεῖ κενοῦν πρῶτον τὸ ὅλον σῶμα διὰ φλεβοτομίας, καὶ καθάρσεως τοῦ πλεονεκτοῦντος χυμοῦ. ἔπειτα κιμωλίαν προβρέξας ὕδατι, μίξον σεύτλου χυλόν, καὶ κατάχριε. ἄλλο. λίβανον σὺν οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ διάχριε, ἢ θέρμους σὺν θαλάσσῃ ἑψήσας κτένιζε. ἄλλο. λιθαργύρου ∠. β΄. θείου ∠. α΄. λιβάνου ∠. αγ΄. ἐλαίῳ λειώσας, ὡς ἔχειν πάχος μέλιτος διάχριε. ἄλλο. ἀφρονίτρου, χαλκάνθου ἀνὰ ∠. γ΄. μετ᾽ οἴνου λειώσας ἄλειφε. ἄλλο. μαλάχην ἀγρίαν ἐν θαλάσσῃ ἑψήσας μέχρι τὸ δέκατον λειφθῇ λέενε καὶ σμῶ.

uuntur. Fit etiam, cum vitiatus humor ſurſum ad caput fertur, vel pituita ſalſa, vel bilioſus, vel atrabilarius ſanguis. Itaq; primum vniuerſum corpus per venæ inciſionem euacuandum erit, & purgandus humor qui abundat. Deinde cretæ cimoliæ aqua prius maceratæ, ſuccum betæ miſceto, & illinito. Aliud. Thus ex vino & oleo illinito, aut lupinos ex aqua marina coctos, & caput pectito. Aliud. Argenti ſpumæ drachmæ duæ, ſulphuris drachma, thuris drachmæ tres, ex oleo læuigãtur, dum mellis craſsitudinem habeant, & illinũtur. Aliud. Spumę, nitri, atramenti ſutorij ſingulorũ drachmæ tres, ex vino tritæ, inunguntur. Aliud. Malua agreſti in aqua marina decocta, vt decima pars remaneat, detergito.

ΠΣΟΣ ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΚΕ- φαλῇ γινόμενα ψωρώδη. Κεφ. ε΄.

Λιθαργύρου, ψιμμυθίου ἀνὰ ∠. ιβ΄. θείου ἀπύρου ∠. η΄. κηρωτῇ μυρσίνης ἀναλάμβανε, καὶ χρῶ.

AD SCABIEM *quæ in capite oritur.* Cap. V.

Argenti ſpumæ, ceruſſæ, ſingulorũ drachmæ duodecim, ſulphuris ignem non experti drachmæ octo, cerato myrtheo excipe, & vtere.

ΠΕΡΙ ΦΘΕΙΡΙΑΣΕΩΣ ἐν τῇ κεφαλῇ. Κεφ. ϛ΄.

Φθειρῶν γένεσις ἐν τῇ κεφαλῇ συμβαίνει τισὶν ἐξ ὑγρῶν θερμῶν ἐν τῷ βάθει τοῦ δέρματος σηπομένων. θέρμων ἀποβρέγματι καθηψημένων λουέσθω. ἢ σταφίδα ἀγρίαν, καὶ σανδαράχην λειώσας μετ᾽ ἐλαίου παλαιοῦ ἐπιχρίε. ἢ κισσοῦ χυλὸν σὺν μέλιτι, ἢ ἐλαίῳ ῥαφανίνῳ. ἄλλο. στυπτηρίαν γο. γ΄. σταφίδος ἀγρίας γο. ς΄. λειώσας μετ᾽ ἐλαίου ἄλειφε. ἄλλο. σανδαράχης, σταφίδος ἀγρί-

DE MORBO PEDI*culari.* Cap. VI.

Pediculorum generatio in quibuſdam ſolet euenire ex humoribus calidis, qui in profundo capitis putreſcunt, lupinorũ in aqua coctorum diluto, abluatur, vel herba pedicularia, vel ſandaracha, contrita ex oleo veteri, illinatur, vel hederæ ſucco ex melle, vel oleo raphanino. Aliud. Aluminis drachmæ tres, herbæ pedicularia drachmæ quinque, ex

ας ∠. ζ΄. ἴσα ἐλαίῳ λείως τριβέ, ἢ σανδαράχης ∠. γ΄. σαφίδος ἀγρίας ∠. ζ΄. ἴσα ἐλαίῳ λείως τριβέ. ἢ σανδαράχης ∠. δ΄. σαφίδος ἀγρίας ∠. η΄. νίτρου ∠. β΄. ὄξει καὶ ἐλαίῳ λείως τριβέ, ἢ ὀξυλαπάθου ῥίζης μετ' ἐλαίου ὁμοίως.

oleo tritæ inunguntur. Aliud. Sandarachæ, herbæ pediculariæ drachmæ ſeptem, ex oleo pari pondere ad læuorem detritæ illinuntur, vel ſandarachæ drachmæ tres, herbæ pediculariȩ drachmæ ſeptem, ex oleo pari portione læuigatæ oblinuntur. Aut. Sandarachæ drachmæ tres, herbæ pediculariæ drachmæ octo, nitri drachmæ duæ, ex oleo & aceto tritæ vel oxylapathi radix ex oleo eodem modo illinitur.

ΠΕΡΙ ΑΧΩΡΩΝ ΚΑΙ *κηρίων, ὃ λέγεται γλύειν.* Κεφ. ζ΄.

Ο καλούμενος ἀχὼρ ἐν τῷ δέρματι τῆς κεφαλῆς γίνεται, λεπτοῖς πάνυ τρήμασιν τὸ δέρμα κατατιτρῶν, δι' ὧν ἰχὼρ ἀποδίδοται γλίσχρος. ὅμοιον δὲ τὸ πάθος κατὰ τὴν ἰδέαν ἐστὶν, καὶ ὃ καλοῦσι κηρίον, διὰ τὸ τὰς κατατρήσεις ἔχειν μείζονας ὑγρότητος

DE MANANTIBVS *capitis ulceribus, quæ achores græcè dicuntur, & fauis. Cap. VII.*

Vitium quod à Grȩcis achor dicitur, in capitis cute oritur, eamq; tenuiſsimis foraminibus perforat, per quæ glutinoſa ſanies redditur, ſimile ipſi malum ſpecie eſt, quod à faui ſimilitudine *κηρίον* græcis vocatur, & foramina ampliora habet, in

μελιτώδους περιεκτικάς. ἡ
γὰρ γένεσις τούτων ἐκ νιτρώ-
δους καὶ ἁλμυροῦ φλέγμα-
τός ἐστιν. οὗτοι πάσης τρο-
φῆς δριμέας καὶ ἁλμυρᾶς
ἀπεχέσθωσαν. καὶ τὴν πλεο
νάζουσαν (εἰ δυνατὸν) κα-
κοχυμίαν ἐκκενοῦντες τοῦ
σώματος διὰ φλεβοτο-
μίας, ἢ καθάρσεως, ξυρή-
σας τὰς τρίχας πυρία θέρ
μων καὶ μυρσίνης ἀφέψη-
μα, ἢ βάτου, ἢ φακοῦ. διά-
χριε δὲ κιμωλίαν γῆν, ἢ
λιθάργυρον, ἢ καδμίαν, ἢ
χαρτίον κεκαυμένον σὺν
οἴνῳ αὐστηρῷ. ἄλλο. λιθαρ-
γύρου ∠. ις΄. πηγάνου φύλ-
λων ∠. η΄. σταφίδος ἀγρί-
ας ∠. δ΄. χαλκάνθου ∠. β΄.
ὄξει καὶ μυρσίνῃ λειώσας ἐ-
πίχριε. ἄλλο. σήρικον ∠.
δ΄. σμύρνης ∠. δ΄. θείου ἀ-
πύρου ∠. δ΄. σὺν ἐλαίῳ πα
λαιῷ καὶ ὄξει διάχριε. ἄλλο.
λιθαργύρου οὐγγ. δ΄. ἁλῶν
κοινῶν γο. β΄. συπηρίας

quibus humor craſsitu-
dine mel repræſentans
cõtinetur, origo autem
ipſi eſt, ex nitroſa ſalſa-
que pituita. Abſtineant
itaque ab omni cibo &
acri & ſalſo. Euacuetur
deinde è toto corpore,
ſi quis adeſt humor ui-
tioſus, qui abundat, id-
que per venæ ſectionẽ,
ſi nihil prohibeat, vel
purgatione, deraſis po-
ſtremo capillis, caput
foueatur aqua, in qua
lupini & myrtus ſit de-
cocta, vel rubus, vel len
ticula, vel terra cimo-
lia, vel argenti ſpuma,
vel cadmia, vel charta
combuſta, ex vino au-
ſtero caput illinito. A-
liud. Argenti ſpumæ
drachmæ ſedecim, rutæ
foliorum drachmæ o-
cto, herbæ pedicularíæ
drachmæ quatuor, atra
menti ſutorij drachmæ
duæ, ex aceto myrtheo-
que oleo tritæ, illinun-
tur,

γο. β. χαλκίτεως κεκαυμένης γο. α΄. οἴνου, ἐλαίου τὸ ἀρκοῦν, σμύρνης καὶ μυρσίνης λευκῆς χλωρὰ φύλλα λεῖα ἐν οἴνῳ λειώσας καταχρίε. ἄλλο. ποιοῦν καὶ πρὸς πίτυρα. νίτρου, χαλκάνθου ἀνὰ L. λειώσας κατάχει ἔλαιον, καὶ ἐπίχριε.

tur. Aliud. Serici, Myrrhe, singulorum drachmæ quatuor, sulphuris ignem non experti par pondus, ex oleo veteri & aceto inungitur. Aliud. Argenti spumæ vnciæ quatuor, salis communis, aluminis singulorum vnciæ duæ, chalcitidis combustæ vncia, vini & olei quantum satis est. Myrrhæ & myrthi albæ folia viridia, ex vino in puluerem redacta, inungito. Aliud. Quod & ad porriginem accommodatum est. Nitri, atramenti sutorij, singulorum drachma, contrita, & oleo affuso, capiti applicatur.

ΠΕΡΙ ΑΛΩΠΕΚΙΑΣ καὶ ὀφιάσεως. Κεφ. η΄.

Α'λωπεκία ἐστὶν ὅταν αἱ τρίχες ἀποπέσωσι τῆς κεφαλῆς διὰ χυμὸν θερμὸν καὶ διαβρωτικὸν κόπτοντα τὰς ῥίζας αὐτῶν. διαφέρει δὲ ἡ ὀφίασις τῷ σχήματι ἡ γὰρ ὀφίασις λειοτέρα ἐστὶν, ὥσπερ οἱ ὄφεις, ἡ δ᾽ ἀλωπεκία τραχυτέρα πολ

DE ALOPECIA *& ophiasi. Cap.* VIII.

Alopecia est, cum pili capitis decidunt, ob humores calidos, qui exedunt radices capillorũ, & extenuant. Differt ab ophiasi figura tantum. Nam quæ à serpentis similitudine ὀφίασις appellatur, leuior, sed ea quæ ἀλωπεκία nominatur

λῶ. στοχάζου δὲ ἀπὸ τῆς χροιᾶς τοῦ δέρματος τὸν πλεονάζοντα χυμὸν, καὶ τούτου τὴν κάθαρσιν πρῶτον ποιοῦ εἰ μὲν ἐπὶ τὸ μελάντερον, ἢ λευκότερόν ἐστιν ἡ χροιὰ, διὰ τῆς ἱερᾶς ἀντιδότου καθαίρομεν: εἰ δὲ ἐπὶ τὸ ὠχρότερον τὰ διὰ τῆς ἀλόης, καὶ τῆς πικρᾶς, καὶ ἀποφλεγματισμοῖς δὲ χρηστέον δι' ὄξους, καὶ νάπυος, καὶ μέλιτος, ἢ δι' ὀριγάνεως, καὶ γλήχωνος, καὶ θύμου, καὶ ὑσσώπου, σὺν ὀξυμέλιτι ἀφεψῶν, καὶ ἀποφλεγματίζων, ἐκνιτρώσας δὲ τὸν τόπον, τοῦτ' ἐστι διὰ νίτρου καὶ ὀλίγου ὄξους, ῥάκη ἐμβάπτων καὶ τρίβων, ἕως ἐρυθρὸς γένηται. ἀλκυώνιον, ὅ ἐστι φώκιον, κεκαυμένον, σὺν ἐλαίῳ ἀπὸ λύχνου λειώσας, χρίε. ἢ καλάμου ῥίζαν κεκαυμένην σὺν ἐφαλβίῳ καὶ στέατος ἀρκείου λειώσας χρίε. ἄλλο. θεῖον ἄπυρον

minatur magis aſpera apparet. Coniecturam autem de humore, qui abundat ex cutis colore facies, eumque primum expurgabis, ſi igitur color ad nigrius albidiuſue mutatus fuerit, hiera purgabimus, ſin ad pallidius, pillulas ex aloe, ſeu hiera exhibebimus, vtemur præterea medicamentis, quæ pituitã per os educunt, & ſaliuam mouẽt, quæ conſtant ex aceto, ſinapi & melle, uel decocto origani, uel portulacæ, uel thymi, uel hyſſopi, admixto oxymelite, pituitam extrahemus. uel locum ex nitro, adiecta parua aceti portione, confricabimus, & panno detrito intincto in eo, & defricato, donec ruborem contraxerit. Aut alcyonio (quod phociũ appellatur) combuſto, & cum oleo lucernarum

cernarum

λαβὼν, πίσσῃ ὑγρᾷ κατάχριε. ἄλλο. εὐζώμου σπέρμα γο̄. α΄. νίτρου γο̄. α΄. λεάνας σὺν ὑγρᾷ πίσσῃ διάχριε.

cernarum in puluerem redacto, inungemus. Aut arundinis radicem combustam cum euphorbio, aut adipe ursino detrita inducemus. Aliud. Sulphur ignem non expertum pice liquida excipito, & inungito. Aliud. Erucæ seminis nitri singulorum uncia pice liquida læuigata, inungitur.

ΤΡΙΧΟΦΥΕΣ. Κεφ. θ΄.

AD PILOS GENErandos. Cap. IX.

Ἀλκυωνίου κεκαυμένου οὐγγ. α΄. στέατος ἀρκείου οὐγγ. β΄. πεπέρεως ∠. α΄. μυοχόδων ∠. γ΄. μελανθίου ∠. δ΄. ἐλαίου ἐξ ἀκόνου τὸ ἀρκοῦν, καὶ ὀποβαλσάμου. ἄλλο. ἐχῖνον χερσαῖον καύσας σὺν κεδρίᾳ καὶ στέατι ἀρκείῳ κατάχριε. τὰ αὐτὰ δὲ καὶ πρὸς ὀφίασιν ποιοῦ. ἄλλο, κόπρον αἰλούρου μετὰ ὄξους κατάχριε, καλόν ἐστι, καὶ πάνυ φυσικὴν ἀντιπάθειαν ἔχει πρὸς τὸ πάθος. κάρυα βασιλικὰ καύσας ὁλόκληρον

Alcyonij combusti vncia, adipis vrsini vnciæ duæ, piperis drachma, stercoris murium drachmæ tres, nigellæ drachmæ quatuor, olei & opobalsami in cote tritorum, quantum satis est. Aliud. Erinaceum terrestrem comburito, & cedria & adipe vrsino exceptum, illinito. Eadem autem hæc accommodata sunt etiam ophiasi. Aliud. Stercus felinum ex aceto, oblinito, præstans est remedium.

λείου μετ᾽ ἐλαίου κατάχριε προεξυρήσας τὸν τόπον. ποιεῖ δὲ ὡσαύτως καὶ ἡ τῶν βατράχων τέφρα μετὰ ὑγρᾶς πίσσης ἅμα ἀναληφθεῖσα, καὶ περιχριομένη.

dium, & naturæ quadam proprietate huic vitio valde aduerſatur. Nuces regias integras in cinerem redigito, & ex oleo læuigatas inungito, deraſo tamẽ prius loco. idem præſtat & ranarum cinis, pice liquida exceptus, & vnguenti loco adhibitus.

ΠΕΡΙ ΚΕΦΑΛΑΛΓΙΑΣ. Κεφ. ί.

Τῆς κεφαλαλγίας διαφοραὶ πολλαί. ἢ γὰρ βάρους αἰσθάνονται οἱ κάμνοντες περὶ τὴν κεφαλήν, καὶ ἔστι σημεῖον πλήθους, καὶ δεῖ κενῶσαι τὸ ὅλον σῶμα διὰ φλεβοτομίας, καὶ καθάρσεως, καὶ ἀποφλεγματισμοῦ, καὶ τὴν ἱερὰν διδόναι τοῦ λογαδίου. εἰ δὲ διατάσεως αἰσθάνονται, ἀπὸ πνευμάτων ἐστὶν ἡ κεφαλαλγία, καὶ δεῖ τὴν γαστέρα κενῶσαι, διδόντες πίνειν τὴν δι᾽ ἀλόης πικρὰν, καὶ πταρμικοῖς χρῆσθαι τοῖς

DE DOLORE CApitis. *Cap. X.*

Doloris capitis multæ ſunt differentiæ, qui enim ex eo laborant aliquando grauitatis ſenſum percipiunt, quod ſignum eſt multitudinis humorum, in quibus totum corpus per venæ ſectionem euacuandum, & medicamento expurgandũ, & quæ ſalſuam mouent exhibenda, & hiera logadij in vſum adhibẽda erit, cum autem diſtentionẽ ſentiunt, origo doloris ex flatibus erit, itaque

διὰ στρουθίου, καὶ πεπέρεως, καὶ κυμίνου, καὶ κυκλαμίνου πρὸς τὸ ἀπώσασθαι τὰ πνεύματα. εἰ δὲ δήξεως αἰσθάνονται οἱ κάμνοντες, καὶ οἷον θερμότητος, δεῖ καθαίρειν τὴν χολὴν, καὶ λούειν συνεχῶς, καὶ ἀλείφειν ῥοδίνῳ καὶ ὀμφακίνῳ ἐλαίῳ θερμῷ, ἢ πηγανίνῳ, ἢ ναρδίνῳ, συμπλεχθὲν δὲ καστορίου, ἢ εὐφορβίου βραχύ.

aluus ducenda, & in potu danda hiera amara, & medicamentis vtendum quę sternutamenta excitant, quæ fiunt ex struthio, & pipere, cymino & cyclamine, ad dissipandos flatus, qui vero morsum & calorem veluti sentiunt, in his purganda est bilis, eosq; frequenter lauari oportet, & caput humectari oleo rosaceo, & aceto calido, vel rutaceo, vel nardino, adiecta parua portione castorij vel euphorbij.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΞ ΕΓΚΑΥσεως κεφαλαλγίας, ἢ ἀπὸ οἴνου, ἢ ἐξ ἡλίου, ἢ πυρετοῦ. Κεφ. ια΄.

Τούτοις παρακολουθεῖ ἄλγημα σφυγματῶδες μετὰ πυρώδους αἰσθήσεως, καὶ ὀφθαλμῶν ἔρευθος, καὶ ἀγρυπνία. τούτοις συμφέρει ἐμβροχὴ δι' ὀμφακίνου ἐλαίου ψυχροῦ, ἢ ὀξυρρόδι-

DE CAPITIS DOlore contracto ex ardore uel uini, uel solis, uel febris. Cap. XI.

Ad hunc affectum capitis sequitur dolor pulsans, cum sensu caloris febrilis, oculorum præterea rubor, & vigiliæ. His caput vtiliter perfunditur oleo acerbo frigido, vel aceto rosaceo,

ου, προσμιγνύοντες χυλὸν πολυγόνου, ἢ ἀνδράχνης, ἢ θριδακίνης, ἢ ἀειζώου, διδόναι δὲ τὴν διὰ κωδίων ψυχρὰν. τοὺς δὲ αὐτοὺς χυλοὺς καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου σὺν κροκῷ ὠοῦ καὶ ψυλλίῳ ἐπιτίθει.

ſaceo, admixto prius ſucco polygoni vel portulacæ, vel lactucæ ſylueſtris, vel ſemperuiui, vel medicamentum q̃d ex papaueris capitibus paratur, frigidum propinatur. Eoſdem vero ſuccos fronti quoq; ex oui luteo & mucilagine pſilij imponere licet.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΨΥΧΡᾷ δυσκρασίᾳ κεφαλαλγούντων. Κεφ. ιβ'.

DE DOLORE CAPITIS, *ex frigida intemperie orto.* Cap. XII.

Τούτοις ἔπεστι ναρκῶδες βάρος, καὶ ψύξις, καὶ πίλησις τῆς κεφαλῆς, καὶ ἄχρουν αὐτῶν τὸ πρόσωπον καὶ ὑπνῶδες. τούτοις ἁρμόζει ἐμβροχὴ τῆς κεφαλῆς διὰ τοῦ ἀνηθίνου καὶ πηγανίνου ἐλαίου. ἢ ναρδίνῳ, ἢ ἀμαραντίνῳ ἐλαίῳ σὺν εὐφορβίῳ, ἐπαλείφειν δὲ τὰς ῥῖνας καὶ τὰ ὦτα τῷ ναρδίνῳ καὶ τῷ ὀποβαλσάμῳ. ἄλλο. συκαμίνων χυλῷ δι' ὀθονίου

Hi ſtuporis ſenſum percipiunt, & refrigerationem veluti & compreſsionem capitis, facieq; ſunt decolori ſeu pallida, & ſomnolenta. His conuenit irrigari caput, oleo anethino & rutaceo, ſeu nardino, vel eo quod ex amarantho paratur, adiecto euphorbio, aures vero & nares nardino & opobalſamo perungere. Aliud. Mororũ ſucci per

linteo.

ἐκπεθλισμένῳ καὶ ῥοδίνῳ ἴσα χρῶ στρύχνον καὶ καθ' ἑαυτό. ἄλλο. καὶ μετὰ παιπάλης ἀλφίτου κατάπλασσε. ἄλλο. ἀμπελόφυλλα λεῖα ἑψήσας ἐν μελικράτῳ λεάνας ἐπιτίθει. τούτοις δὲ προσχρῶ καὶ ἐπ' αἰδοίοις φλεγμαίνουσι, καὶ ῥευματιζομένοις σφοδρῶς, σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ ὀξυφακίνῳ.

linteolum percolati, & rosacei, par mensura, & solanum quoque per se adhibetur. Aliud. Vel cum farinæ polline inducitur, vel, vitis folia in pulverem redacta, & læuigata, & ex melicrato decocta, imponito, potes iisdem etiam vti in partiũ obscœnarum inflammatione, & cum valida fluxione tentantur admixta ὀξυφακίνῃ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΞ ΑΝΑθυμιάσεως τοῦ στομάχου κεφαλαλγέντων. Κεφ. ιγʹ.

Τούτοις ἄλγημα ἕπεται νυγματῶδες, καὶ σφυγμὸς μετώπου, καὶ ἴλιγγοι, καὶ ὤτων ἦχοι. τούτων κένωσον τὴν γαστέρα, ἔμβρεχε δὲ τὴν κεφαλὴν ἐλαίῳ ἀνηθίνῳ, σὺν ὄξει ὀλίγῳ, διδόναι δὲ καὶ τὴν πικρὰν πίνειν, δηλονότι προεμέσαντι, καὶ τὸ διὰ-

DE DOLORE CApitis, qui fit ab eleuatis à uentriculo uaporibus. Cap. XIII.

Ad hunc affectum etiam sequitur dolor feriens & pulsans frontem, & vertigo, & aurium tinnitus. His aluus ducenda, caput autem oleo anethino, exigua aceti portione, adiecta, humectandum erit, & in potu exhibenda

πολιτικόν, ἔμπλαστρον δὲ τὸ διὰ σπερμάτων ἐπιτίθει τῷ στομάχῳ, καὶ ὅσα τονοῦσιν αὐτόν. ὥσπερ δὲ τὸ πηγάνινον ἔλαιον ἁρμόττειν ἔφην, οὕτω καὶ τὸ σαμψύχινον, καὶ τὸ δάφνινον, καὶ τὸ ἑρπύλλινον.

da aloe, prius tamen vomitu prouocato, & medicamẽtum, quod diospoliticum appellatur, emplastrum porrò, & quod ex seminibus conficitur, & Diaspermaton græcis dicitur, ventriculi regioni imponẽdum, & quæcunque eundem roborant, applicanda erunt. Quemadmodum autem oleum rutaceum conuenire dixi, ita & maioranæ oleum, & laurinum, & quod è serpyllo paratur, ex vsu erunt.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΞ ΟΙΝΟΥ κεφαλαλγίας. Κεφ. ιδ'.

DE CAPITIS DOLORE EX VINO. Cap. XIIII.

Εἰ μὲν ἄπεπτος ὁ οἶνος ἐπιμένει, κελεύειν ἐμεῖν, ὕδωρ πίοντας χλιαρόν. εἰ δὲ μετὰ πέψιν κεφαλαλγεῖεν, ῥόδινον καθ' ἑαυτό τε, καὶ σὺν ὄξει, ἢ χυλῷ κισσοῦ, ἢ κράμβης διαχρίσωμεν, ἢ αὐτὰ τὰ φύλλα τῆς κράμβης συνεπιθήσωμεν τῷ μετώπῳ, καὶ ταύτην ἐσθίειν ἑψηθεῖσαν. φυσικῶς γὰρ

Si inconcoctum vinum adhuc maneat, vomitum ex aqua tepida imperabimus. Quod si à cõcoctione dolor perseueret, rosaceo & per se & cum aceto vtemur, caputq; aut hæderę succo, aut brassicę inungemus, aut huius folia frõti simul inducemus, & pro cibo decocta offeremus,

ὠφελεῖ. καὶ ῥοιὰς, καὶ μῆλα, καὶ ἄπια ἐσθιέτωσαν, καὶ ὑδροποτήτωσαν. ἀμέθυστα δ' εἰσι κράμβης καυλὸς ὠμὸς νῆστις προεσθιόμενος, ἢ ἀμύγδαλα πικρὰ πέντε, ἢ τὰ ἀκραίπαλα, ἀπεχέσθωσαν δὲ τῶν φοινίκων. αὗται γὰρ ἰδιότητά τινα ἔχουσι κεφαλαλγίαν ἐμποιεῖν.

feremus, naturæ enim quadam vi proſunt, mala punica præterea, poma & pyra comedant, & aqua pro potu vtantur. Ebrietatem porrò arcent braſsicæ caulis ieiuno ventriculo commãducatus, vel Amygdalæ amaræ quinq;, & ſi quæ ſunt quæ crapulam arcent, abſtineant autem à dactylis, Naturæ enim quadam vi capitis dolorem inducere conſueuerunt.

PERI AMEΘΥΣΤΩΝ. Κεφ. ιε΄.

Ἀμέθυστα δὲ ἂν εἴη ταῦτα, ἀψίνθιον πρωῒ νῆστιν πότιζε, ἢ μυρσίνης ἄνθος, ἢ ζζ. καὶ πήγανον λεῖον μεθ' ὕδατος. τὸ πολύγονον ἁρμόττει ταῖς θερμαῖς καὶ πνευματώδεσι κεφαλαλγίαις συνεχῶς πινόμενον, δι' ἔγκαυσιν, ἢ μέθην. χρὴ δὲ ἐξ αὐτοῦ στέφανον ἐπιτιθέναι τῇ κεφαλῇ χρήσιμοι αὐ-

DE REMEDIIS, *quæ aduerſus ebrietatem adhibentur. Cap. XV.*

Hæc igitur ebrietati aduerſantur, abſynthiũ ieiunus prius in potu aſſumito, aut myrthi florem, vel zinziber, vel rutam in puluerem tritam cum aqua. polygonum vero crebro in potu adhibitum, ijs doloribus capitis conuenit, qui vel à caliditate, vel flatibus, vel ex ardore,

τοῖς καὶ οἱ ῥόδινοι στέφανοι.

aut vini larga potione seu ebrietate ortum habent, idem quoq; & capiti instar coronæ imponi potest, quemadmodum & quæ ex rosis conficiuntur.

ΠΕΡΙ ΚΕΦΑΛΑΙΑΣ, ΚΑΙ ἡμικρανίας. Κεφ. ιϛ΄.

Ἡ κεφαλαία ὀδύνη ἐστὶ τῆς ὅλης κεφαλῆς, κατὰ περιόδους γινομένη: ἡ δὲ ἡμικρανία τοῦ ἡμίσεος μέρους τῆς κεφαλῆς ἄλγημα, παροξυνόμενα ἀμφότερα ἐπὶ τοῖς ψόφοις, καὶ κραυγαῖς, καὶ λαμπρῷ φωτί, καὶ οἰνοποσίᾳ, καὶ ἀπεψίᾳ: καὶ εἰ μὲν ἡ διάθεσις ἔνδον ὑπάρχει τοῦ κρανίου, ὁ πόνος εἰς τὰς τῶν ὀφθαλμῶν ῥίζας διήκει, οἷς δὲ ἔξωθεν περὶ αὐτὸ τὸ κρανίον, ὀδυνῶνται. τὰ μὲν οὖν μετὰ βάρους ἀλγήματα, πλῆθος δηλοῖ, τὰ δὲ μετὰ δήξεως, ἢ χυμῶν, ἢ ἀτμῶν δριμύτητα, καὶ τὰ λοιπά, ση-

DE CEPHALAEA, *seu uetusto capitis dolore, & hemicrania.* Cap XVI.

Cephalæa dolor est totius capitis, qui fit per circuitus seu interualla, hemicrania autem alteram tantum capitis partem occupat, vtraq; tamen exacerbatur strepitu, clamore, luminis splendore, viniq; meracioris potione, & cruditate Quod si affectus intra cranium consistit, dolor ad radices oculorum vsq; porrigitur, quibus vero extra, hi citra caluariam dolent. Dolores autem cõiuncti cum grauitate, multitudinem, qui vero cum rosione laborãtem exercet, humorum vel

μείωζον, ὡς ἐπὶ τῆς κεφαλαλγίας προείρηται. καὶ εἰ μὲν πληθωρικόν ἐστι τὸ σῶμα, φλεβοτομητέον, ἢ διὰ ῥινῶν κενωτέον, κλυστέον, κενωτέον δὲ καὶ τὴν γαστέρα, χρῆσθαι καὶ ταῖς ἐμβροχαῖς ταῖς προειρημέναις ἐν ταῖς κεφαλαλγίαις. εἰ μὲν αἰσθάνονται ζέσεως, τῆς ἐπὶ τῆς θερμῆς δυσκρασίας κεφαλαλγούντων. εἰ δὲ ψυχρὰς, καὶ ναρκώδους αἰσθάνονται δυσκρασίας, ταῖς ἐπὶ τῆς ψυχρᾶς. χρηστέον δὲ ἐπὶ τούτοις καὶ ἀποφλεγματισμοῖς, καὶ ἐρρίνοις.

uel uaporum acrimoniam ſignificāt, reliquos ſuis notis diſcernes, ut ſuperius, de capitis doloribus ſunt compræhenſæ. Pleno itaq; corpore, inciſa cute ſanguis mittendus, & euacuatio p̄ nares tentāda, clyſteribus quoq; utendum, & aluus ſoluenda, ſeu uenter exinaniēdus erit. Irrigationes quoq; ſupra in dolore capitis poſitæ, repetendæ erūt, ueluti cum acrimoniā ſentiunt, eæ quæ in dolore capitis, ex intemperie calida orto, cum uero frigus & ſtuporem ueluti percipiunt, eæ quæ in dolore capitis, ex frigida intemperie orto, in uſum transferendæ erunt, quamuis in his etiam, medicamenta quæ ſaliuam mouent, & ea quæ naribus induntur (Errhina appellantur) adhiberi debeant.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΦΛΕΓΜΑΤΙΣμῶν, καθαιρόντων κεφαλήν. Κεφ. ιζ′.

Ὀριγάνου, ὑσσώπου, σαμ

DE MEDICAMENTIS, quæ ſaliuam mouendo, caput purgant. Cap. XVII.

Origanum, hyſſopū, maio-

ψύχου, γλήχωνος, ταῦτα ἕψησον σὺν ἑψήματι καὶ ὄξους, καὶ δίδου ἀναγαργαρίζειν. ἄλλο. σταφίδα ἀγρίαν, καὶ πέπερι, καὶ μαστίχην δίδου μάσασθαι διὰ μάσιμα μαστίχην ἀγριοσταφίδα ζιγγίβερ δίδου διαμασᾶσθαι. ἄλλο. ἀποφλεγματισμὸς σταφίδος ἀγρίας, γλήχωνος, ὑσσώπου, θύμου, ὀριγανέως, σὺν ὄξει καὶ ἑψήματι ἑψήσας, δίδου ἀναγαργαρίζειν.

maioranam, portulacã, cum ſapa & aceto decoquito, & gargarizandũ præbeto. Aliud. Herbam pediculariam, piper, & maſtichem commanducãdam dato, uel maſtichem, herbam pediculariam et zinziber. Aliud. Quod pituitam educit, uel herbam pediculariam, portulacã, hyſſopum, thymum, & origanum, in aceto & ſapa decoctas, pro gargariſmate adhibeto.

ΕΡΡΙΝΑ ΚΡΑΝΙΟΥ ΚΑθαρτικά.

Κεφ. ιη΄.

Σεύτλου ῥίζης χυλὸν ἔγχεε ταῖς ῥισίν. ἄλλο. μελάνθιον σὺν γάλακτι γυναικείῳ λειώσας, ἔγχεε ταῖς ῥισίν, ἢ χυλὸν κυκλαμίνου ἔγχεε ταῖς ῥισίν. ἄλλο. ἔρῥινον καθαῖρον ἰσχυρὸν ἐλατήριον ∠. α΄. μελάνθιον

STERNVTATORIA *quæ naribus induntur, ad purgandam caluariam.*

Cap. XVIII.

Radicis betæ ſuccum naribus infundito. Aliud. Nigellam ex lacte muliebri leuigatam, uel cyclaminis ſuccum eadẽ ratione naribus indito. Aliud. Sternutatorium quod ualidè purgat, Elaterij drachma, nigellæ

∠. β΄. λειώσας σὺν κυπρίνῳ ἐλαίῳ ἔγχεε ταῖς ῥισίν.

nigellæ drachmæ duæ ex oleo cyprino trita naribus inſtillatur.

ΠΤΑΡΜΙΚΑ ΔΙΑ ΤΩΝ μυκτήρων. Κεφ. ιθ΄.

STERNVTATORIA *naribus excipienda.* Cap. XIX.

Στρουθίου, ἐλλεβόρου λευκοῦ, ἀνὰ ∠. α΄. καστορίου ∠. α΄. πεπέρεως ∠. γ΄. λειώσας δίδου ἀνασπᾶν διὰ τῶν ῥινῶν. ἄλλο. μελάνθιον, καὶ στρούθιον, καὶ πεπέρεως δίδου λεῖα διὰ τῶν ῥινῶν ἀναστύρειν. ἄλλο. κυκλαμίνου ∠. γ΄. κηκῖδος ∠. α΄. στρουθίου ∠. β΄. λειώσας.

Struthij, veratri albi, caſtorij, ſingulorum drachma, piperis drachmæ quatuor, in puluerem redactæ, naribus attrahuntur. Aliud. Nigella, ſtruthiũ & piper contrita eodem modo applicantur. Aliud. Cyclaminis drachmę quatuor, gallarũ drachma, ſtruthij drachmæ duæ tritæ exhibentur.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΥΣΑΙ πταρμοὺς. Κεφ. κ΄.

DE REMEDIIS *quæ ſternutamenta inhibent.* Cap. XX.

Ὠκίμου σπέρμα, καὶ ἐκεῖνο αὐτὸ ὀσφραινόμενον. ἄλλο. ψίλλιον συνεχῶς ὀσφραίνου, ἢ ὄπιον συνεχῶς ὀσφραίνου. τοπικὰ πρὸς ἡμι-

Ocimi ſemen naribus ad odorandum admotum. Aliud. Pſilium aut opium frequenter odorare. Medicamenta exterius applicata, quæ faciunt,

κρανίας διὰ ψυχρὰν δυσκρασίαν. δαφνίδας, πήγανον, πευκεδάνου ῥίζας ὄξῳ λείου, καὶ ἀναλαβὼν κηρωτῇ ἐπιτίθει. ἄλλο. ὀστέων περσικῶν τὸ ἐντὸς λειώσας, σὺν ὄξῳ καὶ λιβάνῳ ἐπιτίθει, ἢ καρδάμου σπέρματος, καὶ περιστερᾶς κόπρον σὺν ὄξῳ λειῶν, ἐπιτίθει.

ciunt ad hemicraniam ex frigida intemperie ortam, lauri baccas, rutã, pencedani radices, cum aceto terito, eoq; excipito, & instar cerati imponito. Aliud. Ex nucleis persicis mediũ læuigato, & cum aceto & thure inducito, aut cardami semen, vel columbæ stercus ex aceto tritum imponito.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑ ΘΕΡΜὴν δυσκρασίαν ὀδυνωμένους. Κεφ. κα΄.

AD DOLORES CAPITIS uetustos, ex calida intemperie ortos. Cap. XXI.

Κοχλίας γυμνοὺς σὺν λιβάνῳ καὶ ὄξῳ λειώσας ἐπιτίθει. ἄλλο. ἔντερα γῆς σὺν λιβάνῳ καὶ καστορίῳ λειώσας, σὺν ὄξῳ ἐπιτίθει. ἄλλο. εὐφόρβιον καὶ χάλκανθον ἀνὰ ∠. α΄. λιβάνου ∠. β΄. σὺν ὄξῳ λειώσας ἐπιτίθει.

Cochleas exenteratas, ex thure & aceto tritas imponito. Aliud. Vermes terrestres ex thure & castorio tritas, cum aceto admoueto. Aliud. Euphorbij, atramenti sutorij, singulorum drachma, thuris drachmæ duæ ex aceto tritæ applicantur.

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΡΡΟΥ, ΚΑΙ κορύζης. Κεφ. κβʹ.

ὅταν πληρωθῇ ἡ κεφαλὴ ὑγροῦ, καὶ πέμψῃ εἰς τὸ ὑπερῷον, λέγεται κατάρρους. ὅταν δὲ εἰς τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν, λέγεται βράγχος. ὅταν δὲ εἰς τὰς ῥῖνας φέρεται τὸ ὑγρὸν, λέγεται κόρυζα. καὶ εἰ ἔστι θερμὴ ἡ αἰτία, οἷον ἐξ ἡλιοκαΐας, λεπτόν ἐστι καὶ θερμὸν, καὶ δάκνον. καὶ δεῖ ἀλείφειν ῥόδινον τὴν κεφαλὴν, ἢ ὀμφάκινον ἔλαιον, καὶ λούειν αὐτούς: εἰ δὲ ψυχρὰ ἡ αἰτία, ὅταν παχύ ἐστι καὶ ψυχρὸν τὸ καταφερόμενον, δεῖ τούτους ὀλιγοσιτεῖν, καὶ ἀλείφειν ἀνηθελαίῳ, καὶ πηγανελαίῳ τὴν κεφαλὴν, καὶ τῷ ναρδίνῳ, καὶ ἰρίνῳ: ταῖς δὲ ῥισὶν διαχριστέον ἔνδοθεν λιβάνῳ καὶ σμύρνῃ σὺν ἐλαίῳ. ὀσφραντὰ δὲ με-

DE DESTILLATIONE *& grauedine.* Cap. XXII.

Cum caput humore fuerit plenum, eumq́ue ad extimam cutem propulerit, catharrus græcis, latinis destillatio dicitur, cum vero in asperam arteriam, brãchus græcis, nostris raucitas appellatur. Quod si humor ad nares decũbat, κόρυζα græcis, à nobis autẽ grauedo vocatur, si præterea causa fuerit calida, quemadmodum quę ortum habet ex ardore solis, tenue est & calidum & acre quod profluit, caput itaq; rosaceo et oleo acerbo inungere & lauare eos oportet, si vero frigida fuerit causa, & id quod destillat crassum est & frigidũ, pauco cibo eos uti, & caput oleo anethino uel rutaceo uel

 nardino,

λαύθιον, ἢ κύμινον, πεφρυγμένα, ἐν ὀθονίῳ δεθέντα, καὶ ὀσφραινόμενα· καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐπιτιθέσθω τὴν ὀξηρὰν, ἢ τὴν ἱκέσιον ἔμπλαστρον· κατὰ δὲ τοῦ θώρακος τὸ ὀποβάλσαμον, ἐπαλειφέτω καὶ τοῖς θερμοῖς ἐλαίοις, οἷον τὸ πηγάνινον, τὸ ἀνήθινον, τὸ νάρδινον, καὶ τὸ σαμψύχινον.

nardino, uel irino inungere oportet, nares autem intrinsecus illinire thure, & myrrha ex oleo, odorari autem nigellam aut cyminũ frixa, & in linteolo ligata. Fronti uero inducere oportet oxeram, & icesium emplastra, thoraci uero opobalsamum, seu balsami liquorem, uel circum inungere eundem, oleis calidis, quale est rutaceum, anethinum, nardinum & maioranæ oleum.

ΚΑΤΑΠΟΤΙΑ ΠΡΟΣ ΒΗΧΑΣ, καὶ καθάρρους. Κεφ. κγ΄.

Στύρακος, σμύρνης, ὀπίου, χαλβάνης, ἴσα γλυκεῖ ἀναλαβὼν, δίδου εἰς κοίτην γ΄. ἢ πέντε κοκκία, καὶ γλυκέος ἐπιρροφείτω, πρὸς δριμὺ ῥεῦμα. ὑοσκιάμου σπέρμα ∠. δ΄. κουναρίων ∠. ε΄. κρόκου ∠. δ΄. ἑψήματι ἀναλαβὼν δί

CATAPOTIA AD *tusses & destillationes.* Cap. XXIII.

Styracis, myrrhæ, opij, galbani, singulorum par pondus, cum uino passo excipe, & cubitũ ituris, quatuor aut quinq; pillulas exhibe, ijdem quoq; passum superbibãt. Ad fluxiones acres. seminis hyosciami drachmæ 4, nucleo-

δου ἐκλείχειν. ἄλλο. μέλιτος, βουτύρου, κυμίνου συνεψήσας δίδου ἐκλείχειν. δίδου δὲ ῥοφήματά τε δι' ὑσσώπου καὶ σύκων, καὶ στροβύλου, καὶ ἴρεως ἀφέψημα. ἄλλο. στύρακος οὐγγ. ϛ'. σμύρνης οὐγγ. β'. ϛ'. τερεβινθίνης, χαλβάνης, ὀποπάνακος, ἴρεως ἀνὰ ∠. β'. ὀπίου ∠. α'. δίδου εἰς κοίτην νύκτα.

rum pineorũ drachmæ 5, croci drachmæ quatuor, paſſo excipiũtur, & lambẽdo aſſumũtur. Aliud. Mel etiam, butyrum & cuminum vſurpantur ſimul cocta, ſorbitiones præterea ex ficubus & decoctum nucleorum pineorum & iridis. Aliud. Styracis drachmæ ſex, myrrhæ drachmæ duæ & ſemis, terebinthinæ, galbani, oppopanacis, iridis, ſingulorum drachmæ duæ, lachrymæ papaueris drachma dormituris dantur.

ΓΑΣΜΑΤΑ ΚΡΑΝΙΟΥ ξηραντικά.

Κεφ. κδ'.

Ερίκης καρποῦ, οὐγγ. α'. σχοίνου ἄνθος, οὐγγ. α'. καὶ κηκίδων οὐγγ. α'. σαμψύχου, οὐγγ. ϛ'. ἴρεως οὐγγ. ϛ'. ξυλοβαλσάμου οὐγγ. ϛ'. κόστου οὐγγ. ϛ'. κόψας, σείσας, ἐπίπασσαι εἰς λουτρὸν τὴν κεφαλήν. ἄλλο. κηκίδων

REMEDIA QVAE *capiti inſperguntur, quæ caluariam exiccant.*

Cap. XXIIII.

Ericæ fructus, floris iunci odorati, gallarũ, ſingulorum vncia, maioranæ, iridis, xylobalſami, coſti, ſingulorum vnciæ ſex, incidantur, agitentur, & inſpergantur ad capitis lotionem. Aliud, Gallarum, iridis, ſingulo-

οὐγγ. ϛ´. ἴρεως οὐγγ. ϛ´. σιδίων οὐγγ. ϛ´.

singulorum drachmæ duæ, malicorij tantundem.

ΠΕΡΙ ΦΡΕΝΙΤΙΔΟΣ.
Κεφ. κε´.

Η φρενῖτις φλεγμονή ἐστι τῶν μηνίγγων, ποτὲ μὲν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐγκεφάλου συμφλεγμαίνοντος. ἔστι δὲ ὅτε παρὰ φύσιν θερμασίας συστάσης ἐν αὐτῷ, ἤτοι αἵματος πλεονάσαντος, ἢ ξανθῆς χολῆς, ἢ μελαίνης. παρέπεται δὲ αὐτοῖς πυρετὸς ὀξὺς, καὶ παραφροσύνη, καὶ κροκυδισμὸς τῶν χειρῶν. καὶ οἱ μὲν δι᾽ αἱματικῶν χυμῶν, μετὰ γέλωτος εἰσὶν, οἱ δὲ διὰ ξανθὴν χολὴν, μετὰ θράσους. οἱ δὲ διὰ μέλαιναν, μανιώδεις, καὶ ἀκατάσχετοι. τούτους φλεβοτομεῖν ἀπ᾽ ἀγκῶνος αὐτίκα, καὶ κλύειν δι᾽ ἕδρας τοῖς ἀποκρουστικοῖς

DE PHRENITIDE.
Cap. XXV.

Phrenitis inflammatio est, membranarum cerebri, quę μήνιγγες græco sermone appellãtur, nunc quidem cerebro ipso ea laborante, nunc uero caliditate præter naturam in eo existente, vel sanguine abundante, uel flaua bile uel atra. Comitatur porro hos febris acuta, delirium, & manibus floccos euellere videntur, qui igitur hoc affectu ob sanguineos humores laborant, ij rident, qui vero ob flauam bilem, feroces sunt, qui ob atrã insanientes & contineri non possunt. His igitur statim vena in cubito secãda, & aluus elu-

enda

δι' ἐψήματος, καὶ χυλοῦ πτισάνης, καὶ ῥοδίνου, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐμβρέχειν ἐκ ῥοδίνου, χυλῷ δὲ σὺν χαμαιμέλῳ, καὶ τρίβειν εἰς ἑσπέραν τάς τε χεῖρας, καὶ τοὺς πόδας, καὶ ἐπιδέσμους ποιεῖν, διδόναι δὲ καὶ τὴν διὰ κωδίων πιεῖν. καὶ τὴν κεφαλὴν καταιονᾶν ἐλαίῳ, ἐν ᾧ ἐναπεζέσθησαν αἱ κωδίαι, καὶ τὴν ψύχουσαν καὶ ὑγραίνουσαν τροφὴν παρέχειν, διδόναι δὲ καὶ τὸ ὑδροῤῥόσατον, καὶ τὸ ὑδρόμιλον. ἐπίχριε τῷ μετώπῳ, πρὸς τὸ ὑπνῶσαι ὄπιον, ἢ μανδραγόρου χυλὸν, ἢ τὸν διὰ σπερμάτων τροχίσκον, ἢ τὸν πάγχρηστον, καὶ τὸ σπλάγχνον ἐπιμελητέον τοῖς ψύχουσιν ἐπιθέμασι.

enda reprimētibus, decocto & cremore ptisanæ & rosaceo, caput vero perfundendum rosaceo, & succo chamæmeli, & uesperi perfricandæ & manus & pedes, & uincula parāda, & potui dandum medicamentum, è papaueris capitibus, caput uero fouendum seu perfundendum oleo, in quo ebullierint capita papaueris, cibosque refrigerantes & humectantes offerre, & potui dare hydrorosatum, id est, inlep ex infusione rosarum, & aquam mulsam. Ad somnum vero inducendum fronti illinito papaueris lachrymā, aut mandragoræ succum, aut pastillum qui è seminibus & conficitur, & à græcis dia spermaton dicitur, vel qui ob multiplicem usum quem habet πάγχρηστος uocatur, uisceris porrò quoq; ratio habenda est, & ea quæ refrigerant imponenda erunt.

ΠΕΡΙ ΦΛΕΓΜΟΝΗΣ ἐγκεφάλου. Κεφ. κϛ΄.

Φλεγμαίνων ὁ ἐγκέφαλος εἰς τοσοῦτον ὄγκου αἴρεται πολλάκις, ὥστε καὶ τὰς τῆς κεφαλῆς ῥαφὰς διΐστασθαι, καὶ ὀδύνη μεγίστη παρέπεται, καὶ ἔρευθος τοῦ προσώπου, καὶ τὰ ὄμματα προπετῆ γίνεται. Φλεβοτομεῖν οὖν τούτους χρὴ, δεῖ δὲ καὶ ἀπὸ ῥινὸς, καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τὴν γλῶσσαν φλεβῶν αἷμα ἀφαιρεῖν. χρῶ δὲ ταῖς πρὸς φλεγμοναῖς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐμβροχῶν, ἢ κατὰ συμπάθειαν γίνεται, παθόντων τῶν φρενῶν, καὶ τῶν σπλάγχνων, ἢ κατὰ πρωτοπάθειαν τοῦ ἐγκεφάλου, καὶ οἷς μὲν εὐθέως ἐξ ἀρχῆς, οἷς δὲ ἐκ μεταπτώσεως τινὸς τῶν ὀξέων νοσημάτων.

DE INFLAMMAtione cerebri. Cap. XXVI.

Cerebrum inflammatione laborans, sępenumero ad tãtam molem attollitur, ut capitis suturas diuidat ab inuicẽ, dolor comitatur maximus, rubor faciei, & oculi prominere quasi uidentur, his igitur statim uenæ sectione succurrendum, & sanguis ex naribus & venis sub lingua detrahẽdus, & perfusionibus ijsdem, quibus in inflammatione capitis utimur, procedendum erit, siue affectus per cõsensum præcordiorum uel uiscerũ fiat, siue primo & per se affecto cerebro statim à principio, uel trãsmutatione morbi alicuius acuti.

ΠΕΡΙ ΛΗΘΑΡΓΟΥ. Κεφ. κζ.

Ὁ δὲ λήθαργος ἐπὶ φλέγματι γίνεται ὑγροτέρῳ, διαβρέχοντι τὸν ἐγκέφαλον. παρέπεται δὲ τοῖς ληθαργικοῖς πυρετὸς βληχρὸς μετὰ καταφορᾶς, καὶ ἐρωτώμενοι ἐπιλήσμονες εἰσί, τούτους εἰ μὲν ἡ δύναμις ἐπιτρέπει φλεβοτομητέον: εἰ δὲ μή, κλύσμασι χρησώμεθα δριμέσιν, οἷον κενταυρίου ἀφεψήματι σὺν μέλιτι, καὶ νίτρῳ, καὶ χαμαιμηλίνῳ ἐλαίῳ. ἐμβρέξωμεν δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν ὀξυροδίνῳ σὺν καστορίῳ. τὰς δὲ χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἐπαλείφωμεν ἐλαίῳ σὺν παλαιῷ νίτρῳ ὀπτῷ, ἢ πυρέθρῳ, ἢ κόκκῳ κνηδίῳ. ὀσφραντὰ δὲ τῇ ῥινὶ προσοίσωμεν, σὺν ὄξῳ λειώσαντες, θύμον, ἢ ὀρύγανον, ἢ γλήχωνα, χρίειν δὲ τὸ

DE LETHARGO. Cap. XXVII.

Lethargus fit ex pituita humidiore cerebrum madefaciente, comitatur hoc affectu correptos febris lēta, cum alto ſapore coniuncta, & interrogati obliuiſcuntur. His igitur ſi uires patiantur, ſanguis mittendus eſt, ſin minus clyſteres adhibendi erunt acres, vt qui ex centaurij decocto, melle, & nitro, & oleo chamæmelino ſunt compoſiti, caput etiam oxyrhodino, caſtorio adiecto, perfundendū, manuſq; & pedes ex oleo ueteri, nitro aſſo, ſeu pyrethro, aut cocco gnidio illinēdæ erunt, naribus denique admouenda quæ odorem monent, ut thymum ex aceto contritū, aut origanum, aut pulegium, os inungēdum

etiam,

στόμα, καὶ τὸν οὐρανίσκον σίνιπι λείων σὺν μέλιτι πρὸς τὸ κομίσασθαι φλέγμα, καὶ ἀποφλεγματισμοῖς χρᾶσθαι τοῖς προειρημένοις. μιγνύειν δὲ χρὴ, καὶ συνεψεῖν τῷ ὀξυῤῥοδίνῳ. καὶ τῶν λεπτύνειν ἅμα δυναμένων, οἷον πευκεδανοῦ, ἢ καστορίου, ἢ γλίχωνος, ἢ καλαμίνθης, ἢ ἐπιθύμου, καὶ ἐπιχρίειν τὸ μέτωπον, ἢ θριξὶ κεκαυμέναις ἀνθρωπείαις, λειώσας μετὰ ὄξους. πάνυ γὰρ ὠφελεῖ, καὶ διεγείρει τὰ τοιαῦτα, ἴσως δὲ καὶ ἀντιπαθείᾳ τινί. εἰ δὲ ἐπιμένοι τὸ πάθος, καὶ δυσέγερτοι τυγχάνουσι, κεχρῆσθαι δεῖ πταρμικῷ τῷ στρουθίῳ καλουμένῳ, ἢ καστορίῳ, ἢ πέπερι, ἢ εὐφορβίῳ, ἢ ἐπιθύμῳ, ποτὲ μὲν ἐμφυσῶντας, ἄλλοτε δὲ πτερῷ διαχρίοντας. οὐ δεῖ δὲ συνεχῶς τοῦτο ποιεῖν, διδόναι δὲ πιεῖν καὶ τὸν ὑδροδιοσπό-

etiam, & palati cauitas detrito ſinapi cum melle, & ad pituitam extrahendam, medicamentis ſaliuam mouentibus, & iam ſupra poſitis vtendum, cum oxyrhodino. præterea ſimul miſcere & incoquere oportet ea, quę uim extenuandi quoq; habent, ut peucedanum, caſtorium, uel pulegium uel calamintham, uel epithymum, & ita frontem inungere, uel capillis humanis combuſtis, ex aceto con tritis, ualde enim proficit, eosq; inſita quadam ui fortaſſe, à ſomno excitare ſolet, quod ſi affectus adhuc perſeueret, & difficulter expergiſcantur, ſternutamenta mouere ſtruthio, hoc eſt, radice lanariæ, uel caſtorio, uel pipere, uel euphorbio, uel epithymo, eaq; nunc quidem naribus inſufflare, nunc

uero

λιτον. ἐπὶ δὲ τῶν χρονισάντων, καὶ τρομωδῶν, καὶ καστόρειον δοτέον πιεῖν, ὅσον ∠. ς'. χρονίζοντος δὲ, ξυρήσαντες τὴν κεφαλὴν, ξηραῖς πυρίαις χρηστέον δι' ἁλῶν καὶ κέγχρων, καὶ τοῖς πταρμικοῖς χρῆσθαι.

vero calamo eas perungere, sed nequaquam cõtinuò id faciendũ est, potui vero dare hygrodiaspolitem. Quod si vitium inueteratum fuerit, & tremor etiam superuenerit, castorij drachmę dimidium potui dato, & deraso capite, siccis fomentis, ex sale & milio, vtere, & sternutamenta moue.

ΠΕΡΙ ΚΑΡΟΥ.
Κεφ. κη'.

DE CARO.
Cap. XXVIII.

Ὁ δὲ κάρος ἔοικεν ἀποπληξίᾳ, διαφέρει δὲ, ὅτι μὲν ἡ ἀποπληξία, αἱ ὀπισθίαι κοιλίαι τοῦ ἐγκεφάλου μᾶλλον πάσχει, ἔχει τὸ φλέγμα: ὁ δὲ κάρος ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. τοῦ ληθάργου διαφέρει τῷ τὸν πυρετὸν προηγεῖσθαι μὲν τοῦ κάρου, καὶ σφοδρότερον εἶναι, ἕπεσθαι δὲ τῷ ληθάργῳ. γίνεται δὲ κάρος διὰ πληγὴν, ἢ

Carus apoplexię similis est, ab ea tamẽ differt, quod in hac posteriores cerebri ventriculi, in illo vero anteriores magis afficiũtur, & pituita sunt oppleti. A Lethargo q̃q; differt, nam hunc sequitur, illum uero præcedit, febris, & quidẽ validior. Fit autem ex ictu, aut dolore capitis, aut ossis fractura, cerebrum concutiente, curatio eadem ferè quæ lethargi.

ὀδυύλω τῆς κεφαλῆς, ϗ κάταγμα τοῦ ὀςέου, θλίβοντος τὸν ἐγκέφαλον. ἡ δὲ θεραπεία ἄυτη ἐςὶν, ὁποία καὶ τοῦ ληθάργου.

ΠΕΡΙ ΚΩΜΑΤΟΣ.
Κεφ. κθ΄.

Κῶμα λέγεται ὁ βαρὺς, ϗ παρὰ φύσιν δυσέγερτος ὕπνος. καὶ γὰρ ἀεὶ κοιμῶνται οἱ κάμνοντες, καὶ νυττόμενοι οὐκ ἐγείρονται. γίνεται δὲ ἐπὶ φλέγματι ψυχρῷ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, ϗ δεῖ ἀλείφειν τὴν κεφαλὴν πηγανελαίῳ, σὺν καςορίῳ, ϗ ὄξει, ϗ εἰς τὰς ῥίνας σίνηπι χρίειν, ἢ πέπερι μετ᾽ ὄξους, χρᾶσθαι δὲ ϗ τῇ λοιπῇ θεραπείᾳ, τῇ προειρημένῃ ἐπὶ τοῦ ληθάργου.

DE COMATE.
Cap. XXIX.

Coma appellatur somnus præter naturã grauis, & cum non facile excitantur. Nam qui hoc affectu laborant, semper dormiunt, nec puncti expergiscuntur. Oritur à pituita frigida in cerebro contenta, itaq; capiti oleum rutaceum cum castorio & aceto inducendum, naresq; sinapi inungendæ, vel pipere cum aceto, & reliquis, quæ supra de curatione lethargi posita sunt, vtendum.

ΠΕΡΙ ΚΑΤΟΧΟΥ, ΚΑΙ καταλήψεως.
Κεφ. λ΄.

Κάτοχός ἐςιν, ὅταν

DE CATOCHO, ID *est, uigilanti sopore, & catalepsi.* Cap. XXX.

Catochus dicitur, cum ægri

ἀγρυπνῶσιν οἱ κάμνοντες, καὶ ἔχουσιν ἀεὶ ἀνεωγότας τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ μὴ κινουμένους. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο κῶμα εἶδος παραφροσύνης, ἢ παρακοπῆς. γίνεται δὲ χυμῷ μᾶλλον μελαγχολικῷ, μετὰ πυρετοῦ δὲ συνίσταται παρομοίως ληθάργῳ. τούτους δεῖ κενοῦν διὰ φλεβοτομίας, τῆς δυνάμεως ἀντεχούσης, κλύζειν δὲ καὶ τὴν γαστέρα διὰ κυμίνου, καὶ πηγάνου ἀφεψήματος, σὺν μέλιτι καὶ νίτρῳ. ἐπιπλουμένους, δηλονότι καὶ τῶν σπλάγχνων τοῖς ἐπιθέμασι, καὶ ὑδρέλαιον ἐμβρέχειν τὴν κεφαλήν.

ægri apertis oculis, & qui minime mouentur, dormiunt. Est autē hic morbus etiam species desipientiæ seu delirij, fit ab atra bile potius, & febrem quemadmodū & lethargus comitem habet. Hos itaq; per venæ sectionem uacuare, si vires patiātur, & in aluum ex parte inferiore dare oportet, decoctum cymini & rutæ, admixtis melle & nitro, & viscera eodem modo foueri debent, & caput hydrelæo irrigari.

ΠΕΡΙ ΑΓΡΥΠΝΟΥ κώματος. Κεφ. λα΄.

DE VIGILI COmate. Cap. XXXI.

Ἄγρυπνον κῶμα ἐστὶν, ὅταν ἀγρυπνοῦσι, καὶ καθεύδουσι. γίνεται δὲ ἐξ ἐναντίων χυμῶν, ἀπό τε χολῆς καὶ φλέγματος, καὶ

Vigilans sopor est, cū simul & vigilant, & dormiunt ægri. Fit autem ex oppositis humoribus, à bile scilicet, & pituita,

τὸ μὲν φλέγμα τὸν ὕπνον, ἡ δὲ χολὴ τὴν ἀγρυπνίαν ἐργάζεται. παρέπεται δὲ τούτοις, καὶ πυρετὸς, καὶ παραφορά. καὶ δεῖ τούτοις κλύειν τὴν γαστέρα διὰ χυλῶν πιτύρων, καὶ ἀφρονίτρου, καὶ μέλιτος, καὶ ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν ἐμβρέχειν, ὅτε μὲν ἐπικρατεῖ ἡ ἀγρυπνία, κωδύας ἐναφεψεῖν τῷ ἐλαίῳ, ὅτε δὲ ἡ καταφορὰ, ἕρπυλον ἐναφεψεῖν, πόμα δὲ αὐτοῖς τὸ ἀπόμελι, καὶ τὸ ὑδρόμελι, καὶ τὰ παραπλήσια.

quorum ille vigilias, hic vero somnum inducit. Hunc affectum comitatur febris & delirium. His itaque ex inferiore parte infundere oportet liquores, vel nitri spumam, vel mel, & oleo caput irrigare. quod si uigiliæ magis urgent, oleo papaueris calices incoquendi sunt, quemadmodum si delirium, serpyllum, in potu vtantur apomelite & aqua mulsa & similibus.

ΠΕΡΙ ΜΑΝΙΑΣ. Κεφ. λβ'.

Γίνεται ἡ μανία χωρὶς πυρετοῦ, αἵματος ἀσαποῦς ἐπιρρεύσαντος τῷ ἐγκεφάλῳ, ποτὲ μὲν εὐκράτου τόνου ὄντος, καὶ παρέπεται αὐτοῖς γέλως ἄσχετος, καὶ ᾄδουσι καθάπερ οἱ μεθύοντες: ποτὲ δὲ

DE INSANIA. Cap. XXXII.

Insania fit absque febre, cum sanguis crudus in cerebrū influit, & qui omnino temperatus existit. Hi subinde rident, & contineri non possunt, & more ebriorum canunt. vel biliosus & acris, & hi fiunt audaces, furibundi,

ξανθολικοῦ καὶ δριμέος τοῦ αἵματος, καὶ γίνονται οὗτοι θρασεῖς, καὶ ὀργίλοι, καὶ τῶν ἰδίων σαρκῶν ἐμφορούμενοι. βέβλαπται δὲ ἐπὶ τούτων καὶ τὸ φανταστικὸν, καὶ τὸ λογιστικόν. γίνεται δὲ ἐπὶ τούτοις τὸ πάθος καὶ κατὰ περιόδους τισί. τούτων ἡ δίαιτα ἔστω εὐχοίλοιος, καὶ οἴνου ἀπεχέσθωσαν, τέμνειν δὲ τὴν ἐν ἀγκῶνι φλέβα τὴν ἄνω, ἢ τὰς ἐπὶ τῶν σφυρῶν, μάλιστα ταῖς γυναιξὶ, αἷς τὰ ἐπιμήνια ἐπέχεται, καὶ πρὸς ἑσπέραν ὕπνον μηχανητέον, προσενεγκάμενοι τὸ διὰ τῶν κωδύων φάρμακον, σὺν χυλῷ πτισάνης, ἢ ὕδατι, καὶ ἐμβρέχειν τὴν κεφαλὴν, διὰ ῥοδίου, καὶ κωδύων ἀφεψήματος. ἐγχρονίζοντος δὲ τοῦ πάθους, ἀφαιρεῖν δεῖ καὶ ἐκ τῆς τοῦ μετώπου φλεβὸς αἷμα, εἶτα καθαίρειν διὰ τῆς πι-

& qui à proprijs carnibus nõ abstinent. Lęsa est præterea in his imaginatio & ratio, & quibusdam malum per interualla redit, vtantur cibo boni succi, & à vino abstineant, secetur vena superna cubiti, vel in talo, præcipuè in mulieribus, q̃bus menses retinentur. Vesperi somnus ꝓuocetur, q̃d fiet, oblato medicamẽto, quod è papaueris capitibus paratur, cum ptisanæ liquore vel aqua, & caput irrigetur rosaceo & papaueris decocto. Quod si affectus adhuc perseueret, etiam ex vena frontis sanguinẽ auferre oportet, & aluum purgare hiera picra cum aqua mulsa, & caput per nares purgare, betæ radicis succo infuso, vel cucumeris asinini succo instillato, & sternuta-

κρᾶς σὺν μελικράτῳ, καθαίρειν δὲ καὶ διὰ ῥινῶν τὴν κεφαλὴν, σεύτλου ῥίζης χυλὸν ἐγχέοντα, ἢ ἐλατήριον σὺν γάλακτι, καὶ πταρμικὸν προσφέρειν δι᾽ ἐλλεβόρου, καὶ στρουθίου, καὶ ἀποφλεγματίζειν δι᾽ ὀξυμέλιτος, σὺν τῷ ὑσσώπου, καὶ γλήχωνος ἀφεψήματι. κλυζέσθω δὲ καὶ ἡ κοιλία δριμέσι, τοῦτ᾽ ἐστι, διὰ κενταυρίου, καὶ γεντιανῆς ἀφεψήματος. δίδου δὲ καὶ τὴν στοιχάδα πίνειν, καὶ τὴν γεντιανὴν, καὶ τὴν ἱερὰν τοῦ γαληνοῦ.

menta mouere, veratro, & ſtruthio, ſeu herba lanaria, & oxymelite, in quo hyſſopum vel pulegium ſit incoctum, pituitam euocare. Deniq; aluus eluenda acribus, Centaurij & Gentianæ decocto, potui offerenda Stæchas, Gentiana, & Hiera Galeni.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑΣ. Κεφ. λγ´.

Η μελαγχολία παραφροσύνη ἐστὶν ἄνευ πυρετοῦ, ἐπὶ διαφόροις αἰτίαις συνισταμένη. ὅθεν οὐδὲ τὰ αὐτὰ πάντες ὑπομένουσι συμπτώματα, οὐδὲ ὡσαύτως ἔχουσι τὰ κινήματα τῆς φαντασίας, ἀλλ᾽ οἱ μὲν αὐτῶν γελῶσιν ἀεὶ, καὶ

DE MELANCHOLIA. Cap. XXXIII.

Melancholia eſt mẽtis alienatio ſine febre, & ex diuerſis cauſis originem ducit. Vnde neque omnes eadem ſymptomata patiuntur, neque ſimiliter eaſdẽ imaginationes habent, ſed alij ipſorum rident ſemper, & cum hilaritate imagi-

μετὰ ἱλαρότητ(ος) ἡ φαντασία αὐτοῖς γίνεται. οἱ δὲ μετὰ ὀργῆς καὶ συντονίας, ἐοικότες ὅσον ἐπὶ τούτω, τοῖς φρενητικοῖς ὀνομαζομένοις. τινὲς δὲ μετὰ νωθρότητος πολλῆς, ὡς μηδὲ φθέγγεσθαι θέλειν αὐτοὺς παραπλησίως τοῖς καλουμένοις μωροῖς. ἄλλοι δὲ δόξας ἔχουσι, καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα οἴονται. ἕτεροι δὲ φιλοῦσι τὸν θάνατον, ἄλλοι δὲ φοβοῦνται. καὶ οἱ μὲν αὐτῶν διαλείμματα κατά τινας καιροὺς ἔχουσιν, ὥστε καὶ τῶν συνήθων ἀπέχεσθαι. οἱ δὲ συνέχειαν φυλάττουσι, καὶ ληροῦσι γὰρ καὶ φοβοῦνται, καὶ ἐπιθυμοῦσιν ἀποθανεῖν. γίνεται δὲ ἐπὶ μελαγχολικῷ χυμῷ ἐν τῇ κεφαλῇ ὄντι, ἔστι δὲ ὅτε ἐκ τῆς γαστρὸς ἀναθυμιῶν οὗτος ὁ χυμὸς ἐν τῇ κεφαλῇ, καὶ λέγεται ὑποχονδριακὸν πάθος, καὶ φυσῶδες, κα-

imaginantur, alij cum ira & contentione, ijs qui phrenetici appellãtur, ea in re consimiles, quidam ipsorum cum torpore multo & segnitie, vt ipsi loqui nolint, stultorum modo, quos Græci vocãt μώρους, nõnulli opinionibus addicti sunt, & futura prędicere arbitrantur. Hi vero mortem expetũt, illi eandẽ expauescunt. Atq; ex his quidã ipsorum interualla morbi tẽporibus quibusdam habent, vt etiam consueta administrent, alij in continua dementia sunt, delirant enim, & metuunt, & mori cupiunt. Fit porrò ex humore melancholico, cerebrum occupante. Aliquando etiã ex humore, qui sursum à ventriculo ad caput effumat, & dicitur affectio hypochondriaca, seu flatulenta.

θαίρειν οὖν αὐτοὺς χρὴ διὰ ἐπιθύμου καὶ ἀλόης, δίαιτα δὲ εὔχυμος, δοτέον δὲ ἢ τὴν μέλαιναν ἐλλέβορον, ἢ τὴν ἱερὰν γαληνοῦ. εἰ δὲ διὰ τὴν ὑποχονδρίων κάκωσιν τὸ πάθος ἐστὶν, ἐμβρεχέσθω δι᾽ ἐλαίου, ἐν ᾧ ἕψηται πήγανον, ἄνηθον, ἀψίνθιον, γλήχων, ἄγνου σπέρμα, δάφνης καρπὸς, κύμινον. ταῦτα γὰρ τοὺς τόνους παρηγορεῖ, καὶ τὰς φύσας μειοῖ· καὶ καταπλάσσειν διά τε κριθίνου, ἢ τηλίνου ἀλεύρου, καὶ κυμίνου, καὶ σελίνου σπέρματος, καὶ ἀνίθου· καὶ συκίας κολλητέον τοῖς σπλάγχνοις, καὶ ἔμπλαστρα τό, τε διὰ σπερμάτων, καὶ τὸ πολυάρχιον, διδόναι δὲ ἢ τὴν δι᾽ ἀλόης ἱερὰν, ἢ τὸ ἐπίθυμον, καὶ τὸν ὀρρὸν τοῦ γάλακτος. χρονίσαντος δὲ τοῦ τοιούτου πάθους, ἐπὶ τὴν διὰ τοῦ ἀρμενικοῦ λίθου δόσιν ἔλθε.

tulenta. Hos itaq; purgare oportet epithymo, aut aloë, & cibo uti boni succi, vel nigrum veratrum, seu Galeni hieram exhibere. Quod si ob Hypochōdria male affecta, malum euenerit, irrigare ipsa oportet oleo, in quo incocta sit ruta, anethum, absynthium, pulegium, viticis semen, lauri buccæ, & cyminum. Hęc enim dolores leniunt, & flatus minuunt, cataplasmata autem conficiantur ex farina hordei, & fœnu græco, cymino et petroselini semine, et anetho: cucurbitulæ præterea uisceribus admouēdæ, et emplastra, quale est, quod ex seminibus conficitur, & polyarchium: postremo assumere hieram ex aloë, & Epithymum cum sero lactis. Quod si affectus inueterauerit, ad Armeniaci

οἶδα γὰρ ὅτι τῶν ἀρχαίων οἱ παλαιότεροι ἐπὶ τὸν λευκὸν ἐλλέβορον ἔτρεχον. ἡνίκα μηδὲν ἀξιόλογον ὑπὸ τῶν ἄλλων καθάρσεων ἐθεώρουν τὸ πάθος μειούμενον. ἀλλ᾽ ἔγωγε τοῦ ἐλλεβόρου τοῦ λευκοῦ προτιμῶ τοῦ ἀρμενιακοῦ λίθου τὴν δόσιν, καὶ πάρεστι τῇ πείρᾳ τὸ γνῶναι τὸν χρώμενον αὐτῷ ποτὲ ἅμα τοῦ δραστικοῦ καὶ τὸ ἄλυπον καὶ ἀκίνδυνον ἔχειν. εἰ μὲν οὖν ἐστι χρεία μὴ μόνον διὰ τῆς κάτω γαστρὸς, ἀλλὰ καὶ δι᾽ ἐμέτων γίνεσθαι κάθαρσιν. ἄπλυτον διδόναι χρὴ τὸν λίθον. εἰ δὲ μὴ πάνυ χρῄζων ὁ κάμνων φαίνοιτο τῆς διὰ τῶν ἐμέτων καθάρσεως, ἀλλὰ διὰ τῆς κάτω γαστρὸς τηνικαῦτα τὸν λίθον ἀποπλύνειν χρὴ, καὶ ἄχρι δύω καθόδων. οὕτως γὰρ ἡμῶν πραξάντων, οὐδὲ ταραχὴν, ἢ θλίψιν ἐμποιεῖν ὁ λίθος

niaci lapidis exhibitionem te accingito, noui enim ex veteribus antiquiores, ad veratrum album properasse, vbi affectum ab aliis purgationibus nihil penè imminui conspicerent. Et omnino Armeniaci lapidis assumptionẽ potiorem, quam veratri albi existimo. cui experientia quoque suffragatur, cum cognouerim eum (si aliquando quis eo vsus esset) debitum & efficaciter, & absq; modestia & periculo præstitisse nouimus. Si igitur necessitas postulat, non modo infra per aluum, sed etiam per vomitus purgationem fieri, lapidem illotum exhibere conuenit, at si æger purgatione per vomitum non admodum indigere videatur, sed per imum ventrem totum viciosum humorẽ

δύναται, καὶ μᾶλλον ἀλύπως τὸν μέλανα καὶ γεώδη χυμὸν κενώσει, ὥστε παρελθουσῶν ὀλίγων ἡμερῶν αἰσθητὴν ἡμῖν γενέσθαι τὴν ἐξ αὐτοῦ ὠφέλειαν.

exire conducat, tunc lapidē eluere oportet duabus vicibus. Vbi enim sic fecerimus, neq; turbationē stomachi, aut compreſsionē lapis excitare poteſt, ſed etiam minori cum moleſtia, nigrum terreſtremque humorem vacuabit, vt intra paucorum dierum ſpacium notabile ex illo emolumentum percepturi ſimus.

ΠΕΡΙ ΜΝΗΜΗΣ ΑΠΩΛΕΙΑΣ.
Κεφ. λδ.

Γίνεται ἡ ἀπώλεια τῆς μνήμης ἐπὶ ψυχρότητι καὶ ὑγρότητι ἀμέτρῳ τῆς ὀπισθίας κοιλίας τοῦ ἐγκεφάλου, καὶ οὐδενὸς μέμνηνται, καὶ δεῖ ξηρᾶν τὴν κεφαλὴν πρότερον, καὶ καθαίρειν διὰ τῆς ἱερᾶς, καὶ ἀποφλεγματισμοῖς χρῆσθαι, καὶ ἐῤῥίνοις, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀνατριβέσθωσαν δι' ἐλαίου καὶ σινήπεως, καὶ πυρέθρου. ἀγαθὴ ἐστὶ καὶ ἡ τοῦ

DE MEMORIAE *iactura.*
Cap. XXXIIII.

Memorię iactura cauſam habet, immoderatam poſterioris ventriculi cerebri frigiditatē & humiditatem, itaque nullius rei meminerūt. In his itaq; caput exiccare oportet prius, deinde aluum purgare hiera, & medicamentis, ſaliuam & ſternutamenta mouentibus, vti, & caput ipſum perfricare oleo & ſinapi, ſeu pyrethro. Ad idē quoq; facit

Μεμφίτου ἀντίδοτος διδομένη.

cit, quæ Memphitis dicitur, antidotus, per os assumpta.

ΠΕΡΙ ΣΚΟΤΩΜΑΤΙΚῶν. Κεφ. λέ.

Τὸ σκοτωματικὸν πάθος συνίσταται ἀπὸ ψυχροῦ, καὶ γλίσχρου χυμοῦ, καταλαβόντος τὸν ἐγκέφαλον, ἢ ἀτμῶν θερμῶν καὶ δριμέων, ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναφερομένων, καὶ τρεπόντων τὸ ψυχικὸν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ πνεῦμα, στρεφόμενον κυκλικῶς ἐν τῇ κεφαλῇ. τούτους φλεβοτομητέον πρῶτον, εἶτα καθαρτέον τῇ ἱερᾷ, εἶτα σικύας κατὰ τοῦ ἰνίου κολλητέον μετ' ἐγχαράξεως, ἔπειτα ἀποφλεγματισμοῖς, καὶ πταρμοῖς χρηστέον. ἐφ' ὧν δὲ ἐξ ἀτμῶν θερμῶν διὰ τῶν ἀρτηριῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναφερομένων γίνεται, τὴν ἀρτηριοτομίαν ποιοῦ ὄπι-

DE VERTIGINOSIS. Cap. XXXV.

Vertigo naſcitur ex frigido & glutinoſo humore, qui cerebrum occupat, aut vaporibus calidis & acribus ad caput delatis, & ſpiritum animalē in cerebro vertentibus, & ceu in gyrū agentibus. His primum ſanguis mittendus, & hiera purgandi ſunt, cucurbitulæ etiam occipiti admouendæ cum ſcarificatu, & medicamenta, quæ ſaliuam per os eliciunt, & ſternutamēta mouent. Quibus vero accidit ob vapores calidos ſurſum per arterias ad caput elatos, arteriæ ſectio retro aures ijs adhibēda eſt. ſtœchas quoq; potui offerenda,

θεν τῶν ὤτων. δοτέον δὲ καὶ τὴν στυχάδα σὺν ὑσσώπῳ καὶ ἀνήθου σπέρματι πίνειν, καὶ τὴν δι' ἀνακάρδου θεοδώρητον, καὶ τοῦ μεμφίτου. ἡ δὲ δίαιτα ἔστω λεπτύνουσα, καὶ ἄφυσος.

cum hyssopo & anethi semine, & antidotus Theodoreti ex Anacardo, & quæ Memphitis dicitur, victus ratio sit extenuans, & quæ minimè flatus generet.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΛΗΨΙΑΣ.
Κεφ. λϛ'.

Η ἐπιληψία σπασμός ἐστιν ὅλου τοῦ σώματος μετὰ βλάβης τῶν ἡγεμονικῶν ἐνεργειῶν, ποτὲ μὲν ἐν αὐτῷ τῷ ἐγκεφάλῳ συνισταμένην ἔχων τὴν αἰτίαν, ποτὲ δὲ ἐν ταῖς τούτου κοιλίαις ἁπάσαις, ἐμφράττων τὰς διεξόδους τοῦ ψυχικοῦ πνεύματος, ὥστε πίπτειν καὶ ἀφρίζειν, ὅπερ οἱ ἰδιῶται δαίμονα καλοῦσιν. ἐμφράττονται δὲ ἀπὸ φλέγματος, ἢ μελαγχολικοῦ χυμοῦ. ἔστι δὲ ὅτε καὶ διὰ τὸ τῆς γαστρὸς στόμα κατὰ συμ-

DE MORBO COmitiali.
Cap. XXXVI.

Morbus comitialis cõuulsio est totius corporis, cum offensa functionum principum, & causam habet quandoque in ipso cerebro, quandoq; vero in omnibus ipsius ventriculis, prohibentẽ transitũ spiritui animali, ita vt concidant, & spumam ex ore moueãt, id quod idiotæ dæmonẽ appellant. Fit autem obstructio ab humore pituitoso et atrabilario, nonnonquã etiam per consensum oris ventriculi,

aut

πάθειαν γινόμενον. ποτὲ δὲ ἐξ ἑτέρου μορίου, οἷον χει- ρὸς, ἢ ποδὸς αὔρας τινὰς ἀ- νερχομένας κατὰ τὸν ἐγκέ- φαλον, καὶ καταπίπτειν αὐ- τούς. ὠνόμασται δὲ τὸ πά- θος ἐπιληψία διὰ τὸ ἐ- πιλαμβάνεσθαι, καὶ κρα- τεῖσθαι αὐτῶν τὰς αἰσθή- σεις. ἐκάλεσαν δὲ αὐτὸ τοῦ- το ἱερὰν νόσον, διὰ τὸ ἱερὸν καὶ τίμιον εἶναι τὸν ἐγκέφα λον. ἄλλοι δὲ ἡρακλείαν νόσον, διὰ τὸ ἰσχυρὸν καὶ δυσμετάθετον τῆς νόσου, καὶ ἄλλοι ἄλλως. γίνεται τοί- νυν κατὰ τρεῖς τρόπους ἡ ἐπιληψία. ἢ γὰρ τῆς κε φαλῆς πρωτοπαθούσης, ἢ τοῦ στομάχου, ἢ ἄλλου τινὸς μορίου πάσχοντος, καὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναπέμπον τος αὔρας τινάς. τούτους δεῖ ἐρεθίζειν ἐμεῖν διὰ πτε- ροῦ κεχρισμένου ἐλαίῳ ἰρί- νῳ, ἢ κυπρίνῳ, καὶ ὀσφραν- τοῖς εἰσφέρειν, τῷ τε πολ-

aut alterius partis ut manus, vel pedis, cum aura quædam eleuatur ad cerebrum, et concidunt. Dicitur porrò hic affectꝰ Epilepsia, à græco verbo ἐπιλαμβάνεσθαι, quod significat cõpræhendi, nam sensus in his intercipiuntur, & veluti retinentur. Vocatur & sacer morbus, q̊d cerebrum sacrum sit et honoratum, alij appellarunt morbum Herculeum, ob morbi vehementiam et pertinaciã, et alij alio modo. Triplici igitur ratione excitatur morbus comitialis, aut enim caput primario afficitur, aut per cõsensum patitur, uel stomachi uel alterius partis auram quandam ad caput mandantis. Hos ad uomitum irritare oportet, intincto calamo in oleo Irino aut Cyprino, et medicamẽ-

ta

κεδαίνω, ἢ τοῦ κυρηναϊκοῦ ὀπῶ, ἀσφάλτῳ δὲ ἢ κεδρία, εἶτα φλεβοτομία χρηστέον, ἢ ἄκρα τρίβειν, καὶ σιναπίζειν, καὶ σικύας κούφας τοῖς ὑποχονδρίοις κολλᾶν, ἢ καστόριον δι' ὀξυκράτου ἐγχεῖν τῷ στόματι, ἢ ὀπὸν κυρηναϊκὸν σὺν ὀξυμέλιτι, εἶτα καθαίρειν διὰ τῆς ἱερᾶς, ἢ τοῦ ἐλλεβόρου. εἶτα κολοκυνθίδος τῆς ἐντεριώνην, ἐν γλυκεῖ δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἀποβρέχων, ἕωθεν ἐκθλίψας δίδου πιεῖν. εἶτα σικυάσεον τὸ ἰνίον, ἢ ξυρήσας τὴν κεφαλὴν καταχρίε τοῦ κεδάνου ὀπῷ σὺν ὄξει, καὶ ἀποφλεγματίζειν, καὶ ἔρρινα ἢ μασήματα προσάγειν. εἶτα τὴν ἱερὰν αὐτοῖς διδόναι τοῦ λογαδίου, ἢ τοῦ γαληνοῦ, εἶτα σιναπίζειν τὴν κεφαλὴν, ἢ δριμυφαγίαις χρῆσθαι, ἢ τὸ σκιλλητικὸν ὀξύμελι διδόναι. τοὺς

ta q̃ odorẽ mouẽt exhibere, ex peucedano & cyrenaico liquore, bitumine etiã & cedria. Venę sectione deinde vtendũ, et extremę partes pfricandæ, & sinapismo delinẽdę sunt, & cucurbitulæ sine ferro hypochõdrijs affigẽdę, & castoriũ ex posca ori infũdendũ, aut liquor cyrenaic9 ex oxymelite. Purgãdũ postremo corpus hiera aut veratro, aut cucurbitę syluestris medulla, tota nocte in passo immergẽda, manè exprimenda, & potui offerẽda. occipitio demũ cucurbitulę admouẽdę, et abraso capiti, peucedani liq̃r ex aceto inducend9, et medicamẽta, q̃ saliuã & odorẽ mouẽt, & ore sumũtur, exhibẽda. hierã deniq; Logadij vel Galeni dare, et capiti sinapismũ inducere, acrioribus cibis uti, et acetũ

τοὺς δὲ ἀπὸ στομάχου ἐπιληπτι-
κῶς πιπτομένους τοῖς εὐπέπ-
τοις, καὶ τοῖς τονοῦσι τὸν στόμα-
χον χρῆσθαι, καὶ ὅσα περὶ τῶν
στομαχικῶν ῥηθήσονται, καὶ
τὴν πικρὰν δίς που καὶ τρὶς
δοτέον. περιάπτειν δὲ καὶ τῆς
παιωνίας τὴν ῥίζαν τῷ τρα-
χήλῳ, καὶ τὴν χλωρὰν ἴασ-
πιν. τοὺς δ' ἀπὸ μορίου
πιπτομένους δεῖ βρόχῳ δεσ-
μεῖν, καὶ σιναπίζειν τὸ μόρι-
ον, καὶ τὰ ἄλλα δριμέα ἐπι-
τιθέναι. ἁρμόζει δὲ αὐτοῖς καὶ
ἡ τὸ λεπίδιον ὀνομαζομέ-
νη βοτάνη, ἐλέγχει δὲ τοὺς
ἐπιληπτικοὺς ὑποθυμιω-
μένη, καὶ καταπίπτειν αὐτοὺς
παρασκευάζει, ἄσφαλ-
τον, γαγάτης λίθος, καὶ κέ-
ρας ἐλάφου, ἢ αἴγειον, καὶ ἡ
ὀσμὴ τοῦ αἰγείου ἥπατος ὀπ-
τωμένου, καὶ αὐτὸ τὸ ἧπαρ
ἐσθιόμενον. διεγείρει δὲ αὐ-
τοὺς, ἐὰν διέλῃ τὸν μέγαν δάκ-
τυλον τοῦ ποδὸς ἐξ οἱουδήπο-
τε μέρους καὶ τῷ ἀποῤῥέοντι

ex ſcilla offerre. q uero
ob ſtomachum morbo
comitiali corripiuntur,
hos cibis vti oportet, q
facilè concoquuntur, et
ventriculũ roborant, &
q̃cunq; de uẽtriculi affe
ctibus dicẽtur, & picrã
antidotũ bis aut ter of-
ferre, & è collo pæoniæ
radicẽ ſuſpendere opor
tet, & iaſpidẽ colore vi
ridi. q uero ob particulã
aliquã corripiũtur, hos
fune vincire oportet, &
particulæ ipſi ſinapiſ-
mum inducere, & id ge
nus acria imponere, cõ-
uenit etiam ipſis herba,
q lepidiũ appellatur. nã
ſuffitu comitiali mor-
bo oppreſſos arguit,
eoſq; collabi facit, bitu-
mẽ item, lapis gagates,
cornu ceruinum aut ca-
prinũ, odor hepatis ca-
prini aſſi, & ipſum iecur
comeſtũ. Excitat autẽ
ipſos, ſi quis magnum
digitum pedis eius qui
conci-

αἵματι διαχρίσας τὰ χεί-
λη αὐτοῦ τοῦ καταπεσόντος,
καὶ τὸ μέτωπον, εὐθέως διε-
γερθήσονται. ἄλλο ἔλεγχον.
ζζ. βραχὺ ἔνθες εἰς τοὺς
μυκτῆρας, καὶ παραυτίκα
πεσεῖται. σημεῖον εἰ ἰάσι-
μός ἐστιν ὁ ἐπιληπτικός.
ἐπειδὰν καταπέσῃ, πρόσ-
θες αὐτῷ θύμον. καὶ εἰ μὲν
ἀντιλήψεται, ἰάσιμός ἐ-
στιν, εἰ δὲ μὴ οὔ, σημεῖον ἐπὶ
στομάχου γινομένης ἐπι-
ληψίας. σημεῖον δὲ τοῦ ἀ-
πὸ στομάχου γίνεσθαι τὴν
ἐπιληψίαν, τὸ συνεχῆ
πολλάκις ἐν αὐτῷ γίνεσθαι
κλόνον τινὰ καὶ δῆξιν, καὶ πα-
ροξύνεσθαι μᾶλλον αὐτοὺς
καὶ ὑπομένειν τὸ τῆς ἐπι-
ληψίας πάθος. ἡνίκα
συμβῇ βραδυσιτεῖν, ἢ ὀλι-
γοσιτεῖν. σημεῖον τῆς ἐπὶ
ἑτέρῳ μορίῳ ἐπιληψίας.
οἱ δὲ ἐπί τινι μορίῳ κατα-
πίπτοντες, αἰσθάνονται σα-
φῶς τὴν ἀνάδοσιν γινο-

cōcidit, diuidat ex quacunq; parte, et labia ægri sanguine qui profluit illinat et faciem. Aliud, quod eundem usum præstat. zinziberis pauxillum in nares indito, et statim concidet, signum, utrum sanatione recipiat Epilepticus, cum quis concidit, thymū obijcito, quod si retinuerit, sanari potest, sin minus, curationem non recipit. Signa morbi comitialis ex stomacho oriuntis. Morbum comitialem à stomacho proficisci testatur, quod continua plerunq; in eo gignatur, et turbatio quędam et rosio, item quod morbi accessionem, tum potius ægri sentiunt, irritanturque, cum tardè ipsos cibū sumere, aut paucum contingit, qui uero ob particulā quandam concidunt, distributio-

μένην ἐπὶ τὰ ἄνω, καὶ προλέγουσι τὸ μέλλον αὐτοῖς ἔσεσθαι τῆς ἀναδόσεως ἐπὶ τὸν ἐγκέφαλον ἀρχομένης γίνεσθαι. συμβαίνει δὲ τὸ πάθος καὶ παιδίοις, καὶ μάλιστα τοῖς ὑγροτέροις, διὸ καὶ παιδικὸν αὐτὸ τινὲς ὠνόμασαν. σημεῖον τῆς ἐπὶ τῇ πρωτοπαθείᾳ τῆς κεφαλῆς ἐπιληψίας. πρωτοπαθούσης τῆς κεφαλῆς βαρύνονται τὰ κατ' αὐτήν, καὶ σκοτοῦνται, καὶ ἀμβλυώττουσι, καὶ βραδέως αἰσθάνονται. παιδίοις δὲ μάλιστα συμβαίνει τοῦτο τὸ πάθος. προγνωστικόν, εἰ ἔστι τις ἐπιληπτικός, χλωραὶ αἱ ὑπὸ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ εὑρίσκονται φλέβες. θεραπευτικόν. ἐν τοῖς νεοσσοῖς τῶν χελιδόνων ἀνασχισθεῖσιν εὑρίσκονται λιθάρια δύο, ὧν τὸ μὲν κιρρόν ἐστι, τὸ δὲ λευκόν, τὸ μὲν οὖν λευκὸν καταπεσόντι τῷ

butionem mali ad superiora fieri manifesto percipiunt, & id quod futurum ipsis est prędicunt, cum distributio uitij ad cerebrum uergere incipit. Accidit autem hic affectus etiam pueris præsertim humidioribus, qua de causa nõnulli puerilẽ ipsum nominarunt. Signa morbi comitialis, ex primario capitis affluxu excitati. Qui primario capitis affluxu laborãt, grauantur capite, obscurantur, caligant, tardeq; sentiunt. At hic affluxus pueris potissimum accidit. Ad prænoscendũ, si qs morbo comitiali laborat, venæ sub lingua virides reperiuntur. Curatio. Duo lapilli in hirundinum pullis dissectis inueniuntur, quorũ vnus quidem niger, alter vero albus existit, comitiali collapso eas

ἐπιληπτικῷ ἐπιτίθει, καὶ ἐγείρεις αὐτὸν, τὸ κιρρὸν δὲ λαβὼν περίαπτε δέρματι. τὰ δὲ λιθάρια ταῦτα λέγεται διδόναι τὰς χελιδόνας τῷ πρώτῳ νεοττῷ, ὅπερ οὐκ ἄλλως εὑρίσκεται, εἰ μὴ διὰ τῆς ἀνατομῆς τῶν νεοττῶν ἁπάντων. ἄλλο πάνυ θαυμαστόν. πήγανον ἄγριον ὀσμώμενον εὐθέως διεγείρει τὸν ἐπιληπτικόν. ἕτερον, ὃ λαβὼν παρὰ κερκυραίου ἀγροίκου. οὐρὰν συάγρου ἐν καπνῷ ξηράνας, καὶ λειώσας, δίδου ἐξ αὐτοῦ καρύου τὸ μέγεθος ἐπὶ ἡμέρας τριάκοντα μετ᾽ ὀξυμέλιτος. ἕτερον. ἧλον ἐκ πλοίου ναυαγήσαντος ἐλάσας, ποίησον βραχιόνος πλατὺ, ὥστε ἐνθεῖναι ὀστέον ἀπὸ καρδίας ἐλάφου, καὶ περίθες ἐν τῷ εὐωνύμῳ βραχίονι. ἐκκαρδιώσας δὲ τὴν ἔλαφον ζῶσαν, καὶ ἀναπλύξας τὴν καρδίαν

imponito, ac ipſum excitabis, nigrũ vero cuti alligato. At hirundines dicuntur primo pullo eos lapillos dare, qui non inueniuntur alibi, niſi vniuerſis pullis diſſectis. Aliud valde admirabile. ruta ſylueſtris odorata, ſtatim excitat, comitiali morbo laborantem. Aliud, quod accepi à ruſtico Corcyrẽſi. caudam porci ſylueſtris fumo exiccatam, & tritã, cum aceto mulſo ad dies triginta exhibeto. Aliud. Clauum ex nauigio confracto exemptum, ad brachij latitudinem concinnato, vt imponatur os ex corde cerui, & ſiniſtro brachio circundetur. Poſtquam autem ceruo viuo cor exemeris, oſsiculum, quod in eo explicato, ceu carunculam concretam arundini ſtatim ſine mora inuenies, ſiccato,

ἀνυπερθέτως παραχρῆμα καλάμῳ εὑρίσκεις ὡς σαρκίον πεπηγὸς ὀστάκιον. εἶτα ξήρανον καὶ βαλὼν, ποίει ὡς προείρηται. σκευασία ἀντιδότου διὰ πείρας γενομένη πρὸς ἐπιληπτικούς. σέσελι, πύρεθρον, στοιχάδα ἀνὰ ςγ. β΄. ἀγαρικόν. ςγ. ε΄. πλατυκύμινον. χαλβιθι καὶ ἀριστολοχίαν στρογγύλα ἀνὰ. ςγ. β΄. ς΄ ὀξύμελι σκυλλιτικόν. Ηγ. α΄. εἰ μὲν οὖν ἐνεργήσει οὕτως ἰδοὺ καλὸν, εἰ δὲ μὴ, εἰσβάλλονται σὺν αὐτοῖς, καὶ τὰ δύο ταῦτα. ἤγουν ὀπὸς σκαμμωνίας ςγ. β΄. καὶ ἐπιθύμου. ςγ. β΄. λέγει δὲ ὁ τεχνικὸς ὡς ἂν οὐχ εὕρηται ἀριστολοχία στρογγύλη, εἰσάγεται ἀντ' αὐτῆς εἰς τὴν σκευασίαν ἐπὶ τὸ διπλοῦν ἑτέρα ἀριστολοχία.

cato, ac vbi reliquum proieceris, facito vt prę dictum eſt. præparatio antidoti, experientia cō probata, ad comitiales. ſeſelis, pyrethri, ſtœchadis, ſingulorum exagia duo, Agarici exagia quinq;, cumini lati Ariſtolochiæ, rotundę, ſingulorum exagia, aceri mulſi ſcillitici. q̄d ſi hoc modo operetur benè eſt, ſin minus, cum ipſis hæc duo quoque cōiunguntur, ſucci ſcā monię nimirum & Epithymi ſingulorum exagia duo, Technicus tamen negat, Ariſtolochiam rotundam reperiri, ſed pro ea, duplo pondere alia Ariſtolochia aſſumi debet.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΠΛΗΞΙΑΣ. Κεφ. λζ΄.

Ἀποπληξία ἐστὶν, ὅταν

DE APOPLEXIA. Cap. XXXVII.

Apoplexia eſt, cum

 quis

ἐξαίφνης τὶς πεσὼν, ἀναίσθητος καὶ ἀκίνητος γένηται νεκρῷ παραπλησίως. συνίσταται δὲ τὸ πάθος ἀθρόως, ψυχροῦ πληροῦντος φλέγματος τὰς κυριωτέρας τοῦ ἐγκεφάλου κοιλίας. εἰ δὲ κατὰ τοῦ ἡμίσεως μέρους τοῦ σώματος γένηται, παραπληγίαν τοῦτο λέγομεν. ἔστι δὲ τῶν ἀνιάτων. θάνατον γὰρ ἀπειλεῖ σύντομον. εἰ δέ ποτε καὶ λυθείη ὡς τὰ πολλὰ, μετὰ παραλύσεως μέρους τινὸς ἀπολαύσεται. τούτους εἰ ἀντέχῃ ἡ δύναμις, φλεβοτομεῖν δεῖ, ἐπάγειν δὲ καὶ τὴν γαστέρα δριμεῖ κλυστῆρι, διὰ κενταυρίου ἀφεψήματος, ἢ ἐντερώνος, σὺν ἅλμῃ ἑψῶντες. ἀλειφέσθω δὲ ἡ κεφαλὴ ἐλαίῳ, ἐν ᾧ ἕψηται πήγανον, ἢ σπονδύλιον, ἢ καλαμίνθη. καὶ ὀσφραντὰ προσάγειν ὀποπάνακα, ἢ κα-

quis ſubito concidit, & ſenſu et motu priuatur, mortuo ſimilis, oritur hic affectus ſubitò, pituita frigida principes cerebri ventriculos opplente. Quod ſi ſecundum alterã tantum corporis partem fieri contingat, parapligiam vitium appellabimus. Eſt autem ex morbis qui curationem non recipiunt, mortem enim præcipitem minatur, quod ſi aliquando ſoluitur, vt plurimum in reſolutionem alterius partis degenerat. His, ſi vires patiuntur, vena ſecanda, & aluus acri clyſtere ex Centaurij decocto, vel interaneorũ ex muria, ſubducẽda erit, caput etiã oleo in quo ruta ebullierit, vel ſpondylium, vel calamintha, perfundendũ, odorata deniq; naribus, vt opopanax, caſtorium

στόρακον, ἢ χαλβάνην. καὶ ἐμεῖν τούτους ἐρέθιζε διὰ πτερῶν. χρησώμεθα δὲ καὶ πταρμικοῖς, καὶ ἀποφλεγματισμοῖς. παραγινομένων δὲ, καὶ εἰς τὴν λοιπὴν θεραπείαν χωρήσωμεν, τὴν ἐπὶ τῆς ἐπιληψίας γινομένην. ποτίζειν δὲ τούτους καὶ τὸ καστόρειον ὅσον ∠. α΄. μετὰ πεπέρεως ∠. ϛ΄. σὺν ὀξυμέλιτι. ἄλλο. καστόρειον, πέπερι, πύρεθρον ἀνὰ ∠. γ΄. κάγχρυος, εὐφορβίου ἀνὰ ∠. κ΄. κυπρίνου ἐλαίου, ναρδίνου, γλευκίνου ἀνὰ ∠. οὐγγ. γ΄. ἄλειφε θερμόν. ἄλλο. κηροῦ οὐγγ. α΄. χαλβάνου οὐγγ. ϛ΄. καστορίου, εὐφορβίου, ἀνδράχνης, νίτρου, κάγχρυος ἀνὰ ∠. δ΄. πόματα ἀπαρέτοις. καστόρειον ∠. γ΄. σὺν εὐκρατόμελι πινόμενα. σφόδρα δὲ βοηθεῖ τοῖς παρειμένοις σώμασι τὸ ἀφέψημα τῶν χλωρῶν κληματίδων, συ-

seu galbanum naribus admouenda. Et vomitus penna prouocãdus. Medicamẽtis item quæ sternutamenta mouẽt, & pituitam per os educunt, vtemur. Quod si adhuc duret affectus, curationẽ, qua in morbo comitiali vsi sumus, instituemus, & Castorij drachmam, adiunctis drachmis sex piperis ex aceto mulso pro potu offeremus. Aliud. Castorij, piperis, pyrethri, singulorum drachmæ tres; Canchryos seu fructus rorismarini, euphorbij singulorum drachmæ vndecim, oleorum cyprini, nardini, gleucini singulorum vnciæ tres, calidè inungito. Aliud. Ceræ vncia, galbani vnciæ sex, Castorij, Euphorbij, portulacæ, nitri, canchryos, singulorum drachmæ quatuor. Potio ad resolutos,

νεχῶς πινόμενον νήστει. ἄλ=
λο. δεδοκιμασμένον πρὸς
τὰς τοιαύτας διαθέσεις.
καστορίου, πηγάνου ἀγρίου
σπέρματος, ὀποπάνακος
ἀνὰ ὀβολοὺς δύο. πυρέθρου
ὀβολοὺς δύο, ἀκόρου τὸ ἴσον,
πεπέρεως κο. ί. μεθ' ὑδρο-
μέλιτος κυάθοις δύω, δί-
δου τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς τῶν
πρώτων, εὐτονήσαντος δὲ
τὸ ὅλον. πρὸς δὲ πάρεσιν
αἰδοίου σὺν τοῖς ἄλλοις, δί-
δου πιεῖν καὶ τὸ αἰδοῖον τοῦ
ἐλαφίου προσεσμένον
ὥσπερ ζώνη, καὶ τὰ κρέα
αὐτοῦ ἐσθιόμενα, καὶ πολύ=
ποδες θαλάττιοι, καὶ ἐχῖνοι,
καὶ τῶν πτηνῶν οἱ ψάροι.

lutos. Castorij drach=
mæ tres cum melle tepi
do epotæ. Resolutis etiã
valde prodest cõtinuo
ieiuno ventriculo sum=
ptum decoctũ, sarmen-
torum viridium. Aliud.
Experientia ad similes
affectiones comproba=
tum, castorij, rutæ syl-
uestris, seminis opopa-
nacis, pyrethri, singulo
rum oboli duo, acori
tantundem, piperis gra
na decẽ, cum aquę mul-
sæ cyathis duobus, di=
midiũ huius totius pri=
mum dato, robusto ve=
ro totum. Ad colis ve=
ro resolutionẽ vnà cum
reliquis, potui exhibeto
pudendum cerui, alligatum uelut zona, & carnes i=
psius comestæ, & polypi marini & serinacei, & ex
uolucribus sturni huc faciunt.

ΠΕΡΙ ΣΠΑΣΜΟΥ.
Κεφ. λη΄.

DE CONVVLSIO=
ne. Cap. XXXVIII.

Ο σπασμὸς ἤτοι ὑπὸ
πληρώσεως γίνεται, ἢ ὑπὸ

Conuulsio fit aut ex
repletione aut inanitio-
ne,

κενώσεως. ἔστι δὲ κίνησις ἀπροαίρετος, ἐν προαιρετικοῖς μορίοις, ἅ εἰσι νεῦρα καὶ μύες. ταῦτα δὲ ἢ πληρούμενα ὑγρότητος σπῶνται, ἢ ξηραινόμενα διὰ κένωσιν, ἢ πυρετόν. καὶ ὁ μὲν διὰ ξηρότητα γινόμενος σπασμὸς, ἀνίατός ἐστι. τὸν δὲ δι' ὑγρότητα, δεῖ πηγανίνῳ ἐλαίῳ διατρίβειν τὰ σπώμενα μόρια, ἢ συκιονίῳ, ἢ παλαιῷ, παραπλέκων τούτοις καστόριον. βοηθεῖ δὲ τούτοις πινόμενα, ἀκάνθης λευκῆς τὸ σπέρμα πινόμενον, ὁμοίως δὲ καὶ τῆς αἰγυπτίας ἀκάνθης, καὶ τὸ καστόριον. τοὺς δὲ διὰ ξηρότητα σπωμένους λούειν, καὶ εἰς ὑδρέλαιον ἐμβιβάζειν.

ne, et eſt motio inuoluntaria partium ſeruientium motui voluntario, quæ ſunt nerui & muſculi, quæ cum humore implentur, cõuelluntur, quemadmodũ etiam cum vel exinaniuntur, vel ob febrẽ exiccantur, itaq; quæ à ſiccitate fit conuulſio, ſanationem non recipit: quæ vero ab humiditate, in hac oleo rutaceo partes conuulſas perfricare, vel ſycionio, vel veteri caſtorio admixto oportet. Hos præterea iuuat ſpinę albę ſemen, & Aegyptiæ quoq;, & caſtoriũ in potu aſſumptũ. Qui vero ex ſiccitate cõuellũtur, hos lauare, et in oleum aqua mixtũ immergere oportet

ΠΕΡΙ ΕΜΠΡΟΣΘΟΤΟΝΟΥ, καὶ ὀπισθοτόνου, καὶ τετάνου. Κεφ. λθ'.

DE EMPROSTOTONO, Opiſtotono & Tetano. Cap. XXXIX.

Ἐμπροσθότονός ἐστιν

Emproſtotonus con-

σπασμὸς τῶν ἐμπροσθί-
νω ῥάχι τῶν μυῶν, ὅταν κε
καυμένοι εἰσὶ, καὶ οἷον κε-
κυρτωμένοι, καὶ οὐ δύνανται
ἀνατείνειν ἑαυτούς. ὀπισθό
τονος δὲ, τοὐναντίον, ὅταν
τεταμένοι εἰσὶν εἰς τὰ ὀπί-
σω. τέτανος δὲ σύνθετόν
ἐστι πάθος ἔκ τε ἐμπροσ-
θοτόνου, καὶ ὀπισθοτόνου, ὅ-
ταν ὀρθοὶ ἵστανται, καὶ οὔτε ἀ-
νατεῖναι ἑαυτοὺς, οὔτε κάμ
ψαι δύνανται. τὸ δὲ αἴτι-
ον πλήρωσίς ἐστι τῶν μυῶν
πνεύματός τε παχέος, καὶ
ψυχροῦ χυμοῦ. κράτιστον δὲ
αὐτοῖς ἐστὶ βοήθημα, πυρε-
τὸς ἐπιγενόμενος οὐκοῦν ἐξ
ἀρχῆς. τούτους φλεβοτομη
τέον, καὶ ἐρίοις σκεπαστέον ἐ-
λαίῳ βραχεῖ συκιονίῳ, ἢ
παλαιῷ σὺν καστορίῳ, καὶ
σικύας κολλητέον τῷ τε
αὐχένι, καὶ τῇ ῥάχῃ, καὶ εἰς ἔ-
λαιον ἐμβιβάζειν δὶς τῆς
ἡμέρας. ποτιστέον δὲ πάνα
κος ὀπὸν, ἢ ἀμμωνιακὸν,

uulsio est anteriorũ spi-
næ musculorum, cum
veluti combusti & de-
curtati sunt, & sese fle-
ctere nequeunt. Opisto
tonus cõtra cum in po-
steriora tendunt. Teta-
nus porro compositus
ex utroque, affectus est,
cum & recti stant, & se-
se extendere uel flecte-
re nequeunt. Causam
habet repletionem à spi
ritu crasso, & humore
frigido, optimum uero
ipsis præsidium est, fe-
bris, quæ non per initia
fuerit, superueniẽs. His
itaque venam incidere,
& lanis in oleo sycio-
nio desideratur in græ-
co, sed subintelligẽdum
tamen imbutis, uel ue-
teri cum castorio conte
gere oportet cucurbitu
las denique & collo &
spinæ admouere, & bis
in die in oleo immerge-
re, pro potu utantur li-
quore panacis, uel Am-
moniaco,

ἢ ὀπὸν κυρηναϊκὸν ὀρόβου μέγεθος σὺν μέλιτι, σιλφίου τε ῥίζης κοχλιάρια δύο σὺν εὐκρατομέλιτι, καὶ ὑσσώπου ἀφεψήματι, ἢ καστορίου ὅσον ∠. α'. σύγχρισμα δὲ νάρδου ξ. α'. κηροῦ οὐγ. β'. φύλλου, μώμου, στύρακος, μαστίχης ἀνὰ οὐγ. α'. καστορίου, ἀδάρκης, εὐφορβίου, πεπέρεως ἀνὰ οὐγ. β'. ὀποβαλσάμου οὐγ. α'.

moniaco, uel liquore cyrenaico, erui magnitudine cum melle, uel laserpitij radicis cochliarijs duobus cum mulsa, & hyssopi decocto, uel castorij drachma. Vnguentũ uero hoc. Nardi sextarius unus, ceræ unciæ duæ, folij, amomi, styracis, mastycis singulæ unciæ, castorij, adarcæ, euphorbij, piperis singulorum unciæ duę, opobalsami vncia.

ΠΕΡΙ ΤΡΟΜΟΥ. Κεφ. μ'.

Ο τρόμος γίνεται ἐπὶ ψῦξιν νευρωδῶν μορίων. ψύχονται δὲ διὰ ψυχροποσίαν, ἢ δίαιταν ψυχρὰν, ἢ διὰ ψυχρῶν καὶ γλίσχρων χυμῶν παρουσίαν. γίνεται δὲ καὶ ἐπὶ πυρετοῖς κακοήθεσι. τούτοις ἐπιβρεχέσθω τὸ σῶμα ἐλαίῳ σαβίνῳ, ἢ παλαιῷ, ἢ

DE TREMORE. Cap. XL.

Tremor fit ex refrigeratione partium neruosarum, refrigerantur autem uel ob frigidum potum, uel uictum frigidum, uel ob succorũ frigidorum & glutinosorum præsentiam, oritur etiã in febribus mali moris. His corpus oleo sabino aut ueteri uel

συκιονίῳ, καὶ τὰ ἄκρα σκεπέσθω ἐρίοις. εἰ δὲ χρονίζουσιν οἱ πυρετοὶ, καὶ εἰς ὑδρέλαιον ἐμβιβαστέον. ψύξεως δὲ ὑπονοουμένης, καὶ καστορίου ποτιστέον, ἢ σπονδύλιον, σὺν ὀξυμέλιτι, ἢ πάνακος, καὶ πεπέρεως, κόκκους, ε΄. ποτίζε σὺν μελικράτῳ. ἁπλᾶ δὲ τρεμόντας ποτιζόμενα ὠφελεῖ λαγωοῦ ἐγκέφαλος, καὶ ὁ λαγωὸς ἐσθιόμενος. ἀλθαίας ῥίζης ἀφέψημα, δαμασωνίου φύλλων ∠. γ΄. σὺν μελικράτῳ. ἄλειμμα. εὐφορβίου οὐγγ. α΄. μαστίχης οὐγγ. α΄. στύρακος οὐγγ. α΄. κηροῦ. οὐγγ. α΄. νάρδου οὐγγ. η΄. βαλσάμου οὐγγ. α΄. ἄλλο μυράκοπον. στύρακος οὐγγ. β΄. μαστίχης οὐγγ. α΄. δαφνίνου ἐλαίου οὐγγ. α΄. χηνίου στέατος οὐγγ. β΄. κηροῦ οὐγγ. γ΄. ναρδίνου ἐλαίου οὐγγ. ιβ΄. βαλσάμου οὐγγ. α΄. τοῦτο καὶ παρεθέντας ποιεῖ.

ſycionio perfundatur, & ſumma corporis ſeu extremę partes lanis integantur. At ſi inueterauerint febres, in oleum quoque deſcendant. Quod ſi adſit frigoris ſuſpicio, caſtorium quoque potui dabitur, uel ſpondylium cum oxymelite, uel panacis uel piperis grana quinque ex mulſa, ſimplicia quę in potu ſumpta tremore laborantes iuuant, leporis cerebrum & lepus ipſe comeſtus, Altheę radicis decoctum, Damaſonij foliorum drachmæ tres ex mulſa. Vnguentum. Euphorbij uncia, maſtyches, ſtyracis, ceræ, ſingulorum tantundem, nardi uncię octo, balſami uncia. Aliud myracopon. Styracis uncię duę, maſtyches uncia, olei laurini tantundē, adipis anſerini unciæ duæ, ceræ

unciæ tres, olei nardini unciæ duodecim, balsami uncia, idem & ad resolutos facit.

ΟΦΡΥΩΝ ΤΡΙΧΟΦΥΑ καὶ αὐξητικά.
Κεφ. μα'.

Φοινικόστεα καύσας, καὶ λειώσας, σὺν ῥοδίνῳ ἐλαίῳ χρίε. ἄλλο, φέλλον ἐκπατήδων καύσας, λειώσας σὺν δαφνίνῳ ἐλαίῳ ἐπίχριε. ἄλλο. ὀστέα φοινίκων βρέξας εἰς κεδρέαν ἡμέρας δεκαπέντε, λειώσας σὺν ναρδίνῳ ἐλαίῳ ἐπίχριε.

QVAE PILOS SVperciliorum nasci faciant, eosdemq; augeant.
Cap. XLI.

Palmarum ossa comburito, & ex oleo rosaceo trita illinito. Aliud. Corticem palmæ comburito, & cum oleo laurino læuigata inungito. Aliud. Ossa palmarum per quindecim dies cũ cedria macerato, & cũ oleo nardino trita illinito.

ΟΦΡΥΩΝ ΜΕΛΑΝΤΙΚΑ.
Κεφ. μβ'.

Κέρας τράγου καύσας, καὶ μετ' ἐλαίου νάρδου λειώσας, χρίε. ἄλλο. λάδανον λειώσας σὺν οἴνῳ, καὶ ἐλαίῳ ῥαφανίνῳ, ἐπίχριε. ἄλλο. καρύων ποντικῶν τὸ ἐντὸς

QVAE SVPERCILIA denigrent.
Cap. XLII.

Cornu hirci comburito, & cum oleo nardino læuigato, & inungito. Aliud. Ladanum ex uino tritum, & oleo raphani illinito. Aliud. Nucũ põticarum quod intus

κά. ὀπλὰ ἐν ἀγγείῳ λειώσας σὺν στέατι αἰγείῳ ἀρχείῳ ἐπίχριε.

intus est capito & in uase aliquo assum, & cum adipe caprino tritum, inungito.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΝ ΒΛΕφάροις διπλᾶς τρίχας. Κεφ. μγ′.

AD DVPLICATOS *pilos palpebrarum.* Cap. XLIII.

Ἀνασπάσας ταύτας, πρῶτον τζιμουρίου αἷμα ἐπίχριε. νυκτερίδα σφάξας τὸ αἷμα ἐπίχριε. ἄλλο. περιεκτίλας τὰς τρίχας. βατράχου αἷμα, ἢ κόρεων ἐπίχριε. ἄλλο. λιβάνου, χαλκάνθος ἀνὰ ∠. β′. σκολοπένδρων θαλασσίων ∠. β′. λειώσας πάντα, σὺν χυλῷ κονίου περιεκτίλας, ἐπίχριε.

Euulsis pilis, primum sanguine inungito, uespertilionẽ occidito, & sanguine inungito. Aliud. Euellito pilos primum, & cruore ranarum uel cimicum illinito. Aliud. Thuris, atramenti sutorij, singulorum unciæ duæ, scolopendrorum marinorum tãtundem, omnia ad læuorem detrita, ex calcis puluere pilos euellens, inungito.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΝΒΛΕΦΑροις τρίχας, καὶ χαλάζια. Κεφ. μδ′.

AD PILOS PALPE*brarum & chalazia, id est, humoris ociosi in palpebra colluuiem.* Cap. XLIIII.

Θεῖον ἄπυρον σὺν ὄξει

Sulphur uiuum ex aceto

λειώσας ἐπίχριε. ἄλλο. μυίας, ἢ μύρμηκος μεγάλου τὴν κεφαλὴν ἀφελὼν, τὸ λοιπὸν σῶμα συνθλάσας διὰ τῶν δακτύλων, ἐπίχριε τὴν κριθήν. ἄλλο. σαγάπηνον μετ᾽ ὄξους λειώσας, ἐπίχριε.

aceto læuigatum illinito. Aliud. Muſcarũ aut formicæ magnæ capite ablato, & reliquo corpore digitis contrito, paruulum abſceſſus tuberculum inungito. Aliud. Sagapenum ex aceto ad læuorem detritum illinito.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΟΦΘΑΛμοῖς παθῶν, καὶ περὶ ταράξεως, καὶ ὀφθαλμίας.

Κεφ. με΄.

DE OCVLORVM *morbis, perturbatione nimirum & lippitudine.*

Cap. XLV.

Ἡ μὲν τάραξις ὑγρότης ἐστὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ θερμότης σὺν ἐρεύθῳ, ἐκ τῶν ἔξωθεν γινομένη, οἷον ἡλίου, κονιορτοῦ, καὶ τῶν τοιούτων. ἡ δὲ ὀφθαλμία τάραξίς ἐστιν οὐ μόνον ἔξωθεν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς φανερᾶς αἰτίας, ἐρυθρὸν τὸ λευκὸν γινόμενον, καὶ ἀλγοῦσι τὰ βλέφαρα ἐν τῷ μύειν. καθίσταται δὲ ῥᾷστα ὀλιγοσιτίᾳ καὶ ὑδροποσίᾳ, καὶ τῷ διαρρόδῳ

Perturbatio humiditas oculi eſt, & calor cũ rubore, & fit à cauſa externa, ut à ſole, puluere & ſimilibus. Lippititudo uero perturbatio eſt, quæ non tantum ab externa, ſed etiã ab occulta cauſa originẽ ducit, cum id quod in oculo albũ eſt rubrum fit, et palpebrę dolorem in motu percipiunt, Cohibetur autẽ facillimè abſtinentia,

κολλουρίῳ ἐγχεομένῳ, καὶ τῷ λευκῷ τοῦ ὠοῦ, καὶ γάλακτι γυναικείῳ.

ſtinentia, ſeu parciore cibo & aquæ potu, & collyrio, quod Diarhodon dicitur, inſtillato, ſeu oui albo, uel muliebri lacte.

ΠΕΡΙ ΦΛΕΓΜΟΝΗΣ. Κεφ. μϛʹ.

DE INFLAMMATIONE. *Cap.* XLVI.

Ἡ δὲ φλεγμονὴ γίνεται ἐπὶ αἵματι ῥεύσαντι εἰς τὸν ἐπιπεφυκότα. καὶ δεῖ τούτους φλεβοτομεῖν, καὶ σικυᾶν, ἐγχέειν δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ λευκὸν τοῦ ὠοῦ. καὶ τῷ γυναικείῳ γάλακτι. ἐγχυματίζειν δὲ κολλουρίοις τῷ τε νείλου, διαρόδῳ, καὶ τῷ ναρδίνῳ, πυριᾶν δὲ δι᾽ ἀφεψήματος μελιλώτου, καὶ κωδύων, ἢ τήλεως, καὶ χαμαιμήλων, ἢ ῥόδων. καταπλάσματα δὲ, ὄπιον, κρόκον, ὑοσκυάμου σπέρμα, ὠοῦ ὀπτοῦ κροκόν. ἀειζώου χυλοῦ τὸ ἀρκοῦν, ψυλλίου, ὀπίου, κρόκου ὠοῦ

Inflammatio fit fluente ſanguine ad membranam adnatam. His itaque venam ſecare, & cucurbitulas admouere, oculiſque oui candidũ, & muliebre lac, collyrijs, nili, Diarhodone & Nardino, ſimul permixtis, inſtillare oportet. Fouere deinde oculũ decocto Meliloti, uel papaueris capitum, uel fænugræci aut Chamemeli, vel roſarum. cataplaſmata uero ex opio, croco, alterci ſemine, & oui aſsi luteo, uel, ſemperuiui ſucci, pſyllij, opij, lutei oui aſsi quod

ſatis

ὀπτοῦ, λειώσας σὺν στάγμα
τι ῥόδου ἐπίτιθε. ἄλλο. ὀπίου
∠. β'. κρόκου ∠. β'. λώ ∠.
β'. ὠῶν τριῶν λεκίθους, ἑ-
ψήματος τὸ ἀρκοῦν. ἄλ-
λα πρὸς φλεγμονάς. ὑο-
σκυάμου χυλὸς, κρόκος,
ὄπιον, ὠῶν λέκιθοι ὀπτῶν,
ψύλλιον, ῥοδίνου ἐλαίου
στάγμα. καταπλάσματα
τοῦ μετώπου πρὸς τὰς τῶν
ὀφθαλμῶν ὀδύνας. πρὸς
μὲν τὰς πυρακτώσεις τοῦ
μετώπου ἀνδράχνην λειώ
σας, μετὰ κριθίνου καὶ μέλιτος
κατάπλασσε. ἢ βάτου
φύλλα, ἢ ἀειζώου, ἕκαστον
σὺν κριθίνῳ ἀλεύρῳ, καὶ
κροκὸν ὠῶν κατάπλασσε,
ἢ σεύτλου φύλλα ὁμοίως
κατάπλασσε. πρὸς ῥεύ-
ματα ὀφθαλμῶν. ἐπὶ τοῦ
μετώπου τιθέμενα στέλλουσι
τὸ ῥεῦμα. κόμεως λιβάνου
σιτίου ἀλεύρου σὺν ὠοῦ λευ
κῷ τῷ λειώσας, εἰς ὀθόνιον
ἔμπλασον, καὶ ἐπίτιθε τῷ

ſatis eſt, ex ſtillamento
roſarum trita imponi-
to. Aliud. Opij drach-
mæ duæ, croci tantun-
dem, uitelli trium ouo-
rum, ſapæ quantum ſa-
tis eſt. Alia ad inflam-
mationes. Liquori hy-
oſcyami, crocus, opiũ,
vitelli ouorũ aſſatorũ,
pſylliũ, olei roſacei ſtil-
lamentum. Cataplaſ-
mata in doloribus ocu-
lorum fronti applican-
da. Ad incendia igitur
frontis, portulacam ex
farina hordei & melle
tritam inducito, aut ru-
bi folia, uel ſemperuiui,
cum farina hordeacea
ſubacta, uel oui luteũ,
ſeu ſalicis folia, eodem
modo in cataplaſmatis
formã redigito. Ad flu-
xiones oculorum. Hæc
quæ ſequuntur fronti
applicata fluxum repri-
munt. Gummi thuris,
vel farina frumentacea
cum oui candido læui-
gata,

μετώπῳ. ἄλλο. κοχλίαν σὺν λιβανῷ λειώσας, ἐπίθεσο. ἄλλο. σεμιδάλεως, σμύρνης, λιβανοῦ, λειώσας σὺν ὠοῦ τῷ λευκῷ, ἐπίθεσο. ἄλλο κροταφικόν. ἀλόης, σαρκοκόλλης, λίβανον, κόμεως σὺν ὄξει λειώσας, χρίε. χρίσματα πρὸς ὀδύνας ὀφθαλμῶν. ψύλλιον ἀποζέσας, εἰς τὸν χυλὸν μίξας ἄμυλον, καὶ ὄπιον, χρίε. ἄλλο. στρύχνον σὺν ἀλόῃ ἐπίχρισον. ἄλλο. πολυγόνου χυλὸν σὺν μηλοκυδωνίοις λειώσας, ἐπίχρισον. ἐπὶ δὲ τῶν ψυχροτέρων ῥευμάτων τοῦ μουσᾶ τὸν τροχίσκον, ἢ τὸν ἀστέρα, ἢ τὴν θηριακὴν, λυόμενα καὶ ἐπιχριόμενα ὠφελοῦσι. χρᾶσθαι καὶ ἐρίοις, καὶ ἀποφλεγματισμοῖς, καὶ ξυρίσας τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐν τοῖς σπάσμασι προγεγραμμένοις.

gata, & linteolo inducta, & fronti applicata. Vel. Cochleā cum thure læuigatam, imponito. Aliud. Similaginem, myrrham, thus, oui candido excipito, & apponito. Aliud. Quod temporibus applicari debet, aloen, ſarcocollam, thus, gummi ex aceto ſubacta, illinito. Inunctiones ad dolores oculorum, pſylium decoquito, & ſucco permiſceto, amylum & opiū, & ita inungito. Aliud. Solanum cum melle illinito. Aliud. Polygoni ſuccum cum malis cotoneis ſubactū fronti inducito, in frigidioribus uero fluxionibus, Muſę paſtillus & Aſter, uel Theriaca, diſſoluta & illita proſunt, uti quoq; oportet, prius tamē abraſo capite, lanis mollibus, & medicamentis, quæ per os pituitam eliciunt, & quæ antea in conuulſione fuerunt præſcripta.

DE

ΠΕΡΙ ΧΗΜΩΣΕΩΣ. Κεφ. μζ'.

Χήμωσιν λέγουσιν, ὅταν ἀπὸ φλεγμονῆς ἰσχυρᾶς τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ ὑψηλότερον τοῦ μέλανος γένηται, καὶ ἐρυθρόν. τούτους φλεβοτομεῖν δεῖ, καὶ σικυᾶν, ἐγχέειν δὲ τῷ διαρόδῳ κολλυρίῳ, καὶ τῷ σποδιακῷ μετὰ γάλακτος. ἢ ὠοῦ τὸ λευκόν, καὶ περιχρίειν τὰ βλέφαρα, καὶ τοὺς κροτάφους, καὶ τὸ μέτωπον, καὶ πυριᾶν, καὶ καταπλάττειν τοῖς προγεγραμμένοις ἅπασιν ἐπὶ τῇ φλεγμονῇ. κεκαυμένου δ' ἐπιπλεῖστον τοῦ σώματος ἐὰν ἀνέχονται πυριᾶν διὰ σπόγγου.

DE CHEMOSI, HOC *est, utriusque palpebræ distortione ex inflammatione oborta.* Cap. XLVII.

Chemosin appellant, cum ex uehementi inflammatione, id quod in oculo album est, sublimius nigro, et rubrum apparet. His itaq; vena secanda, & cucurbitulę affigendę erunt, et oculo collyrium, quod ex rosis conficitur infundendum, & quod à cinereo colore spodiacũ dicitur, cum lacte uel oui candido. Eodem etiam & palpebras, tempora et frontem illinire oportet, & fomentis & cataplasmatis omnib9, supra in inflammatione comprehensis, uti. Corpore autẽ maximè inflammato, si ferre possunt, spongia etiam fouere.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΣΦΑΓΜΑ-των.
Κεφ. μη'.

Ὑπόσφαγμά ἐστι ῥῆξις τῶν φλεβῶν τοῦ ἐπιπεφυκότος, ἐκ πληγῆς γινόμενον. ἐπιστάσειν δεῖ τὸν ὀφθαλμὸν αἵματι φάσσης, ἢ περιστερᾶς, ἢ θερμῷ γάλακτι γυναικείῳ, ἢ ἅλμῃ καππαδοκίας ἁλὸς, καὶ πυριᾶν ἀφέψημα ὑσσώπου. πρὸς δὲ τὰ γενόμενα ἐν ὀφθαλμοῖς οἰδήματα διὰ πληγὰς, ποιεῖ, πυρίαι δι' ὀξυκράτου καὶ σπόγγου. κατάπλασσε δὲ τὸν τηρὸν νεαρὸν, ἢ ῥαφάνου φλοιὸν, ἢ σταφίδος γίγαρτον ἐν ὀξυκράτῳ.

DE HYPOSPHAGmatis.
Cap. XLVIII.

Hypoſphagma, ruptura eſt venarũ membranæ adnatæ, ex plaga oborta. Oculo itaq; inſtillari debet ſanguis, palumbi uel columbæ, vel lac muliebre calidum, uel muria ex ſale cappadocio, potu denique utendum ex hyſſopi decocto. Ad tumores uero molles, œdemata uocant, ex ictu obortos, fomẽta, ex poſca & ſpongia faciunt, caſeus preterea recẽs, cataplaſmatis more impoſitus, uel raphani cortex, uel uua paſſa cum poſca.

ΠΕΡΙ ΕΜΦΥΣΗΜΑΤΩΝ, καὶ κνισμοῦ, καὶ ψωροφθαλμίας.
Κεφ. μθ'.

Τὸ μὲν ἐμφύσημα ὄγ-

DE TVMORE OCVLI *œdematoſo ſeu inflatione & pruritu, & ſcabioſa lippitudine.*
Cap. XLIX.

Emphyſema palpebræ

κος ἐστὶν οἰδηματώδης τοῦ
βλεφάρου. ἡ δὲ ψωρίασις
δι' ἁλμυρὸν καὶ νιτρῶδες ὑ-
γρὸν γίνεται. ἁρμόζει οὖν
αὐτοῖς τό, τε ὀξύκρατον, καὶ
φακῶν ἀφέψημα, καὶ ῥό-
δων πυρίαν, διαχρίειν δὲ
τοῦ λυκίου τὸν χυλὸν μετὰ
στάγματος ῥόδου. ποιεῖ δὲ
καὶ ἡ ἐρασιστράτου ὑγρά. ἔχει
δὲ οὕτως. χαλκοῦ κεκαυμέ-
νου ∠. ς'. μίσυος ὀπτοῦ,
σμύρνης, ἀνὰ ∠. γ'. κρόκου
∠. α ς'. πεπέρεως ∠. α'.
οἴνου γλυκέως, κοτύλη α ς'.
ἕψε, ὡς μέλιτος πά-
χος ἔχειν, καὶ ἐπίχριε. ἐν
ἄλλῳ ἡ ἐρασιστράτου ὑγρὰ
ἔχει οὕτω. χαλκοῦ κεκαυ-
μένου ∠. α'. μίσυος ὀπτοῦ
∠. α'. σμύρνης ∠. α'. κρό-
κου ∠. γ'. πεπέρεως λευ-
κοῦ κο. ιβ'. οἴνου χίου κοτυλ.
α'. λέανον πάντα τὰ ἐν οἴ-
νῳ, ἕως ἀναξηρανθῆ. εἶτα
ἐπίχεε τὸ γλυκὺν, καὶ ἕψε
ἐν χαλκῷ ἀγγείῳ, ἕως μέ-

brę tumor est, œdemati
similis. Scabies autem
fit ex humore salso &
nitroso, conuenit ipsos
fouere posca, lenticulæ
decocto & rosarum, &
illinire lycium ex rosa-
rum liquore. Huc etiã
facit, quod ad Erasistra
tum autorem refertur,
liquidum collyrium. sic
autem habet. Aeris cõ-
busti drachmæ sex, mi-
syos tosti, myrrhæ, sin-
gulorũ drachmæ tres,
croci drachma vna se-
mis, piperis drachma,
vini passi, seu dulcis cya
thus vnus & dimidius,
decoque ad mellis spis-
situdinem, & inunge.
Alibi ita legitur hæc E-
rasistrati cõpositio. Ae-
ris vsti drachma, mi-
syos tosti par pondus,
myrrhæ tantundẽ, cro-
ci drachmę tres, piperis
albi grana duodecim,
vini chij dimidia pars
sextarij, hæc omnia ex

λιτ☉ χῆ πάχ☉. ποιεῖ δὲ ϗ πρὸς συνάγχην, καὶ τὰ ἐν τῷ ςόματι ἕλκη, ϗ πρὸς ὠταλγίαν, καὶ τὰ ἐν αἰδοίοις ἕλκη, ϗ πρὸς ψωροφθαλμίαν. ἄλλο πρὸς ψωροφθαλμίαν. καδμίας ∠. α΄. χαλκοῦ κεκαυμένου ∠. α΄. ναρδοςάχυος ∠. α΄. πεπέρεως ὀβολοὶ. β. τρίβε μετ᾽ ὄξους ἐν ἡλίῳ, ϗ χρῶ.

vino teruntur, dum sicꝫ cescant, & deinde vinũ passum super affundiꝫ tur, & tamdiu in vase æneo decoquitur, dum mellis spissitudinẽ haꝫ bet. Facit etiam ad anꝫ ginã, vlcera oris, & auꝫ rium dolores, pudendo rumq;, & ad pruriginoꝫ sam oculorũ scabiem. Aliud ad idem, cadꝫ miç, æris combusti, spiꝫ cæ nardi singulorum drachma, piperis oboli duo, in sole ex aceto terito & vtitor.

ΠΕΡΙ ΞΗΡΟΦΘΑΛΜΙΑΣ, καὶ σκληροφθαλμίας. Κεφ. ν΄.

DE SCLEROPHꝫ *talmia & xerophtalmia, seu de pruriginosa & arida lippitudine.* *Cap. L.*

Η μὲν κληροφθαλμία ξηρότης ϗ δυσκινησία ἐςὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, μετὰ πόνου ϗ ἐρύθους, χωρὶς ὑγρασίας. χρὴ οὖν πυριᾶν αὐτοὺς σπόγγους ἐξ ὕδατ☉ θερμοῦ, ϗ ἐπιτιθέναι τοῖς βλε

Sclerophtalmia sicꝫ citas est, et difficilis mo tus oculi, cum labore & rubore citra humiditaꝫ tem. Aqua calida itaq: ipsos fouere, adhibita spongia, & cubitũ ituꝫ

ris

φάροις εἰς κοίτην, ὠὸν μετὰ ῥοδίνου, ἢ στέαρ χηνὸς, λιπαινέσθω ἢ ἐλαίῳ ἡ κεφαλή. ἡ δὲ ξηροφθαλμία κνισμῶα ἐστὶ χωρὶς ῥεύματος. θεραπεύει δὲ καὶ αὐτὴν λουτρὰ, καὶ ἀποδακρυτὰ, καὶ ἡ ἐρασιστράτου ἡ προγεγραμμένη, καὶ διὰ τὰ ὑγρά.

ris oui album cum roſaceo, uel adipem anſerinum palpebris imponere oportet, & caput oleo humectare. Xerophtalmia uero ſeu arida lippitudo, prurigo eſt citra humoris fluxũ. Curatur autem balneis & medicamentis quæ ἀποδακρυτὰ, hoc eſt, lachrymas reprimẽtia appellantur, et Eraſiſtrati compoſitione ſupra poſita, et collyrijs liquidis.

ΠΕΡΙ ΕΚΤΡΟΠΙΩΝ. Κεφ. ναʹ.

Τὸ ἐκτρόπιον ἐκστροφή ἐστι τοῦ βλεφάρου, ἢ διὰ ὕλην ῥεύσασαν, ἢ διὰ χειρουργίαν γινόμενον. μόλυβδον κεκαυμένον μετὰ θείου ἀπύρου ἀναμίξας, παράπτου, ἢ τὸν ξυστὸν φρύξας, παράπτου.

DE ECTROPIIS. Cap. LI.

Ectropium palbebrę euerſio eſt, & fit interdum ob materiam defluentem, interdum etiã vitio curationis. plumbum itaq; vſtum cum ſulphure uiuo permixtum, vel æruginẽ torrefactam applicato.

ΠΕΡΙ ΑΙΓΙΛΩΠΟΣ, ΚΑΙ ἀγχίλωπος. Κεφ. νβʹ.

Ὁ μὲν αἰγίλωψ ἀπό-

DE AEGILOPE, FIſtula oculorum & Anchilope. Cap. LII.

Aegilops eſt abſceſ-

στημά ἐστι μεταξὺ μεγάλου κανθοῦ, καὶ τῆς ῥινὸς ῥηγνύμενον, καὶ συριγγέμενον. πρὶν δὲ εἰς ἕλκος τραπῆ, ἀγχίλωψ λέγεται. κρίνου ῥίζαν λειώσας, σὺν μέλιτι κατάπλασσε. ἄλλο. αἰγίλωπα βοτάνην κατάπλασσε. ἄλλο. θέρμους λείους, πηγάνου φύλλα, χολὴν ταυρίαν συλλειώσας, κατάπλασσε. ἄλλο. πηγάνου φύλλα ϟβ´. ἀλόης ∠. γ´. ταυρίας χολῆς τὸ ἀρκοῦν. ἄλλο. κοχλίας σὺν ἀλόη λειώσας ἐπίθες.

sus quidam, qui inter maiorem oculi angulũ, vel eũ qui naribus propior est, & nasum rumpitur, & in fistulam dehiscit. Priusquam vero in vlcus erumpat, anchilops vocatur, radicẽ itaq; lilij terito, & cum melle ad formam cataplasmatis excipito. Aliud. Herbam Aegilopẽ instar cataplasmatis inducito. Aliud. Lupinos, rutæ folia, & taurinum fel, simul contrita illinito. Aliud. Rutæ folia nonaginta duo, aloes drachmæ tres, fellis taurini quantum satis est. Aliud. Cochleas cum aloe tritas imponito.

ΠΕΡΙ ΜΙΛΦΩΣΕΩΣ, ἤτοι μαδαρώσεως. Κεφ. νγ´.

Ὑπόπτωσίς ἐστι τῶν τοῦ βλεφάρου τριχῶν. τοῦτο τὸ πάθος ἀπὸ δριμέων χυμῶν γίνεται. καὶ δεῖ πρῶτον φλεβοτομεῖν, καὶ καθαί-

DE MILPHOSI ET *Madarosi.* Cap. LIII.

Milphosis seu glabrities defluuium est pilorum palpebrarum. Hic affectus ex acribus humoribus originem sumit.

ρου, καὶ τοῖς καλλιβλεφάροις λεγομένοις (corruptè legendum σμήγμασι) χρῆσθαι. στίμμεως ὀπτῆς ∠. α΄. μολύβδου κε. ∠. δ΄. κρόκου ∠. δ΄. νάρδου ἰνδικῆς ∠. δ΄. λειώσας χρῶ. ἄλλο. στίμμεως, καδμίας, χαλκίτεως, μίσυος ἴσα, κόπτε, καὶ μέλιτι φυράσας, ὄπτα, καὶ λειώσας χρῶ. ὀστᾶ φοινίκων κεκαυμένα λειώσας ∠. α΄. καστορίου ∠. α΄. σμύρνης ∠. α΄. στέατος ἀρκείου τὸ ἀρκοῦν λειώσας ἐπίχριε.

mit. In hoc igitur primum vena secanda, & corpus expurgandum erit, & smegmatis, quæ ab honestandis palpebris καλλιβλέφαρα dicuntur, vtendũ. Stimmeos tosti drachma, plumbi vsti drachmæ quatuor, croci, nardi Indicæ, singulorum par pondus in puluerem redactis vtitor. Aliud. Stimmeos, cadmiæ, calcitidis, myseos, singulorum pares portiones contundito, & melle respersa torreto, & tritis in puluerem vtitor, palmarũ ossium combustorum, et in pollinem tenuissimum redactorum, drachma, castorij, myrrhæ singulorum par pondus, seu drachma, adipis vrsini quantum satis est, læuigatis vtitor.

ΠΕΡΙ ΡΥΑΔΩΝ.
Κεφ. νδ΄.

Ρυὰς ἐστὶ παράλυσις τοῦ μεγάλου κανθοῦ, μηκέτι κατέχειν τὸ δάκρυον δυ-

AD RHYADAS.
Cap. LIIII.

Rhyas resolutio est magni anguli, cum lachrymas amplius continere nequit, sed inuo-

ναμένου, ἀλλὰ φέρεσθαι ἀκουσίως. χρῶ δὲ ξηρίοις του κνωτέροις, οἷον σπόγγον βρέξας κεδρίᾳ καῦσον, καὶ λειώσας, ξηρὸν χρῶ. ἄλλο. σπόγγον σὺν κεδρίᾳ καύσας, λειώσας ∠. β΄. αἵματος δρακοντίου ∠. α΄. σμίξας χρῶ.

luntariè ferri & foras exire ſinit. vtere autem pulueribus dēſioribus, vt ſpongia immerſa in cedria, quā combures, & ſicca & leuigata vteris. Aliud. Spongiam cum cedria comburito, & terito, pōdere drachmarum duarum, ſanguinis Draconis drachmam pro ſmegmate adhibeto in vſum.

ΠΕΡΙ ΕΛΚΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ὀφθαλμοῖς.

Κεφ. νε΄.

Τὸ μὲν ἐν τῷ κερατοειδεῖ χιτῶνι συνιστάμενον ἕλκος, κοῖλόν τε καὶ καθαρὸν, ὀνομάζεται βοθρίον. τὸ δὲ πλατύτερον μὲν τοῦ βοθρίου, ἴσον δὲ βαθὺ, κοίλωμα καλεῖται. ἄργεμον δὲ τὸ ἐπὶ τῆς ἴρεως κύκλου γινόμενον. τὸ δὲ ἐπίκαυμα ἕλκος ἐστὶ ῥυπαρὸν, καὶ ἀκάθαρτον, καὶ λεχαρῶδες. τούτου καθαιρουμένου πολλά-

DE OCVLORVM *ulceribus.*

Cap. LV.

Vlcus quod in cornea membrana eſt cauum et purum, botrion grę cis dicitur. quod autem latius eſt botrio, ſed æquè profundum, *κοίλωμα* ſeu cauitas appellatur. *ἄργεμον* autem vocamus, quod in iridis circulo naſcitur. *ἐπίκαυμα* vero ſeu inuſtio, vlcus eſt ſordidum, impurū & cruſtoſum, quo expur-

κις, ἐκρεῖ τὰ ἐν τοῖς ὀφθαλμῶ ὑγρά. ῥυπαρῶν μὲν ὄντων τῶν ἑλκῶν, τό, τε μελίκρατον, καὶ τὸ τῆς τήλεως ἀφέψημα ἐπίσταζε, καὶ κολλύρια τό, τε σεβηριανὸν, καὶ τὸ διὰ τῆς σμύρνης.

expurgato, ſæpenumero oculi humores effluunt. Quod ſi vlcera ſordida fuerint, mulſam & fænugræci decoctum inſtillato, & collyrijs Seberiano, et Diaſmyrne vtitor.

ΠΡΟΣ ΤΡΙΧΙΑΣΙΝ.

Κεφ. νϛʹ.

Τὰς ἐπιφυομένας ἐπὶ τῶν βλεφάρων τρίχας τίλλων αἵματι κόρεως καταχρίε, καὶ οὐ φύονται.

DE TRICHIASI *ſeu pilis palpebrarum, oculum irritantibus.*

Cap. LVI.

Pilis, qui in palpebris creuerunt euulſis, locum ſanguine cimicũ inungito, & ita non renaſcentur.

ΠΕΡΙ ΣΤΑΦΥΛΩΜΑΤΩΝ.

Κεφ. νζʹ.

Σταφυλώματα αἴρει κανθαρίδων χυλὸς ἐναλειφόμενος. περὶ λευκωμάτων. λευκώματα ταχέως ἰᾶται. νίτρον μετ' ἐλαίου παλαιοῦ λειανθὲν ἐ=

DE STAPHYLO*mate oculi, & albuginibus.* *Cap.* LVII.

Staphylomata ſeu ea oculi vitia, quæ vuæ acimum referunt, tollit cantharidum ſuccus illitus. Albugines autem citiſsimè curat, nitrum ex oleo ueteri diligen-

ἐπιμελῶς, καὶ χριόμενον. σαύρας ἀφόδευμα ἔγχριε, καὶ αἴρεις.

ter tritū & illitum. Lacertæ stercus illine, & tollis.

ΠΡΟΣ ΑΜΑΥΡΩΣΙΝ καὶ ὑπόχυσιν. Κεφ. νη΄.

Ἀμαύρωσιν πᾶσαν, ἢ ἀρχομένην ὑπόχυσιν θεραπεύει χολὴ γυπὸς, μετὰ πράσου χυλοῦ, καὶ μέλιτος ἀττικοῦ.

DE OBSCVRITATE *& suffusione.* Cap. LVIII.

Omnem obscuritatem, (quam *ἀμαύρωσιν* græci appellāt) seu suffusionem incipientem, curat fel vulturis, cum succo marrhubij & melle Attico.

ΠΡΟΣ ΓΛΑΥΚΩΣΙΝ. Κεφ. νθ΄.

Στρύχνου χυλὸς ἐγχυματιζόμενος μέλανας ὀφθαλμοὺς ποιεῖ, καὶ ἀνάπαλιν ἐπὶ τῶν νυκταλωπιόντων ἧπαρ τράγειον ὀπτήσας, αὐτὸν τὸν ἐν τῇ ὀπτήσει ἀπορρέοντα ἰχῶρα ἔγχριε. αὐτὸ δὲ τὸ ἧπαρ ἐ=

DE GLAVCEDINE, *siue crystallini in oculo humoris, in albū aquosumq́; colorem mutatione.* Cap. LIX.

Solani succus infusus oculos nigros reddit, quemadmodum & iecur hircinum, eos qui nocturna cæcitudine laborant, iuuat, cū aquosa sanie, quæ inter assandū emanat collecta inunguntur, vel cū ipsum

iecur

σθίειν δίδου. ὠφελεῖ δὲ αἷμα περιστερᾶς ἐγχριόμενον, ἢ χολὴ αἰγεία, ἢ ἧπαρ αἴγειον ἕψων, κέλευε αὐτοὺς περικαλυψαμένους ἀτενίζειν εἰς τὴν κύθραν, καὶ δέχεσθαι τὴν ἀτμίδα τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐξ αὐτοῦ δὲ ἥπατος ἐσθίειν δίδου συνεχῶς. τοῦτο ποίει, καὶ ὠφεληθήσονται ταχέως.

iecur comedendum exhibetur. Prodest et sanguis columbæ illitus, uel fel, uel epar caprinũ elixum. Iubeto autem ipsos benè coopertos, faciem recta ad ollam dirigere, et vaporem oculis excipere. Frequenter autem iecur caprinum pro cibo exhibeto, quo facto statim iuuabuntur.

ΠΡΟΣ ΠΕΡΙΟΔΥΝΙΑΝ, καὶ μεγίστας ἐπιφοράς. Κεφ. ξ΄.

AD DOLORES, ET *defluxionis impetum, qui græcis* ἐπιφορὰ *dicitur. Cap. LX.*

Ῥόδων ξηρῶν ∠.δ΄. κρόκου ∠.α΄. ἀναλάμβανε μελιλώτων ἀφεψήματι, ἐν γλυκεῖ ἀφεψηθέντων.

Rosarum siccarum drachmæ quatuor, croci drachma. Excipe decocto meliloti, fiat autẽ decocto ex vino passo.

ΠΕΡΙ ΚΟΛΛΟΥΡΙΩΝ. Κεφ. ξα΄.

DE COLLYRIIS. *Cap. LXI.*

Κολλύριον παρηγορικὸν τρυφερὸν πρὸς τὸ

Collyrium quod dolorem mitigat delicatũ,

μὴ δυναμένους φέρειν τὴν
δῆξιν τῶν κολλουρίων, καὶ
μάλιστα πρὸς τὰς προσ-
φάτους διαθέσεις. ἄλλο.
καδμίας κεκαυμένης, καὶ
ἐσβεσμένης γάλακτι γυ-
ναικός. (ἐμοὶ δὲ κάλλιον ἐ-
φάνη προπεπλυμένην
καῦσαι, καὶ οὕτω κατασβέ-
σαι τῷ γάλακτι.) ψιμ-
μιθίου πεπληγμένου ἀνὰ
∠. ις΄. κρόκου ∠. δ΄. ἐν ἄλ-
λῳ ∠. α΄. ὀπίου ∠. δ΄. τρα-
γακάνθης ∠. β΄. ὕδατι ὀμ-
βρίμῳ λείου. ἡ χρῆσις ὠοῦ
λευκῷ. ποιεῖ καὶ πρὸς φλυ-
κταίνας. ἄλλο συντόμως
σκευαζόμενον. ἀμύλου οὐγγ.
ζ. κόμμεως οὐγγ. δ΄. ὄμβρι-
μον ὕδωρ. Κολλούριον τὸ
διὰ λιβάνου ποιοῦν πρὸς χη-
μώσεις. καδμίας, λιβάνου
ἀνὰ ∠. η΄. ψιμμιθίου ∠.
κ΄. ὀπίου ∠. ς΄. ὕδατι ὀμ-
βρίμῳ ἀναλαμβάνων. ποι-
εῖ δὲ καὶ τὸ γλαυκίον, μετὰ
ὕδατος ἔξωθεν τοῦ ὀφθαλ

ijs qui nullum possunt
collyriorũ morsum per
ferre, sed præcipuè ad
recẽtes affectiones. cad
miæ combustæ, & lacte
muliebri extinctę, (quã
uis vt mihi uidetur sa-
tius esset et melius, eam
prius ablutam in cinerẽ
redigere, et deinde lacte
extinguere.) cerusæ elo-
tæ singulorũ drachmæ
sedecim, croci drachmę
quatuor, (alius codex
habet drachmam) opij
tantundẽ, tragacanthæ
drachmæ duæ. Terun-
tur & læuigantur aqua
pluuiali, vsus est cum
oui albo, facit idem &
ad pustulas. Aliud q̃d
cito parari potest. Amy
li vncię septem, gummi
vnciæ quatuor, aquæ
pluuialis quod satis est,
collyrium *διὰ λιβάνου* ad
chemosin efficax, cad-
mię, thuris, singulorum
drachmæ octo, cerusæ
drachmæ viginti, opij
drach-

μῶν ἐπιχειρόμενον, ἀλλ' οὐ κατ' ἀρχὰς εὐθὺς τῆς χημώσεως, ἀλλὰ μετὰ τὰς πέντε, ἢ ἓξ ἡμέρας, ὅτε καὶ σύμπεψις γένηται. ταῦτα καὶ τοῦτο πεῖρα δέδωκε.

drachmę sex, aqua pluuiali excipiuntur. idem præstat & glaucium ex aqua, si extrinsecus eo oculi illinantur, sed non statim per initia chemosis, verum à quinq; aut sex diebus, ubi huius concoctio facta fuerit. Hæc & similia experientia nobis communicauit.

ΠΕΡΙ ΟΥΛΩΝ ΚΑΙ λευκωμάτων, Κεφ. ξβ'.

Τὰ ἐπιπολέως γινόμενα νεφέλια ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς οὐλὰς προσαγορεύουσιν, οἱ δὲ νεφέλια καλοῦσι, τὰ δὲ διὰ βάθους, λευκώματα. τούτοις ἐπίσταζε ἀνεμώνης χυλὸν, ἢ κενταυρίου χυλὸν μετὰ μέλιτος. τὰ δὲ λευκώματα, νίτρον μετ' ἐλαίου παλαιοῦ λειώσας, ἐπίχριε. καὶ σηπίας ὄστρακον καυθὲν, καὶ σὺν μέλιτι λειωθέν. ἄλλο. αἰλούρου χολὴν μετὰ μέλι-

DE CICATRICIBVS *& Albuginibus.* *Cap.* LXII.

Quę per summa oculorum nubeculæ fiunt, aliqui cicatrices tantū appellant, alij nubeculas, si altius descenderint λευκώματα, id est, albugines crassas nuncupant. In illis igitur anemonæ succum, vel centaurij cum melle instillato. Has uero nitro cū oleo ueteri detrito inungito, item sepiæ testam combustã et cum melle læuigatam, uel cati fel cum melle. Aliud. Sal

Cappa-

τος χρίε. ἄλλο. ἁλὸς καππαδοκικοῦ σὺν ὕδατι λειώσας ἐπίσταζε.

Cappadocum aqua tritum & instillatum.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑτα βάψαι.

Κηκίδος, ἀκακίας ἀνὰ ∠. δ΄. χαλκάνθου ∠. β΄. λειώσας κατάχριε. κηκίδος ∠. α΄. μελαντορίας ∠. α΄. κόμμεως ∠. α΄. ὕδατος ὀμβρίου λειώσας, κατάχριε. ἄλλο. χυλὸν ῥοϊδίων τῶν πιπτόντων ∠. β΄. στίμμι ∠. αϛ΄. κηκίδος ∠. α΄. σὺν ὕδατι λειώσας διάχριε.

QVOMODO CICAtrices tingantur.

Gallæ, Acaciæ, singulorũ drachmę quatuor, atramenti sutorij drachmæ duę tritę illinentur. Gallæ, atramenti sutorij, gummi singulorum drachma, aqua pluuiali excipitur, & illinitur. Aliud. Succum seminis rosarum quæ decidunt drachmæ 2, stimmeos drachmæ vna & semissis, gallæ drachma, aqua tritæ illinuntur.

ΠΕΡΙ ΠΤΕΡΥΓΙΩΝ.

Κεφ. ξγ΄.

Τὸ πτερύγιον ὑπερσάρκωμά ἐστι τοῦ ἐπιπεφυκότος ὑμένος, ἀρχόμενον ἐκ τοῦ μεγάλου κανθοῦ, καὶ ἐφαπλούμενον μέχρι τῆς

DE VNGVE OCVlorum, *quod πτερύγιον (quasi alulam dixeris) uocatur græcis. Cap.* LXIII.

Vnguis vero quod πτερύγιον græci vocant, est excrescentia adnatæ tunicæ, quæ ab angulo magno orta, ad pupillã

quoq;

κόρης. ποιεῖ πρὸς αὐτά. χαλκοῦ κεκαυμένου ∠. α΄. χαλκάνθου ὀπτῆς ∠. α΄. χρῶ ξηρὸν. ἄλλο. μίσυος ὀπτοῦ ∠. δ΄. θερμίνου ἀλεύρου ∠. β΄. στρύχνου χυλοῦ ∠. ζ΄. λειώσας, ἐπίχριε.

quoq; peruenit. Huc igitur faciunt. Aeris combusti, atramenti sutorij, torrefacti, singulorum drachma, sicca in vsum adhibita. Aliud. Misyos torrefacti drachmæ quatuor, farinę lupinorum drachmæ duæ in puluerem redactæ ad vsum.

ΣΜΙΚΤΑ ΟΥΛΩΝ.

Κεφ. ξδ΄.

QVAE EX SMEgmatis cicatrices exterunt. Cap. LXIIII.

Ανεμώνης ἁπάσης ὁ χυλὸς τὰς οὐλὰς ἀποσμήχει τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς. ὁμοίως καὶ τοῦ κενταυρίου τοῦ μικροῦ ὁ χυλός. ἐπὶ δὲ τῶν χρονιωτέρων καὶ σκιῤῥωδῶν νίτρον μετ' ἐλαίου παλαιοῦ λειωθὲν ἐπιμελῶς, καὶ ἐγχριόμενον, καλῶς ποιεῖ. καὶ τῆς σηπίας τὸ ὄστρακον καυθὲν, καὶ μετὰ μέλιτος λειωθὲν. ἄλλο. ξηρίον τὸ σεβήρειον καλούμενον πρὸς ὀξυδορκίαν. καδ-

Anemonę omnis succus cicatrices oculorũ exterit, similiter etiam centaurij minoris succus, in magis autem vetustis & scirrhosis nitrum cum oleo veteri diligenter tritum, & illitum bellè facit, item sepię testa combusta, et ex melle contrita. Puluis seuerius cognomento, ad acuẽdum visum, cadmię vnciæ tres, salis ammoniaci vncia vna semis, folij vnciæ tres,

piperis

μίας οὐγ. γ΄. ἁλὸς ἀμμωνιακοῦ οὐγ΄. α𐅵. φύλλου οὐγ. γ΄. πεπέρεως ∠. ϛ΄. ποιήσας ξηρίον, ὑπάλειφε. τοῦτο ποιεῖ καὶ πρὸς ξηροφθαλμίαν.

piperis drachmæ semissis, in puluerē redacta sublinito. Facit etiā ad aridam lippitudinem, quam græci xerophtalmiam appellant.

ΞΗΡΙΟΝ ΤΟ ΦΩΣ ΛΕγόμενον πρὸς ἀμβλυωπίαν, καὶ πρὸς ὀδόντων πόνους, καὶ ῥεύματα.

Κεφ. ξε΄.

PVLVIS, CVI NOmen est à lumine, phos, ad oculorum hebetudinem, & dolores dentium, fluxionesq; efficax.

Cap. LXV.

Καδμίας ∠. η΄. ἁλὸς ἀμμωνιακοῦ ∠. δ΄. κρόκου ∠. β΄. πεπέρεως ∠. β΄. φύλλου, ἀρσενικοῦ ἀνὰ δραχ. α΄.

Cadmiæ drachmæ octo, salis Ammoniaci drachmæ quatuor, croci drachmæ duæ, piperis par pondus, folij, auripigmēti singulorum, drachma.

ΠΡΟΣ ΑΜΒΛΥΩΠΙΑΝ, καὶ ἀρχομένας ὑποχύσεις.

Κεφ. ξϛ΄.

AD HEBETVDInem & incipientes oculorum suffusiones.

Cap. LXVI.

Χολὴν πέρδικος, καὶ χυλὸν μαράθρου ἔγχριε. πάνυ καλὸν καὶ πρὸς τὰς ἀρχομένας ὑποχύσεις, καὶ ὀπεωτοῖς τὸ κολλύριον.

Fel perdicis cū melle & succo fæniculi, illinito. Admodum efficax etiam ad incipiētes suffusiones, collyrium pro

theus

ἄλλο. χολὴ ἀετοῦ καλῶς ποιεῖ, καὶ μετὰ μέλιτος ἐγχριομένη. γραφῆναι δὲ χρὴ καὶ τὸ τοῦ προφήτου ὑγροκολλύριον.

theus existit. Fel aquilæ benè facit cum melle illitum. Scribendum est etiam prophetę Hygrocollyrium.

ΠΡΟΣ ΝΥΚΤΑΛΩΠΑΣ. Κεφ. ξζ'.

Νίτρον τρίψας μεθ' ὕδατος ποταμίου, χρῶ. ἄλλο. χολὴν τραγείαν μετὰ μέλιτος ἔγχριε. ἄλλο πρὸς τὸ αὐτό. ἧπαρ τράγειον ὀπτήσας, τὸν ἐκ τῆς ὀπτήσεως ἰχῶρα συνάγαγε, καὶ οὕτως ἔγχριε αὐτούς. αὐτὸ δὲ τὸ ἧπαρ ἐσθίειν δίδου, καὶ τὸν ἀτμὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὀπτουμένου κέλευε ἀνεῳγόσι δέχεσθαι.

DE NYCTALOPE. Cap. LXVII.

Nitro ex aqua fluuiali trito vtitor. Aliud. Fel hirci ex melle illinito. Aliud ad idem. Iecoris hircini saniem quę dum assatur, effluit, colligito, atq; hac eos oblinito. Idem autem iecur comedendum dato, & vaporem eius, dum assatur oculis apertis excipere iubeto.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΒΑΨΑΙ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ. Κεφ. ξη'.

Χαλκάνθου δραχμ. δ'. ἀκάνθης αἰγυπτίας, κηκί-

AD TINGENDAS *albugines.* Cap. LXVIII.

Atramenti sutorij drachmæ quatuor, spinæ Aegyptiæ, gallæ, sin-

δ᾽ ἀνὰ δραχμ. δ΄. ὕδατι ἀναλαβὼν χρῶ.

gulorum drachmę quatuor, aqua exceptis vtitor.

ΠΡΟΣ ΣΤΑΦΥΛΩμάτα.
Κεφ. ξθ΄.

AD STAPHYLOmata.
Cap. LXIX.

Χαλκίτεως, κρόκου, ἀνὰ δραχ. α΄. μέλιτος δραχμ. ε΄. ὕδατος τὸ ἀρκοῦν.

Chalcitidis, croci, singulorum drachma, mellis drachmæ quinque, aquæ quantum satis est.

ΚΟΛΛΟΥΡΙΟΝ ΤΟ ΔΙάρρόδον ποιοῦν πρὸς ὑποπύους ὀφθαλμοὺς, καὶ σταφυλώματα, καὶ σφακελίζουσας ὀφθαλμίας.

COLLYRIVM DIArhodon, *oculis purulentis, staphylomatis, lippitudinibus, in sphacelum degenerantibus, utile.*

Ἐπὶ μὲν τῶν σταφυλωμάτων μετὰ γάλακτος, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων μετ᾽ ὠῶν. καδμίας κεκαυμένης, καὶ πεπλυμένης δραχμ. η΄. χαλκοῦ κεκαυμένου δραχ. δ΄. ῥόδων ξηρῶν δραχ. δ΄. ὀπίου θηβαίου δραχ. β΄. κρόκου σικελικοῦ δραχ. δ΄. ἐν ἄλλῳ. δραχ. α΄. λίθου σχιστοῦ δραχ. β΄. κόμμεως δραχ.

In staphylomatis quidem ex lacte, in aliis autem ex ouo, cadmiæ cõbustæ & elotæ drachmę octo, æris vsti drachmæ quatuor, rosarum siccarum par pondus, opij Thebani drachmę duæ, croci siculi drachmæ quatuor, (alibi legitur drachma tantum) lapidis scissilis drachmæ

ϛ΄. οἴνῳ ἀθαλάσσῳ, ἢ πασσαθίτῃ ἀναλάμβανε. πρὸς πτερύγια καὶ συκώσεις. χαλκάνθου, ἁλὸς ἀμμωνιακοῦ κόμμεως ἴσα, ὄξει λειώσας, ποίει κολλύριον, καὶ χρῶ.

mæ duæ, gummi totidem, vino marinæ experte aut palmulato excipiuntur. Ad pterygia & ſycoſes. Atramēti ſutorij, ſalis Ammoniaci, gummi, paria pondera aceto læuigata, in collyrium redigito & vtitor.

ΠΕΡΙ ΑΝΘΡΑΚΩΣΕΩΣ, καὶ καρκινωμάτων. Κεφ. Δ΄.

Τὸ καρκίνωμα πάθος ἐστὶ τοῦ κερατοειδοῦς, ἔχων ὀδύνας σφοδράς. τοῦτο δὲ τῶν ἀνιάτων ἐστὶ τὸ πάθος. τούτους δεῖ πυριᾶν, καὶ καταπλάσσειν ἀλεύρῳ ὀροβίνῳ ἐν μελικράτῳ, ἢ κρίνου ῥίζαν λείαν σὺν μέλιτι, καὶ γάλα ἐνστάζειν τὸν ὀφθαλμόν. ἐὰν δὲ νέμηται τὰ ἕλκη, φακῷ κατάπλασσε μετὰ μέλιτος. ἢ ἐλαίας φύλλα ἑφθά, ἢ ἡδυόσμους ἐν οἴνῳ ἑψημένους σὺν μέλιτι κατά-

DE CARBVNCVLO *& carcinomate.* *Cap.* LXX.

Carcinoma tunicæ ceratoidis affectus eſt, quem vehementes dolores comitantur, & omnino eſt ex uitijs quæ ſanationem non recipiunt. His itaq; fomenta adhibere, & farinam ex mulſa decoctam obducere inſtar cataplaſmatis oportet, vel lilij radicem cum melle tritam, & lac inſtillare oculo. Si uero vlcera ſerpunt, lenticula cum melle, uel folijs oleæ decoctis, uel malicorio in vino co-

πλασσε. καθαροῦ δὲ γινομένου τοῦ ἕλκους, κατάπλασσε κροκοῖς ὠῶν ὀπτῶν μετὰ κρόκου καὶ μέλιτος. πρὸς δὲ τοὺς ἐν τῷ βλεφάρῳ ἄνθρακα, ἐστὶ δὲ ἕλκος ἐπώδυνον ἐσχάραν ἔχων μέλαιναν, σταφίδα λειώσας, καὶ κορίανον χλωρὸν τὸ ἴσον ἐπιτίθει, ἢ φακῷ σὺν μέλιτι, ἢ ἀρνογλώσσου χυλὸν, ἢ τὰ φύλλα σὺν μέλιτι, ἢ χυλὸν πολυγόνου, ἢ ἀνδράχνην.

cto cum melle ad cataplaſmatis modum vtitor, repurgato vero vlcere, ouorum aſſatorũ lutea cum croco et melle ad cataplaſmatis formam applicato. Ad palpebrarum uero carbunculos (vlcus autem eſt doloroſum, & cruſtam habens nigram) vuam tritam & coriandri ſemen viride pari pondere imponito, vel lenticulam cum melle, vel plantaginis ſuccũ, vel folia cũ melle, uel polygoni ſuccũ, vel portulacam.

ΠΕΡΙ ΑΜΑΥΡΩΣΕΩΣ, καὶ ἀμβλυωπίας.

Κεφ. Δα.

DE OBSCVRITATE *& hebetudine ſeu offuſcatione oculorum.*

Cap. LXXI.

Η μὲν ἀμαύρωσις παντελής ἐστι τοῦ ὁρᾶν παρεμποδισμὸς, χωρὶς τινὸς φανεροῦ πάθους: ἡ δὲ ἀμβλυωπία ἀμυδρότης τοῦ ὁρᾶν.

Obſcuritas (quam ἀμαύρωσιν græci vocãt) perfectum eſt videndi impedimentum, abſq; manifeſto affectu, quẽadmodũ ἀμβλυωπία viſus

καὶ δεῖ τούτους ἐκ τῶν κανθῶν κενῶσαι αἵματος, καὶ βδέλλας ἐμβαλεῖν κατὰ τοὺς κροτάφους. καὶ τὴν γαστέρα κενῶσαι διὰ τῆς ἱερᾶς ῥούφου, καὶ πταρμοῖς χρηστέον, καὶ ἐμέτοις, καὶ ὑπαλείφειν τοῖς ὀφθαλμοῖς, πρῶτον μέλιτι καὶ ἐλαίῳ παλαιῷ, ἴσον. ἄλλο. ἔπειτα τῷ συνθέτῳ τούτῳ. κρόκου δραχ. β΄. χολῆς ὑαίνης δραχ. β΄. πεπέρεως κό. πε΄. μαράθρου χυλοῦ ἁλὸς ἀμμωνιακοῦ δραχ. α΄. μέλιτος δραχ. β΄. λειώσας ἀπόθου, καὶ ἔγχριε ἀποσπογγίζων θάλασσαν θερμήν.

sus quædam obscuritas est. In hoc casu sanguis ab angulis auferendus, & hirudines tēporibus admouendæ, & aluus Hiera Ruffi ducēda, & medicamentis quæ sternutamenta mouent vtendum, et vomitus eliciendus, & oculi primū melle & oleo veteri pari pondere sublinendi. Aliud compositum, q̃d deinde applicandum, croci, fellis hyenæ singulorū drachmæ duæ, piperis grana octoginta vnum, succi fæniculi, salis ammoniaci singulorum drachma, mellis drachmæ duæ, hæc trita reponito, & illinito, prius tamen spongiam in marinam calidam demergens.

ΠΕΡΙ ΓΛΑΥΚΩΜΑΤΟΣ καὶ ὑποχύματος. Κεφ. Δβ΄.

DE GLAVCOMATE *& suffusione.* *Cap.* LXXII.

Τὸ γλαύκωμα τοῦ κρυσταλλοειδοῦς ὑγροῦ πάθος ἐστὶν, ὑπὸ ψυχρότητος

Glaucoma seu glaucedo uitium est humoris, qui à similitudine crystalli

μεταβαλομένου ἐπὶ τὸ γλαυκόν. τὰ δὲ ὑποχύματα, ὑγρᾶ παρέγχυσις, πηγνυμένου μεταξὺ τοῦ ῥαγοειδοῦς, καὶ κρυσταλλοειδοῦς. τούτους δεῖ φλεβοτομεῖν, καὶ καθαίρειν, καὶ σικυᾶν, καὶ ὑδροποτεῖν, καὶ ἀποφλεγματίζειν. ὅσοι δὲ ἀπὸ στομάχου ἔκτινος κακοχυμίας, ἢ χολωδεστέρων ἀτμῶν ἀναδιδομένων βλέπωσιν, οἷον κωνώπια, καὶ ὅσα ὑποχεόμενοι ὁρῶσι, τὴν πικρὰν δώσωμεν, καὶ διὰ ταύτης καθαίρωμεν. ἐν δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς χρηστέον τὸ μὲν πρῶτον μέλιτι καὶ ἐλαίῳ σὺν μαράθρου χυλῷ. ὕστερον δὲ τούτοις. σαγαπήνου δραχ. β. ὀποῦ κυρηναϊκοῦ, ἐλλεβόρου λευκοῦ ἀνὰ δραχ. ϛ. μέλιτος λειώσας ἐπίχριε. ἄλλο. καυκαλίδων χυλὸν, χαμαιδρύου, κορωνοποδίου, ἑκάστου ἴσον τοὺς χυλοὺς ξηραίνας, ποιοῦ

crystalli κρυσταλλοειδὴς dicitur, cum ob frigiditatem in glaucum colorē transit. Hypochymata vero humoris affusio, qui inter tunicas rhagoidē & crystalloidem suffocatur. His itaq; sanguis mittendus, cucurbitulæ sine ferro admouendæ, & aqua potui danda, & medicamentá quæ pituitam per os eliciunt, exhibenda erunt. Quibus uero ceu culices oculis obuersari uidentur ex quadam humorū prauitate, uel biliosioribus uaporibꝰ sursum à ventriculo elatis, his pieram exhibebimus, & cum illa purgabimus. In oculis autē primum melle & oleo, cum fœniculi succo vtendum, tandem vero his quæ sequuntur. Sagapeni drachmæ duæ, liquoris cyrenaici, uera tri albi singulorū drach

mæ

κολλύρια, καὶ χρῶ. mæ ſex, ex melle tritæ illinuntur. Aliud. Succi caucalidis, triſſaginis, coronopi ſingulorum æquas portiones, exiccatas in collyria redigito & vtitor.

ΠΕΡΙ ΥΠΩΠΙΩΝ. Κεφ. Δγ΄.

DE SVGGILLAtione. Cap. LXXIII.

Ὑπώπιά ἐστι τὰ πελιδνώματα ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅταν μελαίνεται τὸ κάτω βλέφαρον. συμβαίνει δὲ τοῦτο μᾶλλον γυναιξίν. ῥάφανον λειώσας, κατάπλασσε, ἀφαιρεῖς δ᾽ αὐτὸν ὅταν ἄρξηται δάκνειν. ἢ τυρὸς νεαλὸς καταπλασσόμενος. ἢ ὑσσώπου κόμη λεῖα, ἢ κηρωτὴ μετὰ ἀψινθίου λείου ἐπίθες. ἄλλο. ἀψίνθιον, καὶ λιθάργυρον ἴσα μετὰ μέλιτος λεάνας χρίε, ἢ σίνηπι μετὰ κηρωτῆς ἐπιτίθει, ἢ κύμινον, ῥάκει ἐνδήσας εἰς ὄξος ζεστὸν ἀποβάπτων πυρία, ἢ ἀψίνθιον, καὶ λίβανον, ἴσα μετὰ ῥοδίνης κηρωτῆς, ἢ

Suggillatio eſt, cum liuor ſub oculo apparet, et inferior palpebra denigratur, mulieribus autem magis ſolet accidere. Raphanus tritus impoſitus, auferes autẽ ipſum cum mordere inceperit, caſeus autem recens eodem modo adhibitus, uel hyſſopi coma trita utere, uel ceratum cum abſynthio in puluerem redacto, imponito. Aliud. Abſynthij, lithargyri pares portiones ex melle tritas illinito, aut ſinapi cum cerato applicato, aut cuminum linteo alligatũ in feruenti aceto tinctũ pro fomento adhibeto.

ἢ ἡδύοσμον καὶ λιθάργυρον ἴσα ἐπιτίθει. ἐφ' ὧν δὲ αἱματῶδές ἐστιν, ἢ ὑπόξανθος ἡ χροιὰ, καταπλασσε σταφίδας. χωρὶς τῶν γιγάρτων, σὺν ἀψινθίῳ, ὑσσώπῳ, ἢ ὀριγάνῳ, ἢ βολβὸν μετὰ μέλιτος, ἢ κυκλάμινον λεῖον.

Aut abſynthij & thuris par pondus, cum cerato roſaceo, aut mentę et argēti ſpumæ pares portiones imponito, in quibus uero ſanguinolentus uel ſubflauus color apparet, uuas paſſas inducito, abſq; acinis, cū abſynthio, hyſſopo, origano, uel bulbum cum melle, vel cyclamen tritum.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ὠσὶ παθῶν.
Κεφ. οδʹ.

DE AVRIVM *morbis.*
Cap. LXXIIII.

Η ἀκοὴ πολλοῖς καὶ ποικίλοις ὑπόκειται νοσήμασι. καὶ γὰρ διὰ ψυχρὰν πολλάκις, καὶ θερμὴν δυσκρασίαν, ἔσθ' ὅτε καὶ δι' ἔμφραξιν γλίσχρων χυμῶν, καὶ διὰ πνεῦμα φυσῶδες, φλεγμονὴν ἔξωθεν, ἢ ἔνδοθεν συστάσαν τοῦ πόρου, καὶ δι' ἐπιρροὴν θερμοῦ αἵματος χολώδους, καὶ δι' ἄλλας αἰτίας πάνυ πολλάς, περὶ ὧν ἁπάντων λεχ

Auditus ſenſus et multis & uarijs morbis obnoxius eſt. Sæpe enim ex frigida & calida intemperie, interdum obſtructione, à uiſcidis humoribus & ſpiritu flatuoſo, uel inflammatione externa uel interna meatus auditorij, uel afflu xu ſanguinis calidi & bilioſi, et ex alijs multis cauſis, de quibus omnibus, adhibitis debitis

tis

θήσεται, μετὰ τῶν προσηκόντων διορισμῶν. ἀρξώμεθα τοίνυν ἀπὸ τῆς ὀδύνης πρότερον, ἐπειδὴ καὶ μάλιστα τὸ σύμπτωμα τοῦτο πρὸς θεραπείαν ἐπείγει τὴν τέχνην.

ΠΕΡΙ ΟΔΥΝΗΣ ΩΤΟΣ διὰ ψύξιν. Κεφ. Δε΄.

Διὰ ψύξιν γίνεται ὠταλγία ἔκ τε ψύξεως τοῦ ἀέρος, ἢ διαίτης ψυχρᾶς. οὗτοι διὰ βάθους αἰσθάνονται τῆς ὀδύνης, χωρὶς βάρους, ἢ τάσεως, ἢ πυρώσεως. καὶ δεῖ τοῖς θερμαίνουσιν ἰᾶσθαι, ἐλαίῳ πηγανίνῳ θερμῷ, ἢ ναρδίνῳ, ἢ δαφνίνῳ, ἢ πεπέρεως, ἢ καστορίου, ἢ ὀποβαλσάμου, εἰς τὸν ἀκουστικὸν ἐνστάζεσθαι πόρον. καὶ τὸ ἔλαιον δὲ ἐν ᾧ ἑψῆται σκόροδον, ἢ κρόμμυον ἐνσταζόμενον ὠφελεῖ.

tis distinctionibus, dicetur, laborat. Itaque à doloribus primum auspicabimur, cũ hoc symptoma præceps artis auxilium desideret.

DE DOLORE AVris ex *frigiditate.* *Cap.* LXXV.

Dolor aurium ex frigiditate, fit vel ob aërẽ frigidum, vel victus rationem frigidam. Dolorem vero sentiunt altè, citra grauitatem tamẽ, vel tensionem aut ardoris sensum. Curare itaq; oportet tales medicamentis quę calefaciunt, nempe oleo rutaceo calido, vel nardino, vel laurino, aut piper vel castorum, aut balsami liquorem in meatum auditorium instillare, oleum etiã in quo allium vel cepa bullierit, instillatum proficit.

ΠΕΡΙ ΤΟΥΣ ΔΙΑ ΘΕΡμὴν δυσκρασίαν ὀδυνωμένους τὸ οὖς. Κεφ. Δϛʹ.

Πρὸς τὴν διὰ θερμὴν δυσκρασίαν γινομένην ὀδύνην, ἐφ᾽ ἧς ζέσεως τινὸς, ἢ βάρους χωρὶς, ἢ τάσεως αἰσθάνονται, τότε λευκὸν ἐνστάζων τοῦ ὠοῦ, ἢ γάλα γυναικεῖον σὺν ὀπίῳ, ἢ χυλὸς σιδηρίτιδος σὺν ῥοδίνῳ, ἢ ὀξυρόδινον, ἢ χυλὸν στρύχνου, ἢ κοριάνου, ἢ ἀσφοδέλου σὺν ὀλίγῳ ῥοδίνῳ, καὶ ἀμυγδάλινον ἔλαιον, ἢ μανδραγόρου χυλὸν, ἤγουν ἕψημα σὺν ὀπίῳ ὀλίγῳ.

DE DOLORE AVris ex calida intemperie. Cap. LXXVI.

Ad dolorem vero qui ex calida intemperie oritur, in quo feruorem quendam sine grauitate & tensione sentiunt, oui album instillare oportet, aut muliebre lac cum opio, uel succo sideritidis, cũ rosaceo, aut oxyrhodinũ uel solani succum uel coriandri, uel hastulæ regię cũ rosacei momento, uel oleum amygdalarum, uel mandragorę succũ, vel decoctum cum modico opio.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΑ ΠΛΗθος ὀδύνης. Κεφ. Δζʹ.

Τὴν δὲ διὰ παχεῖς καὶ γλίσχρους χυμοὺς ὀδύνην γνωσώμεθα, ἔκ τε τοῦ τῆς

DE DOLORE EX repletione contracto. Cap. LXXVII.

Dolorem igitur qui ex crassis & glutinosis succis ortus est, depræhendemus è capitis & auris

κεφαλῆς, καὶ τῆς ἀκοῆς βάρους· ἐὰν δὲ χωρὶς βάρους ἡ διάτασις μόνη τῆς ἀκοῆς ἐστὶ, πνεῦμα φυσῶδες οὐκ ἔχον διέξοδον δηλοῖ. χρηστέον οὖν ἐπ' ἀμφότερα τοῖς ἐκφράττουσιν, οἷον ἐστὶ τὸ ἀφρόνιτρον σὺν ὀξυμέλιτι, καὶ ἡ προβάτεια χολὴ σὺν ἐλαίῳ ἀμυγδαλίνῳ, καὶ ὁ τοῦ πράσου, καὶ ὁ τοῦ κρομμύου χυλὸς χλιαρὸς μετὰ μέλιτος. ἰσχυρότερα δὲ τούτων ἐστὶν, ὅ, τε τοῦ δρακοντίου χυλὸς, καὶ ἄρου, καὶ βρυωνίας. ἄλλο. ὀρίγανον τρίψας μετὰ μέλιτος, καὶ γάλακτος γυναικείου, ἐγχυμάτιζε. ἄλλο. χολὴν αἰγείαν μετὰ πράσου χυλοῦ πρὸς τὰς σφοδροτέρας ἐμφράξεις πρόσφερε.

auris grauitate. Quod si citra grauitatem distentio sola aurem diuexet, spiritum flatuosum qui non habet exitum indicat. In ambobus itaq; utendum est medicamentis de obstruentibus, quale est nitri spuma, cum aceto mulso, uel ouillum fel cum oleo amygdalarũ, porriq; & cepæ succus tepidus cum melle, ualidior porro his est dracunculi succus, ari item & bryoniæ. Aliud. Origanum cum melle et lacte tritum muliebri, infundito. Aliud. Fel caprillum cum porri succo, ad uehementiores obstructiones admouetur.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΝΕΥ ΟΔΥΝΗΣ ἐμφράξεις.
Κεφ. οη'.

AD OBSTRVCTIONES *sine dolore.*
Cap. LXXVIII.

Ἐλλεβόρου λευκοῦ δραχ.

Veratri albi drachmæ

β΄. νίτρου δραχ. ϛ΄. κρόκου δραχ. γ΄. ποίει τροχίσκους, ἐν ὄξει λειώσας, χρῶ πρὸς τὰς ἄνευ ὀδυνης ἐμφράξεις, καὶ περὶ βαρυκοΐων. ἄλλο. ἑλλεβόρου μέλανος ῥίζαν μετ' ὄξους, καὶ μέλιτος λειώσας, ἔνσταζε χλιαρόν. ἄλλο. εἰς χολὴν βοὸς κρόκον βρέξας, καὶ λειώσας, ἐντίθει εἰς τὸ οὖς. ἄλλο. χολὴν βοΐαν, ἢ προβάτου, ἔνσταζε αἰγὸς οὖρον ἐγχυμάτιζε.

mæ duę, nitri drachmæ sex, croci drachmę tres, læuigata in pastillos ex aceto redigito, ac vtitor ad obstructiones, quæ sunt sine dolore, item in his qui grauiter audiũt. Aliud. Veratri nigri radicem ex aceto, & melle læuigatam instillato tepidam. Aliud. Crocum felle taurino imbutum, læuigatumq; auri imponito. Aliud. Fel bubulum aut ouillum instillato, aut capræ vrinam infundito.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΑ ΦΛΕΓμονὴν ὀδύνης ὠτός. Κεφ. οθ΄.

Ἐπὴν δὲ βάρους καὶ διατάσεως μετὰ θερμότητος καὶ ὀδύνης σφυγματώδους αἰσθάνονται, καὶ πυρέττουσιν, φλεγμονὴν ὑπονοητέον. καὶ δεῖ τούτους φλεβοτομεῖν, καὶ σικυᾶν, καὶ πυρίαν συχνῶς ἐλαίῳ γλυκεῖ θερ

DE DOLORE EX *inflammatione oborto.* Cap. LXXIX.

At si grauitatem, distentionem, cum calore & dolore pulsatili sentiunt, aut etiã febre corripiuntur, inflammationem suspicari & sanguinem mittere, & cucurbitulas admouere et aurem adhibito specillo

oleo

μῷ διὰ μυλοτρίδος, καὶ μαλλίου ἔσωθεν, ἔνσταζε δὲ ἔσωθεν τοῦ ὠτὸς χηνὸς στέαρ, ἢ τὸ τοῦ ἀλώπεκος, ἢ ὄπιον, καὶ καστόριον, μετὰ γυναικείου γάλακτος, ἢ ἕψεμα μετὰ ὀπίου, ἢ λύκιον, καὶ ὄπιον ἴσα μετὰ ἑψήματος ἔνσταζε. ἄλλο. γάλα γυναικεῖον, κολοκυνθίδος ξυσμάτων χυλόν.

oleo dulci calido fouere oportet. Extra uero aurem anserinus adeps vulpinusue, aut opium seu castorium cum lacte muliebri, uel sapa, seu uinum dulce cum opio, uel lycij & opij par pondus cum sapa instillatur. Aliud. Lac muliebre, colocinthidis ramentorum succus.

ΠΡΟΣ ΩΤΑ ΠΥΩΡΡΟοῦντα. Κεφ. π΄.

Οἰνόμελι δι' ἐργαλείου ἔγκλυζε, σκωρίαν σιδήρου σὺν ὄξει λειώσας, εἰς χρόνον ἔνσταζε, ἢ στυπτηρίαν μετ' οἴνου αὐστηροῦ, ἢ μίσυ καύσας ἐν χύτρᾳ, καὶ λειώσας, ἐμφύσα, ἢ κεδρίαν σὺν μέλιτι ἔγχριε, ἢ σμύρναν τρωγλωδίτιν, σὺν οἴνῳ λειώσας, ἔγχεε, ἢ ἐλαίας φύλλων τὸν χυλὸν σὺν μέλιτι ἐγχυμάτιζε, ἢ ἀλόην σὺν οἴνῳ λειώσας, ἔνσταζε,

AD AVRES PVrulentas. Cap. LXXX.

Mulsum per auricularium clysterem inijcito, recrementum ferri ex aceto læuigatum, per aliquod dierum spacium instillato, aut alumen cum uino austero, uel mysi crematum in olla, tritumque in sufflato, uel cedriam cum melle inungito, aut myrrham troglodyticam, cum vino

in

κλύζε ἢ πρότερον δι᾽ ἐγχαλέως τὸ οὖς, ἀφέψημα φακῆς, ἢ ῥόδων, ἢ οἰνόμελι.

in puluerem redactam infundito, uel deæ folio rum succum cum melle instillato, uel aloen ex vino tritam, prius tamen per clysterẽ auricularium aures decocto lenticulæ, rosarum uel mulsi eluito.

ΠΡΟΣ ΩΤΑ ΡΥΠΟΝ ἔχοντα.
Κεφ. πα΄.

DE AVRIBVS SOR *dibus repletis.*
Cap. LXXXI.

Νίτρον σὺν ὄξει καὶ ῥοδίνῳ ἐπίσταζε. κάρδαμον, καὶ νίτρου βραχὺ μετ᾽ ἰσχάδων, χωρὶς τῶν κεγχραμίδων συλλειώσας, ἐντίθει τῇ ἀκοῇ, καὶ κόμιζε διὰ τριῶν ἡμερῶν, ἄγει γὰρ ῥύπον πολύν.

Nitrum cum aceto et rosaceo instillato, cardamomum & nitri paulum cũ aridis ficubus, granis exemptis, quæ græci κεγχράμιδας appellãt, excepta, auri immittito, & tribus diebus ferto, multas enim sordes educit.

ΠΡΟΣ ΑΙΜΟΡΡΑΓΟΥΝΤΑ ὦτα.
Κεφ. πβ΄.

AD AVRES CRVOrem *fundentes.*
Cap. LXXXII.

Εγκλυζε μὲν σχίνου ἀφέψημα, ἢ ῥόδων, ἢ μυρσίνης, ἔνσταζε δὲ εἰς τὸ οὖς πολυγόνου χυλὸν σὺν ὀλί

Aurem lentisci, uel rosarum, uel myrrhi decocto eluito, & herbæ sanguinalis (quam πολύγονον

γῳ ὄξει, ἢ λύκιον, ἢ ἀκακίαν, ἢ ἀμόργην, ἢ πράσου χυλὸν. ἄλλο. βάτου, κηκίδων ὄξει ἑψηθέντων τὸν χυλὸν ἐγχυμάτιζε, ἢ χυλὸν περδικιάδος χλιανάς, ἔγχει.

λύγονον Græci uocant) ſuccum cum pauco aceto inſtillato, uel lyciū, uel acaciam, uel amurcam uel porri ſuccum. Aliud. Rubi, gallarum in aceto decoctarū ſuccū infundito, uel ſuccū herbæ perdicij tepidū.

ΠΡΟΣ ΒΑΡΗΚΟΙΑΝ, ΚΑΙ πόνον, σύνθετον βοήθημα.

Κεφ. πγ΄.

Σμύρνης δραχ. α΄. λιβανου δραχ. γ΄. ἀμυγδάλων πικρῶν κεκαθαρμένων. κ΄. ἀφρονίτρου δραχμ. α΄. κρόκου δραχμ. δ΄. ὀπίου δραχμ. γ΄. χαλκίτεως δραχ. β΄. ἢ χαλβάνης, μετὰ ἀμυγδάλων λεώσας καθ᾽ ἰδίαν, ἀναλάμβανε ὄξει σὺν τοῖς λοιποῖς, χρῶ ἐπὶ μὲν περιοδυνίας σὺν ῥοδίνῳ, ἐπὶ δὲ δυσηκοΐας σὺν ὄξει. ὠτικὸν ἀνώδυ=

AD GRAVEM AVditum & dolores remedium compoſitum.

Cap. LXXXIII.

Myrrhæ drachma, thuris drachmæ tres, amygdalæ amaræ detracto cortice, viginti, ſpumæ nitri drachma, croci drachmæ quatuor, opij drachmę tres, chalcitidis uel galbani drachmæ duæ, ſingula per ſe aceto excepta, & cum reliquis deinde, in doloribus quidem roſaceo, in difficultate uero auditus, cum aceto vtitor. Auriculare anodynum,

νον, συνεχῶς ἐγχυματιζόμενον, ἐφ᾽ ὧν ἂν καὶ φλεγμονὴ, καὶ διάτασις παρῇ, καὶ σφοδραὶ ὦσιν αἱ ὀδύναι. Στέατος χηνείου, ἢ ὀρνιθείου δραχ. ϛ´. ὀπίου, σμύρνης, κρόκου, ἀνὰ δραχ. β´. θαῤῥῶν χρῶ. πάνυ ἐστὶ καλόν. ἄλλο πρὸς τὰς μὴ πάνυ ζεούσας φλεγμονάς. Βούτυρον, μέλι, ὕσσωπον, ἴσα ἐξ ἁπάντων χλιάνας, ἔνσταζε. ποιεῖ καὶ πρὸς τὰ ῥυπαρὰ ἕλκη, καὶ φλεγμαίνοντα. πρὸς δὲ τὰς ὑπὸ πληγῆς, καὶ ῥεύματος φλεγμονὰς βούτυρον πρόσφατον διεὶς, ἔνσταζε. ἄλλο. στέαρ χηνὸς, καὶ γάλα γυναικεῖον διεὶς, ἔνσταζε. ἄλλο. ψύλλιον τρίψας, μεθ᾽ ὕδατος κατάπλασσε. ἄλλο. ψιμμύθιον, κορίου χυλὸν, ἢ στρύχνον μίξας περίχριε. ἄλλο. φακῆν ἑψήσας, μετὰ ψιχῶν κατάπλασσε, ἐφ᾽ ὧν καὶ ἕλκος

ſi frequenter infundatur, vbi & inflammatio & diſtẽtio vrget, & vehementes admodũ dolores infeſtant. Adipis anſerini aut gallinacei drachmæ ſex, opij, myrrhæ, croci, ſingulorum drachmæ duæ, cum fiducia vtitor, valde bonum eſt. Aliud ad inflãmationes non admodũ feruentes. Butyrũ, mel, hyſſopum, pari portione, omnia tepida inſtillato, valet etiam ad ſordida vlcera, & inflammatione obſeſſa. Ad inflammationes uero ex ictu & fluxione ortas, butyrum recens liquatum inſtillato, vel anſerinum adipem & lac muliebre ſoluta. Aliud. Pſillium tritũ ex aqua inducito. Aliud. Ceruſſam, coriandri ſuccum, aut ſolanum mixta inungito. Aliud. Lenticulam coctam cum mica

ἐςὶ μετὰ φλεγμονῆς. panis obducito, in quibus etiam vlcus est cum inflammatione.

ΠΡΟΣ ΩΤΩΝ ΕΛκώσεις. Κεφ. πδ΄.

AD AVRIVM VLcera. Cap. LXXXIIII.

Γλαύκιον, λύκιον, καὶ μηκώνιον τρίψας μετὰ μέλιτος ἐπίβαλλε. τοῦτο δὲ τὰς μετὰ φλεγμονῆς ἑλκώσεις παρηγορεῖ.

Glaucium, lycium et meconium, quod est papaueris lachryma, trita ex melle imponito. Idē & ulcera cum inflammatione mitigat.

ΠΡΟΣ ΩΤΩΝ ΧΡΟΝΙΑ ἕλκη. Κεφ. πε΄.

AD DIVTVRNA *aurium ulcera.* Cap. LXXXV.

Κεδρία σὺν μέλιτι μιγεῖσα, δὲ ἐγχριομένη, καλῶς ποιεῖ. ἄλλο. ψιμμύθιον μετὰ μέλιτος καθαίρει πάνυ τὰ ῥυπαρά. ἄλλο. λιβανωτὸν διεὶς οἴνῳ, χρῶ. τοῦτο δὲ σαρκοῖ.

Cedria melli mixta inunctaque benè proficit. Aliud. Cerussa cum melle purgat ualdè sordida. Aliud. Thuris lachryma vino soluta vtitor, hoc etiam carnem generat.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΑΝΥ ΡΥΠΑρὰ, καὶ νεμόμενα. Κεφ. πϛ΄.

AD VLCERA VALde *sordida & depascentia.* Cap. LXXXVI.

Οἶνον καὶ οὖρον ἀφθόρου

Vinum, vrinamque

παιδὸς μίξας, μέλιτι ἔν-
σταζε. ἄλλο. σανδαράχην
λειώσας, καὶ μέλιτι μίξας,
ἔνσταζε, ἢ ἐλλίχνιον ποιή-
σας, καὶ χρίσας πάνυ κα-
λῶς, ἔμβαλε εἰς τὸν πό-
ρον, ποιεῖ πάνυ καλῶς, καὶ
καθαίρει, καὶ ξηραίνει, ἀπου-
λεῖτε, καὶ ἀνωδυνίας ποιεῖ.
θαῤῥῶν χρῶ. ἄλλο. Σκω-
ρίαν λειοτριβήσας μετὰ
ὄξους, καὶ ἑψήσας, ἠρέμα ἔν-
σταζε εἰς τὸ οὖς. ἄλλο. Στυ-
πτηρίαν σχιστὴν σὺν ὄξει
λειοτριβήσας, ἕως ἂν σχῇ
πάχος μέλιτος, ἀνα-
λάμβανε μετ' ἐρίου τρυφε-
ροῦ, καὶ ὅταν ψυχθῇ, ἐντίθει
ἔνδον τοῦ ἀκουστικοῦ πόρου.
πρὸς τὰ κατεαγνύμενα τῶν
ὤτων, καὶ θλώμενα ἐκ
πληγῶν. ἄρτου θερμοῦ τὸ
ἐντὸς μετὰ ὀλίγου μέλι-
τος τρίψας ἐπιτίθει. ἄλ-
λο. σμύρναν τρίψας μετὰ
οἴνου λεπτομεροῦς, ἐπίχριε.

pueri impuberis melli mixta inſtillato. Aliud. Sandaracham in puluerem redactam, & cum melle permixtam inſtillato, uel ellychnium (appellant autem ita funiculum, qui in lucernis continetur) cõficito, & probè inunctũ, in meatum auditorium immittito, optimè facit, purgat, ſiccat, ad cicatricẽ ducit, & dolorẽ aufert, cum fiducia vtitor. Aliud. Scoriam læuigatã ex aceto, coctamq; ſenſim auri inſtillato. Aliud. Alumen ſciſſile ex aceto tritum, dum mellis craſsitudinẽ habet, molli lana excipito, & cum refrixerit, in meatum auditorium imponito. Ad aures diruptas & contuſas ex ictu, panis calidi id quod intus eſt, cum pauco melle tritum imponito. Aliud. Myrrham cum vino tenuium partium tritã illinito.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ὠσὶ σκώληκας.

Κεφ. πζ΄.

Οξέλαιον ἐγχυμάτιζε διὰ κλυστῆρος, ἢ ἀψινθίου ἀφέψημα, ἢ κενταυρίου, ἔνσταζε δὲ καὶ καππάρεως φύλλων χυλὸν, ἢ οὖρον ἀνθρώπειον παλαιὸν, ἢ ἐλλέβορον λευκὸν σὺν οἴνῳ, ἢ καλαμίνθης χυλὸν, ἢ ῥοδακινέας φύλλων χυλόν.

AD AVRIVM uermes.

Cap. LXXXVII.

Oxelæum per clysterem infundito, aut absynthij decoctum, vel centaurij uel capparis foliorum succum instillato, uel urinam humanam veterẽ, uel album veratrum cum uino, uel calaminthę succum, uel persici foliorum succum.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΜΠΙΠΤΟΝτων ἐν τοῖς ὠσί.

Κεφ. πη΄.

Ψύλλης μὲν ἐμπεσούσης ἔλαιον ἔγχεε. ἄλλα δέ τινα ἐμπεσόντα ἔρια εἰλήσας εἰς μηλωτίδα, βάψον αὐτὸ τερεβινθίνῃ, ἢ κόμμι, καὶ βαλὼν ἔνδοθεν ἀνάσπα. δεῖ οὖν καὶ ἔλαιον πολλάκις ἐγχεῖν χλιαρὸν. οὕτω γὰρ τῶν τόπων ἀφλεγμαίντων γε-

AD EA QVAE IN aures inciderunt.

Cap. LXXXVIII.

Si pulex in aurem inciderit, oleum infundito, sin aliquid aliud, specillum lana inuolutum, in resina terebinthina, uel gummi intingito, & in aurem inijcito & eximito. Quare oleũ quoque tepidum frequenter infundere oportet.

νομένων, τὸ ἐγκείμενον ῥαδίως ἐξελεύσεται. εἰ δὲ συμβῆ τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν εἰς τὴν ἀκοὴν, ποίει τῷ ἑνὶ ποδὶ τῷ κατὰ τὸ πάσχον οὖς ἅλλεσθαι παρεγκλίνοντα πρὸς αὐτό. ἐκκρίνεται γὰρ οὕτως εὐχερῶς. ἐπισπᾶται δὲ καὶ ὁ ἐκ τοῦ στόματος ἐκμυζηθμὸς πάνυ τὸ ἐγκείμενον, καὶ διὰ καλάμου δὲ τὸ αὐτὸ γίνεται. μετὰ δὲ τὴν ἐκμύζησιν, καὶ ἔλαιον θερμὸν ἴρινον, ἢ ἀμυγδάλινον ἔνσταζε.

Nam hoc modo locis inflammatione liberatis, id quod insidet, facilè eximetur. Quod si aquam auri incidere cõtigerit, fac vt æger vno pede, qua auris affecta est, subsiliat, ad eam inclinando, sic enim facilè excernitur. Cæterum extrahit etiam id, quod ualdè infixũ est, si quis ore aurem exugat, id quod per arundinem quoq; fieri potest. Vbi uero exuxeris, etiam oleum irinum, aut amygdalarum instillato.

ΠΡΟΣ ΗΧΟΥΣ ΤΟΥΣ ἐν τοῖς ὠσί.

Κεφ. πθ'.

AD AVRIVM SOnitus.

Cap. LXXXIX.

Οἱ ἦχοι φυσωδῶν πνευμάτων εἰσὶν ἔγγονοι, ἢ ἐν τῇ κεφαλῇ γενομένων, ἢ ἐκ τοῦ στομάχου ἀναφερομένων. ἀψινθίου ἀφέψημα πυριάσας, ὄξος, καὶ ῥό-

Aurium sonitus soboles est flatuosorum spirituũ, qui uel in ipso cerebro generantur, uel à uentriculo sursum efferuntur. Vbi igitur illas absynthij decocto

δινον ἔγχεε. τῶν δὲ χρονίους ἤχους τῶν διὰ παχύτητα, καὶ γλισχρότητα χυμῶν γινομένους, ὄξος σὺν μέλιτι, καὶ νίτρον ἔνσταζε. ἄλλο. εὐφόρβιον μετὰ κυπρίνου ἐλαίου λειώσας, καὶ θερμάνας, χρῶ. ποιεῖ καὶ μάλιστα τοῦτο πρὸς τοὺς χρονίους ἤχους, καὶ συριγμούς. ἄλλο. κύμινον καὶ πήγανον, καὶ νίτρον σὺν ῥοδίνῳ ἐλαίῳ καὶ ὄξει ἑψήσας, ἔγχεε.

foueris, acetum cum rosaceo infundito Ad diuturnos uero sonitus, ex humorum crassicie & uisciditate ortos, acetũ cum melle & nitro instillabis. Aliud. Euphorbium oleo cyprino læuigatum & calefactum in usum adhibeto. Idem ualde etiam prodest, ad inueteratos sonitus seu sibilos. Aliud. Cyminũ et rutam et nitrum cum oleo rosaceo & aceto decocta infundito.

ΠΡΟΣ ΔΥΣΗΚΟΙΑΣ, καὶ κωφώσεις.

Κεφ. ϟʹ.

Τὰς μὲν διὰ χολώδη χυμὸν ἀνάρροπον γινόμενον συνισταμένας καθαίρειν δεῖ διὰ τῆς ἱερᾶς, καὶ ἀποφλεγματίζειν, καὶ ἐρίοις χρώμενον, καὶ πταρμικοῖς. ἐνστάζειν δὲ τὸ οὖς αἰγὸς οὖρον, ἢ χολὴν αἰγὸς, κατὰ

AD GRAVEM AVditum & surditatem.

Cap. XC.

Cum ex bilioso humore impetum ad superiora capiente, accidit surditas, Hiera imũ uentrem purgare oportet, & medicamentis, quæ saliuam per os educũt, uti, et lanis mollibus & ĳs quæ sternutamenta

μόνας ἔνσταζε, ἢ πηγανου χυλὸν σὺν μέλιτι, ἢ καστόριον σὺν ἐλαίῳ ἀνηθίνῳ, ἢ ῥαφανου χυλὸν μετὰ ῥοδίνου. ἄλλο. καστόριον δραχ. β΄. νίτρου, ἐλλεβόρου λευκοῦ ἀνὰ δραχ. β΄. σὺν ὀξυροδίνῳ ἔνσταζε. ἀποφλεγματισμοὶ δὲ τούτοις εἰσὶν ἄριστοι, οἵ τε διὰ τῆς ἀγριοσταφίδος συγκείμενοι, καὶ σινήπεως, ἀναγαργαριζόμενοι.

mouent. In aurem vero vrinam, vel fel caprinum, seorsim & per se quodlibet instillare, uel rutæ succum cum melle, uel castorium cum oleo anethino, uel raphani succum cum rosaceo. Aliud. Castorij drachmæ duæ, nitri, veratri albi singulorũ totidem, cum oxyrrhodino instillantur. Ex saliuam porro ducentibus medicamẽtis, optima sunt, quæ ex herba pediculari, & sinapi sunt composita, si ex eis fiat gargarisatio.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΩΤΙΔΩΝ. Κεφ. ϟα΄.

Αἱ παρωτίδες πάθος εἰσὶ τῶν παρὰ τοῖς ὠσὶν ἀδένων, τὴν ὕλην ἐχουσῶν ποτὲ μὲν, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς σφινωθέντων ἐν αὐτῇ χυμῶν· ποτὲ δὲ ἀπὸ τοῦ ὅλου σώματος, ὡς ἐν ταῖς κρίσεσι τῶν νοσημάτων. ταύ-

DE PAROTIDIbus. Cap. XCI.

Parotis uitium est glandularum, quæ sunt iuxta aures, materiam habens alias à capite, humoribus nimirũ in ipso impactis, alias uero à toto corpore, quẽadmodum in morborũ iudicationibus. His cataplas-

τας δεῖ καταπλάττειν, τὸ διὰ κριθίνου ἀλεύρου, καὶ λινοσπέρμου, καὶ τηλίου, καὶ ἀλθαίας ῥίζης, σὺν μελικράτῳ ἑψόμενα, καὶ ἐπιτιθέμενα, ἢ λαπάθου φύλλα σὺν στέατι ἀνάλῳ, ἢ πράσιον μετὰ ἁλῶν, πυριᾶν δὲ θάλασσαν θερμὴν διὰ σπόγγου, ἢ ὀξάλμης. ἄλλο. βολβὸν ἑφθὸν σὺν θερμίνῳ ἀλεύρῳ, καὶ ἑψέματι καταπλάσσε. ἔμπλαστρος δὲ ἥτε μνασαίου, καὶ ἡ διὰ χυλῶν, καὶ ἡ διονυσία. ἄριστα δὲ ποιεῖ καὶ ἡ διὰ μέλιτος καθ' ἑαυτὴν, καὶ μετὰ ψιττακίου. ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ παιωνικὴ ἐπὶ τῶν ἐπιπολαίων, καὶ ἐξ αἵματος ἐχουσῶν τὴν γένεσιν παρωτίδων. ἐπὶ δὲ τῶν ἐν βάθει, καὶ ἐφ' ὧν ἐστι τὸ δέρμα πυκνὸν, καὶ ὕλη παχυτέρα καὶ νίτρου βραχὺ, καὶ δρακοντίου ῥίζης, τῷ εἰρημένῳ καταπλάσματι συμμί=

taplaſmata adhibenda ſunt, quale eſt ex farina hordeacea, & lini ſemine & fœnu græci, & altheæ radice, ex aqua mulſa decoctis & impoſitis. Vel folia lapatij ſeu ramicis, cum adipe porcino ſine ſale, uel marrhubium cum ſale. Fouere etiam oportet ſpongia, aqua marina calida imbuta, uel muria. Aliud. Bulbum coctum cum lupinorum farina, & ſapa ad cataplaſmatis modum inducito. Emplaſtra uero conueniunt, quod ad Mnaſæum autorem refertur, et quod ex ſuccis conſtat, Diachylon dictum, & quod Dionyſia appellatur, optimè facit etiam emplaſtrũ Diamelitos, per ſe, & cum pſyttacio. Pari modo etiam pæonia in ſuperficiarijs parotidib9, & quæ ex ſanguine ori-

ξας, ἔτι κάλλιον καὶ διαφορητικώτερον ἐργάσῃ τὸ βοήθημα.

ginem trahunt. Verum in ijs quæ altius delitescunt, & in quibus cutis est densa, crasſiorq; materia, ſi nitri paulum & Dracunculi radicem cataplaſmati iam dicto admiſcueris, præſtantius adhuc magiſq; diſcutiens medicamentum efficies.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΡΙΝΙ παθῶν.

Κεφ. ϟβ΄.

Τῆς ὀσφραντικῆς βεβλαμμένης δυνάμεως ἀπὸ χυμῶν τινῶν, πρότερον δεῖ καθαίρειν ὅλον τὸ σῶμα διὰ τῆς ἱερᾶς τοῦ γαληνοῦ. ἔπειτα τοὺς χυμοὺς ἐκκενοῦν διὰ τῶν ἀποφλεγματισμῶν, καὶ ἐῤῥίνων, καὶ πταρμικῶν. ὀσφραντὰ δὲ προσφέρειν τὰ λεπτομερῆ, ὅσα ἐπὶ τοῦ ληθάργου προείρηνται, καὶ καταντλεῖν τὴν κεφαλὴν θερμὴν θάλασσαν.

DE NARIVM *morbis.*

Cap. XCII.

Olfaciendi facultate læſa ob humores acres, primum totũ corpus ex Hiera Galeni purgare oportet, & humores deinde euacuare, medicamentis quæ pituitam per os, & nares educunt, & quæ ſternutamenta mouent, & quæ odorem feriunt, & tenuium ſunt partium, & ſuperius ſunt in lethargo compræhenſa, & caput marina calida perfundere.

ΠΕΡΙ ΟΖΑΙΝΗΣ.
Κεφ. ϟγʹ.

Η ὄζαινα ἕλκος ἐστὶ σηπεδονῶδες ἐν τῇ ῥινὶ, ἐξ ἐπιῤῥοῆς ὑγρῶν δριμέων γινόμενον. ἰὸν καὶ λεπίδα ἴσα, ξηρὸν ἔμβαλε τῇ ῥινί. ἄλλο. μίσυος, χαλκίτεως, σμύρνης, ἀνὰ δραχμ. ζ. χαλκάνθης δραχ. ϛʹ. στυπτηρίας, κηκίδος, λιβάνου, στυπτηρίας στρογγύλης ἀνὰ δραχ. γʹ. ὄξους ξ. αʹ. λειώσας, ἕψει ἐν χαλκῷ ἀγγείῳ, καὶ χρῶ διὰ μοτοῦ. σμύρνης, ἀκακίας, μέλιτος τὸ ἀρκοῦν, χρῶ διὰ μοτοῦ. ἄλλο. καλαμίνθης χυλὸν ἐγχυμάτιζε, ἢ αὐτὴν ξηρὰν τὴν καλαμίνθην ἐμφύσα διὰ σύφωνος. ἄλλο. σμύρναν καὶ καρδάμωμον μετὰ μέλιτος πρόσβαλε τῇ ῥινί.

DE OZAENA.
Cap. XCIII.

Ozæna ulcus est putredinosum, quod in nare ex illuuie humorum acrium nascitur. Rubiginis & squammæ ferri pares portiones, siccatas nari iniicito. Aliud. Misyos, chalcithidis, myrrhæ singulorum drachmæ septem, atramenti sutorij drachmæ sex, aluminis, gallarum, thuris, aluminis rotundi, singulorũ drachmæ tres, aceti sextarius, trita & in vase æneo cocta, per linamentum in vsum adhibentur, myrrhæ, acaciæ, mellis, quãtum satis est, vtere per linamentũ. Aliud. Calaminthã infundito, vel herbam ipsam in puluerem redactam naribus ipsis per fistulam insufflato. Aliud. Myrrham & cardamomum cum melle naribus indito.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΠΟΔΟΣ. Κεφ. ϙδ'.

Ὁ δὲ πολύπους ὄγκος ἐστὶ παρὰ φύσιν ἐν ταῖς ῥισὶ γινόμενος, ὅμοιος ταῖς τοῦ πολύποδος πλεκτάναις. τῆς αὐτῆς δὲ οὐσίας ἐστὶ καὶ τὸ σάρκωμα. δεῖ καὶ ἐπὶ τούτων τῶν νοσημάτων πρῶτον μὲν καθαίρειν τὴν τοῦ ὅλου σώματος κακοχυμίαν διὰ τῆς ἱερᾶς, ἔπειτα καὶ τοῖς ἀποφλεγματισμοῖς χρήσασθαι, καὶ τοῖς ἐρρίνοις. εἶθ' οὕτω τοῖς τοπικοῖς βοηθήμασι. πρὸς πολύποδας καὶ σαρκώματα. χαλκάνθου κεκαυμένου δραχμ. δ'. μίλτου δραχμ. α'. λεῖαν ἐμφύσα διὰ καλάμου. ἄλλο. χαλκάνθης καὶ σανδαράχης ἴσα λειώσας, ἐμφύσα. ἄλλο. σανδαράχης, λεπίδος ἐρυθρᾶς ἀνὰ δραχ. δ'. στυπτηρίας δραχ. β'. λειώσας,

DE POLYPO. Cap. XCIIII.

Polypus tumor est præter naturam, qui in naribus nascitur, similis polypi piscis carunculis. Eiusdem uero naturæ est, & quod sarcoma dicitur. Oportet itaque in hís quoq; morbis totius corporis, vitiosos succos per Hierã purgare prius, deinde uero medicamẽtis, quæ pituitam per os eliciũt, uti, & quę sternutamenta mouent, & tandem loco affecto mederi. Ad polypos & sarcomata. Atramenti sutorij in cinerẽ redacti drachmæ quatuor, minij seu rubricæ synopicæ drachma, trita per calamum insufflãtur. Aliud. Atramenti sutorij & sandaracę pares portiones tritæ insufflantur. Aliud. Sandaracæ squammæ

rubi=

ἐμφύσα. ἄλλο. βρυωνίας ῥίζης ξηρᾶς, χαλκάνθης, ἀφονίτρου, ἐλατηρίου λειώσας, ξηρὸν χρῶ.

rubiginis ſingulorum drachmæ quatuor, aluminis drachmę duę, trita naribus inſpirantur. Aliud. Radicem bryoniæ ſiccam, atramentum ſutorium, nitri ſpumam, elaterium, uel ſuccum cucumeris aſinini in puluerē redacta in uſum adhibeto.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΤΗΣ ΡΙΝΟΣ ἕλκη.

Κεφ. ϙε΄.

AD NARIVM VLcera.

Cap. XCV.

Ψιμμυθίου, οὐγγ. γ΄. λιθαργύρου οὐγγ. α΄. μολίβδου κεκαυμένου οὐγγ. α΄. οἴνῳ καὶ μυρσίνῳ ἐλαίῳ ἀναλαβὼν, χρῶ. ἄλλο. λιθαργύρου δραχμ. δ΄. στυπτηρίας δραχ. β΄. πηγάνου φύλλων δραχ. δ΄. σὺν μυρσίνῳ ἐλαίῳ, καὶ ὄξει λειώσας, χρῶ, καὶ πρὸς γλυκέα λεγόμενα. ἄλλο. ψιμμυθίου δραχμ. δ΄. λιθαργύρου δραχ. β΄. μολύβδου σκορίας δραχμ. β΄. στυπτηρίας δραχ. β΄. κηροῦ δραχμ. ε΄.

Ceruſſæ vnciæ tres, argenti ſpumæ vncia, plumbi combuſti tantundem, vino & oleo myrtheo excepta in vſum adhibentur. Aliud. Argenti ſpumæ drachmæ quatuor, aluminis drachmæ duæ, rutæ foliorum drachmæ quatuor, oleo myrtheo & aceto tritis utitor, facit idem & ad ulcera quæ glycea uocātur. Aliud. Ceruſſæ drachmę quatuor, ſpumæ argenti drachmæ duæ, recrementi

τερεβινθίνης δραχ. β΄. στέατος χηνείου δραχ. γ΄. λαδάνου δραχ. β΄. ῥοδίνου τὸ ἀρκοῦν.

menti plumbi par pondus, aluminis tantundē, ceræ drachmæ quinque, terebinthinę drachmæ duę, adipis anserini drachmæ tres, ladani drachmæ duæ, rosacei quantum satis est.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚ ΡΙΝΩΝ αἱμοῤῥαγίας. Κεφ. ϟϛ΄.

AD SANGVINIS profusionem à naribus. Cap. XCVI.

Χαλκῖτιν λεάνας, λῖνον μωτὸν ποιήσας, ἔμβαψον εἰς ὄξος, καὶ ἐν αὐτῷ κυλίσας, ἔμβαλε τῇ ῥινί. ἄλλο. ὠοῦ ὄστρακον καύσας, μίσγε αὐτῷ μέρος ἓν κηκίδος, καὶ ὡσαύτως χρῶ. ἢ μυλίτου λίθου καέντος, καὶ σβεσθέντος ὄξει, τὴν ἀτμίδα ὀσφραινέσθω. ἄλλο. μάννης λιβάνου, καὶ ἀλόης, μετὰ τοῦ λευκοῦ τοῦ ὠοῦ μωτὸν ἀλείψας, ἔμβαλε τῇ ῥινί. ἄλλο. ἀκακίαν καὶ στυπτηρίαν σὺν ὄξει λειώσας, ἔμβαλε. ἄλλο. χαλκῖτιν,

Chalcitidem tritam, in aceto intinctam, & obuolutā per linamentū nari inijcito. Aliud. Putamen oui comburito, & gallarum partem unam admisceto & eodem modo vtitor, uel molaris lapidis combusti, & aceto extincti vaporem naribus attrahat. Aliud. Manna thuris & aloë ad formam linamenti inunctæ, uel in nares demissę. Aliud. Acaciam & alumen ex aceto trita naribus indito. Aliud. Chalcitidē

ἢ πράσου χυλὸν σκυλειώ-
σας, ἔμβαλε. βροχίζειν δὲ
ἢ τὰς χεῖρας, καὶ σικύαν
κατὰ τοῦ σπλάγχνου, κα-
τὰ τὸ αἱμορραγοῦντα μυκ-
τῆρα ἔμβαλε, ἢ σπόγγω
ἐξ ὀξυκράτου ψυχροῦ ἐπι
τίθει τῷ μετώπῳ, ἢ ψυ-
χρὸν ὕδωρ κατὰ τῆς κε-
φαλῆς ἐπίχεε. ἄλλο. γύ-
ψον κεκαυμένον, ἢ βῶλον
μετὰ τοῦ λευκοῦ τοῦ ὠοῦ καὶ
τοῦ μετώπου ἐπιτίθει. φράτ-
τειν δὲ ἢ τὰ ὦτα κηρῷ.

ΠΡΟΣ ΕΦΗΛΙΝ, ΚΑΙ φακοὺς ἐν προσώπῳ.

Κεφ. ϟζ΄.

Κιμωλίας πεφρυγ-
μένης δραχ. η΄. ἀφονίτρου
ὀπτοῦ δραχ. δ΄. ὀροβίνου ἀ-
λεύρου δραχ. δ΄. ὠῶν λευ-
κῶν δ΄. ταυροκόλλης ῥινίσ-
ματα δραχμ. δ΄. λειώσας,
ἄλειφε. ἄλλο. ὀροβίνου

& porri succum contri-
ta eodẽ modo in vsum
adhibe. Manus præte-
rea vinculis excipere, &
præcordijs cucurbitu-
las admouere, è directo
naris, qua sanguis pro-
fluit, oportet, vel spon-
giam in poscam frigidã
demersam fronti impo-
nere, uel frigida faciem
perfundere. Aliud. Gy-
psum combustum, uel
bolum cum oui candi-
do frõti admoueto, vel
aures cera obturato.

AD EPHELIDEM *seu maculas ex mora in sole contractas, & lenticulas.*

Cap. XCVII.

Cimoliæ torrefactæ
drachmæ septem, spu-
mę, nitri tosti, drachmę
quatuor, farinæ orobi
totidẽ, albuminis ouo-
rum quatuor, fellis tau-
rini, eburnei scobis
drachmę quatuor, trita

illinun-

δραχ. ι. φαβαλίνου ἀλεύρου δραχ. ι. ἐλλεβόρου λευκοῦ δραχμ. ε. ἀφονίτρου δραχ. ι. ἀλκυονίου δραχ. ι. λειώσας σὺν ᾠῷ, προαλειψαμένη μετὰ ῥοδοστάγματος τῷ πρωῒ ἀπονιπτέσθω. ἄλλο. πικραμύγδαλα καθαρὰ, σεμιδάλεως, ἀφονίτρου, βρυωνίας, λειώσας σὺν ᾠοῖς, ποίει τροχίσκους. ἐπὶ δὲ τῆς χρείας λειῶν σὺν στάγματι ἄλειφε, καὶ ἕωθεν ἀπονίπτου.

illinuntur. Aliud. Farinæ erui drachmæ decẽ, farinæ fabarum tantundem, veratri albi drachmæ quinq;, ſpumæ nitri, alcyonij ſingulorũ drachmæ decem, trita cum ouo, & inuncta prius, & deinde in liquore roſarum deterſa. Amygdalas amaras, ſimiliginem, ſpumam nitri, bryoniam, cum ouo trita, in paſtillos efformato. Quorum ſi vſus neceſsitas incidit, tritas cum liquore inungito, & mane abſtergito.

ΠΕΡΙ ΙΟΝΘΩΝ.
Κεφ. ϟη΄.

Ὁ ὄγκος μικρὸς καὶ σκληρὸς ἐν τῷ κατὰ τὸ πρόσωπον δέρματι γίνεται, καλούμενος ἴονθος. ὑπὸ παχέος δηλονότι χυμοῦ συνιστάμενος, ἐνδεικνύμενός τε τὴν ἑαυτοῦ θεραπείαν εὐλόγως ἐσομένην

DE VARIS.
Cap. XCVIII.

Tumor exiguus & durus in faciei cute naſcitur, græcis ἴονθος latinis varus appellatus, à craſſo uidelicet humore originem trahens, indicanſque ſui curatione optima ratione perfici per emollientia & diſcu-

διὰ φαρμάκων μαλαττόντων τε, καὶ διαφορούντων. ἡ μὲν γὰρ σκληρότης αὐτοῦ τῶν μαλαττόντων, ὁ δὲ παρὰ φύσιν ὄγκος τῶν διαφορούντων δεῖται.

discutientia medicamẽta. Duricies etenim emolliẽtibus, tumor uero præter naturam discutientibus opus habet.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΚΩΔΩΝ ὄγκων. Κεφ. ϟθʹ.

DE FICOSIS TVMORIBUS. Cap. XCIX.

Ἐστι τοιοῦτον πάθημα τῶν ἐπὶ τοῦ γενείου γινομένων ἐστὶ, διαφέρον τοῦ κατὰ τοὺς ἰόνθους τῷ μὴ μόνον παχὺν εἶναι τὸν ἐργαζόμενον αὐτὰ χυμὸν, ἀλλὰ καὶ λεπτότητος ἰχωροειδοῦς μετέχειν, δι' ἣν καὶ ταχέως ἑλκοῦνται, μὴ θεραπευομένων ὡς προσήκει, καὶ διὰ τοῦτο ξηραντικωτέρων ἢ κατὰ τοὺς ἰόνθους δεῖται φαρμάκων.

Vnum quoddam vitij genus est, ex his quæ in mento oriri consueuerũt, quod à varis differt, in eo quod non solum crassus est, qui hos tumores efficit humor, sed & serosa tenuitate participat, quo fit, vt cito etiam exulcerentur, cum non ut debent curantur, itaque ficcioribus medicamentis quã vari opus habent.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΓΕΝΕΙῼ ΛΕΙΧΗΝΩΔΩΝ ὄγκων. Κεφ. ρʹ.

DE LICHENOSIS in mento tumoribus. Cap. C.

Καὶ τοῦτο τὸ πάθος ἐκ

Et hæc affectio ex

mixto

μικτοῦ τινὸς γίνεται χυμοῦ, μεμιγμένων τῶν ἰχωροειδῶν τε καὶ λεπτῶν, καὶ δριμέων τοῖς παχέσι, καὶ διὰ τοῦτο ῥαδίως εἰς ψῶραν τε, καὶ λέπραν μεταπίπτει, δεόμενον καὶ αὐτὸ τῶν ἰσχυρῶς ξηραινόντων φαρμάκων. ὅταν δὲ εἰς ψῶραν, ἢ λέπραν μεταπέσῃ, πρὸς τῷ ξηραινόντων δεῖσθαι φαρμάκων ἐν τοῖς γενείοις ἐξανθημάτων, ἔτι καὶ ῥυπτόντων χρῄζει.

mixto quopiam generatur humore, ſeroſis nimirũ ac tenuibus & acribus ſuccis cũ craſſis permixtis, quapropter facile etiam in pſoram ac lepram tranſit, indigetq; etiam ipſa fortiter reſiccantibus medicamentis. Poſtquam vero in pſoram aut lepram tranſierit, vltra hoc, quod reſiccãtibus indiget, repurgantia etiam & deterſoria expoſtulat.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ γενείοις ἐξανθημάτων. Κεφ. ρα'.

Κοινόν τι τοῦτο τοὔνομα κατὰ τῶν αὐτομάτως γινομένων ἑλκωδῶν τε καὶ τραχέων ἐν τοῖς γενείοις παθημάτων ἐπιφέρουσιν ἔνιοι, καθάπερ καὶ ὁ ἀρχιγένης, ξηραντικῶν τε καὶ αὐτὸ δεόμενον φαρμάκων.

DE MENTI PVſtulis. *Cap. CI.*

Hoc nomen quidam in communi vſurpant, de affectionibus uidelicet vlceroſis, & aſperis in mẽto ſua ſponte prouenientibus, quemadmodum etiam Archigenes, opus autem & hæc ipſa reſiccantibus medicamentis habet.

DE

ΠΕΡΙ ΔΟΘΙΗΝΩΝ.
Κεφ. ρβ'.

Ἐκ παραπλησίων τοῖς ἰόνθοις χυμῶν οἱ δοθιῆνες γίνονται καθ' ὅλον τὸ σῶμα, διττοίπερ ὄντες, ἔνιοι μὲν, ὡς ἂν εἴποι τις, ἰονθώδεις, σκληροὶ καὶ δύσπεπτοι. τινὲς δὲ φλεγμονώδεις, ἐφ' ὧν καὶ πυρετοὶ συνίστανται. ἐνίοτε, καὶ μέγεθος ὁ ὄγκος ἴσχει, καὶ μεταβολὴν εἰς πῦον. ὅθεν καὶ ἡ θεραπεία, τὸ πλεῖστον ἔχει ταυτὸν ταῖς φλεγμοναῖς. Τοῦ Κρίτωνος πρὸς ἰόνθους. μέλιτος ἀττικοῦ κύαθος εἷς, ὄξους δριμυτάτου τὸ ἴσον μίξας ἐπιμελῶς, ἐπίχριε τοὺς ἰόνθους, τῷ δακτύλῳ ἐπιτρίβων, καὶ παραχρίων. ἄλλο. ἀμύγδαλα πικρὰ ὄξει διαλύσας, καὶ τρίψας ἐπιμελῶς, κατάχριε τὸ πρόσωπον. ἄλλο. σχιστὴν λεάνας ἐπι-

DE FVRVNCVLO.
Cap. CII.

Furunculi ex iisdem ferè humoribus, quib9 vari nascuntur, & circa totum corpus duorum generum sunt. Quidam enim ipsorum, ut quis dixerit, varosi sunt, duri, et qui ægrè discutiuntur, aliqui uero inflammati apparent, & febrẽ comitem habent. Quandoque uero tumor magnus etiam fit, et in pus vertitur. Quo fit, vt eodem ferè modo quo inflammatio curetur.

Crito ad varos. Mellis Attici cyathum, aceti acerrimi tantundem, accuratè misceto, & digitum perfricando varos illinito. Aliud. Amygdalis amaris aceto dissolutis & accuratè tritis, faciẽ inungito. Aliud. Alumen scissum diligenter tritum, & emol

μέλως, ἀναλάμβανε τερεβινθίνῃ, καὶ μαλάξας, ἐπιτίθει.

litum terebinthina excipito, & inducito.

ΠΤΑΡΜΙΚΟΝ.

Κεφ. ργ´.

Πταρμοὺς κινεῖ, στρουθίου, ἐλλεβόρου λευκοῦ ἀνὰ οὐγγ. α´ καστορίου δραχ. α´. πεπέρεως δραχ. γ´. λειώσας, δίδου διὰ τῶν ῥινῶν ἀνασύρειν. πταρμοὺς δὲ παύει, ὠκίμου τὸ σπέρμα, καὶ αὐτὸ τὸ ὤκιμον ὀσφραινόμενον. ἄλλο. ψύλλιον, ἢ ὄπιον συνεχῶς ὀσφραινόμενον.

QVAE STERNVTAmenta citent.

Cap. CIII.

Sternutamenta mouent, struthij seu herbæ lanariæ, veratri albi singulorum vncia, castorij drachma, piperis drachmæ tres, trita naribus attrahuntur. Hæc vero sistunt, ocymi seu basiliconis semen, & herba ipsa olfactu. Aliud. Herba pulicaris, uel opium frequenti olfactu.

ΕΠΙΧΡΙΣΤΑ ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΑ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ὥστε μὴ ὑπὸ ἡλίου, ἢ ἀνέμου ἐκκαίεσθαι.

Κεφ. ρδ´.

Σεμίδαλι πλύνας, καὶ διηθήσας διὰ ῥάκους, καὶ ἐάσας καταστῆναι, ἀπόχεε τὸ ὕδωρ, καὶ τῇ ὑποστάθμῃ

CIRCVMLITIOnes præseruantes faciem, ne à sole uel uento exuratur.

Cap. CIIII.

Similaginem abluito, & per pannum percolato, & stillare finito, aquam uero abijcito, &

προσμίξας ὡσοῦ τὸ λευκὸν, καὶ ποιῶν μέλιτος πάχος, τούτῳ ἐπίχριε τὸ πρόσωπον, ἐν ἡλίῳ μέλλων διατρίβειν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἡλίου γενόμενος, πρόσκλυζε ψυχρῷ πολλῷ. ἄλλο. μαστίχην λεάνας μετ' ἐλαίου ὀμφακίνου, ἐπίχριε. ἐνίοτε δὲ ἀντὶ τοῦ ἐλαίου μυελὸν ἐλάφου, ἢ μόσχιον ἐμβάλλομεν. ἄλλο. ξύσματα κυπαρίσσου, καὶ πρίνου ἐν ἐλαίῳ ἑψήσας, ἄλειφε τὸ σῶμα, καὶ εὔχρουν ποιήσεις.

ΝΙΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΕΥ*δόκιμον, καὶ θαυμάσιον, ποιεῖ τὸ πρόσωπον ὡραῖον, καὶ τεταινὸν, ἐκλεαίνει τὰς παχύτητας πάσας. ὠφέλησε δὲ καὶ ἀρχὴν ἔχοντας ἐλεφαντιάσεως, σὺν τοῖς ἄλλοις δηλονότι βοηθήμασι. Χρῶ αὐτῷ καὶ ἐπὶ παντὶ τῷ σώματι.*

Κεφ. ρε΄.

oui albũ fæci quę subsidet admisceto, ad mellis usq; crassitudinem, eoque cum in sole versaturus es faciem perungito: cum uero à sole abfueris, multa aqua frigida abluito. Aliud. Mastichem tritam cum oleo acerbo, seu omphacino, illinito, potest etiã pro oleo medulla cerui vel vituli induci. Aliud. Cupressi ramenta et ilicis cum oleo decocta, corpori obducta, pulchrum colorem conciliant.

SMEGMA FACIEI *celebre, & admiratione dignum, quod faciem reddit uenustam, et exporrectam, & omnes asperitates abolet: profuit etiam aliquando, cum alijs medicamentis in usum adhibitum, his qui principio Elephantiasis laborarunt, usus est in omni corpore. Cap. CV.*

Μαςίχης, λιβάνου, ἀμμωνιακοῦ θυμιάματος, ἴρεως ἀνὰ οὐγ. α΄. τραγακάνθης οὐγ. α΄. ὄμφακος χυλοῦ οὐγ. θ΄. πεπονίου σπέρματος σὺν τοῦ ἑαυτοῦ ὑγρῷ οὐγ. ι΄. ὠῶν τὰ λευκὰ κα΄. σεμιδάλεως ξ. ε΄. κόψας πάντα, καὶ φυράσας τῷ λευκῷ τῶν ὠῶν, καὶ τῷ ὑγρῷ τοῦ πέπονος, καὶ τῷ χυλῷ τῆς ὄμφακος, ἀνάπλαττε ἀρτίσκους πλατεῖς, καὶ ξήραινε, ἔπειτα κόψας, σείσας, φύλαττε ἐν ὑελίνῳ σκεύει, καὶ χρῶ.

Maſtiches, thuris, ſtillæ Ammoniacæ, iridis, ſingulorum vncia, tragacanthi par pondus, ſucci vuæ acerbæ, vncię nouem, peponis ſeminis recētis, hoc eſt, cum humore in eo contento vnciæ decem, ouorum albumina vnius & viginti, ſimilaginis chœnices quinque, ſingula contundito, et oui albo & humore peponis, & ſucco vuæ acerbæ ſubigito, & in paſtillos latos redigito, & exiccato. Nouiſsimè verò contuſos, & cōtritos in vaſe vitreo reponito & vtitor.

ΣΤΙΛΒΩΜΑΤΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ, *τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ὑπερυθραίνει.*

Κεφ. ρϛ΄.

SMEGMA FACIEI, *quod & rubicundam ipſam reddit.*

Cap. CVI.

Ὀροβίνου, κυαμίνου, θερμίνου, κριθίνου, ἐρεβινθίνου ἀλεύρου, καὶ ναρκίσσου βολβοῦ ἀνὰ ξε. ἰταλικοῦ τὸ ϛ΄΄.

Farinæ erui, fabarũ, lupinorum, hordei, ciceris, & bulborum narciſsi ſingulorum ſextarij Italici dimidium, ſimila-

σεμιδάλεως ξε. α΄. κόψας, σείσας λεπτοτάτῳ κοσκύνῳ, καὶ φυράσας ὠοῦ τῷ λευκῷ, ἀνάπλαττε τροχίσκους, καὶ ξήραινε ἐν σκιᾷ. ἐπὶ δὲ τῆς χρήσεως αἴρων ὅσον ἐξαρκεῖ, διάλυε ὕδατι, καὶ χρῶ μετὰ βαλανείου.

milaginis chœnix vnus, cõtunde & cribro tenuiſsimo excute, & oui albo ſubige, & paſtillos efforma, & in vmbra exicca, & cum vſus neceſsitas incidit, accipe quantũ ſatis eſt, et vino ſolutis à balneo vtere.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ στόμα παθῶν, καὶ περὶ ὀδόντων διὰ φλεγμονὴν ὀδυνωμένων. Κεφ. ρζ΄.

DE ORIS AFFEctibus, & dolore dentium ex inflammatione. Cap. CVII.

Διακλυζέσθωσαν ὄξος ἐν ᾧ ἀφέψηται κηκὶς, ἢ στρύχνου ῥίζα, ἢ πενταφύλλου, ἢ καππάρεως ῥίζα, ἢ μυρσίνης φύλλα, ἢ πόλιον, ἢ βάτου ῥίζα, ἢ σκαλλητικὸν ὄξος. δεῖ δὲ φλεβοτομεῖν τούτους, καὶ σικυᾶν. ὀδύνης δὲ πολλῆς οὔσης, πρόσβαλλε τοῖς κλύσμασι καὶ ὄπιον. Διαφέρει δὲ καὶ τοῦ Φίλωνος, ἢ τὸν πάγχρη-

Dentium dolore affecti aceto os colluant, in quo galla cocta ſit, uel ſolani radix, uel quinqueſolij, uel cappa ris, uel myrthi folia, uel polium, uel rubi radix, uel acetum ſcillites. Venam præterea ſecare, & cucurbitulas admouere in hoc caſu oportet. Quod ſi dolor grauior eſt, collutionibus opiũ adijci poteſt, vel illini

στον. τοὺς δὲ διὰ ψυχρὰν δυσκρασίαν ὀδυνωμένους, γλήχωνα σὺν ὄξει, ἢ οἴνῳ ἑψήσας, διάκλυζε, ἢ πήγανον σὺν ὀξυμέλιτι, ἢ πύρεθρον δίδου διακρατεῖν εἰς τὸν ὀδυνώμενον ὀδόντα, ἢ σταφίδα ἀγρίαν, ἢ κιννάμωμον, ἢ τιθυμάλου ῥίζαν ἐν οἴνῳ ἑψήσας, ἢ δᾶδα, καὶ κηκίδα σὺν οἴνῳ, ἢ τὴν θηριακὴν ἔμπλασσε, ἢ σκορόδου καταχέτω, ἢ ὀρίγανον, ἢ θύμον, ἢ ὕσσωπον σὺν ὀξυμέλιτι ἑψήσας, δίδου διακλύζειν.

dens philonis antidoto, uel ea quæ ob multiplicem usum panchrestus dicitur. Quibus uero dentes ex frigida intemperie dolent, pulegio, in aceto uel uino cocto, os colluant, uel ruta cum aceto mulso, uel pyrethrũ in ore seu dolente dente contineant, uel herbam pedicularem uel cinnamomũ, uel titymali radicem in uino decoctam, uel tædam & gallam eodem modo paratam uel theriacã seu allium ad emplastri modum adhibeant, uel origano, uel thymo, uel hyssopo, in aceto mulso cocto os colluant.

ΠΕΡΙ ΠΕΛΙΔΝΟΥΜΕΝΩΝ, καὶ βεβρωμένων ὀδόντων.

Κεφ. ρη'.

Καὶ τοὺς πελιδνουμένους δὲ, καὶ διαβεβρωμένους ὀδόντας, ὡς ἂν ἐξ ἐπιρ-

AD DENTES NIGROS *& exesos.*

Cap. CVIII.

Ad nigros uero dentes & exesos, idq; ob affluxum humorum vitiosorum, nigellam cum o-

leo

ῥοῆς ὑγρῶν μοχθηρῶν πάσχοντας, μελάνθιον μετ' ἐλαίου περίπλασσε τὸν ὀδόντα, ἢ πέπερι, ἢ κάγχρυ καὶ ὄπιον ἐπιτίθει, ἢ πέπερι, καὶ νίτρου ἀφρὸν, ἢ πύρεθρον μετὰ σμύρνης, ἢ ὀπὸν κυρηναϊκὸν, καὶ πέπερι μετὰ χαλβάνης, ἢ μελάνθιον, καὶ σκόροδον περίπλασσε, ἢ κηκίδα λείαν μετὰ κεδρίας.

leo dẽti circumline, uel piper, uel canchry, hoc eſt, roriſmarini ſemen, & opium impone, uel piper & nitri ſpumam, uel pyrethrũ cum myrrha, uel liquorem cyrenaicum, uel piper cum galbano, uel nigellam uel allium, uel gallam tritam cum cedria circumline.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΕΙΟΜΕΝΟΥΣ ὀδόντας, καὶ ῥευματιζομένους. Κεφ. ρθ.

AD DENTES MObiles *& fluxione tentatos.* *Cap.* CIX.

Μυρσίνης, καὶ σχίνου, καὶ κηκίδων ἀποζέματι κλυζέσθωσαν, ἢ ῥόος συριακοῦ, ἢ βαλαυστίου, ἢ σιδίων. ἄλλο. χαλκίτιν ὀπτὴν δραχ. ιβ. καδμίαν δραχ. η΄. χρῶ ξηρῷ σὺν ὄξει. ἄλλο. λιβάνου, στυπτηρίας ἀνὰ δραχ. δ΄. ἁλὸς ὀπτοῦ δραχ. η΄. λειώσας, χρῶ. ἄλλο. ἐλαίων κολυμβάδων ἅλμην

Myrthi, lentiſci, vel rhois Syriaci, balauſtiorum, uel malicorij decocto os colluant. Aliud. Chalcitidis toſtę drachmæ duodecim, cadmiæ drachmæ octo, ſicco vtitor, aut cum aceto. Aliud. Thuris, aluminis, ſingulorum drachmæ quatuor, ſalis torridi drachmæ octo, tritis vtere. Aliud. Muria ex oliuis

σὺν πηγαίῳ διάκλυζε. ἄλλο. συπτηρίαν καὶ μίσυ ἴσα μετὰ κεδρίας τρῖχε τοὺς ὀδόντας. κενοῖ γὰρ φλέγμα. ἄκρως δὲ ποιεῖ καὶ ἡ χία μαστίχη μασσωμένη.

uis colymbadibus cum ruta os colluant. Aliud. Aluminis & myſios pares portiones cum cedria denti illinuntur, pituitam enim euacuat, ſummè etiam facit chia maſtix dẽtibus attrita.

ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΑ ὀδονταλγίας.

Κεφ. ρι΄.

Τιθυμάλλου ῥίζαν ἑψήσας σὺν οἴνῳ διάκλυζε. ἢ συπτηρίαν μετ᾽ ὀλίγης σμύρνης παράτριβε, ἢ ἴρεως ἰλλυρικῆς διαμασσωμένης, ἢ ἀρκευθίδας, καὶ κυπαρίσσου φύλλα, καὶ κηκίδας σὺν μέλιτι διάχριε τετράκις τοῦ μηνὸς, ἢ πτελέας φλοιὸν ἐν οἴνῳ ἑψήσας, διάκλυζε.

QVAE PRAESERuent à dolore dentium.

Cap. CX.

Tithymali radice in uino cocta os colluant, uel alumen cum myrrhæ momento affricẽt, uel iridem illyricã dentibus conficiant, uel iuniperi baccas, aut cupreſsi folia, uel gallas cũ melle quater in menſe illinito, uel ulmi cortice in uino decocto os colluant.

ΠΕΡΙ ΟΔΟΝΤΟΦΥΟΥΝτων βρεφῶν.

Κεφ. ρια΄.

Ἐὰν τοῦ ὦσιν ἐπαλγεῖς,

DE DENTIVM ortu in pueris.

Cap. CXI.

Cum dolent dentes pueris,

κυνείῳ γάλακτι τὰ οὖλα ἐπίχριε, ἢ λαγωοῦ ἐγκεφάλῳ ἐπίχριε τὰ οὖλα, καὶ ταχέως ὀδοντοφυεῖ, ἢ λύκιον ἰνδικὸν σὺν οὔρῳ παιδίου διάχριε.

pueris, canino lacte gingiuas illinito, uel leporis cerebello, & confestim prodibunt dentes, uel lycium Indicũ cum vrina pueri.

ΟΔΟΝΤΟΤΡΙΜΜΑΤΑ λευκαντικά.

Κεφ. ριβ´.

Ταῦτα καὶ περιφυλάττουσιν ἀνωδύνους τοὺς ὀδόντας. κέρατος ἐλαφείου κεκαυμένου, ἕως οὗ λευκανθῇ οὐγ. α´. μαστίχης οὐγ. β´. σχοίνου ἄνθους οὐγ. β´. πεπέρεως λευκοῦ οὐγ. α´. κόστου οὐγ. α´. φύλλου οὐγ. α´. λειώσας, τρίβε τοὺς ὀδόντας. ἄλλο. μαράθρου σπέρμα δραχμ. μ´. κισσήρεως οὐγ. α´. ἁλὸς ἀμμωνιακοῦ δραχ. β´. ἴρεως δραχμ. β´. ῥόδων ἄνθους δραχ. α´. ναρδοστάχυος δραχ. α´. λειώσας, χρῶ. ἄλλο. κισσήρεως

DENTIFRICIA quæ dealbant dentes.

Cap. CXII.

Hæc dentes à dolore quoque præseruant, cornu cerui usti, dum albescat uncia, mastiches unciæ duæ, floris iunci odorati par pondus, piperis albi uncia, costi tantundem, folij par portio, tritis dentes fricantur. Aliud. Seminis fœniculi drachmæ tredecim, pumicis vncia, salis Ammoniaci drachmę duæ, iridis totidem, florum rosarum, spicæ nardi singulæ drachmæ, tritis utitor. Aliud. Ramentorũ mar

δραχ. δ´. ἁλῶν ἀμμωνιακῶν δραχμ. β´. κυπέρου δραχμ. δ´. πεπέρεως δραχ. β´. κόψας, σείσας, χρῶ. ἄλλο. μαρμάρου ῥινίσματα οὐγγ. α´. ἁλὸς ὀπτοῦ οὐγγ. γ´. κασσίας, οὐγγ. γ´. ἴρεως οὐγγ. γ´. ῥόδων ξηρῶν οὐγγ. γ´. κέρατος ἐλαφείου κεκαυμένου οὐγγ. γ´. ναρδοστάχυος οὐγγ. β´. φύλλου δραχ. β´. κισσήρεως δραχ. γ´.

moris uncia, salis tosti vnciæ tres, Casſiæ tantundem, iridis & cornu ceruini usti par pondus, spicæ nardi vnciæ duæ, folij totidem, pumicis vnciæ tres.

ΠΡΟΣ ΣΕΙΟΜΕΝΟΥΣ ὀδόντας, καὶ αἱμασσόμενα οὖλα. Κεφ. ριγ´.

AD DENTES MObiles *seu uacillãtes, et cruore suffusas gingiuas.* Cap. CXIII.

Σειομένους ὀδόντας, καὶ τὰ αἱμασσόμενα οὖλα ἰᾶται, ἵστησι δὲ καὶ τὸ ἐπιφερόμενον ῥεῦμα, καὶ λευκαίνει τοὺς ὀδόντας. σχιστῆς οὐγγ. δ´. μαστίχης οὐγγ. α´. λιβάνου οὐγγ. δ´. φύλλου δραχμ. δ´. ἄλλο. ἐπὶ τῶν μεγίστων ὀδονταλγιῶν ἄκρως ποιεῖ ὄφεως γῆρας καύσας, καὶ λεάνας μετ᾽ ἐλαίου, πάχος ποιῶν μέλιτος, χρῶ.

Dentes mobiles & cruẽtas gingiuas sanãt, & fluxionem quæ ad ipsos fertur sistunt, & dealbãt. Aluminis scissilis vnciæ quatuor, mastichis vncia, thuris vnciæ quatuor, folij drachmæ quatuor. Aliud. Quod in vehementissimis dentium doloribꝰ summè facit, Anguium senectam comburito, et

ἢ περιπίεζε τῷ γήρᾳ μὴ κεκαυμένῳ, καὶ ἐκπίπτουσιν. ἄλλο. ἢ μελάνθιον φρύξας, καὶ μετ' ὄξους λεάνας δριμέος, ἐντίθει τῷ βρώματι, καὶ περίπλασσε, καὶ οὐκέτι βρωθήσεται, ἀλλὰ μενεῖ οἷον ἦν. ἢ μελάνθιον φρύξας, λεάνας μετ' ἐλαίου, χρῶ ὁμοίως. Σμῆγμα ὀδόντων. γλήχωνος καὶ ἁλὸς ἴσον ἑκάτερα ὕδατι φυράσας, καὶ φρύξας, ὁμοίως χρῶ. ἐν ἄλλῳ. καὶ ἁλὸς ἀμμωνιακοῦ, καὶ ἴρεως ἀνὰ δραχ. β. ἄλλο. κέρας ἐλάφου καύσας, καὶ μαστίχην ὀλίγην σμίξας, χρῶ. ἄλλο. κισσήρεως δραχ. δ. σηπίας ὀστράκου δραχ. γ. μαστίχης χίας, φύλλου ἀνὰ δραχ. α. ἄλλο. κισσήρεως κεκαυμένης οὐγγ. γ. σηπίας ὀστράκου δραχμ. δ. κέρατος ἐλαφείου κεκαυμένου οὐγγ. β. ἁλῶν ὀπτῶν οὐγγ. β. ναρδοστάχυος

ex oleo terito, dum mellis crassitudinem habeat, & utitor. Aut eam quæ nō cremata est applicato, & excident. Aliud. Nigellam frixam, & cum aceto acri tritã, cauitati erosæ imponito, seu circumlinito, & ita non vlterius serpet, sed qualis primo fuit, manebit. Vel nigella in oleo frixa, eodem modo utitor. Smegma dentium. Pulegij & salis pares portiones, aqua subigito, & frixis eodem modo utitor. Alij legũt, salis Ammoniaci & Iridis, singulorum drachmę duæ. Aliud. Cornu cerui ustum, & masticis paulũ pro smegmate adhibe. Aliud. Pumicis drachmæ quatuor, testæ sepiæ drachmæ tres, mastiches chiæ, folij, singulorũ drachma. Aliud. Pumicis combusti ynciæ tres, testæ sepiæ

δραχ. δ΄. κυπείρου δραχ. δ΄. κόστου δραχμ. δ΄.

piæ drachmæ quatuor, cornu cerui usti unciæ duæ, salis tosti totidem, spicæ nardi, cyperi, costi, singulorum drachmę quatuor.

ΠΡΟΣ ΑΙΜΑΣΣΟΜΕΝΑ ΟΥΛΑ.
Κεφ. ριδ΄.

AD CRVENTAS *gingiuas.*
Cap. C XIIII.

Αἱμάσσονται οὖλα διὰ δριμύτητα ῥεύματος. ποιεῖ δὲ ὑοσκυάμου χυλὸς, ἢ τὸ ἀφέψημα αὐτοῦ, σὺν ἑψήματι, ἢ στάγματι (*uidetur addendum* φοινίκων) διακρατούμενα θερμά. ἢ ἐλαίας φύλλων ἀφέψημα. ἄλλο. βαλαυστίου, ῥόδων ἄνθους, μυρσίνης ἀκρεμόνης, ἴσα ἕψε μετὰ ὀξυκράτου, καὶ διακράτει. ἄλλο. σχίνου ἀκρεμόνων, βαλαυστίων, κυδωνέας ῥίζαν σὺν ὀξυκράτῳ ἕψει, καὶ διάκλυζε.

Cruorem fundunt gingiuæ ob fluxionis acrimoniam. Huc itaque facit hyosciami succus, aut ipsius decoctum cũ sapa, uel palmarum stillamentum calidum ore contentum, uel oleę foliorum decoctũ. Aliud. Balaustiorum, florum rosarum, myrthi summitatum, singulorũ pares portiones, cum posca decoquito, & ore cõtinere iubeto. Aliud. Ramorum lentisci, balaustiorum, radicis mali cotonei decocto os colluant.

ΠΡΟΣ ΔΙΑΒΕΒΡΩΣΚΟμενα οὖλα, καὶ σηπόμενα. Κεφ. ριε΄.

Σικυὶς μετὰ σμύρνης ξηρᾶς ἐπίπασσε. χαλκίτεως ὠμῆς οὐγ. α΄. καδμίας οὐγ. ς΄. λειώσας σὺν ὄξει, καὶ ἡλιώσας, ξηρὸν χρῶ. ἄλλο. στυπτηρίας ῥόδων ἄνθους ἀνὰ δραχμ. β΄. ἁλῶν ὀρυκτῶν δραχ. δ΄. κρόκου δραχ. α΄. χρῶ ξηρόν. ἄλλο. ὀμφακίου δραχ. β΄. στυπτηρίας, σμύρνης, νίτρου ἀνὰ δραχ. α΄. κρόκου. δραχ. ς″. χρῶ ξηρὸν, καὶ μετὰ μέλιτος. ἄλλο. τὸ ἄνθηρον στυπτηρίας, κυπέρου, σμύρνης ἀνὰ δραχ. η΄. σανδαράχης δραχ. δ΄. ἴρεως δραχ. γ΄. κρόκου δραχμ. α΄. ἀλόης δραχ. β΄. χρῶ ξηρὸν καὶ σὺν μέλιτι.

AD EXESAS ET *putrescentes gingiuas.* Cap. CXV.

Cucumerem asininũ cum myrrha arida inspergito, chalcitidis crudæ uncia, cadmię uncię sex, trita ex aceto, in sole exiccari sinito, & vtitor. Aliud. Aluminis, florum rosarum, singulorum drachmę duę, salis fossilis drachmæ quatuor, croci drachma, siccis utitor. Aliud. Succi uuæ acerbæ drachmæ duæ, aluminis, myrrhę, nitri, singulorum drachma, croci drachmæ semissis, siccis utere & cũ melle. Aliud Antheron. Aluminis, cyperi, myrrhę, singulorum drachmæ octo, sandaracæ drachmæ quatuor, iridis drachmæ tres, croci drachma, aloës drachmæ duæ, siccis utitor, & cum melle.

ΠΡΟΣ ΧΕΙΛΗ ΕΡΡΩΓΟΤΑ. Κεφ. ρις´.

AD LABRA DISRUPTA. Cap. CXVI.

Τοῦ ᾠοῦ τὸν ἐντὸς ὑμένα ταῖς ῥαχέσι τῶν χειλῶν προσκόλλιζε. ἢ φοινίκων τὸν περιόστιον ὑμένα. ἄλλο. στέατι αἰγείῳ, ἢ χηνείῳ, ἢ μυελῷ βοείῳ, ἢ ἐλαφείῳ μετὰ (Aëtius Ser.8.cap.18. legit ἀειζώου) ἀμαράντου, καὶ τερεβινθίνης ἑνώσας, ἐπιτίθει. ἄλλο. κηκῖδα λείαν μετὰ τερεβινθίνης, καὶ μαστίχης ἐπιτίθει. ἄλλο. μαστίχην σὺν οἴνῳ λεάνας, ἐπίχριε. ἄλλο. ὄστρεα κεκαυμένα ἀεὶ ἐπίπασσε.

Oui internam pelliculam fissuris labiorū agglutina. aut quod pelliculæ similitudine circa palmarum osicula adhæret. Vel osis palmarum membranulā. Aliud. Adipem caprillum, uel anserinum, uel medullā bubulam, uel ceruinam cum amarantho, et resina terebinthina permisceto & imponito. Aliud. Gallam tritam cum terebinthina, & mastiche imponito. Aliud. Mastichen ex uino tritam inungito. Aliud. Ostrea combusta seu in cinerem redacta inspergito.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ γλώσσῃ βατράχων. Κεφ. ριζ´.

DE LINGVAE MORBO, qui *Batrachus siue Ranunculus appellatur.* Cap. CXVII.

Ὁ βάτραχος ὄγκος

Batrachus tumor est

ἐστὶν ὑπὸ τὴν γλῶσσαν, καὶ μάλιστα τῶν φλεβῶν γινόμενος. ποιεῖ δὲ ἐπ' αὐτοῖς: ἰοῦ ξυστοῦ, χαλκίτεως, κηκῖδος, ἴσα λειώσας σὺν γλυκεῖ, ἐπίχριε. ἄλλο. κηκῖδας, καὶ ὄροβον λειώσας σὺν μέλιτι, ἐπίχριε. ἄλλο. ῥόδων σπέρμα, καὶ ῥοῦν ἐρυθρὸν, κόψας σὺν μέλιτι, ἐπίχριε, καὶ ἐλαίας φύλλων ἀφέψημα διάκλυζε.

ſub lingua, ſed præcipuè tamen venarum eius. Huc itaque faciunt, æruginis raſæ, chalcitidis, gallæ pares portiones cum paſſo tritæ inſperguntur. Aliud. Gallas & ernum cum melle tritas illinito. Aliud. Roſarũ ſemen, & rhoen rubrum cum melle contuſa illinito, uel oleę foliorum decocto os colluito.

ΠΡΟΣ ΓΛΩΣΣΑΝ φλεγμαίνουσαν.

AD LINGVAM INflammatam.

Κεφ. ρια΄.

Cap. CXVIII.

Ανδράχνην διαμασάσθω, ἢ φύλλα παλιούρου διαμασάσθω, ἢ φύλλα ἁπαλὰ ἐλαίας τρίψας σὺν ἐλαίῳ, διάχριε, ἢ ἕψημα μετὰ στάγματος διάκλυζε, ἢ τὸ ὑδροροσάτον, ἢ ψυλλίου χυλὸν σὺν στάγματι.

Portulaca, uel folia paliuri commanducata, uel folia oleę tantum ex oleo trita & illita, uel ſapa cũ ſtillamento ore contenta, uel hydroroſatum, uel pulicarię ſuccus cum ſtillamento.

ΠΡΟΣ ΑΦΘΑΣ.

Κεφ. ριθ.

Γίνονται αἱ ἄφθαι ἐπὶ μὲν τῶν παιδίων ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς τροφοῦ, μοχθηροῦ ὄντος, ἐπὶ δὲ τῶν τελείων, χυμῶν μοχθηρῶν ῥευσάντων εἰς τὸ στόμα, ἢ διὰ δριμύτητα τῶν ἐσθιομένων γινώσκονται ὄψει διὰ τῶν χρωμάτων. αἱ μὲν γὰρ ἐρυθραὶ ἐξ αἵματος εἰσὶν, αἱ δὲ ξανθαὶ ἀπὸ χολῆς, αἱ δὲ λευκαὶ ἀπὸ φλέγματος. αἱ δὲ * παλαιούμεναι ἐκ μελαγχολικοῦ χυμοῦ. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν βρεφῶν ἐπιτήδεια εἰσὶν ὅσα ψωμίζουσιν αἱ γυναῖκες. φακὴ μετὰ βραχέος ἄρτου, καὶ μυελοῦ ἐλαφείου, ἢ μοσχείου, ἢ μηλοκυδώνια, ἢ ἄπια, ἢ μέσπιλα, ἢ ἴντυβα, μίσγειν τῷ ψωμίσματι. ἐπὶ δὲ τῶν τε-

AD ORIS VLCE-
ra serpentia, quæ ἄφθας Græci nominant.

Cap. CXIX.

Fiunt aphthę, hoc est, oris vlcera, in infantibus, tenerisque adhuc pueris, ex vicioso nutricis lacte, in firmioribus uero, seu in quibus ętas paulum processit, ob vitiosos humores fluentes ad os, uel ciborum acrimoniam, visu vero cognoscuntur ob colorem, rubræ enim ex sanguine originem trahũt, quemadmodum flauæ è bile, & albæ è pituita & nigræ ab atra bile. In infantibus itaq; conueniunt quæcunq; mulieres alias offerunt, ut est, lens cum modico pane, & medulla ceruina, aut vitulina. Miscere item oportet cibis, aliquid ex malis cotoneis uel pyris, vel mespilis, uel intybo. In adultioribus

porro

λείων ὀμφάκιον διαλυόμενον σὺν οἴνῳ. ἢ ῥοῦς μαγειρικὸς ὁμοίως, ἢ μίσυ ὠμὴ μετὰ μέλιτος, ἢ ἰὸς σὺν οἰνομέλιτι διαχριόμενος, ἢ κλυζόμενος, ἢ χαλκίτης ὠμὴ, σὺν ἐλαίῳ λειωθεῖσα, καὶ διαχριομένη τὰς ἄφθας μόνον. ἄλλο. κηροῦ, ῥοῦ, ῥόδων ἄνθους, κρόκου, κόστου ἴσα λεῖα σὺν μέλιτι διάχριε, ἢ κέρας ἐλάφου κεκαυμένον παράτριβε, ἢ μαράθρου ῥίζαν κεκαυμένην.

* Videtur legendum, ut constat ex Aëtio Serm. 8. cap. 39. μελαινόμενα.

porro hæc prosunt. Succus uuæ acerbæ in uino dissolutus, uel rhu coriariorũ eodem modo, uel misy crudum cum melle, uel ærugo cum uino mulso illita, uel gargarizata, uel chalcitis cruda ex oleo trita, & circa aphtas tantum illita. Aliud. Ceræ, rhois, florum rosarum, croci, costi pares portiones, cum melle tritæ obliniuntur, uel cornu ceruinum crematum affricatur, uel fœniculi radix combusta.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΠΑΡΙΣΘΜΙΟΙΣ ΦΛΕΓΜΟΝΩΝ. Κεφ. ρκ'.

Συνεχέστατα παρίσθμια ἐν φλεγμονῇ γίνονται. θερμοὶ γὰρ καὶ ὑγροὶ οἱ τόποι. ἁλίσκονται δὲ μᾶλλον τῷ πάθει οἱ πολύαιμοι, καὶ

DE TONSILLARUM INFLAMMATIONE. Cap. CXX.

Tonsillæ etiam frequentissimè inflammatione corripiuntur. Calidæ enim & humidæ sunt partes, magis uero hoc affectu corripiuntur,

παῖδες διὰ τὴν ἀδδηφαγίαν, καὶ οἱ ἀκρατοπόται. δεῖ ἀναγαργαρίζειν τὰ στύφοντα, καὶ ἀποκρούοντα, οἷον φακῆς ἀφέψημα μετὰ ῥόδων, καὶ μυξαρίων, καὶ φοινίκων. καὶ φλεβοτομεῖν ἀπ' ἀγκῶνος, ἢ σικυᾶν, μετὰ δὲ τὴν κένωσιν ἀναγαργαριζέσθωσαν ἀφεψήματι γλυκυῤῥίζης μετ' ἑψήματος, ἢ στάγματος, ἢ συκῶν, καὶ ὑσσώπου ἀφέψημα, ἢ ὑδροροσάτον, ἢ ῥοιᾶς τεθλασμένης χυλὸν, ἢ γάλα χλιαρὸν. ἔξωθεν δὲ πυριαστέον σπόγγοις, ἐκ θερμοῦ ὀμβρίμου ὕδατος. καταπλαστέον δὲ διὰ κριθίνου, ἢ λινοσπέρμου, ἢ τηλίνου σπέρματος, καὶ μυξαρίων, καὶ φοινίκων. χρῶ δὲ καὶ τοῖς στοματικοῖς διαχρίστοις. τὰ δὲ λοιμικὰ, καὶ ἐσχαρώδη ἕλκη ἐν τοῖς παρισθμίοις βοηθεῖ, ἤτε διὰ μόρων, ἢ ὑδρόμελι ἔχων

tur, qui multo sanguine abundant, & pueri ob voracitatem, & qui vino meraco vtuntur, Gargarizandum itaq; in hoc casu est, ex astringentibus & reprimentibus, vt lenticulæ decocto cum rosis, & myxarijs & palmulis, sanguis deinde è cubito mittendus, & cucurbitulæ admouendæ, nouissimè etiam post euacuationem gargarizandum erit, ex radicis, quã dulcem appellant, cum sapa decocto, uel stillamento, vel ficuum, vel hyssopi, vel hydrorosato, id est, iulepo ex infusione rosarum, vel decocto granorum mali punici contusorũ, vel lacte tepido, extrinsecus verò fouere oportet spongijs, ex aqua pluuiali calida. Cataplasmata verò sint ex farina hordeaca, vel seminibus lini & fœnugræci,

ἄνθος ῥόδων λείων ἐκπεπασμένον, ἢ κόστον, ἢ ῥοῦν ξηρὸν λείαν, ἢ τὸν ἀνδρόνιον τροχὸν, ἀναγαργαρίζειν ἢ διὰ γλυκυῤῥίζης ἀφεψήματος, καὶ κρόκου, καὶ σμύρνης, διαχρίειν δὲ καὶ τοῖς στοματικοῖς.

nugræci & myxarum & palmularum, potes vti etiã inunctionibus ori accommodatis. Pestiferis vero iam & crustam habentibus, vlceribus tonsillarum succurrit, medicamentum quod ex moris fit, vel aqua mulsa quæ rosarum tritarũ florem inspersum habeat, vel costum vel rhu siccum, vel pastillus Andronius, & nouissimè dulcis radicula, decocta & gargarisata, & crocus & myrrha, vel illinenda vlcera, ori accommodatis medicamentis.

ΠΡΟΣ ΔΥΣΩΔΙΑΝ στόματος.
κεφ. ρκα'.

Ἶριν ἀποβρέξας οἴνῳ παλαιῷ εὐώδει δίδου διακλύζεσθαι συνεχῶς, καὶ κατέχειν ἐν τῷ στόματι, ἢ σμύρναν διαλύσας, δίδου διακλύζεσθαι εἰς ἑσπέραν. πρωῒ δὲ ἀφέψημα στάχυος δίδου διακλύζεσθαι, ἢ αὐτὴν διαμασᾶσθαι, ἢ ῥόδα κεκομμένα παρατρι

AD TETRVM oris odorem.
Cap. CXXI.

Iride in vino veteri odorato macerata os eluatur frequenter, & ipsa etiam in ore contineatur, vel myrrha eodem modo dissoluta, vesperi os colluatur, manè vero spicæ decocto, q̃ manducari quoque potest, vel rosis cõtusis affricato, vel iunci

βε συνεχῶς, ἢ σχοίνου ἄνθος τρίβεται τὰ οὖλα, ἢ κίσσηριν, σμύρναν, ναρδόσταχυ σὺν μέλιτι λεάνας χρῶ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΑΡΓΑΡΕΩΝΟΣ. Κεφ. ρκβʹ.

Δεῖ εἰδέναι ὅτι τετραχῶς λέγεται τὸ μόριον τοῦτο. γαργαρεὼν μὲν γὰρ ὅτε κατὰ φύσιν ἔχει. σταφυλὴ δὲ, ὅταν φλεγμαίνῃ αὐτοῦ τὸ ἄκρον, καὶ ὁμοιωθῇ ῥόγα σταφυλῆς. καὶ ὅταν νεκρωθῇ, τέμνωμεν τοῦτο, ἢ καίομεν. κιονὶς δὲ ὅταν ὅλον φλεγμαίνῃ καὶ παχυνθῇ ὥσπερ κίων, ἱμὰς δὲ ὅταν λεπτυνθῇ ὥσπερ λωρίον. καὶ δεῖ τῇ ἀναγαργαρισμοῖς δι' ὑδροροσάτου, καὶ ἀποζέματος φακῆς, καὶ φοινίκων, ἢ βάτου φύλλων, ἢ ῥοιᾶς χυλὸν, ἢ βαλαύστιον, ἢ ῥοιᾶς ῥίζης ἀφέψημα. ξηρὰ δὲ διὰ σταφυλο-

odorati flore gingiuas terito, vel pumice, myrrha, uel ſpica nardi in puluerem redactis vtitor.

DE COLVMELLA. Cap. CXXII.

Noſſe oportet quadrifariam hanc particulam dici. Etenim gurgulio vocatur, cum ſecundum naturã habet, vua vero, cũ ſumma ipſius pars inflãmatione corripitur, & vuæ acinum repræſentat, quam vbi corrupta fuerit, vel ferro uel igni auferimus. Quod ſi tota inflammationem experitur, & æqualiter craſſa eſt, columella dicitur. Lorum uero cũ gracileſcit. Gargarizandum itaque eſt ex hydroroſato, & lenticulæ decocto, & palmarum, uel rubi foliorum, vel mali punici ſuc

co,

πάσȣ ποιȣ̃σιν. αἱματίτης λίθος λεῖος, ἢ γῆ σαμία, ἢ λημνία, ἢ βῶλος, ϗ κηκὶς, ἢ ὀμφάκιον, ἢ συπτηρία μετὰ ῥόδων λεία. πραότερα δὲ κόμμι ϗ κηκίδα, σαρκοκόλλη, ἄμυλον. πάχȣς δὲ αὐτῆς ȣ̃σης. ἣν κίονα καλȣ̃σι, χρῶ τούτοις. ῥὸς συριακȣ̃ δραχμ. ή. ῥόδων σπέρματος δραχ. ά. κηκίδος δραχ. γ́. ξηρὸν χρῶ. ἄλλο. μύσιος, συπτηρίας χαλκίτεως ἴσα λειώσας, προσάπτȣ. ἄλλο. συπτηρίας δραχμ. γ́. ῥοῦ δραχ. β́. κηκίδος δραχ. ά. ξηρῷ χρῶ.

co, vel balaustiorũ, vel mali punici radicis. Arida quoq; idem faciunt, adhibito instrumento, quod ab attollēda vua σταφυλοπάστον dicitur, vt est lapis hæmatites tritus, vel terra samia vel lemnia, uel bolus, vel galla, uel omphacium, uel alumē cum rosis tritum. Mitiora sunt, gummi, gallæ, sarcocolla, amylum. Quod si crassa fuerit, quod vitium κίονα, hoc est, columellã græci dicunt, sequentibus vtere, rhu quod syriacum vocant, drachmę octo, seminis rosarũ drachma, gallarũ drachmæ tres, siccis utere. Aliud. Mysios, aluminis scissi, chalcitidis pares portiones, tritas applicato. Aliud. Aluminis drachmæ tres, rhu drachmæ duæ, gallarum drachma, siccis vtere.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΑΓΧΗΣ, ΚΑΙ παρασυνάγχης. Κεφ. ρκγ́.

DE ANGINA ET eius speciebus. Cap. CXXIII.

Συνάγχη ἐστὶν φλεγ-

Angina inflamma-

μονὴ τῶν ἔνδον μυῶν τοῦ φάρυγγος. φάρυγξ δέ ἐστιν ἡ ἔσω κοιλότης τοῦ στόματος. τῶν δὲ ἔξω μυῶν φλεγμαινόντων αὐτῶν, παρασυνάγχη λέγεται. κυνάγχη δέ ἐστι φλεγμονὴ τῶν ἔνδον μυῶν τοῦ λάρυγγος. λάρυγξ δέ ἐστι τὸ στόμα τῆς βραχείας ἀρτηρίας, ὅθεν ἀναπνέομεν, καὶ ἐστι θανάσιμος. παρέπεται δὲ τούτοις πόνος μετὰ δυσπνοίας, καὶ καταπίνειν οὐ δύνανται. τούτους δεῖ αὐτίκα φλεβοτομεῖν, καὶ κενοῦν οὐκ ἀθρόαν κένωσιν. λειποθυμήσαντες γὰρ αὐτοί, πνίγονται, καὶ σικυᾶν, καὶ κουφιζομένην δέ. καὶ τὰς ὑπὸ τὴν γλῶτταν φλέβας τμητέον, ἢ αὐτὴν ἐγχαρακτέον τὴν γλῶτταν, τήν τε κοιλίαν κλυστέον, καὶ τοὺς πόδας ἐπαντλητέον ὕδωρ θερμόν, τῷ δὲ τραχήλῳ ἐρίοις ἀπλύτοις ἐν θερμῷ ἢ ἐ-

tio est interiorũ in faucibus musculorũ. Fauces autem sunt interna oris cauitas. Cum vero externi musculi inflammantur, parasynanche uitium dicitur. Cynanche uero inflãmatio est interiorũ laryngis musculorum. Larynx autẽ os est asperæ arteriæ, cuius ope respiramus, mortis porrò periculũ est in hoc affectu, subsequitur angina laborantes dolor cum spirandi difficultate, nec deuorare cibum possunt. His itaq; statim sanguis mittendus, sed non confertim euacuatio molienda erit. Cum enim animus deficit, suffocationis periculum incurrũt, cucurbitulæ deniq; admouendæ sine ferro, & uenæ sub lingua incidendæ erunt, & lingua ipsa scarificanda. Aluũ quoq; ducere oportet,

&

λαίῳ ἐμβρέχειν, καὶ κατα-
πλάσσειν, τῷ τε λινοσπέρ
μῳ καὶ κριθίνῳ, καὶ τηλίῳ, καὶ
φοινίκων, κρόκου καὶ ψί-
χας. χρονίζουσαι δ' ἡ φλεγ
μονὴ σκληρουμένη, προσ-
πλέκειν ἰσχάδας, καὶ λά-
παθον, καὶ στέατος, καὶ νί=
τρου ὀλίγου. ἀναγαργαρί-
ζειν δὲ ῥόδων, καὶ φακῆς, καὶ
φοινίκων ἀπόζεμα, ἢ ῥοῦν
ὑδρομέλιτι ἀφεψήσαν-
τες, ἐπίπασσε ῥόδων, ἢ μυ
ξαρίων ἀφέψημα, εἰ δέ
τις ἀναδορὰ γένηται τοῦ στό=
ματος, πιτύρων ἀφέ-
ψημα διακλυζέσθω, ἢ
γάλα, ἐμοὶ δὲ ξηρὸν φάρ-
μακον, φησὶν ἀρχιγένης.
ῥοῦ μαγειρικοῦ δραχ. η'. ῥό-
δων ἄνθους δραχ. δ'. κόστου,
κρόκου ἀνὰ δραχμ. β'. ἐκ
τούτου εἰς μελίκρατον ἐμ=
βαλὼν, ἀναγαργάριζε.
χρῶ δὲ καὶ τῷ διὰ μόρων.
ἄλλο. ῥοὰς γλυκείας θλά-
σας τὸν χυλὸν, μέλιτι μί-

& pedes aqua calida
perfundere, collum ve-
ro lana ſuccida aqua ca-
lida, uel oleo potius im-
buta madefacere, & ca-
taplaſmatis uti, ex lini
ſemine et hordeacea fa-
rina, & fœnugræco, &
palmulis, croco, & mi-
ca panis. Quod ſi inue-
terauerit inflãmatio &
obduruerit, ficus aridas
adijcere, & rumicem, &
adipis & nitri paulum,
gargarizare autem, ro-
ſarum, uel lenticulę, uel
palmularum decoctũ,
uel rhu in aqua mulſa
decoquito, uel roſas in=
ſpergito, uel myxarum
decoctum. Quod ſi ali-
qua oris facta fuerit ex-
coriatio, furfurum de-
cocto uel lacte os col-
luant. Ego autem hoc
remedio ſicco utor, in-
quit Archigenes. Rhois
culinarij drachmæ o=
cto, florũ roſarũ drach-
mæ quatuor, coſti, cro-

ξας, ἕψει μέχρι συστάσεως, καὶ περίχριε, ἢ τῷ διὰ καρύων, καὶ ἡ κυνεία δὲ κόπρος ἡ λευκὴ ξηρὰ λεία σὺν ὀξυμέλιτι διαχριομένη διὰ πτεροῦ. καὶ τῶν ἀγρίων χελιδόνων καέντων ἡ τέφρα ὁμοίως διαχριομένη ἔσω. χρᾶσθαι δὲ καὶ τοῖς ἰσχυροτέροις ἀναγαργαρίσμασι διὰ ἴρεως, ὑσσώπου, μελανθίου ἑψηθέντων ἐν μελικράτῳ, ἢ πηγάνου χυλὸν μετὰ γάλακτος.

ci, ſingulorũ drachmæ duæ. Hæc in aquã mulſam conijcito, & gargariſato, utere etiam medicamento, quod ex moris eſt. Aliud. Mali punici dúlcis ſuccum contuſum, & melli admixtũ, dum craſsitudinem habeat, coquito & illinito, uel medicamento, quod à nucibus Diacaryon dicitur, caninum item ſtercus, album, aridum, & tritum cum aceto mulſo, penna inunctum, ſylueſtrium item hirundinum combuſtarum cinis eodem modo illitas interius, uti quoque oportet, ualidioribus gargariſmatis, ut iridis, uel hyſſopi, uel nigellæ decocto, in mulſa, uel rutæ ſucco cum melle.

ΠΡΟΣ ΧΟΙΡΑΔΑΣ. Κεφ. ρκδ'.

Χοιράδας ἀφανεῖς ποιῆσαι. ἀξουγγίου παλαιοῦ, ὑοσκυάμου σπέρμα, πίσσης, ἐλαίου παλαιοῦ, ὄρνιθος

ADVERSVS STRVMAS. Cap. CXXIIII.

Vt ſtrumæ nõ appareant. Axungię ueteris, ſeminis alterci, picis, olei ueteris, ſtercoris auis, quæ colore aurum repræ-

κόπρου χρυσιζούσης, πάν-
τα ἴσα ἑψήσας, ἐπίθει,
ἐφαπλώσας εἰς λίνον.
ἄλλο. πρόπολι, νίτρον, κό-
προν περιστερᾶς μέλιτι
λειώσας, κατάπλασσε.
ἄλλο. νίτρου οὐγ. η΄. κόπρου
περιστερᾶς δραχ. η΄. ψιμ
μυθίου δραχ. η΄. ἁλὸς κοι-
νοῦ δραχ. ϛ΄. προπόλεως
δραχμ. ιβ΄. χαλβάνης
δραχ. ιβ΄. ἐλαίου παλαι-
οῦ, μυελοῦ ταυρίου λίτρ.
ϛ΄΄. ἄλλο. φόδον χοίρου θη-
λείας λειώσας μετὰ μέ-
λιτος, κατάπλασσε.
ἄλλο. ἄμνου φύλλα λειώ-
σας ἐπιτίθει. καρδάμου,
νίτρου ὀπτοῦ ἀνὰ οὐγ. α΄. κη
ροῦ οὐγ. β΄. ἐλαίου παλαιοῦ
τὸ ἀρκοῦν.

repræsentat, singulorum
pares portiones coqui-
to, & in panno lineo ex-
tendito. Aliud. Propo-
lim, nitrum, stercus co-
lumbæ ex melle trita, ad
modũ cataplasmatis in-
ducito. Aliud. Nitri vn-
cię octo, stercoris colum
bini drachmę octo, ceru-
sæ totidem, salis comu-
nis drachmæ sex, propo-
leos drachmę duodecim,
galbani totidem, olei ve-
teris, medullæ taurinę se-
libra. Aliud. Stercus por-
ci feminæ tritum cũ mel-
le ad cataplasmatis mo-
dũ inducito. Aliud. Agni
casti folia in puluerem re
dacta imponito, carda-
ni, nitri tosti, singulorum
vncia, ceræ vnciæ 2, olei
veteris quantũ satis est.

ΠΕΡΙ ΒΗΧΟΣ.

Κεφ. ρκε΄.

Βηχὸς αἰτίαι διάφο-
ροι. ἢ γὰρ ὑγρὸν ἀπὸ τῆς

DE TVSSI.

Cap. CXXV.

Tussis multis modis
contrahitur, & diuersas

κεφαλῆς καταῤῥέει εἰς τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν, καὶ ἐργάζεται βῆχα. ἢ δυσκρασία ψυχρὰ τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, ἀλλ᾽ οὗτοι βήσσοντες, οὐδὲν πτύουσι, καὶ θεραπεύονται οὗτοι τὰ κατεψυγμένα τῶν μορίων ἐκθερμαίνοντες. αἱ δὲ μετὰ γαργαλισμοῦ αἱ περὶ τὸν οὐρανίσκον γινόμεναι βῆχες, ἐὰν δείκνυνται ἀπὸ τῆς κεφαλῆς συνδιδόασι τὸ ῥεῦμα εἰς τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν, καὶ εἰς τὸν πνεύμονα. καὶ τοῖς μὲν ἐπὶ λεπτῷ ῥεύματι βήσσουσιν διδόναι τὴν διὰ τῶν κωδύων ἀντίδοτον, καὶ ἀναγαργαρίζειν κωδίων ἀφέψημα. τοῖς δ᾽ ἄλλοις στύραξ καταπινόμενος λεπτοκάρου μέγεθος. πρὸς βῆχας καὶ καταῤῥοῦς. σῦκα ξηρὰ λιπαρὰ δύο, ἀπλόμενα εἰς οἶνον ἄκρα-

habet causas. Aut enim humor ex capite in asperam arteriam destillat, & tussim efficit, aut intemperies est frigida instrumentorum quæ respirationi seruiunt, sed hi dum tussiunt, nihil expuunt, & curantur, cum refrigeratæ particulæ excalefiunt. Quæ uero tusses cum titillatione fiunt, fluxionem à capite ad asperam arteriam et pulmones deferri indicant. Qui igitur ex tenui fluxione tussiūt, his medicamētum quod ex papaueris capitibus paratur, et græcis Diacodyon dicitur, dandum, et ipsorum capitum decoctum gargarisandū erit, alij styracē auellanæ magnitudine deuorare debent. Ad tusses & catarrhos. Ficus aridæ pingues duę in uino meraco maceratæ & assumptæ. Aliud. Resinam terebinthinam & mel cocta de-

τον, καὶ λαμβανόμενα. ἄλλο. τερεβινθίνην καὶ μέλι ἑψήσας δίδου ἐκλείχειν, καὶ οἶνον γλυκὺ κεκραμένον δίδου ἐπιῤῥοφεῖν. πρὸς τὰς ἐν νυκτὶ ἐνοχλοῦντας. ἡδυόσμου κλονία. γ'. τρίψας σὺν ὄξει, δίδου ῥοφεῖν εἰς κοίτην. ἄλλο. κουκουναρίων φρυκτῶν, ἀμύλου, γλυκυῤῥίζης, ἀνὰ οὐγ. β'. λινοσπέρμου οὐγ. β'. ἴρεως, πεπέρεως, ὑσσώπου, ἀμυγδάλων πικρῶν ἀνὰ οὐγ. γ'. μέλιτος τὸ ἀρκοῦν δίδου ἐκλείχειν. ἄλλο ἐκλεκτόν. κουκουναρίων δραχμ. ιβ'. λινοσπέρμου δραχ. η'. τραγακάνθης δραχμ. ιβ'. φοινίκων λιπαρῶν ιη'. ἴρεως δραχ. ιβ'. ἀμυγδάλων γλυκέων δραχ. ις'. μέλιτος τὸ ἀρκοῦν, τὴν τραγακάνθαν οἴνῳ βρέχε. πρὸς χρονίαν βῆχα. κυμίνου, πε-

lingere, & uinum dulce mixtum sorbere iubeto. Aliud ad tusses, quæ noctu molestiam exhibent. Mentæ ramulos tres ex aceto tritos, sorbendos dormituris dato. Aliud. Nucleorum pineorũ torrefactorum, amyli, radiculæ dulcis, seminis lini, singulorum vnciæ duæ, iridis, piperis, hyssopi, amygdalarũ amararũ singulorum vnciæ tres, mellis quantũ satis, pro delinctu. Aliud eclegma. Nucleorum pineorũ drachmæ duodecim, seminis lini drachmæ octo, tragacanthæ drachmæ duodecim, palmulæ pingues octodecim, iridis drachmę duodecim, amygdalarũ dulcium drachmæ sedecim, mellis quantum satis est, sed tragacantham tamen in uino macerato. Aliud ad uetustas tusses. cumini, piperis, urticę seminis singulæ uncię, mel

πέρεως, κνίδης σπέρμα, ἀνὰ οὐγ. α΄. μέλιτος τὸ ἀρκοῦν. ἄλλο. μέλιτος οὐγ. α΄. βουτύρου νεαροῦ οὐγ. α΄. κυμίνου δραχμ. α΄. δίδου ἐκλείχειν. ἄλλο. γλήχωνος, ὑσσώπου, καλαμίνθου οὐγ. α΄. λινοσπέρμου οὐγ. α΄ς΄΄. μέλιτος τὸ ἀρκοῦν, δίδου δὲ καὶ τὸ ἐκλεκτὸν, καὶ τὴν διαπρασίου. ἄλλο. κοκκία. ὀπίου, πεπέρεως, στύρακος, χαλβάνης, σμύρνης ἴσα, ποίει καταπότια, καὶ δίδου. ε΄. ἄλλο. κοκκία τὰ πανάκια, σμύρνης, ὀπίου, πεπέρεως, στύρακος, καστορίου, χαλβάνης ἴσα σὺν ἑψέματι, ποίει καταπότια, καὶ δίδου γ΄. ἢ. ε΄. νῆστιν, καὶ εἰς κοίτην. δίδου δὲ καὶ τῶν ἀνωδυνῶν ἀντιδότων, τήν τε ἁρμονίαν, καὶ τὴν συμφῶνα, καὶ τὴν ἰσόθεον, καὶ τὴν παιωνίαν, καὶ τὴν ἀθα-

lis quantum ſatis eſt. Aliud. Mellis uncia, butyri recentis par pondus, cumini drachma, pro linctu exhibētur. Aliud. Pulegij, hyſſopi, nepetæ, ſingulorum uncia, ſeminis lini uncia una ſemis, mellis quantum ſatis eſt, utere pro eclegmate, potes etiã offerre medicamentum quod ex porris fit. Aliud. In forma pillularũ, opij, piperis, ſtyracis, galbani, myrrhę pares portiones. Finguntur catapotia & quinq; exhibentur. Aliæ q̄ panacia uocantur, myrrhæ, opij, piperis, ſtyracis, caſtorij, galbani, par ſingulorum pondus. Finguntur pillulæ, è quibus ieiunis et dormituris tres uel quinq; deglutiendæ dantur, uel aliquod ex lenientibus medicamētis, ut eſt, quod dicitur Harmonia et Symphonos, et Iſotheos, & Pæonia, & Athanaſia. Thoraci no-

uiſsimè

νασίαν, ἔμπλασα δὲ κτ̃ τοῦ θώρακος ἤτε διὰ βούτύρου, καὶ ἡ ἀνιθίνη ἐπίπιθεμα. ὑποκαπνίσματα βηχικοῖς, καὶ δυσπνοϊκοῖς. ὁ τροχίσκος ὑποκαπνιζόμενος διὰ χοάνης ἀβροτόνου, σανδαράχης, σινήπεως, καρδαμώμου ἴσα κόψας, ποίει τροχίσκους, καὶ ὑποθυμία. ἄλλος τροχίσκος. σανδαράχης, τερεβινθίνης, ἀνὰ οὐγ. β́. κόστου φύλλον ἀνὰ δραχμ. δ́. λαζέρου, μαστίχης ἀνὰ δραχμ. γ́. πεπέρεως κοκ. μ́. ποίει τροχίσκους, καὶ ὑποκαπνίζε, ἐπιῤῥοφῶν οἶνον ἢ γλυκὺν. ἄλλο. στύρακος, τερεβινθίνης, σανδαράχης, μαστίχης ἴσα ὁμοίως χρῶ.

ΠΕΡΙ ΑΡΤΗΡΙΑΚΩΝ.
Κεφ. ρκϛ́.

Τὸν λάρυγγα, καὶ τὴν

uiſsimè ſuper imponenda emplaſtra, quæ ex butyro conſtant, & anethinum, ſuffimina tuſsientium, & difficulter ſpiritum trahẽtium, paſtillus fumo excitando per infundibulũ idoneus. Abrotoni, ſandaracæ, ſinapis, cardamomi, pares portiones cõtuſas in paſtillos cogito & ſuffito. Alius paſtillus. Sandaracæ, terebinthinæ, ſingulorum unciæ duæ, coſti, folij ſingulorum drachmæ quatuor, laſeris, maſtichis, ſingulorũ drachmæ tres, piperis grana quadraginta, paſtillos fingito, & ſuffumigato, vinũq; ſeu ſapã ſorbeto. Aliud. Styracis, terebinthinæ, ſandaracæ, maſtiches, ſingulorũ pares portiones eodẽ modo in uſum adhibentur.

DE ARTERIACIS.
Cap. CXXVI.

Laryngem, & quæ ei

ὑποκειμένην αὐτῷ τρα-
χεῖαν ἀρτηρίαν ὑμήν τις
ἰσχυρῶς ἐπιλείφει. οὗτος
δὲ ὁ ὑμὴν ὑγραινόμενος,
ἢ ἑλκόμενος, ἢ ἐκ κραυ
γῆς πολλῆς πληττόμε-
νος, βραγχώδης γίνε-
ται ἡ φωνή, καὶ τοῦ μὲν ἐ-
πὶ κραυγῆς βοηθεῖ λου-
τρὸν εὔκρατον, καὶ τρο-
φαὶ ἐπιτήδειοι ὄντες διὰ
τοῦ ἀμύλου, καὶ ὠὰ ῥοφητὰ
καὶ τὸ γάλα, καὶ τὰ διὰ
τῆς τραγακάνθης ῥοφή
ματα. ἀρτηριακὴ πρὸς
τὰς τῆς φωνῆς ἀποκο-
πάς. κόμμεως δραχ. β'.
τραγακάνθης δραχ. α'.
ἑψέματος χοίνικα α'.
κόψας ταῦτα συλλείω-
σε μετὰ τοῦ ἑψήματος,
καὶ ἕψε ἐπ' ἀνθράκων κε-
νῶν. ἐξ αὐτοῦ δὲ ἐπὶ τῆς
χρείας δίδου εἰς ἑσπέραν
βαλεῖν ὑπὸ τὴν γλῶσ-
σαν, καὶ κατέχειν, καὶ τὸ
σίελον καταπινέτω. ἄλ-

ſubiacet aſperã arteriam
pellicula quædam arctè
complectitur, quæ ſi uel
humidior reddita, uel ex-
ulcerata, uel ex magna
uociferatione perculſa
fuerit, rauca fit uox. In
hoc itaque caſu ſuccurrit
balneum temperatum, et
cibi apti qui conſtant ex
amylo, & oua ſorbilia, &
lac, et ex tragacantho ſor
bitiones. Arteriaca ad uo
cis interceptionem, gum
mi drachmæ duæ, traga-
canthæ drachma, ſapæ
chœnix unus, cõtuſa hæc
& cum ſapa contrita, co-
quito ſub prunis ſine fu-
mo. Et cum uſus poſtu-
lat, ueſperi ſub lingua te-
nendam exhibeto, & ſali
uam deuorare iubeto. A-
liud, quod facit ad uocis
bonitatem. Tragacãthæ
drachmæ ſex, radiculæ
dulcis ſucci drachmæ 2,
thuris drachma, gummi
drachmæ ſex, uini dulcis
quod ſufficit, coquito, ut
ſupra

λο πρὸς τὴν φωνίαν. Τραγακάνθης δραχ. ϛʹ. γλυκυῤῥίζης χυλοῦ δραχ. βʹ. λιβάνου δραχμ. αʹ. κόμμεως δραχμ. ϛʹ. κρόκου δραχμ. αʹ. φοινίκων δραχ. ϛʹ. γλυκέως οἴνου τὸ ἀρκοῦν ἕψε ὡς περιείρηται, καὶ χρῶ. ἄλλο. κρόκου δραχ. ζʹ. γλυκυῤῥίζης, ναρδοστάχυος ἀνὰ δραχ. δʹ. σμύρνης δραχ. γʹ. λιβάνου δραχ. γʹ. ὑοσκιάμου σπέρμα γο. αʹ.

ſupra cõpræhenſum eſt, & utitor. Aliud. Croci drachmæ ſeptem, radiculæ dulcis, ſpicæ nardi, ſingulorum drachmæ quatuor, myrrhæ drachmæ tres, thuris par pondus, ſeminis alterci uncia, piperis grana quinquaginta, mellis quantum ſatis eſt, ſub lingua tenendum dato. Aliud. Braſsicę ſuccum cum melle, dum inſpiſſetur coquito, & lambendum dato.

πεπέρεως κόκκια. νʹ. μέλιτος τὸ ἀρκοῦν δίδου ὑπὸ τὴν γλῶσσαν κατέχειν. ἄλλο. χυλὸν κράμβης μετὰ μέλιτος ἑψήσας ἕως πάχους δίδου ἐκλείχειν.

ΠΕΡΙ ΟΡΘΟΠΝΟΙΑΣ, καὶ δυσπνοίας, καὶ ἄσθματος. Κεφ. ρκζʹ.

Τοὺς ἄνευ τοῦ πυρετοῦ ἀναπνέοντας πυκνὸν, ὡς ἀπὸ δρόμου, ὀνομάζουσιν ἀσθματικοὺς ἐκ τοῦ συμπτώματος. ἀπὸ δὲ τοῦ

DE ORTHOPNOEA, *ſuſpirio & ſpirandi difficultate.* Cap. CXXVII.

Qui citra febrim, crebro veluti ex curſu reſpirant, aſthmatici (quaſi anheloſos dixeris) ratione ſymptomatis appellan-

σχήματος τοῦ θώρακος διὰ τὸ ἅπαν ὄρθιον φυλάττειν φόβῳ τοῦ πνιγῆναι, ὀρθοπνοϊκοὺς καλοῦσιν. γίνεται δὲ τὸ πάθος ἀπὸ παχέων τε καὶ γλίσχρων χυμῶν, ἐμπλασθέντων τοῖς βρογχίοις τοῦ πνεύμονος. ἡ δὲ δύσπνοια κοινόν ἐστι σύμπτωμα καὶ τούτοις, καὶ ἑτέροις πλείοσι. σκοπὸς δὲ τούτων τῆς θεραπείας ἐκδαπανῆσαι τὸν γλίσχρον χυμὸν, καὶ παχύν. ὄξος τοίνυν αὐτοῖς ἁρμόζει τὸ σκιλλητικὸν, καὶ ἡ σκίλλα ὀπτὴ λεία, μετὰ μέλιτος ἐκλειχομένη, καὶ κάθαρσις διὰ τῆς ἱερᾶς, καὶ ἔμετοι ἀπὸ ῥαφανίδων, ἀριστολοχία στρογγύλη πινομένη, ἢ κενταυρίου τοῦ μεγάλου ἡ ῥίζα, ἢ καλαμίνθου ὁ καρπὸς, ἢ ὑσσώπου, ἢ ἶρις. εἰ δὲ χρεία κατεπείγει, καὶ φλέγμα

tur, à forma uero thoracis, quem rectum seruare suffocationis metu cogũtur, orthopnœici nominantur. Fit porro hic affectus, à crassis glutinosisq; humoribus, fistulosis pulmonum chartilaginibus infarctis. Difficultas uero spirandi, non tantum huic morbo, sed multis etiam alijs accedit, scopus itaq; curationis totus esse debet, ut glutinosus humor et crassus absumatur. Acetum igitur è scilla conuenit, & scilla ipsa tosta & in puluerem redacta, & cum melle pro delinctu adhibita, purgatio quoq; per hieram fieri debet, & uomitus radicula eliciẽdus. Vel aristolochia rotunda potui danda, uel centaurij magni radix, aut nepetæ semen, uel hyssopum uel iris. Quod si necessitas urget, pituita quoq; extenuanda, & cataplasmata

τέμνειν, ἔξωθεν τὸν θώρακα κατάπλασσε διὰ σύκων, καὶ αἴρας ἄλευρον, καὶ μάννα λιβάνου, καὶ μέλι. ἀλείμμασι δὲ χρηστέον θερμοτέροις, οἷον ἰρίνῳ μύρῳ, ἀνηθίνῳ, πηγανίνῳ, καὶ μαλάγμασι χρηστέον, τοῖς ἕλκειν τὰς ἰχῶρας δυναμένοις. χρῶ δὲ καὶ τοῖς ὑποκαπνισμοῖς τοῖς προγεγραμμένοις. Πόματα ἀσθματικοῖς. πολίου, ἀβροτόνου, καστορίου, ἀμμωνιακοῦ θυμιάματος ἴσα μέλιτι φυράσας, δίδου. ἄλλο. καστορίου, ἀμμωνιακοῦ θυμιάματος ἀνὰ δραχ. η΄. πεπέρεως κόκκοι. μ΄. γλυκεῖ οἴνῳ ἀναλαβὼν, δίδου κυάμου μέγεθος σὺν μελικράτῳ.

ΠΕΡΙ ΑΙΜΑΤΟΣ πτύσεως.

Κεφ. ρκη΄.

Αναπτύεται αἷμα ἐκ

mata ex ficubus & lolij farina & thuris manna, uel melle exterius thoraci ex parte exteriore admouenda erunt. Vti præterea oportet inunctionibus calidioribus, unguẽto irino nimirum, anethino, rutaceo, & malagmatis, quæ ſeroſas humiditates extrahere poſſunt, nouiſsimè etiam ſuffumigationib9 ſupra poſitis. Potio ſuſpirioſis apta, polij, abrotoni, caſtorij, ſtillę Ammoniacæ pares portiones melle ſubigito, & exhibeto. Aliud. Caſtorij, guttæ Ammoniacæ, ſingulorum drachmæ octo, piperis grana quadraginta, ex his vino dulci exceptis quod fabę magnitudinẽ habet, cum aqua mulſa exhibetur.

DE SANGVINIS *expuitione.*

Cap. CXXVIII.

Sanguis aut ex pectore,

τοῦ θώρακος, ἢ τοῦ πνεύμονος, ἢ τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ἢ ἐκ τῆς κεφαλῆς καταφερόμενον, καὶ ποτὲ μὲν κατὰ ῥῆξιν ἀγγείου, ὡς ἐπὶ καταπτώσεως, καὶ γίνεται ἀθρόα, καὶ πολλὴ ἡ κένωσις. εἰ δὲ κατὰ διάβρωσιν, οὐκ ἀθρόως, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ ἡ ἀναγωγὴ τοῦ αἵματος γίνεται ἐκ δριμέων βρωμάτων, ἢ ἐκ καταῤῥοῦ δριμέως. εἰ δὲ κατὰ ἀναστόμωσιν, ἐκ λουτρῶν ἀμέτρων, καὶ θερμοῖς χωρίοις. οἷον εἰ μὲν ἐκ τῶν κατὰ τὸν στόμαχον ἢ τὴν γαστέρα ἔρχεται χωρίων. εἰ δὲ μετὰ βηχὸς, ἐκ τῶν ἀναπνευστικῶν ἀνάγεται μορίων. τοὺς μὲν ἐπὶ καταῤῥῷ πτύσαντας αὐτίκα φλεβοτομεῖν, δεσμεῖν δὲ καὶ τὰ ἄκρα, καὶ ἀνατρίβειν σὺν ἐλαίῳ παλαιῷ, τροφὴν δὲ προσάγειν τῶν αὐ=

re, aut ex pulmone, aliquando ex aſpera arteria expuitur, interdum etiã à capite deorſum fertur, idque uel ob uaſis rupturam, ut in caſu, cum ſanguis & ſubitò & copioſè erumpit, uel exeſa parte aliqua, & tum non ſubitò ſed paulatim exit, & fit hoc uel ob cibos uel fluxiones acres, uel ore alicuius uenæ patefacto, ex uſu balnei immoderato, & partium calore, ueluti cũ ex locis circa ſtomachum uel uentriculum erumpit. Quod ſi tuſsis eſt, è partium reſpirationi ſeruientium aliqua educitur. Qui igitur ob fluxionẽ ſanguinem expuunt, his ſtatim ſanguis mitti debet, & extremæ partes deligari & oleo ueteri perfricari, cibique offerri auſtero ſapore, ut mala punica, poma, pyra, uel hæc ipſa cum ſorbitionibus coqui, pa-

ſtillum

στηρῶν, οἷον ῥοιᾶς, ἢ μή-
λων, ἢ ἀπίων, ἢ συνεψεί-
σθωσαν τοῖς ῥοφήμασιν.
εἶτα δίδου τὸ δι᾽ ἠλέκτρου
τροχίσκον, καὶ τὴν θηρια-
κὴν ἀντίδοτον πίνειν, εἶ-
τα σικύας τῷ τραχήλῳ
κολλητέον. τοῖς δὲ ἐκ τῶν
ἀναπνευστικῶν, τοῦτ᾽ ἔστι
τοῦ θώρακος καὶ πνεύμο
νος αἷμα πτύουσι, φλε
βοτομητέον, καὶ σπόγγοις
ἐξ ὀξυκράτου χλιαροῦ πυ
ελαστέον τοὺς τόπους. ἢ ἀ-
πλύτοις μαλλίοις μετὰ ῥο-
δίνου, ἢ μυρσίνου σὺν ὄξει,
ἢ σὺν οἴνῳ αὐστηρῷ. κα-
ταπλάττειν δὲ τὸν θώ-
ρακα κύκλῳ, καὶ μάννῃ
λιβάνου, ἢ στυπτηρίᾳ καὶ ἀ-
κακίᾳ, ἢ κηκῖδας ἐμβα-
λεῖν τὸ κατάπλασμα,
εἶτα δι᾽ ἰτεῶν ἐπιθετέον
ἔμπλαστρον. διὰ στόμα-
τος δὲ ταῦτα διδόναι,
βαλαύστιον, βῶλον, λημ-
νίαν σφραγῖδα, σαμ-

ſtillũ deniq; Diaelectru,
& theriacam antidotum
potui dato, & collo cu=
curbitulas admoueto.
Qui uero ſanguinẽ è par-
tibus reſpirationi ſeruien
tibus, hoc eſt, uel pectore
uel pulmone expuũt, his
uena incidenda, & par=
tes ex poſca tepida fo=
uendæ erunt, uel lana ſuc
cida cũ roſaceo, uel myr=
theo, & modo cum ace-
to, modo cum uino auſte
ro. Pectori uero cataplaſ-
mata admouenda ex fa=
rinæ polline, & thuris
manna, uel alumen, uel
acaciam, uel gallas adij-
cere, uel emplaſtrum ex
ſalicibus ſuperimponere.
Per os autem dari debẽt,
balauſtium, bolus, lem-
nia terra, quam ſigillum
dicunt, lapidem, ſamba-
ſtem, uel hæmatitẽ, cum
ſucco mali punici, uel her
bæ ſanguinalis ſuccum
cum corallo. Aliud. Sa=
miæ terræ quæ aſter dici-

βαςλω λίθον, αἱματίτlω σιὼ χυλῷ ῥοιᾶς, ἢ πολυγόνε χυλὸν σιὼ κοραλλίῳ. ἄλλο. γῆς ἀςέρος, λημνίας, κοραλλίε ἴσα δίδε λεῖα σιὼ ὀξυκράτῳ. ἄλλο. λημνίας δραχ. ις΄. σαμίε ἀςέρος δραχ. η΄. σαρκοκόλλης δραχ. δ΄. κόμμεως δραχμ. β΄. ξηρὸν δίδε μετὰ ἀφεψήματος φοινίκων.

tur, lemniæ, coralli, pares portiones ex aceto tritas, cum posca exhibeto. Aliud. Lemniæ drachmę sedecim, samię quę Aster dicitur, drachmæ octo, sarcocollę drachmæ quatuor, gummi drachmæ duæ, siccũ dato, cum palmarum decocto.

ΠΕΡΙ ΠΛΕΥΡΙΤΙΔΟΣ. Κεφ. ρκθ΄.

DE LATERIS DOlore, quæ pleuritis dicitur. Cap. CXXIX.

Κυρίως πλευρῖτις φλεγμονή ἐστι τοῦ τὰς πλευρὰς ὑπεζωκότος ὑμένος. συνδρομεῖ δὲ δύσπνοια καὶ βὴξ, καὶ συνεχὴς πυρετὸς, καὶ πόνος ἄχρι κλειδὸς, καὶ ὑποχονδρίε. τέτες, εἰ μὲν ἄχρι κλειδὸς ἡ ὀδιώη διατείνει, φλεβοτομητέον: εἰ δὲ εἰς ὑποχόνδριον, κάτω καθαρτέον. οἱ δὲ νεώτεροι τῶν

Pleuritis, qui nobis lateris dolor dicitur, propriè inflãmatio est membranæ, quæ costas succingit. Huic simul accedit difficultas spirandi, tussis, febris cõtinua, & dolor qui ad iugulum usq; & præcordia penetrat. His, siquidẽ dolor ad iugulum usque processit, sanguis mittendus est, si uero ad præcordia, aluũ purga-

ἰατρῶν πάντες δεδιότες τὴν κάθαρσιν, πάντας φλεβοτομοῦσι, κλυστηρίοις τε δριμυτέροις χρῶνται, οἷον ἐκ χυλοῦ πιτύρων, καὶ κενταυρίου, καὶ νίτρου, πυρίαις δὲ ταῖς διὰ κέγχρου, ἢ κριθῆς, καὶ ἁλῶν ἐν μαρσίπποις, ἢ ἐρίοις ἀπλύτοις σὺν ἐλαίῳ, καὶ οἴνῳ. καταπλαστέον δὲ τὰ διὰ λινοσπέρμου, καὶ κριθίνης, καὶ ἀποζέματος χαμαιμήλου, καὶ ἀλθαίας, ἢ ἰσχάδων, καὶ ἀψινθίου, μέλιτός τε ὀλίγου. ἀπὸ δὲ τὰς ἑπτὰ ἡμέρας δοτέον ἐλικτὸν δι' ἀμυγδάλων, καὶ κνίδης σπέρματος, καὶ ἐν μέλιτι συλλειωθέντων. ἐπιθέματα δὲ τὸ διὰ σαμψύχου, καὶ ἡ πηγανερὰ ἐπιθεμένη κατὰ τὸν ἀλγοῦντα τόπον. εἰ δὲ ἐπιμένει ἡ ὀδύνη, καὶ σικυαστέον. ἄλλο ἐπίθεμα πλευρ-

purgare oportet. Noſtri uero temporis medici omnes formidantes hanc euacuationem, omnibus uenam incidunt, & clyſteribus acrioribus utuntur, ex ſucco furfurum nimirum, centaurio & nitro, et ex milio fomentis, uel hordeo uel ſale, in ſacculis, uel lanis ſuccidis cũ oleo et uino. Cataplaſmatis uero uti oportet, ex ſemine lini & farina hordeacea, et chamæmeli iure, uel Altheæ uel ficuum aridarum, uel abſynthij, uel mellis exiguo. Poſt ſeptimum denique diem eclegmate uti poteſt ex amygdalis & vrticæ ſemine, ex melle ſimul contritis confecto. Loco vero dolenti imponi debẽt emplaſtra, & quod ex ſamſuco fit, & peganera dictum, ſi dolor remanet, cucurbitulæ etiam affigi. Aliud Epithema dolore lateris affectis aptum,

πικόν. πηγάνου οὐγ. α´. θείου ἀπύρου οὐγ. α´. νίτρου δραχμ. δ´. στέατος χοιρείου οὐγ. δ´. κηροῦ οὐγ. ϛ´. κυπρίνου ἐλαίου καὶ βουτύρου τὸ ἀρκοῦν, τερεβινθίνης οὐγ. δ´. χρῶ. πινόμενα δὲ ὠφελεῖ πλευριτικοῖς, ἐν ἀρχαῖς μὲν μελίκρατον, ἐν ᾧ ἕψηται πήγανον, ἔπειτα καὶ ὕσσωπον, ἢ καλαμίνθην, ἢ ἶριν. ἄλλο. στοιχάδα λεῖαν δίδου μετὰ μελικράτου, ἢ χαμαιπίτυν, ἢ ῥέον. δίδου δὲ καὶ τὰ ἐλίγματα, ὅσα ἐπὶ τῶν βηχικῶν προείρηται.

ptum. Rutæ, ſulphuris ignem non experti, ſingulæ unciæ, nitri, axungiæ ſuillæ, ſingulorum drachmæ quatuor, ceræ unciæ ſex, olei cyprini, butyri, quantū ſatis eſt, terebinthinę drachmæ quatuor utere. In potu uero aſſumpta iuuant, inter initia quidem aqua mulſa, in qua ruta ſit decocta, hyſſopum poſtremo, nepeta, uel iris. Aliud. Stechadem tritā cum aqua mulſa exhibeto, uel chamepityn. Vel rheum uel eclegmata, ſeu linctus, ſupra de tuſsi compræhenſos.

ΠΕΡΙ ΠΕΡΙΠΝΕΥμονίας.
Κεφ. ρλ´.

Η περιπνευμονία φλεγμονή ἐστι τοῦ πνεύμονος μετὰ πυρετοῦ, τὰ πολλὰ ἐπὶ καταῤῥοις, ἢ συνάγχαις, ἢ πλευρίτισι γινομένη. ἔστι δ᾽ ὅτε καὶ αὐτὴ

DE PERIPNEVmonia.
Cap. CXXX.

Peripneumonia inflāmatio eſt pulmonis cum febre, ut plurimū ex deſtillationibus, angina, uel lateris dolore orta. Fit interdum etiam ut ipſa

prius

πρὸ κατάρχεται. παρέπεται δὲ τούτοις δύσπνοια, καὶ ἔρευθος τοῦ προσώπου, καὶ ὄγκος. φλεβοτομητέον τούτους ἄνευ λειποθυμίας. ῥοφήματα δὲ λαμβανέτωσαν, χυλὸν πτισάνης, καὶ σεμίδαλιν, καὶ θασόροφον, ἢ ὑδροροσάτον, ἢ ἀπόμελι. διδόναι δὲ καὶ τὸ ἀφέψημα τούτων πίνειν, ἰσχάδας μετὰ ὑσσώπου, καὶ ἴρεως, ἀφεψήσας σὺν μελικράτῳ, καὶ σικυᾶν. ἐπιτιθέναι δεῖ καθόλου τοῦ θώρακος τὴν διὰ πηγάνου ἐλαίου, ἢ κυπρίνου.

prius incipiat. Hos subsequuntur spiritus difficultas, faciei rubor & tumor. In hoc itaq; casu sanguis mittendus, sed ita tamē, ut uires deijci nō permittas. Sorbitiones assumant ex cremore ptisanæ, & similagine, & amygdalis amaris, uel apomelite, uel inlebo, ex infusione rosarum, quod hydrorosatum græci appellant. Potui uero dandum decoctum ficuū aridarum cum hyssopo, & iride, ex mulsa, & cucurbitulæ admouendæ. Super pectus uero imponi debet, ceratum ex oleo rutaceo uel cyprino.

ΠΕΡΙ ΕΜΠΥΗΜΑΤΟΣ.

Κεφ. ρλα΄.

DE PVRIS ILLVuie, quam græci ἐμπύημα uocant.

Cap. CXXXI.

Εμπύημα λέγεται, ὅταν ἡ πλευρίτις χρονίσασα, εἰς ἔμπυον μεταβλη-

Empyema uocatur, cū laterum dolor trahitur, & materia in pus uertitur.

θῇ. οἱ δὲ τοιοῦτοι βήττουσιν ἔμπυον δυσῶδες. οὗτοι πινέτωσαν ἀπόζεμα ὑσσώπου, καὶ θύμου μετὰ μελικράτου, ἢ γλυκυῤῥίζης ἀφέψημα. ἔλιγμα δὲ εἰς ἑσπέραν γλυκυῤῥίζα λεῖα μετὰ σισάμου, καὶ μέλιτος, διδόναι δὲ καὶ τὴν διὰ πρασίου, καὶ τὴν διὰ ῥόβων, τὸ ἐκλεκτόν. τοὺς δὲ εἰς φθίσιν μεταπεσόντας, διδόναι ὅσα τοῖς φθισικοῖς ἀναγέγραπται. καὶ τοῦ ἔσδρα, ἔξωθεν δὲ ἐπιτιθέναι κηρωτὰς διὰ βουτύρου, καὶ κυπρίνου, καὶ τὴν μνασαίου δὲ χρηστέον. ῥευματιζομένου δὲ τοῦ θώρακος, καὶ τὴν δι' ἰτεῶν ἐπιτιθέναι. ἁρμόζει δ' αὐτοῖς, καὶ ἡ μιθριδάτου, καὶ ἡ θηριακὴ πινομένη.

tur. Qui hoc affectu laborãt, pus fœdo odore tussi reijciunt. Bibant itaq; decoctũ hyssopi, & thymi cum mulsa, uel dulcis radiculæ, uel linctu vtantur uesperi, dulci radice, cum sesamo & melle detrita, uel exhibeatur medicamentum, quod fit ex marrubio, & Diaprasiu vocatur, & quod ex eruis constat, eclegma. Qui uero in tabem inciderũt, his dari oportet, quæcunque ad tabidos sunt scripta. Esdrę itẽ antidotum, extrinsecus uero imponi, cerata ex butyro, cyprino, quin & emplastrũ mnasæum adhibendum est. Quod si pectus adhuc fluxione infestatur, medicamentum, quod à salicibus Dia iteon dicitur induci debet, mithridatum etiam & theriaca in potu proficit.

DE

ΠΕΡΙ ΑΙΜΑΤΟΣ ΠΤΥΣΕΩΣ.

Κεφ. ρλβ'.

Τὸ αἷμα ἐκ πολλῶν τόπων ἀνάγεται. ποτὲ μὲν γὰρ ἐμεῖται ἀπὸ γαστρός. ἔστι δ' ὅτε καὶ μετὰ βηχὸς ἀνάγεται. καὶ εἰ ἔστιν ἀφρῶδες καὶ ξανθὸν, ἐκ τοῦ πνεύμονός ἐστιν. εἰ δὲ μέλαν, ἐκ τοῦ θώρακός ἐστι. τούτους φλεβοτομεῖν δεῖ, καὶ διαδεῖν τὰ ἄκρα, καὶ ἀνατρίβειν σὺν ἐλαίῳ παλαιῷ θερμῷ. τροφὴν δὲ προσάγειν αὐστηρὰν, οἷον ῥοιὰς, μῆλα, ἄπια, διδόναι δὲ πίνειν βαλαύστιον, βάτου καρπὸν, σάμιον ἀστέρα, λημνίαν σφραγῖδα, βῶλον, λίθον αἱματίτην, ἀκακίαν, κοράλλιον, ὑποκυστίδος χυλὸν ἐνὶ ἑκάστῳ σὺν ὀξυκράτῳ, διδόναι δὲ καὶ τὸν δι' ἠλέκτρου τροχὸν, καὶ τὴν

DE SANGVINIS ſputo.

Cap. CXXXII.

Sanguis ex multis corporis partibus ferri conſueuit. Modo enim per vomitum, è ventriculo, modo cũ tuſsi educitur. Quod ſi ſpumoſus fuerit, & flauus, è pulmone eſt, ſi niger ex pectore. His ſanguinem mittere oporttet, & extremas partes deligare, & oleo ueteri calido perfricare, cibum uero offerre auſterum, ut mala punica, poma, pyra, & potui dare balauſtium, rubi fructũ, aſterem, ſamium, lemniam terram, quæ ſigillum dicitur, bolum, lapidem hæmatitem, acaciam, corallum, ſuccum hypocyſtidis, ſed ſingula cũ poſca, paſtillum item, Dia electru, & Dia coralliu, & theriacam recens paratã. Extrinſecus uero pectus

διὰ κοραλλίου, καὶ τῆς νεοσκευάστου θηριακῆς. κατὰ δὲ τοῦ θώρακος ἔξωθεν πυριᾶν σπόγγοις ἐξ ὀξυκράτου. ἢ ἔρια ἄπλυτα σὺν ὄξει, καὶ ῥοδίνῳ, ἢ μυρσίνῳ ἐλαίῳ. καὶ καταπλάττειν ὅλον τὸν θώρακα κύκλῳ μετὰ στυπτηρίας, καὶ ἀκακίας, καὶ σιδίων λείων. ἐπιτίθει δὲ καὶ τὴν δι᾽ ἰτεῶν ἔμπλαστρον.

foueri debet, spongia posca imbuta, uel lana succida cum aceto, & rosaceo uel oleo myrtheo. Cataplasmata uero toti thoraci imponi, ex farinæ polline, cum alumine, et acacia uel malicorio trito. Emplastrum nouissimè quod fit ex salicibus, Dia iteon inducitur.

ΠΕΡΙ ΦΘΙΣΕΩΣ.

Κεφ. ρλγ'.

Η φθίσις ἑλκωσίς ἐστι τοῦ πνεύμονος, μετὰ συντήξεως καὶ λεπτύνσεως ὅλου τοῦ σώματος μετὰ τοῦ γρυποῦσθαι, καὶ τοὺς ὄνυχας αὐτῶν, καὶ πυρέττειν, καὶ ἀναπτύειν αἱματῶδες πτύον, καὶ ἀφρῶδες ἐξ αὐτῆς τῆς οὐσίας τοῦ πνεύμονος διαβεβρωσκομένου. τούτους δεῖ ὄνειον γάλα, ἢ γυναικεῖον διατρέ-

DE TABE, QVAM *græci φθίσιν nominant.*

Cap. CXXXIII.

Tabes exulceratio est pulmonis, cum colliquatione, & extenuatione totius corporis, vngues præterea sunt adunci, febricitant, & cruentũ pus excreant, & spumosum ob ipsam pulmonũ substantiã exesam. Hos asinino uel muliebri lacte nutrire oportet, pectori uero superimponere cerata, ex butyro & oleo lauri-

φειν, ἐπιτιθέναι δὲ τῷ θώρακι κηρωτὰς τὰς διὰ βουτύρου, καὶ δαφνίνου ἐλαίου σκευαζομένας, καὶ τερεβινθίνης. καὶ ἀλοιφὰς τὰς διὰ τοῦ μαρκιάτου, καὶ πηγανίνου, καὶ ἀνηθίνου ἐλαίου. μετὰ ταῦτα καὶ τοῦ μνασαίου τὸ ἔμπλαστρον χρηστέον. τῶν δὲ πινομένων φαρμάκων, μελίκρατον, σισάμου, ἢ γλυκυρρίζης ἀφέψημα. διδόναι δὲ καὶ τὸ βόειον γάλα, ἢ τὸ αἴγειον. ἀποστρεφομένης δηλονότι τῆς προειρημένης γαλακτοτροφίας. ἔλιγμα δὲ τούτοις ἁρμόδιον τὸ δι' ἀμυγδάλων, καὶ κουκουναρίων, καὶ πιστακίων, καὶ τραγακάνθης, καὶ κρόκου, καὶ μέλιτος. ἄλλο. ἀμύγδαλα πικρὰ οὐγγ. α΄. σισάμου οὐγγ. α ς″. κρόκου ∠. δ΄. φοινίκων σαρκὸς οὐγγ. α΄. μέλιτος τὸ ἀρκοῦν δίδου ἐκλείχειν. δίδου δὲ καὶ τὸ διὰ ῥόδου, ἀντίδοτον δὲ

no confecta, & terebinthina, vnguenta itẽ, quale eſt Marciaton, & rutaceum uel anethinum oleum. Nouiſsimè autem & Mnaſæo emplaſtro vti. Potu uero proſunt remedia, mulſa, ſeſami, uel dulcis radiculæ decoctum, uel bouillum ſeu caprillũ lac, cum priorem illam ex lacte nutritionem plerique auerſentur. Delinctus etiam his conuenit, ex amygdalis, nucleis pineis, piſtacijs, tragacantho, croco & melle. Aliud. Amygdalarum amararum uncia, ſeſami vncia una & ſemiſsis, croci drachmæ quatuor, carnis palmularum vncia, mellis quantum ſatis eſt, delingendum exhibeto. Medicamentum item q̃d ex eruis conſtat, & quæ Athanaſia dicitur, antidotus, & Iſotheon, & Theodoretum, & Eſdra, & Theriaca.

DE

χρήσασθαι τὴν τε ἀθανασίαν, καὶ τὴν ἰσόθεον, καὶ τὴν θεοδώρητον, καὶ τοῦ ἔσδρα, καὶ τὴν θηριακήν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΚΑΡδίας παθῶν.

Κεφ. ρλδ΄.

Η καρδία οὔτε φλεγμονὴν, οὔτε ἀπόστημα, οὔτε ἕλκος, οὔτέ τι τοιοῦτον πάσχει. περιλαμβάνει γὰρ ὁ θάνατος, ἐπειδὴ κυριώτατον μέρος ἐστί. θερμαίνεται δὲ ἐν τοῖς πυρετοῖς ἡ καρδία. διὸ καὶ τὰ ληξοπύρετα προσάγομεν αὐτῇ. συμπάσχει δὲ καὶ τὸ στόμα τοῦ γαστρὸς ἐν ταῖς συγκοπαῖς, ἀθρόαν καταπτῶσιν τῆς δυνάμεως, καὶ λειποθυμίαν, καὶ μικροσφυξίαν, καὶ τῶν ἄκρων ψύξιν, καὶ ἱδρῶτας ψυχροὺς ἐπιφέρουσι. καὶ δεῖ ἐπὶ τούτων τρίψεις τῶν ἄκρων, καὶ θέρμανσις. ἀλείφειν δὲ ὅλον τὸ σῶμα μυρσίνῳ ἐλαίῳ, ἢ σχινίνῳ,

DE CORDIS AFfectibus.

Cap. CXXXIIII.

Cor nec inflammationem, nec abscessum, nec ulcus, nec quicquam simile patitur. Mors enim preoccupat, cum sit pars maxime princeps. Calefit autem in febre, & tum medicamenta, quæ febrim cessare faciunt offerimus. Consortij etiam lege afficitur os uentriculi in subito virium collapsu, qui syncope dicitur, & animæ defectũ & pulsuum paruitatem, & extremarum partium frigus, & sudores frigidos inducit. In his frictione extremorũ & calefactione opus est, corpus uero inungi debet, oleo myrtheo, uel lentiscino. Et emplastra sudore mananti-

bus

καὶ ἐμπλαστέον τε τοῖς ὑδροῦσι τοῦ σώματος μέρεσι μυρσίνῳ λείαν, ἢ σίδια μετὰ μάννης, ἢ σαμίαν γῆν μετὰ κόμμεως. τροφὴ δὲ, ἄρτος ἐξ ὕδατος ψυχροῦ, καὶ οἴνου βραχέως, κατάπλασμα εἰς τὸ σπλάγχνον διὰ φοινίκων, καὶ ῥόδων, οἰνάνθης τε καὶ ἀκακίας, καὶ ὑποκυστίδος, καὶ στυπτηρίας. τοὺς δὲ κατὰ τὴν καρδίαν παλμοὺς φλεβοτομία ἰᾶται.

bus corporis particulis, ex myrtheo trita adhiberi. Vel malicorium cum manna, vel samia terra cum gummi, cibus vero aqua frigida, & vinum pauxillum esto, præcordijs uero cataplasmata admoueri debent, ex palmulis, rosis, œnanthe, acacia, hypocysthide, & alumine, palpitationibꝰ uero cordis, sanguinis detractio per venas medetur.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΠΥΡΕΤΩΝ.
Κεφ. ρλέ.

DE FEBRIVM DIFferentia.
Cap. CXXXV.

Ὅτι μὲν τοίνυν τοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ ἐμφύτου θερμοῦ τροπή ἐστιν ὁ πυρετὸς, πᾶσιν ὁμολόγηται. καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς πάθεσιν αὐτῆς ἀριθμητέον καὶ τούτους. ἀλλὰ πρόγε τούτων εἴπωμεν τί ἐστι πυρετός. πυρετός ἐστι παρὰ φύσιν ἐκ

Quod igitur febris permutatio quædam caloris natiui in corde sit, omnibus in confesso est, ob hoc itaq; illius affectibus quoque annumerari debet. Sed dicamus priꝰ, quid sit febris. Febris est calor præter naturã, quæ à corde ad singulas corporis

τῆς καρδίας ἐπὶ τὸ πᾶν σῶμα φερομένη θερμασία. τούτου δὲ διαφοραὶ πολλαί.

poris partes fertur. Eius autem differentiæ sunt multæ.

ΠΕΡΙ ΕΦΗΜΕΡΩΝ ΠΥΡΕΤΩΝ, καὶ πολυημέρων. Κεφ. ρλϛ΄.

DE FEBRIBVS DIARIJS *& multorum dierum.* Cap. CXXXVI.

Ἐφήμερος πυρετὸς εὔλυτός ἐστι. μίαν γὰρ ἡμέραν κρατεῖ. γίνεται δὲ ἐπὶ θυμοῖς, ἢ λύπαις, ἢ κόποις, ἢ φροντίσιν, ἢ ἡλιοκαΐαις, καὶ τοῖς τοιούτοις. ὅθεν καὶ τὰ οὖρα ἐπ᾽ αὐτῶν κατὰ φύσιν εἰσί. θεραπεία δὲ τούτων μετὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἐπὶ λουτρὸν ἄγειν, καὶ ἀλείφειν ἐλαίῳ, καὶ λούσαντα, τρέφειν, καὶ ἐπὶ τὰ συνήθη ἔργα ἀπολύειν. ἔστιν ὅτε οὐ μίαν ἡμέραν κρατεῖ, ἀλλὰ καὶ τρίτην, ἢ τετάρτην, καὶ λέγεται πολυήμερος. τὰ δὲ αἴτια τὰ αὐτά, καὶ ἡ θεραπεία ὁμοίως.

Diaria febris facile soluitur. Diem enim tantũ durat, fit ex ira, mœstitia, lassitudine, curis, solis æstu, & id genus alijs. Vnde & vrinæ illorũ secundum naturam habẽt. Curantur, cum à tertio die in balneum ducuntur, & oleo inunguntur, & à lotione cibum capiunt, & ad operationes consuetas ablegantur. Fit interdum, vt non vnum tantum diem, sed ad tertium & quartum duret, & tũ dicitur multorũ dierum febris. Causam uero & curandi rationem eandem habet.

DE

ΠΕΡΙ ΣΥΝΕΧΟΥΣ ΠΥΡΕΤΟΥ, καὶ συνόχου. Κεφ. ρλζ΄.

Συνεχὴς πυρετός ἐστιν ὁ μὴ ἔχων διάλειμμα τῆς θερμασίας, ὕφεσιν δὲ μόνον, καὶ μειοπυρεξίαν ἐν τῇ παρακμῇ τῶν παροξυσμῶν. σύνοχος δὲ, ὁ μηδεμίαν μειοπυρεξίαν ἔχων. τούτου δὲ τρία εἴδη τὰ σύμπαντα, ἀκμαστικὸς, ἐπακμαστικὸς, παρακμαστικός. γίνονται δὲ οἱ σύνοχοι, καὶ οἱ συνεχεῖς πάντες ἔσω τῶν ἀγγείων, τῆς ὕλης σηπομένης τε καὶ ζεούσης. καὶ δεῖ σχεδὸν ἐπὶ πάντων, καὶ μάλιστα τῶν συνόχων φλεβοτομεῖν, καὶ τρέφειν τὰς ὑγρὰς, καὶ ψυχούσας τροφὰς, οἷον θριδακίνας, ἴντιβα, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ὕδωρ ψυχρὸν δοτέον, εἰ μὴ σπλάγχνον τι κακοπραγῇ, ἔξω

DE FEBRE CONtinenti & continua. Cap. CXXXVII.

Febris continens est, quæ nullum habet caloris interuallũ, sed remissionem tantum & inclinationem in uigore accessionum. Continua uero quæ nullam prorsus habet quietem. Huius tres sunt species. Alias enim calor par, suiq; similis toto febris decursu manet, et σύνοχος ἀκμαστικός dicitur, uel calor continuo incremento inualescit, & ἐπακμαστικὸς, id est, increscens vocatur, uel statim à summo uigore incipit, & sensim minuitur, dum finem integrum habet, & fit σύνοχος παρακμαστικός. In vniuersum uero & continuę & continentes febres fiunt, cũ materia intra uasa uel putrescit, uel efferuescit, & in singulis ferè,

maximè

θεν δὲ ἀλείφειν τοῖς ληξοπυρέτοις, οἷον ἀμαράντου χυλῷ, στρύχνου, κολοκυνθης, καὶ τῶν τοιούτων. τὸ δὲ σπλάγχνον τὸ διὰ λινοσπέρμου, καὶ ψυλλίου, καὶ ἀλθαίας, καὶ χαμαιμήλων, ἠριγέροντος, ἢ ἀνδράχνης, ἢ στρύχνου, ἢ τὴν ἐπὶ τῶν ὑδάτων φακὴν σὺν ᾠοῖς, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

maximè uero continuis sanguinem mittere oportet, & cibis frigidis & humidis nutrire, ut lactuca, intybo, & similibus, & frigidam offerre, nisi præcordia malè fuerint affecta. Extrinsecus uero inungere aliquo ex medicamentis, quæ febrem cessare faciunt, ut Amaranthi succo, uel solani, uel cucurbitæ syluestris, & similibus. Præcordijs uero cataplasmata adhibere, ex semine lini, psylio, althea, chamæmelo, senecione, portulaca & solano, aut lenticula aquæ cum ouo, & quæcunque his sunt similia.

ΠΕΡΙ ΤΡΙΤΑΙΟΥ ΠΥΡΕΤΟΥ.

Κεφ. ρλη'.

Τριταῖος ἐστὶ διαλείπων πυρετὸς, ὁ διὰ μιᾶς ἡμέρας εἰσβαλών. γίνεται δὲ ἐπὶ ξανθῆς χολῆς, σηπομένης ἔξω τῶν ἀγγείων, εἰσβάλλει δὲ μετὰ

DE FEBRE TERtiana.

Cap. CXXXVIII.

Tertiana febris est intermittens, quæ altero die accedit. Fit ex flaua bile, extra uasa putrescente, & cum rigore inuadit, terminatur uero sudore. Hanc quoq; subsequuntur

ῥίγους, ἀποπαύεται ἢ μετὰ ἱδρώτων. ἕπεται δὲ αὐτῷ καὶ χολῆς ἔμετος, καὶ καταῤῥῆξις γαστρὸς χολωδῶν, καὶ οὖρα δριμέα. τὸ δὲ μέγιστον μῆκος τοῦ παροξυσμοῦ ἐστιν ὡρῶν δώδεκα, καὶ ἀποπαύεται. τούτοις συμφέρει ὑγραίνουσα, καὶ ψύχουσα δίαιτα, καὶ ὑδροποσία, καὶ τὸ μὲν εἰς γαστέρα συῤῥέον χολῶδες δι' ἐμέτων, ἢ κάτω περιτρέπειν διὰ μαλακῶν κλυσμῶν. ἐν τοῖς οὔροις δὲ σελίνου καὶ ἀνήθου τοῖς πόμασιν ἀποζεννυμένων διδόναι, ἔπειτα καὶ τοῦ ἀψινθίου διδόναι, καὶ εἰς λουτρὸν ἄγειν ποτίμων ὑδάτων. τοὺς δὲ φιλολούτρους οὐδὲ εἰ δὶς λούοις, ἁμαρτάνοις ἄν.

tur bilis vomitio, deiectiones ventris cum impetu biliosæ & urinæ acres: spacium uero maximum accessionis duodecim horarum est, & tum desinit. His uictus humidus & frigidus salubris est, & aquæ potio, & quod in uentriculũ confluit biliosum, id vomitionibus, uel infra clysterijs mollibus euocari debet. Vrina uerò potionibus, in quibus apium & anethum maduerunt, exhibitis, & absynthio etiam, sunt etiam in balneum aquarum potabilium ducendi. Et si qui balneis admodum gaudent, eos etiam si bis die laueris, haud peccabis.

ΠΕΡΙ ΝΟΘΟΥ ΤΡΙΤΑΙΟΥ.

Κεφ. ρλθ'.

Ἐπὶ δὲ τῶν νόθων τρι=

DE TERTIANA *spuria.*

Cap. CXXXIX.

In febre porrò tertia-

ταίων οὐ δεῖ λούειν κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ὅταν φανῶσι σημεῖα πέψεως. καὶ εἰ αἵματος ἀφαιρέσεως χρεία, μηδὲ τοῦτο παραλιπεῖν. δίαιταν δὲ μὴ τὴν ψύχουσαν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦς τριταίου εἴρηται, ἀλλὰ τμητικωτέροις, οἷον πτισάνης χυλοῦ ἐμβαλομένου πεπέρεως, ἢ ὑσσώπου, ἢ ὀριγάνου, καὶ ναρδοστάχυος. διδόναι καὶ τῶν διουρητικῶν, οἷον σελίνου ἀφέψημα, ἢ μαράθου, ἢ ἀδιάντου. διδόναι δὲ καὶ τὸ ὀξύμελι, μετὰ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν, καὶ τὸ ἀψίνθιον. τοῖς δὲ χρονίζουσι συμφέρει, καὶ ὁ ἀπὸ τροφῆς ἔμετος, καὶ ἡ διὰ γαστρὸς κένωσις.

na ſpuria non inter initia, ſed cum ſigna coctionis apparuerint, lauari debent, & ſi ſanguinis mittendi neceſsitas inciderit, neq; illud prætermitti. Victu uero vti oportet nõ refrigerante, tantum, ut in tertiana exquiſita dictum fuit, ſed qui magis incidat, quemadmodum cremore ptiſanæ pipere iniecto, uel hyſſopo, uel origano, uel ſpica nardi. Dare item quæ vrinas mouent, ut decoctũ apij uel fœniculi, uel capilli ueneris, & poſt ſeptimũ acetum mulſum etiam, et abſynthium. Moram uero trahentibus conducit à cibo uomitus & per aluum purgatio.

ΠΕΡΙ ΤΕΤΑΡΤΑΙΟΥ. Κεφ. ρμ'.

DE QVARTANA. Cap. CXL.

Ὁ δὲ τεταρταῖος πυρετός ἐστι διαλείπων, διὰ

Quartana febris intermittens eſt, & ſingulo

δύω ἡμερῶν εἰσβάλλων. γίνεται δὲ ἐπὶ μὲν μελαγχολικῷ χυμῷ, σηπομένῳ ἔξω τῶν ἀγγείων. ἔχει δὲ ῥῖγος ἐν τῇ εἰσβολῇ, καὶ σφυγμοὺς ἀραιοὺς, καὶ οὖρα λεπτὰ, καὶ λευκὰ, ἢ μέλαινα, καὶ παχεῖαν ὑπόστασιν ἔχοντα. ἐπὶ τούτων καὶ σπλὴν κακουργεῖ. τούτοις κατ᾽ ἀρχὰς μήτε φάρμακον δοτέον, μήτε κενῶσιν. εἰ πλεονάζει δὲ αἷμα, τηνικαῦτα χρὴ φλεβοτομεῖν, καὶ χρηστὴν προσάγειν δίαιταν, καὶ ὑπομαλάσσειν τὴν κοιλίαν δι᾽ ἀποζέματος ἐπιθύμου, καὶ γλήχωνος, καὶ δι᾽ ἡμερῶν τριῶν διδόναι τὸ διὰ τριῶν πεπέρεων, ἢ τὸ διοσπολιτικὸν, ἢ πέπερι μόνον σὺν ὕδατι θερμῷ λαμβάνειν. πρὸ τοῦ παροξυσμοῦ. χρᾶσθαι δὲ καὶ τοῖς διουρητικοῖς φαρμάκοις, οἷον ἐστὶ τὸ σέλινον,

quoq; biduo inuadit. Fit ex humore melancholico, extra vasa putrescente. Accessio rigorem obtinet, pulsus rari sunt, vrinæ tenues, & albę uel nigræ, subsidentia crassa, præterea lien quoque in his malè habet, & inter initia nec medicamentũ trahẽs exhibendum, nec euacuatio tentanda est. Quod si sanguis exuperat, tum venam incidere, & optimum cibum offerre oportet, & aluũ emollire Epithymi & pulegij decocto, & triduo integro medicamentum, q̊d ex triplici pipere constat, & quod Diospolites appellatur, uel piper solum ex aqua tepida sumere, ante accessionẽ. Vti præterea medicamentis quæ vrinam mouent, quale est apium, asarum, capillus ueneris. Visceri uero prospiciendũ malagmate, quale est copton, &

καὶ τὸ ἄσαρον καὶ τὸ ἀδίαντον. μαλάττειν δὲ καὶ τὸ σπλάγχνον δι' ἐμπλάστρου, τήν τε κοπτὴν, καὶ τὴν χρυσῆν, καὶ τὰ πολυάρχια. μετὰ δὲ τὴν πέψιν τοῦ νοσήματος διδόναι ἀντιδότους τήν τε διὰ θείου, καὶ τὴν μουσῶν, δηλονότι προκενώσαντες διὰ γαστρὸς τὸν μελαγχολικὸν χυμὸν, εἶτα διδόναι τῆς θηριακῆς, καὶ τὸ δι' ὀποῦ τοῦ κυρηναϊκοῦ φάρμακον. δίδου δὲ καὶ ταρίχη τὰ ἐσθίειν, καὶ νάπυος. ἔστι δὲ τὸ νόσημα χρόνιον, θανατῶδες δ' οὔ.

quod aureum dicitur, & polyarchion. Vbi uero coctionis notæ apparuerint, eam quæ ex sulphure constat, & musæ antidotum, prius tamen per sedem atra bile euacuata, & theriacam nouissimè, & medicamentum ex liquore cyrenaico, exhibere, & salsamentis ac sinapi in cibo uti oportet. Est enim hic morbus longus quidem sed nemi nem iugulat.

ΠΕΡΙ ΑΜΦΗΜΕΡΙΝΟΥ πυρετοῦ.

Κεφ. ρμα'.

Ἀμφημερινός ἐστιν διαλείπων πυρετὸς, ὁ καθ' ἡμέραν εἰσβάλλων, καὶ ἔχει τὸν παροξυσμὸν ὡρῶν ιη'. γίνεται δ' ἐπὶ φλέγματι σηπομένῳ

DE FEBRE QVOtidiana.

Cap. CXLI.

Quotidiana febris & ipsa intermittens est, quę quotidie inuadit, sed accessio ultra horarũ octodecim spacium non extenditur. Fit ex pituita putrescente extra vasa,

ἔξω τῶν ἀγγείων, καὶ μάλιστα ἐπὶ κακοπραγίᾳ στομάχου. ποιεῖ δὲ περίψυξιν τῶν ἄκρων ἐν τῇ εἰσβολῇ, καὶ οὐ φρίκην, φλέγματος ἔμετον, οὖρα ἢ λεπτὰ καὶ λευκά, ἢ παχέα, καὶ θολερά. γίνεται δὲ παιδίοις, καὶ γυναιξὶν, ὡς ἐπίπαν. τούτοις διδόναι κατ' ἀρχὰς μὲν ὀξύμελι, καὶ τοῖς διουρητικοῖς χρᾶσθαι, οἷον σελίνῳ, ἀσάρῳ, ἀδιάντῳ. εἶτα ὀξύμελι μετὰ ῥαφανίδων διδοὺ ἐσθίειν, καὶ ἐμεῖν κέλευε, εἶτα καθάρσιον διὰ κολοκυνθίδος, ἢ ἀγαρικοῦ, καὶ ὅσα φλέγματος ἀγωγά εἰσιν. τροφὴ δὲ λεπτοτέρα, οἷον διὰ κυμίνου, καὶ πεπέρεως, καὶ τῶν τοιούτων. ἐπιμελητέον δὲ καὶ τοῦ στόματος τῆς γαστρὸς διά τε καταπλασμάτων, καὶ ἐμπλάστρων, καὶ τοῖς λοιποῖς ἀγωγοῖς.

ſed maximè cum uentriculus non ritè ſuo munere fungitur. In acceſsíone porrò extrema frigus occupat, ſine horrore tamẽ, cum pituitæ uomitu, vrinis tenuibus, albis craſſis & turbidis, pueris & mulieribus, ut plurimum accidere ſolet. His inter initia acetũ mulſum dandum, & medicamentis quæ urinã eliciunt, quale eſt apium, aſarum, capillus veneris, utẽdum erit. Acetum mulſum deinde cum radicula in cibo offerendum, & uomitus imperandus erit. Deniq; purgatio molienda per colocynthidem & agaricum, ſeu eà quę pituitam è corpore educunt. Victus ratio ex extenuantibus, quale eſt cyminum, piper, & id genus alia cõſtet, ventriculi quoq; orificij curã habere oportet, & cataplaſmatis & emplaſtris, et reliquis ducẽtibus.

ΠΕΡΙ ΗΜΙΤΡΙΤΑΙΟΥ. Κεφ. ρμβ΄.

DE SEMITERTIANA. Cap. CXLII.

Ἡμιτριταῖος σύνθετός ἐστιν ἐκ τριταίου διαλείποντος, καὶ συνεχοῦς ἀμφιμερινοῦ συνιστάμενος, ἐπὶ χολῇ καὶ φλέγματι σηπομένων. καὶ δεῖ ἐπὶ τούτου καὶ τὴν θεραπείαν σύνθετον εἶναι. καὶ εἰ μὲν ἐπικρατέστερον εἴη τὸ φλέγμα, τοῖς ἐπὶ τοῦ ἀμφημερινοῦ λελεγμένοις μάλιστα χρησώμεθα βοηθήμασι. εἰ δὲ ξανθὴ χολή, τοῖς ἐπὶ τριταίου, καθόλου πρὸς τὸ κατεπεῖγον ἐνιστάμενοι.

Semitertiana febris composita est ex tertiana intermittente & quotidiana cõtinua, putrescentibus & bile & pituita. Itaque curandi rationem quoq; compositam esse oportet. Si enim pituita sit superior, præsidijs maximè utemur, quę in quotidiana exposuimus, sin autem flaua bilis, ijs quæ in tertiana compræhensa sunt, in totum ei quod urget incumbentes.

ΠΕΡΙ ΛΟΙΜΟΥ, Η ΛΟΙΜΩΔΟΥΣ ΠΥΡΕΤΟΥ. Κεφ. ρμγ΄.

DE PESTE SEU *pestilente febre.* Cap. CXLIII.

Τούτου ἡ γένεσις ποτὲ μὲν ἀπὸ ἐδεσμάτων μοχθηρῶν, καὶ κακοχύμων ἐστίν, ἢ ὑδάτων τοιούτων, ποτὲ δὲ ἐξ ἀναθυμιάσεως

Huius febris origo ex prauis, et uiciosi succi alimẽtis est, uel aquis eiusmodi, quandoque etiam ex euaporatione pestifera,

δηλητηριωδῶν, οἷον ἀπὸ ἑλωδῶν χωρίων, ἢ βαράθρων παρακειμένων. ποτὲ δὲ ἐξ ἀέρος, τραπέντος εἰς δυσκρασίαν παρὰ φύσιν ψυχροτέραν, ἢ ξηροτέραν, ἢ θερμοτέραν, ἢ ὑγροτέραν, καὶ διὰ τῆς εἰσπνοῆς τῇ καρδίᾳ εἰσφερόμενος, τὸν λοιμὸν εἰργάσατο. ἐπὶ τούτων ἐπιμελεῖσθαι δεῖ τῆς γαστρὸς διὰ κλυσμῶν. καὶ εἰ φλέγμα ἔχει κατὰ τὴν ἄνω κοιλίαν, ἐμέτοις κενοῦν, καὶ εἰ αἷμα πλεονάζει, φλεβοτομεῖν. ἀγαθὴ δὲ καὶ ἡ διὰ τῶν οὔρων κάθαρσις. τοῖς δὲ καυσουμένοις ψυχρὸν προσφέρειν, μὴ κατὰ μικρὸν, ἀλλὰ ἀθρόως, ὥστε σβέσαι τὴν φλόγα. διδόναι δὲ τό, τε ἀπόμελι πίνειν, ἢ χυλὸν πτισάνης μετὰ κνίκου σπέρματος, ἢ τὴν ἀρμενίαν βῶλον πίνειν, ἢ τὸν λαζοῦριν.

ra, vt è locis paludosis, et quę barathrum vicinum habẽt, nonnunquam ex aëre, ut cum intemperiẽ pręter naturam acquirit, uel frigidiorem, uel sicciorem, uel calidiorẽ, uel humidiorem, & in spiratu ad cor defertur, & ita pestem excitat, in his ventris per clysteres habenda ratio est. Et si superior ventriculus pituitam cõtinet, vomitu euacuare, sin uero sanguis exuperat, venam incidere oportet. Quæ per vrinã quoq; fit purgatio, salubris est. In perurentibus autem febribus, frigidam quoque offerre, non per interualla, sed cõfertim & copiosè, vt feruor extinguatur oportet. Mulsum deniq; in potu dare, vel ptisanæ cremorẽ cum cnici semine, vel bolũ armenã, uel lazuli lapidem.

ΠΕΡΙ ΕΚΤΙΚΩΝ ΠΥ-
ρετῶν.
Κεφ. ρμδʹ.

Τρεῖς εἰσὶ τούτων αἱ διαφοραί. ἐκτικὸς μαρασμὸς, περιφρυγὴς μαρασμός. ἴδιον δὲ δὴ ἐκτικοῦ πυρετοῦ τὸ μετὰ τὴν τροφὴν ἐπαύξειν τὴν θερμασίαν, ὡς ἐπὶ τῆς ἀσβέστου. ἐπιβαλομένου γὰρ ἐν αὐτῇ τοῦ ὕδατος, ἀναζέει ἡ ἐν αὐτῇ ἀποκειμένη θερμότης. χρὴ δὲ τούτους λούειν, καὶ βάπτειν ψυχρῷ ὕδατι, ἔστι δὲ ὅτε καὶ πίνειν τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ἐὰν μὴ ἀσθενὲς ὑπόκειται μόριον, ἢ πάνυ ἰσχνὸν ἦ τὸ σῶμα. λαμβάνειν δὲ δεῖ αὐτοὺς, καὶ γάλα γυναικεῖον, ἢ ὄνειον. ἀλειφὰς δὲ τοῦ σώματος τό, τε ἔλαιον παλαιὸν καὶ τὸ ῥόδινον, καὶ τὰ τοιαῦτα.

DE FEBRIBVS
hecticis.
Cap.CXLIIII.

Tres harum ſunt differentię, vna enim à marcore μαρασμὸς græcis appellatur, altera in totum conſumpta & torrefacta dicitur. Hoc autem proprium habent hæ febres, vt à cibo caloris incrementum habeant, perinde ac in calce uidere eſt, iniecta enim in eã aqua, calor in ea recõditus, ſeu delitescens ebullit, ſeu efferueſcit. Hos itaq; lauare, & in frigida immergere, & hanc ipſam quandoq; in potu dare oportet, cum videlicet nulla pars, imbecilla eſt, uel corpus admodum extenuatum. Lac præterea muliebre, vel aſininũ ſumere, corpus vero inungere, oleo veteri & roſaceo, & id genus aliis.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΠΥΡΕτοῖς ἀγρυπνίας. Κεφ. ρμε'.

Τῶν δὲ εἰς ὑπερβολὴν ἀγρυπνούντων σκέλη καὶ χεῖρας δεῖ δεσμεῖν, ὁπότε ἐπὶ τὸν ὕπνον εἰώθασι τρέπεσθαι. ἢ τρίβειν τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν μηρῶν ἄνωθεν κάτω. εἶτα ἐξαίφνης λύσαντες τοὺς δεσμοὺς, καὶ τὸν λύχνον αἴροντες, ἡσυχίαν εἶναι κελεύομεν. ἰσχυρᾶς δὲ οὔσης τῆς ἀγρυπνίας, κωδίων ἀφέψημα τὸ πρόσωπον καταντλοῦμεν, ἢ ὕδωρ τοὺς πόδας, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ χεῖρας καταντλητέον. χρίειν δὲ τῷ μετώπῳ μανδραγόρου χυλὸν, ἢ ὄπιον, ἢ τὸν πάγχρηστον τροχίσκον, ἢ τὴν διὰ σπερμάτων, ἢ κωδίας σπέρμα, καὶ ὠκίμου, ἢ μανδραγορίνου ἐλαίου ἅ-

DE VIGILIIS IN *febribus.* Cap. CXLV.

At vero eorum, qui immodicis torquentur vigilijs, crura & manus deligare oportet, eo potissimum tempore, cum ad somnum conuerti solent, et pedes fricare, incipiendo sursum ab humeris, et descendēdo deorsum. Inde subitò vincula soluimus, lucernamque tollimus, et silentium summū imperamus. Perseuerantibus uero uigilijs & modum ferè excedentibus faciem decocto papaueris calicū irrigamus, uel aqua & pedes & manus & faciem perfundimus. Vel mandragoræ succo faciē illinimus, uel opio, uel pastillo panchresto, uel qui ex seminibus constat. Huc facit et papaueris semen & ocymi, uel caput oleo quod ex man-

λεῖφε τὴν κεφαλὴν, ἢ τῷ ὀξυῤῥοδίνῳ. διδόναι ἐπιῤῥοφᾶν καὶ ὕδωρ, καὶ τὴν διὰ κωδίων. ἄλλο ὑπνωτικὸν διάχρισμα. λάδανον, ὄπιον, ἴσα λειώσας, ἐπίχριε τῷ μετώπῳ. ἄλλα. Σελίνου σπέρμα, ὄπιον, μανδραγόρου χυλὸν λειώσας, σὺν οἴνῳ ἐπίχριε.

dragora constat, inungimus, uel oxyrhodino. Aquam præterea sorbendam damus, & quod ex papaueris calicibus constat, decoctum. Aliud, quod somnum prouocat vnguētum. Ladani, opij, singulorum pares portiones, tritæ & fronti inductæ. Aliud. Apij semen, opium, mandragoræ succum terito, & cum vino inungito.

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΦΟΡΑΣ.

Κεφ. ρμϛ΄.

Τοὺς δὲ καταφερομένους εἰς ὕπνον πολὺν, δεῖ ἀποσπογγίζειν τῷ προσώπῳ ὀξυκράτῳ χλιαρῷ. ἢ δεῖ κρατεῖν εὐτόνως τὰ ἄκρα, καὶ ὀσφραίνεσθαι γλήχωνα σὺν ὄξει, ἢ ὕσσωπον, ἢ ὀρίγανον, καὶ σικύας κολλητέον κατὰ μεταφρένων, καὶ ῥάχεως

DE GRAVI SOPORE, qui *καταφορὰ Græcis dicitur. Cap.* CXLVI.

Eorum vero qui in grauem somnum sunt delapsi, faciem posca tepida cum spongia fouere, & summas corporis partes validè ligare, & pulegium cum aceto, vel hyssopum uel origanum odorari oportet. Cucurbitulas deniq; præcordijs & spinæ admouere, & in

καὶ πταρμικὰ ἐν ἀνέσει τῶν παροξυσμῶν προσαγέσθω, καὶ δίαιταν τμητικήν.

accesſionum remiſsionè, ea quæ ſternutamēta mouent, & cibum incidendi facultate præditum offerre.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΕΝ τοῖς πυρετοῖς κεφαλαλγίας. Κεφ. ρμζ'.

Κεφαλαλγίας δὲ ὀχλούσης ἐν πυρετοῖς, μετὰ τὴν προσήκουσαν τῶν πυρετῶν κένωσιν, κατὰ τὰς ἀνέσεις τῶν παροξυσμῶν ἀλείφειν τὴν κεφαλὴν δεῖ ὀμοτριβὲς ἔλαιον, ἢ ὀξυρρόδινον, θέρους μὲν, καὶ καυσώδους πυρετοῦ ὄντος, ψυχρὸν, χειμῶνος δὲ, θερμὸν, ἐνεψέσθω δὲ τῷ ἐλαίῳ, καὶ ἑρπύλλος, ἢ κωδίαι, ἢ πευκέδανον, θέρους δὲ ἐμβλητέον τῷ ἐλαίῳ χυλὸν πολυγόνου, ἢ κολοκύνθης. ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου καταπλαστέον ἐξ ἄρτου, πολυγόνου, ἢ ὠκι-

CVRATIO DOLOris capitis in *febribus.* Cap. CXLVII.

Si capitis dolor in febribus affligit, poſt conuenientem febrium uacuationem, in acceſsionū declinationibus, caput inungi debet oleo acerbo, vel roſa cum aceto, ęſtate quidem, & cum febris ardens eſt, frigidis, hyeme vero calidis, incoquatur etiam oleo ſerpyllum, vel papaueris capita, vel peucedanum. Aeſtate etiam in oleum inijciatur ſanguinalis herbę, quam πολύγονον Græci uocant, ſuccus, vel cucurbitæ ſylueſtris. Fronti uero conueniunt cataplaſmata ex pane, polygono,

ocymo,

μου, ἢ σκορπιούρου, ἢ κωδίων, ἢ ῥόδων, ἢ κρίθινον μετὰ ψυλλίου, ἢ κυρηναϊκοῦ ὀποῦ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙΤΙΘΕμένων τοῖς σπλάγχνοις ἐν πυρετοῖς.

Κεφ. ρμη΄.

Εἰ μὲν οὖν ἄρρωστος εἴη ὁ στόμαχος, τοῖς τονοῦν δυναμένοις ἐπιπλάττειν, οἷα τὰ τῶν φοινίκων ἐστὶ, καὶ ῥόδων, καὶ κρόκου, καὶ οἰνάνθης, καὶ ἀψινθίου, καὶ μελιλότων, καὶ μαστίχης, καὶ ἀλόης, καὶ κυπέρου, καὶ οἴνου, καὶ ἀλφίτου. ἐπιβρέχειν δὲ, καὶ ἀλείφειν τοῖς δι᾽ ἀψινθίου, καὶ μηλίνου, καὶ μαστιχίνου. εἰ δὲ ἐγκαίοιντο, μιγνύσθαι τι τῶν ἐμψυχόντων, οἷον κολοκύνθης χυλὸν, ἢ θριδακίνης, ἢ ἀνδράχνης, ἢ στρύχνου, ἢ ἰντίβου. εἰ δὲ φλεγμονῶδές τι περὶ τὰ

ocymo, ſcorpioide, papaueris capitibus, roſis, farina hordeacea, cũ pſylio vel liquore cyrenaico.

DE HIS QVAE VIſceribus in febribus imponi ſolent.

Cap. CXLVIII.

Quod ſi itaq; ſtomachus imbecillis fuerit, ijs, quę robur ipſi addere poſſunt, oblinetur, è quorum numero ſunt, palmulæ, roſę, crocus, œnanthe, abſynthium, melilotum, maſtyche, aloë, cyperus, vinum & polenta. Irrigabitur autem & inungetur, oleis ex abſynthio, melino, maſticino. Quod ſi ardorem quoq; patiantur uiſcera, aliquod ex refrigerantibus miſcere oportet, cucurbitæ nimirum ſuccum uel lactucæ, uel portulacæ, uel ſolani, uel cichorij. Si uero inflãmationi aliquid uel ſcyrrho

σπλάγχνα φαίνοιτο, καὶ σκιρρῶδες, ταῖς μὲν ἐπιβροχαῖς ἐλαίου χαμαιμηλίνου, καὶ κυπρίνου, καὶ ἀνηθίνου, καὶ στεάτων χηνείου τε, καὶ ὀρνιθείου. τοῖς δὲ καταπλάσμασι λινοσπέρμου, καὶ τήλεως, καὶ ἀλθαίας, καὶ χαμαιμήλων ἄνθους, καὶ μελιλώτου, καὶ ψυλλίου, καὶ φοινίκων, καὶ ῥόδων, καὶ ἀψινθίου.

rho simile apparuerit, aspersionibus oleum chamæmelinum, cyprinum, anethynum, gallinę item seu anseris adipes, adiungendi sunt. Cataplasmatis autem, lini semen, fœnugræci, altheę, chamæmelorum flos, melilotũ, psylium, palmulæ, rosæ, absynthium.

ΙΔΡΩΤΟΠΟΙΑ.
Κεφ. ρμθ'.

Νίτρον μετ' ἐλαίου χαμαιμηλίνου συγχριόμενον, ἢ ὁ ἡλιακὸς τροχίσκος σὺν χαμαιμηλίνῳ ἐλαίῳ συγχριόμενος.

QVAE SVDOREM *mouent.*
Cap. CXLIX.

Nitrum cum oleo chamæmelino illitum, uel pastillus Heliacus eodem modo adhibitus.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΙΔΡΩΤΑΣ *ἀκαίρους παῦσαι.*
Κεφ. ρν'.

Ἀὴρ ψυχρότερος, καὶ ῥίπισις. ἀλειφέσθω δὲ τὸ ὅλον σῶμα μυρσίνῳ ἐ-

AD INTEMPESTI*uos sudores coërcendos.*
Cap. CL.

Aër frigidior & euentilatio. Totum vero corpus myrtheo oleo perun gitur,

λαίῳ, ἢ ὀμφακίνῳ, ἢ σχινίνῳ. ἐμπασσέσθω δὲ τῷ σώματι μυρσίνη λεία, ἢ κηκὶς, ἢ πίτυος φλοιός. ἀποσπογγιζέσθω δὲ δι' ὀξυκράτου ψυχροῦ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ τοὺς μαστοὺς παθῶν.

Κεφ. ρνα'.

Μετὰ τοὺς τοκετοὺς πολλάκις τορουμένου τοῦ γάλακτος τοῖς μαστοῖς φλεγμονὰς ἀπεργάζεται. ἐπὶ τούτων χρηστέον κατ' ἀρχὰς μὲν σπόγγῳ, ἐν ὀξυκράτῳ χλιαρῷ βρέξας, καὶ ἐκπιέσας, ἐπιτίθει, καὶ ἐπίδεσον. ἢ φοίνικας μετὰ ἄρτου σὺν ὀξυκράτῳ λειώσας, ἢ ψύλλιον σὺν στυπτηρίᾳ, ἢ ἄρτῳ κατάπλασσε, ἢ ἀνδράχνην σὺν ἄρτῳ, ἢ σιδηρῖτιν μετὰ ἄρτου, ἢ τῆλιν μετὰ κριθίνου, καὶ ὑ-

gitur, vel acerbo, vel lentiſcino. Inſpergatur præterea myrthus in polline redacta, vel galla, vel piceæ cortex, vel poſca frigida per ſpongiam adhibeatur.

DE MAMILLARVM *affectibus.*

Cap. CLI.

Lac à partu ſæpe caſei modo coactum mamillis inflammationes parit. In his itaq; per initia, vtendum eſt ſpongia, in poſca tepida imbuta expreſſaq;, ſuperimpoſita, alligataq;. Vel palmulæ cum pane ex poſca in læuorem contritæ, vel pſyllium cum alumine, uel pane applicatum, uel portulaca cum pane, vel ſideritis eodem modo, vel fœnugræcum cum hordeacea & hydromelite in vſum adhibetur, & ſuperimponitur, cum vero in

abſceſ-

δρομέλιτος κατάπλασσε. εἰς ἀπόστασιν δὲ τρεπομένου τοῦ ὄγκου, τοῖς ἐν τοῖς πυρετοῖς χρῶ, καὶ τοῖς περὶ ἀποστημάτων.

abscessum tumor uertitur, iis vtẽdum est. Quæ in febribus compræhensa sunt, illis item quæ de abscessibus dicentur.

ΠΡΟΣ ΑΝΑΒΡΩΣΙΝ *μαστῶν.*
Κεφ. ρνβ΄.

AD EROSIONEM *mamillarum.*
Cap. CLII.

Κισσοῦ φύλλα, καὶ ῥοῦ δραχ. δ΄, ἑψήσας, πυρία. αὐτὰ δὲ λεῖα κατάπλασσε, ἢ ἀρνόγλωσσον, καὶ σιδία σὺν φακῷ.

Hæderæ foliorũ, rhois drachmæ quatuor, cocta pro fomento adhibentur, vel in pollinem redacta inducuntur, vel plantago, uel balaustia cum lenticula.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΝ ΤΟΙΣ *μαστοῖς καρκινώδεις διαθέσεις.*
Κεφ. ρνγ΄.

AD CANCRI NATVram *referentes mammarum dispositiones.*
Cap. CLIII.

Λιθαργύρου δραχ. κ΄. χαλκοῦ κεκαυμένου ∠. δ΄. ἐλαίου τὸ ἀρκοῦν, ἕψε, καὶ χρῶ. ἄλλο. ὄξους τρυγίας κεκαυμένης δραχμ. δ΄. λεπίδος χαλκοῦ δραχμ.

Argenti spumæ drachmæ vndecim, æris combusti drachmæ quatuor, olei quantum satis est, coctis vtitor. Aliud. Aceti fæcis combustæ drachmæ quatuor, squamæ æ-

β΄. ψιμμυθίου δραχ. β΄. κηροῦ δραχμ. ς΄. ἐλαίου μυρσίνου τὸ ἀρκοῦν.

ris, cerussæ singulorum drachmę duę, cerę drachmę sex, olei myrthei quantum sufficit.

ΔΙΑΦΥΛΑΚΤΙΚΑ ΜΑΣΘΩΝ.
Κεφ. ρνδ΄.

Κύμινον σὺν ὕδατι τρίψας, κατάπλασσε τοὺς μασθοὺς. καὶ ἔξωθεν ἐπιτίθει σπόγγον ἀπὸ ὀξυκράτου, καὶ σφίγγε τοὺς μασθοὺς δεσμῷ. μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας τὸ κύμινον ἄρας, κατάπλασσε κρίνον βολβῶν σὺν μέλιτι. καὶ δήσας πάλιν ἔα ἡμέρας τρεῖς, καὶ τοῦτο ποίει τρὶς τοῦ μηνός. ἄλλο. Κώνιον λεάνας, ἐπιτίθει ἐπὶ ἡμέρας ἐννέα, καὶ τὸ σπογγάριον ἔξωθεν ὡς εἴρηται.

QVAE MAMILLAS *conseruent.*
Cap. CLIIII.

Cuminum cum aqua tritum, mamillis obducito, extrinsecus vero spongiam ex posca imponito, & vinculo mãmas stringito. Triduo vero elapso, & ablato cumino, bulborum florẽ cum melle applicato, & ligatum per triduũ finito, & hoc ter mense fac. Aliud. Cicutam tritam per nouem dies, imponito, & spongiam extrinsecus vt dictum est.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΤΩΝ ΜΑ*σχάλων δυσωδίας, καὶ συνιδρώσεις.* Κεφ. ρνε΄.

Στυπτηρίας ὑγρᾶς με-

AD FOEDVM AXIL*larum odorem sudationesq́;.*
Cap. CLV.

Aluminis liquidi par-

β. σμύρνης με. α. οἴνῳ διαλύσας, ἄλειφε. ἄλλο. Λιθαργύρου δραχ. ϛ. σμύρνης δραχ. β. ἀμώμου δραχμ. α. οἴνῳ ἀναλάμβανε. ἄλλο. στυπτηρίας ὑγρᾶς, ἀμώμου, σμύρνης, ναρδοστάχυος ἀνὰ δραχμ. δ. ἐκλείου σὺν οἴνῳ εὐώδει, καὶ χρῶ.

tes duæ, myrrhæ pars vna, vino diſſolutis vtitor. Aliud. Argenti ſpumæ drachmæ ſex, myrrhæ drachmæ duæ, amomi drachma, vino excipiantur. Aliud. Aluminis liquidi, amomi, myrrhæ, ſpicæ nardi, ſingulorum drachmæ quatuor, vino odorato læuigatis vtitor.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ στόμαχον, καὶ γαστέρα, καὶ ὑποχόνδρια παθῶν, καὶ περὶ ἀνορεξίας.

Κεφ. ρνϛ.

DE STOMACHI, *uentriculi & præcordiorum affectibus, & cibi faſtidio, quod Græci* ἀνορεξίαν *appellant.*

Cap. CLVI.

Η ἀνορεξία ἀποστροφή ἐστι σιτίων. γίνεται γὰρ ἢ διὰ δυσκρασίαν τοῦ στομάχου, ἢ διὰ χυμῶν πλεισσίαν. ἕπεται δὲ τῇ θερμῇ δυσκρασίᾳ δίψος, καὶ ἐρυγαὶ κνισσώδεις. τὴν δὲ ψυχρὰν, ὀξυρεγμία. τῶν δὲ διὰ χυμοὺς ἀνορεκτούντων, εἰ μὲν λεπτοὶ εἰσὶ, καὶ

Faſtidium cibi eſt, cum ſtomachus cibos auerſatur, idq; fit vel ob intemperiem ipſius, vel humorum redundantiam, calidam porro intemperiem ſequuntur ſitis, nidoroſi ructus. Frigidam ructus acidi. Qui humorum vitio cibum reſpuunt, ſiquidem tenues ſunt & ero-

δακνώδεις, δάκνονται τὸν στόμαχον, καὶ ναυτιῶσι, καὶ διψῶσι μᾶλλον: εἰ δὲ παχεῖς, καὶ γλίσχροι, ἄδιψοι εἰσὶν ὡς ἐπίπαν. τοὺς μὲν οὖν διὰ θερμὴν δυσκρασίαν ἀνορεκτοῦντας ἡ ψύχουσα δίαιτα ὠφελεῖ, οἷον, ἄρτος ἐξ ὀξυκράτου, ὀξύγαλα, ἴντιβα, θριδακίναι, καὶ τὰ δι' ὄξους ἅπαντα. πόσις δὲ, ὄξος μεθ' ὕδατος, ὕδωρ. τοῖς δὲ διὰ ψύξιν, τὰ ἐναντία προσήκει. οἶνον δίδου παλαιὸν πίνειν, καὶ κονδίτον, καὶ ὑδρόγαρον. ἀνίσου τὲ, πηγάνου, καὶ πετροσελίνου τὸ ἀφέψημα, καὶ πέπερι. διδόναι δὲ καὶ τὸ διὰ τριῶν πεπέρεων, καὶ τὸ διὰ καλαμίνθης, καὶ τὸ πολύετες, καὶ τὸ διοσπολιτικὸν, καὶ τὴν διὰ μόσχου, καὶ τὴν θηριακὴν, καὶ σκοροδοφαγίαν. τοὺς δὲ διὰ πλῆθος χυμῶν ἀνορεκτοῦν-

dētes, ventriculi morsum percipiunt, nauseaque & siti magis conflictantur, si vero crassi & viscidi, nulla prorsus siti torquē-tur. Qui igitur ob calidā intemperiem cibum auersantur, hos victus ratio frigida iuuat, qualis est panis ex posca, lacacetosum, intybum, lactuca, et quæcunque ex aceto parātur. In potu aceto cum aqua mixto vtantur. Cōtraria autem conueniunt his, qui ob frigidam intemperiem cibi fastidio laborant, vinum itaque vetus & conditum propinato, & hydrogarum, anisi item, rutæ, & petroselini decoctum, vel piper etiam, vel ipsum etiā medicamētum, quod ex triplici pipere constat, vel cui nomen est Diacalaminthes, vel polyetes, uel quod Diospolites dicitur, uel Diamoschum, vel theriacam ipsam exhibeto,

τας ἐμεῖν κελεύσωμεν, δι' εὐκράτου, ἢ μελικράτου, ἢ καθαρτέον αὐτοὺς διὰ τῆς πικρᾶς, ἢ διὰ τῶν μηλοκυδωνίων, τὸ λαμβάνον σκαμμωνίαν, ἢ τὸ διὰ τοῦ ῥοδομελιτος. ἐπιθέματα ἀνορέκτοις. ὀμφακίου δραχ. δ΄. ῥόδων ξηρῶν δραχμ. δ΄. ἀλόης δραχ. δ΄. κηκίδος δραχ. ε΄. φοινίκων οὐγγ. β΄. οἰνάνθης, μελιλότων, ῥόδων ἀνὰ δραχμ. γ΄. μαστίχης οὐγγ. α΄. κρόκου δραχμ. ς΄. ὀμφακίου δραχ. β΄. ἀλόης δραχ. ιη΄. ὠὰ καὶ οἶνος. ἄλλο. ἀψινθίου, μελιλώτου, κηκίδων ἀνὰ δραχ. γ΄. μαστίχης δραχ. ε΄. ῥόδων, κρόκου ἀνὰ δραχ. β΄. ἀλόης δραχ. γ΄. χρῶ.

beto, & sæpe allia esui offerto. Qui vero ob humorum redundãtiam cibos fastidiunt, his vomitum imperabimus, vel ex aqua temperata, vel mulsa dilutissima, & illos picra ex aloë, uel medicamento ex malis cotoneis præparato, cui adiectum sit aliquid scammoniæ, vel quod constat Rhodomelite, purgabimus. Epithemata ad eos qui cibi fastidio laborãt. Omphacij, rosarũ siccarũ, aloës, singulorũ drachmę quatuor, gallarum drachmæ quinq;, palmularum vnciæ duæ, œnanthæ, meliloti, rosarum singulorum drachmæ tres, masstiches vncia, croci drachmę sex, omphacij drachmæ duę, aloës drachmæ octodecim, albuminum ouorum & vini quantum satis est. Aliud. Absinthij, meliloti, gallarum singulorũ drachmæ tres, mastiches drachmę quinque, rosarum, croci, singulorum drachmæ duæ, aloës drachmæ tres, vtere.

ΠΕΡΙ ΒΟΥΛΙΜΟΥ.
Κεφ ρνζ'.

Ὁ βούλιμος παντελής ἐστιν ἀνορεξία. γίνεται δὲ ἐπὶ ψύξει, καὶ νεκρώσει τοῦ στομάχου. καὶ δεῖ τοῖς θερμαίνουσιν ἄγαν χρῆσθαι. τὸ διὰ καλαμίνθης, τὸ διὰ πεπέρεως, τὸ διοσπολιτικὸν, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἔξωθεν δὲ τό, τε διὰ δαφνῶν, καὶ τὸ πολυάρχιον, καὶ τὸ εὐῶδες, καὶ τὰ προειρημένα.

DE BVLIMO.
Cap. CLVII.

Bulimos perfecta est cibi inappetentia, nascitur ex refrigeratione & vētriculi exolutione. Itaque valdè calefacientibus vtendum est, quale est, quod Diacalaminthe dicitur, & quod ex piperibus constat, & Diospolites, & id genus alia. Extrinsecus vero, quod ex lauri folijs constat, & polyarchion, & quod à grato odore euodes dicitur, & quæ superius compræhensa sunt.

ΠΕΡΙ ΚΥΝΩΔΟΥΣ
ὀρέξεως.

Κεφ. ρνη'.

Κυνώδης ὄρεξίς ἐστιν, ὅταν ἀμέτρων σιτίων ὀρέγονται, καὶ ἀεὶ ἐσθίοντες πεινῶσιν, ὥσπερ οἱ κύνες μὴ χορταζόμενοι. γίνεται δὲ τὸ πάθος διὰ ψυχρὸν

DE CANINO APpetitu.
Cap. CLVIII.

Caninus appetitus est, cū immoderatiùs cibos appetūt, & quamuis semper cibum sumant, nunquam tamen saturantur, instar canum. Fit autem hic affectus ob humorē frigi-

χυμὸν, ἢ ὀξώδη ἐν τῷ στομάχῳ. τούτοις διδόναι δεῖ ὑδρόγαρον, καὶ τὸ διὰ τριῶν πεπέρεων, καὶ τὸ κυδωνάτον, ἢ τὸ διοσπολιτικὸν, ἢ τὰ τοιαῦτα.

frigidum & acidũ in ventriculo. His hydrogarũ, & quod ex triplici constat pipere medicamentum, & cydonatum, & Diospolites, & id genus alia exhibere oportet.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚΛΥΤΟΥΣ στομάχους, καὶ ἐμοῦντας τὴν τροφήν. Κεφ. ρνθ΄.

AD VENTRICVLUM *resolutum, & qui cibos euomit.* Cap. CLIX.

Ἀλόης, μαστίχης, στύρακος ἀνὰ οὐγ. β΄. ἀψινθίου οὐγ. γ΄. οἰνάνθης οὐγ. γ΄. γλευκίνου ἐλαίου οὐγ. ς΄. μηλίνου οὐγ. δ΄. οἴνου τὸ ἀρκοῦν. βοηθήματα δὲ, ὅτε τῶν ἀμαζόνων τροχίσκος, καὶ ὁ ἀστὴρ, καὶ ῥοῖα μετ' ἡδυόσμου χυλὸς, καὶ μέλιτος ἑψημένοι. ἕως μέλιτος πάχος, καὶ ἐκλειχόμενος.

Aloës, mastiches, styracis, singulorum vnciæ duę, absinthij vncię tres, œnanthe tantundẽ, gleucini olei vncię sex, melini vncię quatuor, vini quãtum satis est. Huc etiam facit pastillus Amazonum, & aster, & mali punici succus, pro delinctu, cum mentha & melle coctus, dum mellis crassitudinem habeat, sumptus.

ΠΕΡΙ ΑΣΗΣ, ΚΑΙ ΣΥΕΛΟΥ. Κεφ. ρξ΄.

DE FOETORE ET *saliua.* Cap. CLX.

Τοῦτο γίνεται δι' ἀλ-

Hoc fit ob humores

μυρῶν φλεγμάτων ἐν τῷ στομάχῳ ὄντων. καὶ δεῖ τοῖς ἐμετικοῖς κενοῦν τὸν στόμαχον, ἢ ὀξυμέλιτι, ἢ διὰ ῥαφανίδων, ἢ ὄξος σκιλλητικόν. εἶθ' οὕτως δοτέον τὴν πικράν.

salsos contentos in ventriculo. Vomitu itaq; euacuatio tentāda erit, quod fiet, exhibito, vel aceto mulso, vel radiculæ succo, vel aceto scillite, & nouissimè picra exhibenda.

ΠΕΡΙ ΛΥΓΜΟΥ.

Κεφ. ρξα΄.

Τὸ τοῦ λυγμοῦ σύμπτωμα ἐπιγίνεται τῷ στομάχῳ διὰ πλήρωσιν, ἢ κένωσιν, ποτὲ δὲ καὶ διὰ δῆξιν χυμῶν, δριμέων τε καὶ φαρμακωδῶν ταῖς ποιότησιν, οὓς ἐὰν ἐμέσωσιν αὐτίκα παύονται. τούτοις διδόναι χρὴ πήγανον μετ' οἴνου, ἢ σέλινον ἑψημένον μελικράτῳ, ἢ κύμινον λεῖον μετ' οἴνου, ἢ καλαμίνθης, ἢ καστορίου δραχμ. α΄. σὺν ὀξυκράτῳ. δίδοται καὶ τὸν ἀστέρα τροχὸν, καὶ σικύας κούφας

DE SINGVLTV.

Cap. CLXI.

Singultus oritur uel ex repletione stomachi, uel inanitione, nōnunquam ex rosione humorum acrium, & qualitate medicamentosa præditorum, quos ubi euomuerint, statim liberantur, & affectio cessat. His ruta ex uino dāda, seu apium cum mulsa coctum, uel cyminum ex uino tritum, uel calamintha, aut castorij drachma ex posca, prætere a pastillus, qui aster dicitur, cucurbitulas, item uentriculo absque scari-

ficatu

κατὰ τοῦ στομάχου ἐπιτιθέναι χρή, καὶ τὰς ἐμβροχὰς τὰς διὰ κυπρίνου, ἢ ναρδίνου.

ΠΕΡΙ ΑΠΕΨΙΑΣ ΕΝ γαστρί. Κεφ. ρξβʹ.

Απεψία ἐν τῇ γαστρὶ ἢ διὰ ψύξιν γίνεται, καὶ ἔχει σημεῖον τὴν ὀξώδη ἐρυγήν, καὶ δεῖ τὰ θερμαίνοντα διδόναι, οἷον ὑδρόγαρον, ἀπόθερμον κυδωνάτον, τὸ διοσπολιτικόν, τὸ διὰ τριῶν πεπέρεων, τὸ διὰ καλαμίνθης, τὸ διὰ κιτρίου, καὶ θάλψις τῶν ὑποχονδρίων, ἢ παιδίον εὔσαρκον ἐπιτιθέναι τῇ γαστρί. εἰ δὲ διὰ θερμότητα, σημεῖον ἔχει τὴν κνισσώδη, καὶ καπνώδη ἐρυγήν. καὶ δεῖ τοὐναντίον τὰ ψυχρὰ διδόναι, οἷον ῥοσάτον, καὶ ὀπώραι, καὶ τὰ

ficatu affigere, eumq́ue ciprino ſeu nardino oleo irrigare oportet.

DE CRVDITATE *uentriculi.* *Cap.* CLXII.

Cruditas uentriculi ex frigiditate oritur, & ſignum habet ructum acidum. His calida ſunt exhibenda, quale eſt hydrogarum calidum, cydonatum, Dioſpoliticum & quod ex triplici pipere conſtat, & Diacalamentum, & quod ex malo citrio eſt. Fotus item præcordioru̅ neceſſarius, & puerum benè carnoſum u&tri apponere utile eſt. Quod ſi è caliditate initium fuerit mali, ſignum habet nidoroſum, & fumoſum ructum. His itaq; contrario modo frigida da̅da, quale eſt roſatum, & poma, et quæ difficul-

δύσφθαρτα, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΠΕΡΙ ΕΜΠΝΕΥΜΑΤΩσεως γαστρός.
Κεφ. ρξγ'.

Ἐμπνευματώσεως ἀρχὴ τροφὴ κακῶς διῳκημένη. ἔστι δὲ ἡ τῶν πνευμάτων γένεσις χυμῶν τινῶν εἰς ἀτμοὺς ἀναλυομένων ὑπὸ θερμότητος χλιαρᾶς. καὶ δεῖται ἐμβροχαῖς μὲν δι' ἐλαίου, καὶ κυμίνου, καὶ σελίνου, καὶ δαύκου σπέρματος, ἐναφεψημένων τῷ ἐλαίῳ, καὶ σικύαις κούφαις, καὶ πυρίαις διὰ κέγχρου. πίνειν δὲ διδόναι πολίου ἀφέψημα, ἢ καλαμίνθης ἀφέψημα σὺν ὀλίγῳ μέλιτι. καὶ πεπέρεως δραχ. ὅσον α'. ὠφελεῖ δὲ καὶ τὸ καστόριον πινόμενον σὺν ὀξυκράτῳ, καὶ ἔξωθεν ἐπιτιθέμενον σὺν ἐλαίῳ σι-

ter coquuntur, et id genus similia.

DE INFLATIONE *uentriculi*.
Cap. CLXIII.

Inflationis origo ex alimento malè distributo est. Flatus uero ex humoribus ab imbecillo calore in uapores resolutis generantur. Irrigationes itaq; ex oleo, in quo cyminum, apium, & dauci semen sit decoctum, necessariæ sunt, cucurbitulæ item absq; cutis incisione admotæ, et fomenta ex milio, & potui datum polij decoctum, uel calamenthi cum exiguo mellis, & piperis drachma, castorium quoq; ex posca potum, & extrinsecus cum oleo sycionio appositum confert. Talus denique suis combustus potusque cum uino, aliaque medicamenta,

κυονίω, καὶ ὁ ἀστραγάλος ὕειος καυθεὶς, καὶ ποθεὶς σὺν οἴνῳ. διδόναι δὲ καὶ τῶν πεπτικῶν βοηθημάτων.

ta, quæ coctionem iuuant.

ΠΕΡΙ ΧΟΛΕΡΑΣ. Κεφ. ρξδ΄.

Χολέρα ἐστὶν ὅταν κάτωθεν, καὶ ἄνωθεν χολὴ φέρεται βιαίως. γίνεται δὲ ἀπὸ συνεχῶν ἀπεψιῶν. τούτους μὲν δεῖ ἔξωθεν καταπλάττειν, οἰνάνθῃ, ἀκακίαν, ὑποκυστίδος χυλὸν, σιδίων, βαλαυστίου μετ᾽ οἴνου. διδόναι δὲ καταφορᾶν ἀφέψημα ῥόδων, ἢ οἰνάνθης, ἢ ῥοῦ, ἢ ἑλίκων ἀμπέλου, ἢ χυλὸν ῥοιᾶς ὀξείας, καὶ οἶνον αὐστηρὸν μετὰ ψιχίων, καὶ σεμιδάλεως, καὶ τῶν ὀπωρῶν, οἷον μέσπιλα, κυδώνια, ἄπια, ῥοιᾶς. ἐπιτιθέναι δὲ καὶ σικύας κούφας κατὰ τοῦ στομάχου, καὶ ὕδατι θερμῷ προσαντλητέον τὰ κῶλα. διδόναι δὲ καὶ

DE CHOLERA. Cap. CLXIIII.

Cholera dicitur, cum & infra & supra bilis, idque cũ impetu erumpit, origo autem eius è continuis cruditatibus est. His itaque extrinsecus cataplasmata, ex œnãthe, acacia, hypocystidis succo, malicorio, flore mali punici agrestis, cũ uino adhibenda, & offerendum ad sorbendum rosarum decoctum, uel œnanthæ, uel rhois, uel uitis capreolorum, uel succi mali punici acidi, uinum item austerum cum mica, & simi lagine, & fructus horarij, quales sunt, mespila, mala cotonea, pyra, mala punica, cucurbitulæ deniq; leues extrinsecus contra uentriculum ad-

τὴν διὰ κωδίων, καὶ λουτρὸν προσακτέον.

mouendæ, & artus aqua calida superfundēdi. Nouissimè etiã medicamentum Diacodion ipsis propinandum, & in balneum deducendi sunt.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΡΡΟΙΑΣ.

Κεφ. ρξε΄.

Η δὲ διάῤῥοια διαφθορά ἐστι σιτίων. τὰ πολλὰ μὲν αὐτομάτως παύεται, μὴ τρεφομένων αὐτῶν ἄχρι τελείας ἐκπέψεως, καὶ κενώσεως τῶν διαφθαρέντων. ποιεῖ δὲ ἐπ᾽ αὐτοῖς γίγαρτα σταφυλῆς λεῖα, σὺν οἴνῳ πινόμενα, ἢ βάτου καρπὸς ἄωρος ξηρὸς, καὶ ὅσα ἐπὶ τῆς χολέρας προείρηται.

DE VENTRIS FLVore qui *Diarrhœa dicitur.*

Cap. CLXV.

Diarrhœa ciborũ corruptela est, & ut plurimũ sua sponte cessat, nec antea nutriunt, quam absoluta facta fuerit concoctio, & corruptorum euacuatio. Huc faciunt uuæ acini triti, & in uino assumpti, et rubi semen aridum & immaturum, & quæcunque superius de cholera sunt comprehensa.

ΠΕΡΙ ΛΕΙΕΝΤΕΡΙΑΣ.

Κεφ. ρξϛ΄.

Λειεντερία ἐστὶν, ὅταν ἅμα τῷ ἐσθίειν κατενέγ=

DE LAENITATE INtestinorum *quæ* λειεντερίας *dicitur.*

Cap. CLXVI.

Intestinorum lænitas dicitur, cum quicquid assum-

κει τὰ σῖτα ἄπεπτα, καὶ γίνεται δι' ἐπιπολαίων ἕλκωσις ἐν τοῖς ἐντέροις, καὶ τῇ γαστρί. ἢ δι' ἄμετρον ψύξιν, καὶ νέκρωσιν. καταπλαστέον οὖν αὐτοὺς διὰ φοινίκων, καὶ κυδωνίων, καὶ στυπτηρίας, ἀκακίαν τε καὶ κηκίδας, καὶ ὑποκυστίδα: ἐμπνευματώσεως δὲ οὔσης προσμικτέον κύμινον, καὶ ἄνηθον, καὶ πήγανον. ἐπιθέματα δὲ τό, τε διὰ δαφνίδων, καὶ τὸ διὰ σπερμάτων, καὶ τὸ δι' οἰνάνθης. χρονιζούσης δὲ τῆς νόσου, καὶ δροπάκι χρηστέον κατὰ τῆς κοιλίας, καὶ τῷ νάπυϊ αὐτῷ μετὰ ἰσχάδων. πόματα δὲ ἀπὸ μὲν ἀρνογλώσσου σπέρμα, κηκίδος μετὰ πεπέρεως, γίγαρτα σταφυλῆς σὺν οἴνῳ, καὶ τὰ διουρητικὰ, οἷον· σέλινον, ἀδίαντον, πινόμενα. διδόναι δὲ καὶ τὸν διὰ σπερμάτων τροχὸν, καὶ τὸν πάγ

ſumptum eſt, imperfectũ protinus redditur, & ſuperficiaria in inteſtinis et uentre oritur exulceratio, immoderata quoque ventris frigiditas & reſolutio huic malo cauſam præbere poteſt. His itaq; cataplaſmata ex palmulis, malis cotoneis, alumine, acacia, gallis & hypocyſtide ſunt adhibenda. Cũ uero inflatio adeſt, cuminum quoq;, anethũ & ruta admiſcebuntur. Extrinſecus uero adminiſtrentur epithemata, quale eſt, quod ex lauri baccis & ex ſeminibus conſtat, & dia œnanthes. Quod ſi vetuſtior morbus eſt, dropace contra ventriculum vtendum et ſinapi ipſo cum carycis. Potiones vero conueniunt è plantaginis ſemine, gallis cum pipere, vel vuarum acinis cum vino, & his quæ urinam mouent, quale eſt apium & adian-

adian=

χρηστον, καὶ τὴν ἐκλογὴν ἀντίδοτον, καὶ τοῦ Ἔσδρα, καὶ τὴν θηριακήν.

adianthum, postremò dari potest pastillus è seminibus, & qui ad omnia utilis est, panchrestus, & antidotum quæ electa dicitur, & Esdræ & theriaca denique ipsa.

ΠΕΡΙ ΔΥΣΕΝΤΕΡΙΑΣ.

Κεφ. ρξζ'.

Δυσεντερία λέγεται ἡ ἕλκωσις τῶν ἐντέρων. γίνεται δὲ ποτὲ μὲν ἐκ μεταπτώσεως τεινεσμοῦ, ποτὲ δὲ ἀπὸ χολωδῶν, καὶ δριμέων ἐκκρίσεων. σημεῖον δὲ ἔχει τὸ αἱματῶδες, καὶ ξύσματα καταφέρειν, ἔστι δὲ ὅτε καὶ ὑμένας ἐκ τῶν ἐντέρων σηπωμένας καταφέρεσθαι. ἀλλ' εἰ μὲν ἐν τοῖς λεπτοῖς ἐντέροις ἐστὶν τὸ ἕλκος, συναναμεμιγμένα εἰσὶ τὰ φερόμενα τῇ κόπρῳ: εἰ δὲ ἐν τοῖς παχέσιν ἐστὶν ἐντέροις ἡ ἕλκωσις, κεχω-

DE TORMINIBUS

seu dysenteria à græcis dicta.

Cap. CLXVII.

Dysenteria uocatur, cum intestina exulcerantur, idque modò fit, cum tormina in tenesmũ, hoc est, crebram desidendi cupiditatẽ transeunt, interdum cum biliosa quædam & acria excernuntur. Signum uero habẽt, quod cruenta quædam, & ramenta ueluti descendunt, interdum etiam intestinorum ipsorũ membranæ putridæ. Quod si in tenuioribus intestinis ulcus fuerit, ea quæ emittuntur stercori sunt permixta. Si in crassioribus ab hoc separata sunt, eáq;

ελσμένα εἰσὶ τῆς κόπρου, καὶ μᾶλλον δι' ἐνεμάτων τὴν θεραπείαν χρήζει, ὥσπερ τῶν διὰ τοῦ στόματος προσφερομένων βοηθημάτων τοῖς ἄνωθεν λεπτοῖς. κοινῶς μὲν ὅσα προείρηται ἐπὶ τῆς χολέρας καὶ διαῤῥοίας, καὶ τῶν τοιούτων, χρηστέον. ἰδίως δὲ, λημνία σφραγὶς πινομένη ἰᾶται τὴν δυσεντερίαν, καὶ ἐνιεμένη. ἢ ἀρνογλώσσου καρπὸς, ἢ βάτου, ἢ ἱππούρεως σὺν οἴνῳ ἑψομένη, καὶ πινομένη, ἢ μορέας καρπὸς ἄωρος ξηρανθεὶς, ἢ βάτου καρπὸς ὁμοίως λεῖα σὺν οἴνῳ πινόμενα, ἢ ὀμφάκιον, ἢ ῥοῦ. δίδου δὲ καὶ τὸν διὰ σπερμάτων τροχὸν, καὶ τὴν πάγχρηστον, καὶ τὰ διὰ τοῦ ξυλομάκερος καταπότια. εἰσὶ δὲ ὀπίου, κρόκου, ἀκακίας, κηκίδων, ῥοῦ, λιβάνου, σιδίων, ἀνὰ δραχ. δ.

curandi rationem, quæ infusionibus in aluum, quemadmodũ quod in tenuioribꝰ intestinis est, medicamentis per os assumptis potius perficitur desiderat. Itaq; communiter utēdum ijs, quæ in cholera & fluore uentris, & id genus alijs excretionibus sunt cōpræhensa. Priuatim uero lemnium sigillum, et potum, & ex parte inferiore infusum, torminibus medetur, aut plantaginis semē uel rubi, uel hippuris uino decocta, & in potu assumpta, uel mori fructus immaturus exiccatus, uel rubi ex uino trita, & pari modo sumpta huc faciunt, ut & omphacium & rhu. Datur etiam pastillus è seminibus & qui panchrestus dicitur, & quæ ex xylomacere constant pillulę. Sunt autem hæ, opij, croci, acacię, gallarum, rhois, thuris, malicorũ,

μάκερος δραχ ϛʹ. δίδου
κόκκια γʹ. ἢ βʹ. ἄλλο.
ῥοὸς, κηκίδος, ἀκακίας,
κόμμεως ἀνὰ δραχμ. βʹ.
μάκερος δραχ. γʹ. δίδου
σὺν οἴνῳ. ἐν ἐνέματι δὲ
τοῖς δυσεντερικοῖς ἁρ-
μόσσει χυλὸς ὀρίζης μετὰ
στέατος αἰγείου. εἰ δὲ αἷ=
μα ἀποστάζει, ἐνετέον χυ
λὸν πολυγόνου, ἢ ἀρνο=
γλώσσου μετὰ ἀκακίας, ἢ
ὑποκυστίδος. ἄλλο ἔνεμα.
λημνίας, ψιμμυθίου, ἀμύ
λου, λιθαργύρου, ὑποκυ-
στίδος, ὀπίου, λειώσας μετὰ
χυλοῦ ὀρύζης ἐνίει. ἄλλο.
βῶλον, ἀκακίαν, γῆν ἀ-
στέρα, ψιμμύθιον, ὄπιον,
λειώσας ἐνίει. ἔπειτα καὶ τοὺς
δυσεντερικοὺς τροχοὺς δεῖ
κλύειν, οἷον τὸν ἀνδρόνειον,
τὸν πολυείδου, τὸν πα-
σίωνος, τὸν Φαυστίου, καὶ
αὐτὴ ἡ θηριακὴ ἐνιεμέ=
νη, καὶ πινομένη. πυρίαι δὲ
διὰ σπόγγων καὶ οἴνου ἐν ᾧ

licorij singulorum drachmæ quatuor, maceris drachmæ sex. Sumuntur autē tres uel duæ. Aliud. Rhois, gallarum, acaciæ, gummi singulorū drachmæ duæ, maceris drachmæ tres cum uino adhibentur. Dysentericis etiā ano subiecta cōueniunt, oryzę cremor cum adipe caprillo. Quod si sanguis profluit, enemate è polygoni uel plantaginis succo, cum acacia & hypocystide utendū est. Aliud enema. Lemnium, cerussam, amylum, lithargyrum, hypocystidē, opiū, trita cum oryzæ cremore inijcito. Aliud. Bolum, acaciam, samiam terram, cerussam, opium, trita infundito. Subluere item aluum oportet, pastillis, ad dysenteriam, qualis est Andronis, uel polyidæ, uel pasionis uel Fausti. Huc deniq; theriaca ipsa & pota & in aluum data facit.

ἕψεται μυρσίνη, ῥοῦ, σίδια, βαλαύστια, βάτος, ἀψίνθιον. ἐπιθέματα δὲ τὰ διὰ φοινίκων, ἐκ ἀκακίας, καὶ βαλαυστίων, καὶ σιδίων, καὶ ῥοὸς, ἐκ ὑποκυστίδος, καὶ κηκίδων, ἐκ στυπτηρίας, καὶ ἀλόης.

facit. Fomenta item ex spongia & uino, in quo myrthus & rhu, malicorium, balaustia, rubus, absinthium bullierint. Epithemata nouissimè ex palmulis, acacia, balaustio, malicorio, rhoë, hypocystide, gallis, alumine & aloë.

ΠΕΡΙ ΑΙΜΑΤΗΡΑΣ δυσεντερίας.

Κεφ. ρξη΄.

Αἱματηρὰ δυσεντερία λέγεται, ὅταν αἷμα καθαρόν ἐστι τὸ κενούμενον, ἢ ἐοικὸς πλύματι κρεῶν νεωστὶ ἐσφαγμένων, ἢ τρυγῶδες, καὶ μέλαν. χρηστέον οὖν ἐπὶ τούτοις μάκερος ὅσον δραχμ. α΄. μετ᾽ οἴνου, καὶ τὸν διὰ κοραλλίου τροχὸν, καὶ τῶν διὰ ξυλομάκερος κόκκους, ἢ ἀπόζεμα ῥέου, διδόναι δὲ καὶ τοῦ Φίλωνος. ἔξωθεν δὲ τὰ προειρημένα ἅπαντα ἐπὶ δυσεντερίας.

DE DYSENTERIA *cruenta.*

Cap. CLXVIII.

Cruenta dysenteria dicitur, cum sanguis purus, uel similis loturæ carnis recenter mactatæ, uel feculentus uel ater excernitur. Itaque in his, macere ex uino ad drachmã usq; urendum, & pastillo Dia corallio & pillulis ex xylomacere, & antidoto rhei & Philonis. Extrinsecus uero applicanda omnia ea quæ in dysenteria superius compræhensa sunt.

DE

ΠΕΡΙ ΤΗΝΕΣΜΟΥ.
Κεφ. ρξθʹ.

Τηνεσμός ἐστι φλεγμονὴ τοῦ ἀπευθυσμένου, ὅπερ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται βιασμόν. συνεχῶς γὰρ οὗτοι ἐξανίστανται, καὶ οὐδὲν διαχωροῦσιν, εἰ μὴ μυξώδη. καὶ δεῖ ἐπὶ τούτων πηγανέλαιον κλύζειν, καὶ οἰνόμελι μετὰ βώλου, ἅλμην προσκλύων, καὶ ἐγκαθισμὸν διὰ τῶν στυφόντων, οἷον βάτου, καὶ μυρσίνης, καὶ κυτίνων, καὶ δάφνης ἑψόμενα σὺν ὕδατι, καὶ ἐγκαθεζόμενος, ἢ διὰ σπόγγου πυριώμενος.

DE TENESMO.
Cap. CLXIX.

Tenesmus inflammatio est intestini recti, quã idiotæ βιασμόν uocant. Hi continuò surgunt, nihil tamen excernunt, præter quædam muco similia. His igitur intestina oleo rutaceo abluere & mulsa, cum bolo uel muria oportet, et insessu uti ex aluum contrahentibus, ut rubo myrtho, malis cotoneis, & lauri baccis, in aqua dilutis, uel fotu cũ spongia facto.

ΠΕΡΙ ΚΩΛΙΚΗΣ ΔΙΑΘΕΣΕΩΣ.
Κεφ. ρξοʹ.

Κωλικὴ διάθεσις γίνεται, ὅταν φλέγμα ψυχρὸν ἐν τοῖς χιτῶσι τῶν παχέων ἐντέρων ἐσφη-

DE MORBO INTEstini plenioris, quem græci colicon appellant.
Cap. CLXX.

Colicus affectus oritur ex pituita frigida intestinis crassioribus impacta, et uehementes dolores

τωται, καὶ ποιεῖ ὀδύνας σφοδράς. τούτους ἐνετέον ἔλαιον πηγάνινον μετὰ καστορίου, ἢ ἔλαιον ἐν ᾧ ἀφέψηται κύμινον, πήγανον μετὰ στέατος χηνὸς, ἢ ὄρνιθος, ἢ ἀφεψήματος συκίου ἀγρίου ῥίζης, καὶ μυρσίνης δραχμ. α΄. καὶ μέλιτος, καὶ ἐλαίου. κενωθὲν γὰρ ὑαλῶδες φλέγμα, παύονται τῆς ὀδύνης. ποιεῖν δὲ ὑποθετὸν διὰ μέλιτος, καὶ κυμίνου, καὶ νίτρου, καὶ πηγάνου σπέρματος ξηροῦ, ἐμβροχὰς δὲ κατὰ τὸν ἀλγοῦντα τόπον διὰ κυπρίνου, ἢ ἀνηθίνου, ἢ γλευκίνου ἐλαίου. ἐπιθέματα δὲ τό, τε διὰ σπερμάτων, καὶ τὸ διὰ δαφνῶν, καὶ τὸ διαμελιλώτων, καὶ τὸ πολυάρχιον. ἐμβιβαστέον δὲ αὐτοὺς καὶ εἰς ἔλαιον, ἢ ὑδρέλαιον θερμόν. πόματα δὲ ἀψίνθιον, ἢ πάνακα μετ᾽ ὕδατος,

lores excitat. His igitur ex partibus inferioribus infundere oportet oleũ rutaceum cum caſtorio, uel in quo cuminum bullierit, uel ruta cum adipe anſerino, uel gallinaceo, aut cucumeris ſylueſtris decocto, & myrrhæ drachma, melle & oleo, pituita enim uitrea expulſa, à dolore liberantur. Ano item ſubijcere oportet, mel, cuminum & nitrum, & rutæ ſemen aridum. Fotus autem conueniunt loco dolenti, ex oleo cyprino, anethyno uel gleucino. Epithemata uero Diaſpermaton, è lauri baccis, Diameliloton & polyarchion, in oleo item calido, aut hydrelæo ipſos immergi expedit. Potui uero offeratur abſynthium, uel panax cum aqua, uel caſtorij, aniſi, piperis ſingulæ drachmæ, cum oxymelite. Datur præterea me-

ἢ καστόριον, ἢ ἄνισον, καὶ πεπέρεως ἀνὰ δραχ. α΄. μετ᾽ ὀξυμέλιτος. δίδου δὲ καὶ τὸ διὰ τριῶν πεπέρεων, ἢ τοῦ φίλωνος, ἢ τὸ ἀνδρόνειον, ἢ τὴν παιονίαν. εἰ δὲ διὰ δριμεῖς καὶ δακνώδεις ὀδυνῶνται χυμοὺς, ἐνετέον αὐτοὺς ἐλαίῳ, ἐν ᾧ ἀφέψηται τῆλις, ἢ ἀλθαία σὺν στέατι χηνὸς, ἢ ὄρνιθος, ἢ καὶ χυλῷ πτισάνης σὺν ῥοδίνῳ. δίδου δὲ καὶ τὴν πικράν.

dicamentum, quod ex triplici pipere constat, uel philonium, uel Andronis pastillus, uel antidotus pæonia. Quod si dolor ob humores acres et mordentes fuerit excitatus, in aluum infundere oportet oleum, in quo sit decoctum fœnugræcũ, uel althæa cum adipe anserino, uel gallinaceo, uel ptisanæ cremore cum rosaceo. Postremo picra quoque dari potest.

ΠΕΡΙ ΙΛΕΟΥ.

Κεφ. ροα΄.

Ἰλεός ἐστιν, ὅταν δι᾽ ἔμφραξιν τῶν ἐντέρων μηκέτι κάτωθεν ἐκκρίνουσι τὴν κόπρον, ἀλλ᾽ ἐκκρίνουσιν αὐτὴν ἄνωθεν. καλοῦσι δ᾽ αὐτὸ οἱ ἰδιῶται χορδαψόν. ἔστι δὲ ὀλέθριον τὸ πάθος. συνίσταται δὲ ἐπὶ ἀπεψίᾳ, καὶ

DE TENVIORIS *intestini morbo, qui ileos dicitur.* Cap. CLXXI.

Ileos uocatur, cum ob obstructionem intestinorum, stercus nno amplius infra sed supra per os redditur. Hoc uitium idiotæ χορδαψόν appellant, & ex eorum numero est quę ægros præcipitant, oritur ex cruditatibus & obstructione à stercore,

ἐμφράξει ἀπὸ τῆς κόπρου, καὶ ἐπὶ φλεγμονῇ τῶν ἐντέρων, καὶ κωλικαῖς διαθέσεσι. τοῖς μὲν παιδίοις, αἱ ἐμβροχαὶ, καὶ καταπλάσματα, καὶ πυρίαι ἁρμόζουσι. τὰ δὲ μειράκια, καὶ τοὺς ἀκμάζοντας φλεβοτομητέον, καὶ σικυαστέον τὸ ἐπιγάστριον κούφαις σικύαις, καὶ ἐνέματα τὰ ἐπὶ τῶν κωλικῶν προσακτέον. καὶ ταῖς εἰς ἔλαιον θερμὸν ἐμβάσεσι, καὶ ὅσα ἐπὶ τῶν κωλικῶν προείρηται. πρὸς δὲ τοὺς μὴ κατέχοντας τὴν τροφὴν, ῥοῦν καὶ κύμινον μίξας, δὸς πίνειν ἐν ὀξυμέλιτι, διδόναι δὲ καὶ τῶν κενούντων τὴν κοιλίαν βοηθημάτων.

stercore, & intestinorum inflammatione, & colicis affectionibus. Pueris igitur & teneris ætatibus, irrigationes, cataplasmata & fotus conueniunt. Adolescentibus uero & qui in florenti ætate sunt constituti, sanguinē mittere, & cucurbitulas summo uentri lenes & sine ferro defigere, clysteres item colicis aptos inijcere, eosq; in oleum calidū demittere, & ijs deniq; omnibus uti oportet, quæ supra in dolore colico sunt compræhensa. Ad eos uero qui cibū continere non possunt, rhu & cuminum mixta potui in oxymelite, & quæ aluum ducunt medicamenta, dato.

ΠΕΡΙ ΕΛΜΙΝΘΩΝ.
Κεφ. ροβ'.

Τρεῖς εἰσιν ἅπασαι τῶν ἑλμίνθων αἱ διαφοραί.

DE LVMBRICIS.
Cap. CLXXII.

Tres sunt uniuersæ lumbricorum differentiæ: pri

μία μὲν ἡ τῆς στρογγύλης κατὰ τὸ πάχος, ἑτέρα δὲ ἡ τῆς πλατείας, καὶ τρίτη, ἣν ἀσκαρίδα προσαγορεύουσιν. αἱ δὲ γενέσεις πασῶν ἐξ ὠμῆς καὶ παχείας, καὶ φλεγματικῆς ὕλης, καὶ σήψεως ἐπιτηδείας ἐστίν. οἵαπερ ἀθροίζεται τοῖς παιδίοις, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀδδηφαγοῦσιν. ἐπιφέρουσι δὲ πᾶσαι συμπτώματα χαλεπά. καὶ γὰρ πυρετοὺς, καὶ ἀσφυξίας, καὶ σπασμοὺς, καὶ νεκρώσεις. ποτιστέον τούτοις τό, τε τῶν χαμαιμήλων ἀπόζεμα, ἢ κοριάνου σπέρμα λεῖον μεθ' ὕδατος, ἢ ἐλάφου κέρατος ῥίνισμα, ἢ ῥόδινον ἔλαιον σὺν ἑψέματι, ἢ ἀψίνθιον, ἢ ἀβρότονον μετὰ ἰσχάδων ἑψηθὲν, καὶ ποθὲν, ἢ ἡδύοσμον, ἢ ἀλόην σὺν ὕδατι, ἢ κουκουνάρια κατὰ. λεῖα μετὰ ῥοδίνου, ἢ ὀξύμελι, ἢ σκιλ

ma teretum secundum crassitiem, altera latorũ, tertia eorum quos ascaridas uocant. Origo omnium est ex cruda, crassa, pituitosáque materia, & putredini apta, qualis in pueris aliisq; voracibus colligitur, omnes uero grauissima symptomata inducere consueuerunt, qualia sunt febres, pulsuum inæqualitas, conuulsio, resolutio. His itaq; potui dabitur, chamæmelorum decoctum, aut coriandri semẽ tritum cum aqua, uel cornu ceruini ramentum, uel rosaceum oleum cum sapa, aut absynthium uel abrotonũ, cum carycis coctum & potui datum, uel mẽtha, uel aloë cum aqua, uel nuclei pinei uiginti triti cũ rosaceo, uel oxymel, uel acetum scillites. Extrinsecus uero uisceri imponi debent, absynthiũ, persicorum folia, artemisia,

ληπικὸν ὄξος. ἔξωθεν δὲ ἐπιθετέον τὸ σπλάγχνον, ἀψίνθιον, περσέας φύλλα, ἀρτεμισίας, μελάνθιον, θέρμων ἄλευρον, ἀβρότονον, καλάμινθον, ταυρίαν χολὴν, ἀλόην, μυελὸν ἐλάφου, χοίρων τῆς ῥάχεως, καὶ ὑπογάστριον. σελίνου φύλλα. αἱ δὲ ἀσκαρίδες εἶδος ἐστὶν ἑλμίνθων σκώληξι παραπλήσιον, συνιστάμεναι ἐν τῷ ἀπευθυσμένῳ, ἐπιφέρουσαι κνισμὸν ἰσχυρόν. ἐπὶ τούτοις ἐπιτήδειοι βάλανοι διὰ μέλιτος, καὶ νίτρου, καὶ ταυρίας χολῆς. κλυσμοὶ δὲ, ἀφέψημα κενταυρίου, ἢ ἀψινθίου, ἢ χαμαιλέοντος, καλαμίνθης μετὰ μέλιτος καὶ νίτρου. ἔπειτα ὑποχριστέον τὸ ἀπευθυσμένον ἀκακίαν, ἢ ὑποκυστίδα μετὰ νίτρου, ἢ στυπτηρίαν μετὰ ῥοῦ συριακοῦ.

ſia, melanthium, ſeu nigella, lupinorum farina, abrotonum, calamentū, fel taurinum, aloë, medulla ceruina, ſpina dorſi & ſummo uentre ea illito. Apij folia. Aſcarides autem ſpecies ſunt, lumbricorum, ſimiles vermibus in caſeo inuentis, & continentur in inteſtino recto, & uehementem pruritum excitant. His igitur glandes ex melle, nitro, & felle taurino conueniunt, clyſteres uero ex centaurę, abſynthij, uel chamæleontis, calaminthæ, cum melle & nitro decocto. Sublinetur denique inteſtinum rectum, acacia ſeu hypocyſtide cum nitro, uel alumine, cum rhu ſyriaco.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ τοὺς νεφροὺς παθῶν, καὶ πρῶτον περὶ λιθιάσεως νεφρῶν.

Κεφ. ρογ΄.

Γίνονται λίθοι ἐν τοῖς νεφροῖς παχέος καὶ στεώδους χυμοῦ πεσόντος ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ νεφροῦ, καὶ ὑπὸ πυρώδους θερμασίας κατοπτουμένου οἱ λίθοι ἀποτελοῦνται. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἐν τῇ κύστει. καὶ δεῖ ἐπὶ μὲν τῶν νεφρῶν τοῖς θρύπτουσι τοὺς λίθους φαρμάκοις χρῆσθαι, οἷον τῶν βασιλικῶν ἀσπαράγων, καὶ ἀγρώστεως ῥίζαι, ἀδίαντόν τε, καὶ βδέλλιον, καὶ τῶν ἐρεβίνθων οἱ μέλανες κριοὶ, καὶ τὸ σκιλλητικὸν ὄξος, καὶ φοῦ, καὶ μῆον, καὶ ἄσαρον, καὶ καρπήσια, καὶ σαξίφραγος, καὶ σίον, καὶ σκόλυμος. λουτροῖς δὲ συνεχῶς χρήσθωσαν, καὶ πινέτωσαν μετὰ λουτρὸν

DE AFFECTIBVS renum & primum de calculo.

Cap. CLXXIII.

Generantur lapides in renibus, craſſo et pingui humore in renis cauitatē illapſo. Cum autem ab ignea eius caliditate aduritur, perfecta fit calculorum generatio, ſimili ratione in veſica quoq; naſcuntur. Hic itaque medicamentis calculum atterentibus uti oportet, vt ſunt baſilicorum, aſparagorum & graminis radices, adianthũ item, bdellium, cicer nigrum arietinum, acetũ ſcillites, phu, meon, aſaron, carpeſion, ſaxifragia, & cardui radix, balneis autem crebro utantur, & poſt illud ſtatim quædam ex prædictis bibant. Irrigationibus uero, fotibus, inſeſſibus, clyſteribus, ſupra in

colico

ὀθὺς τινὰ τῶν εἰρημένων. ἐμβροχαῖς τε καὶ πυρίαις, καὶ ἐγκαθίσμασι, καὶ ἐνέμασι, ὅσα ἐπὶ τῶν κωλικῶν περιείρηνται. σύνθετα δὲ βοηθήματα ταῦτα. βαλσάμου καρποῦ δραχ. α΄. λίθου τοῦ ἐν τοῖς σπόγγοις δραχ. α΄. γλήχωνος, μαλάχης ἀγρίας σπέρματος ἀνὰ δραχ. α΄. κόψας δίδου σὺν οἴνῳ. δίδου δὲ καὶ τὴν διὰ τοῦ τραγείου αἵματος ἀντίδοτον, καὶ τὴν διὰ τεττίγων, καὶ τοῦ ζινοφύλλου. πρὸς δὲ τὴν ὀξύτητα τῶν ὀδυνῶν δίδου τήν τε σωτῆραν, καὶ τοῦ φίλωνος. καὶ φλεβοτομία ἐπιτήδειος, ταχεῖαν τοῦ λίθου ποιουμένη ἔκκρισιν.

colico dolore descriptis, utantur. Composita autē auxilia hæc sunt, balsami fructus, lapidis spongiarum, pulegÿ, maluæ syluestris seminis singulæ drachmæ, contusæ cum uino dantur. Item quę ex sanguine hircino constat antidotus, & quæ ex cicadis & zynophyllo. Ad acutissimos autem dolores, soteram dato & philonium, sanguinem etiā mittere optimum est, celerem enim calculi excretionem reddit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ κύστει λίθων. Κεφ. ροδ΄.

Τοὺς δὲ ἐν τῇ κύστει λίθους ἐπὶ τῶν παιδίων ἐμφράξαντας τὸν τράχηλον τῆς κύστεως οὕτως θε-

DE VESICAE *calculo.* Cap. CLXXIIII.

Vesicæ calculis in pueris, obstruentibus vesicæ collum ita succurrēdum erit, concussione & ca-

ραπευτέον. τῷ σεισμῷ, ἢ καθετηρισμῷ, ἢ τῇ λιθοτομίᾳ χρηστέον. δεῖ πρὸς λίθους λαβὼν τυχοδαίμονα, καὶ καρκίνους ποταμείους καῦσον ἐν χύτρᾳ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὅσον ∠. α ς΄΄. δίδου σὺν οἴνῳ πιεῖν. δίδου δὲ καὶ ὅσα προείρηνται θρυπτικὰ λίθων ἐπὶ τῶν νεφριτικῶν.

theteriſmo, ſeu inciſione utendũ. Ad lapides, Tychodæmonem ſumito, et cancros fluuiatiles, & in olla comburito, & ex eo libræ & ſemiſsis pondus ex uino bibendum dato, & in uniuerſum omnia quæ ſupra ſunt de calculo renum compræhenſa.

ΠΕΡΙ ΦΛΕΓΜΟΝΗΣ νεφρῶν.

Κεφ. ροε΄.

DE INFLAMMAtione renum.

Cap. CLXXV.

Ἐὰν δὲ φλεγμονὴ τῶν νεφρῶν, ἢ τῆς κύστεως γένηται, κατὰ τὸν τόπον βάρος, καὶ ἀλγηδών ἐστι, καὶ πυρέττουσι, καὶ ἐμοῦσι χολώδη. φλεβοτομητέον οὖν αὐτοὺς, καὶ τοῖς παρηγοροῦσιν ἐνέμασι, καὶ καταπλάσμασι χρηστέον διὰ πηγάνου, καὶ ἀνήθου, καὶ τήλεως, καὶ ἀλθαίας ῥίζης. κλύσμασι δὲ καὶ ὀ=

At ſi inflammatio vel renes, uel ueſicam exercet, in loco affecto grauitas & dolor percipitur, febris affligit & bilioſa vomunt. His igitur ſanguinem mittere, & clyſteribus lenientibus, & dolorem mitigantibus, & cataplaſmatis ex ruta, anetho, fœnugræco, & altheæ radice, & iniectionibus ex opio, oleo, & anſerino adipe vti oportet,

potui

πίου, καὶ ἐλαίου, καὶ στέατος χηνός. πινέτωσαν δὲ τοῦ τε σικύου, καὶ τοῦ πέπονος τὸ σπέρμα σὺν εὐκράτῳ μέλιτι. κατὰ δὲ τοὺς νεφροὺς ἐπιθετέον ῥάκη ἐξ οἴνου καὶ ῥοδίνου, ἢ ὑδροροδίνου, ἢ μηλίνου, καὶ κηρωτὴν διὰ κηροῦ, καὶ ῥοδίνου, καὶ κροκῶν ᾠῶν, καὶ πολυγόνου χυλὸν ἔμπλαστρον δὲ τήν τε διὰ χυλῶν, καὶ τὴν μνασαίου.

potui uero cucumeris & peponis ſemen cum mulſa offeratur. Renibus uero ipſis imponi linamentum ex uino & oleo roſaceo, uel aqua & roſaceo, uel melino, aut ceratum ex cera & roſaceo, et luteis ouorum, & polygoni ſucco, debet. Emplaſtra uero adhibenda, & quod à ſuccis Diachylon dicitur, & mnaſæi.

ΠΕΡΙ ΕΛΚΩΣΕΩΣ τῶν οὐρητικῶν.

Κεφ. ροϛʹ.

Ἑλκωθέντος δὲ νεφροῦ, ἢ κύστεως, ἢ τῶν οὐρητικῶν, προποτιστέον αὐτοὺς μελικράτῳ, ἢ τήλεως ἀφεψήματι σὺν μέλιτι, ἢ σικύου σπέρματι σὺν μελικράτῳ. τοῖς δὲ σὺν πόνῳ οὐροῦσι δίδου πιεῖν ναρθήκων κεκαυμέ

DE EXVLCERATIONE *partium, per quas urina deſcendit.*

Cap. CLXXVI.

Exulcerato uero rene, uel ueſica, uel meatibus urinarijs, mulſa potui primum offerenda, uel fœnugræci decoctum cum melle, uel cucumeris ſemen cum mulſa. At ſi urinæ difficultas urget, ferularum combuſtarum cineris drachma potui de-

νων τὴν τέφραν δραχ.
α΄. μετὰ γλυκέος, καὶ γα-
λακτοποτεῖν. τούτοις συμ-
φέρει σύνθετα βοηθήμα
τα ταῦτα. λινοσπέρμου,
σικύου σπέρματος, τρα=
γακάνθης ἀνὰ δραχ. ς΄.
ἀμύλου δραχμ. δ΄. μέλι-
τος τὸ ἀρκοῦν δίδου σὺν
γλυκεῖ. ἄλλο. κουκουνα-
ρίων δραχ. ε΄. σικύου σπέρ
ματος, ςάχυος ἀνὰ
δραχ. δ΄. σελίνου σπέρ=
ματος δραχ. ς΄. δίδου δὲ
πίνειν καὶ τῆς μήκωνος
τὸ σπέρμα, καὶ τῆς γλυ-
κυρρίζης σὺν ἀφεψή-
ματι σχοίνου. δίδου δὲ καὶ
τὸν διὰ φυσαλλίδων τρο
χόν. ἄλλο πρὸς τὰς ἑλκώ
σεις. σικύου σπέρματος
κεκαθαρμένου, κουκουνα=
ρίων ἀνὰ δραχ. ε΄. ἀμύγ-
δαλα πικρὰ ια΄. κρόκου
δραχ. α΄. μέλιτος τὸ ἀρ-
κοῦν, δίδου ἐκλείχειν. εἰς δὲ
τὴν κύστιν ἔγχεε διὰ κλυ

tur cum ſapa, & lac bi=
bant. Cõpoſita uero au=
xilia q̃ ipſis conueniunt,
hæc ſunt, ſeminis lini, ſe=
minis cucumeris, traga=
canthæ ſingulorũ drach.
ſex, amyli drachmæ qua-
tuor, mellis quantum ſa-
tis eſt, hæc cum ſapa dan
tur. Aliud. Nucum pinea-
rum drachmæ quinq;, ſe-
minis cucumeris nardi
ſingulorũ drachmę qua-
tuor, ſeminis apij drach-
mæ ſex, potui etiam offer
ri poteſt papaueris albi
ſemen, & dulcis radicula
cum iunci rotundi deco=
cto. Paſtillus item Dia-
phyſalidon, id eſt, ex ſali-
cacabo. Aliud ad exulce-
rationes. Cucumeris ſe-
minis detractis cortici-
bus, nucleorum ex pinu,
ſingulorũ drachmę quin
que, amygdalarum ama-
rarum numero undecim,
croci drachma, mellis
quantum ſatis eſt, lingen
dum prębeto. In ueſicam
autem

ϛῆρος εὐκρατόμελι, ἢ γάλα, ἢ σικύου σπέρμα σὺν εὐκρατομέλιτι.

autem infundito, per clyſterem, mulſam aquoſiſſimam, uel lac, uel cucumeris ſemen eodē modo.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΙΜΑ ΟΥ-ρούντων. Κεφ. ροζ΄.

Ατονοῦντες οἱ νεφροὶ πολλάκις, καὶ εὐρύτεροι γινόμενοι χαλῶσι τὶ τοῦ αἵματος ἐκ τῆς φλεβὸς, καὶ κατὰ περιόδους τινὰς αἷμα οὐροῦσι. τούτους δεῖ φλεβοτομεῖν ἀπ᾽ ἀγκῶνος, διδόναι δὲ πίνειν συμφύτου ῥίζης ἀφέψημα, ἢ τραγακάνθην σὺν οἴνῳ βεβρεγμένην, ἢ πολυγόνου, ἢ ἀρνογλώσσου χυλὸν σὺν ὀξυκράτῳ, ἢ τοῦτο. στυπτηρίας δραχμ. α΄. τραγακάνθης δραχμ. β΄. κόμμεως δραχ. α΄. δίδου σὺν γλυκεῖ. καταπλάττειν δὲ ἄρτον, καὶ φοίνικας μετὰ ἀκακίας, ἢ

DE SANGVINIS RE-num profluuio. Cap. CLXXVII.

Sæpe renes infirmi & patentiores redditi ſanguinis nonnihil ex vena laxant, & per circuitum quēdam ſanguinem per urinam reddunt. His itaque uenam in cubito incidere, & ſymphyti radicis decoctum in potu offerre oportet, uel tragacanthum cum vino maceratum, aut polygoni vel plantaginis ſuccum cum poſca, vel hoc, aluminis ſciſſi drachma, tragacanthi drachmæ duæ, gummi drachma cum ſapa dantur. Cataplaſmata vero ſint ex pane & palmulis cum acacia, aut hypocyſtide in poſca, im

poni

ὑποκυστίδος δι' ὀξυκράτου. ἐπιθετέον ἢ καὶ τὴν δι' ἰτεῶν. θρομβωθέντος δὲ τοῦ αἵματος ἐν τῇ κύστει, δίδου πίνειν ἀπόζεμα ἀρτεμησίας, ἢ κονίζης, ἢ ῥαφανοῦ σπέρματος, ἢ σελίνου χυλὸν σὺν ὀξυκράτῳ, ἢ λαγωοῦ πυτίαν, ἢ ὀξύμελι.

poni item quod ē salicibus constat emplastrum debet, sanguine vero in vesica in grumū coacto, potui dato artemisiæ decoctum, uel conyzæ, uel seminis raphani, aut apij succum cum posca, vel leporis coagulum, aut oxy mel.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΒΗΤΟΥ.

Κεφ. ροη'.

Διαβήτης λέγεται ὅταν ἃ πίνουσι, καὶ οὐροῦσι, καὶ τοῦτο συνεχῶς. λέγεται δὲ καὶ εἰς οὖρα διάῤῥοια, καὶ διψακός. γίνεται δὲ ἐπὶ θερμότητι τῶν νεφρῶν. ἕλκουσι γὰρ ἀεὶ τὸ πόμα ἐκ τῆς γαστρὸς, ἀτονοῦντες δὲ κατέχειν ἀποπέμπουσι ταχέως. τούτους ποτιστέον πολυγόνου χυλὸν, ἢ ῥόδων ἐν οἴνῳ μέλανι, ἢ φοινίκων ἀπόβρεγμα, καὶ

DE DIABETE.

Cap. CLXXVIII.

Diabetes dicitur, cum quicquid bibitur, protinus per vrinam redditur, idq; frequenter, uocatur etiā in vrinas profluuium & Dipsacus. Fit ex renum caliditate, semper enim potum è uentriculo trahunt, & cum ob imbecillitatem eum continere nequeant, celeriter transmittunt. Hos igitur plantaginis succum, uel rosas in uino nigro, et palmulas maceratas, et myr

thum

μύρτων. καταπλαστέον δὲ τοῦ νεφροῦ κρίθινον ἐν ὀξυροδίνῳ, καὶ φύλλα ἀμπέλου, καὶ ἀνδράχνης, καὶ ἀειζώου, ἱδρῶτας δὲ κινεῖν, καὶ ἐμέτους.

thum bibere oportet. Renibus uero cataplasmata imponi debent, polenta ex aceto & rosaceo, folijs vitis & portulacæ, uel semperuiui, sudores præterea mouere & uomitū elicere oportet.

ΠΕΡΙ ΣΤΡΑΓΓΟΥΡΙΑΣ, ἔτι τε καὶ δυσουρίας. Κεφ. ροθ'.

Ἡ στραγγουρία ἐστὶν, ὅταν συνεχῶς κατὰ στράγγα οὐροῦσι. γίνεται δὲ ἢ διὰ δριμύτητα τοῦ φερομένου οὔρου, ἢ διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς κύστεως, μὴ δυναμένης κατέχειν. ἔσθ' ὅτε γίνεται καὶ διὰ ψύξιν. ἡ δὲ δυσουρία ἐστὶν, ὅταν μετ' ὀδύνης δυσχερῶς οὐροῦσι κατ' ὀλίγον. γίνεται δὲ καὶ τοῦτο ἢ διὰ δριμύτητα χυμῶν, ἢ δι' ἕλκωσιν τῶν νεφρῶν, ὡς προείρηται. κλύζειν δὲ καὶ διὰ τοῦ καυλοῦ, τὸν διὰ

DE VRINAE STILlicidio & eius difficultate. Cap. CLXXIX.

Vrinæ stillicidium uocatur, cum aſsiduè & ceu irritati mingunt. Fit autē uel ob urinæ profluentis acrimoniam, uel ob uesicæ imbecillitatem, quæ eam continere non potest. Fit interdum ob refrigerationem etiam, vrinæ vero difficultas uocatur, cum dolor & difficultas accedit, et urina paulatim emittitur, sed et hoc accidit uel ob humorum acrimoniam, uel renum exulcerationem, ut antea dictum est, per co-

lem

φυσάλλιδος τροχὸν σὺν γάλακτι. εἰ δὲ διὰ δριμύτητα χυμῶν, καθαίρειν δεῖ κατ' ἀλλήλων φαρμάκοις. τέμνειν δὲ καὶ τὴν ἔσω φλέβα. καπνίζειν δὲ αὐτοὺς ἐκ τοῦ ἐχίνου τῷ δέρματι. καὶ ἐγκαθίσματα, καὶ λουτρὰ, καὶ τὴν εὔχυμον δίαιταν παρέχειν. διδόναι δὲ καὶ τὰ προειρημένα ἐπὶ τῆς ἑλκώσεως τῶν νεφρῶν, καὶ κύστεως βοηθήματα.

lem igitur paſtillus, ex phyſallide, id eſt, ſalicacabo, cum lacte iniici debet, at ſi acrimonia humorũ in cauſa fuerit, eos alternis diebus medicamento educere oportet, et venam internam cubiti incidere, et ſuffire ex erinacei cute oportet: inſeſsibus præterea et balneis uti, et cibũ boni ſucci offerre, & ea remedia, q̃ ſupra in renum et veſicæ ulcere ſunt comprænhenſa.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝΟΥΡΟΥΝΤΩΝ.
Κεφ. ρπʹ.

Τοῦτο τοῖς παιδίοις μᾶλλον συμβαίνει. ἀλέκτορος λάρυγγα καύσας δὸς πιεῖν νήστει σὺν ὕδατι χλιαρῷ. ἢ λαγωοῦ ὄρχεις ἐπιξύων σὺν οἴνῳ, δὸς πιεῖν ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς, ἢ κύστιν κεκαυμένην χοιρίαν σὺν οἴνῳ.

DE VRINAE INcontinentia.
Cap. CLXXX.

Affectio hæc pueris maximè contingit. Galli guttur uſtum cum aqua tepida ieiuno bibendum porrige, uel leporis teſtes in uino radito, tribus diebus bibendos dato, aut porcinam veſicā vſtam cum vino.

DE

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΟΥ ΗΠΑΤΟΣ παθῶν, καὶ πρῶτον περὶ φλεγμονῆς.

Κεφ. ρπα΄.

Φλεγμαίνοντος τοῦ ἥπατος, πόνος γίνεται κατὰ τὸ δεξιὸν ὑποχόνδριον, διήκων ἄνω μὲν ἄχρι κλειδὸς, κάτω δὲ ἄχρι νόθων πλευρῶν καὶ πυρετὸς ὀξὺς, καὶ βηχία ξηρὰ, καὶ δίψα, καὶ ἀνορεξία, καὶ χολῆς ἔμετος. τούτους φλεβοτομητέον ἀνυπερθέτως ἀπ' ἀγκῶνος δεξιοῦ. ἔξωθεν δὲ καταπλαστέον ἀλεύρῳ κριθίνῳ, καὶ τήλεως, καὶ λινοσπέρμου μετὰ φοινίκων, ἢ μηλοκυδώνων, καὶ μελιλότων, καὶ ἀψινθίου, καὶ χαμαιμήλου, καὶ ῥόδων. ἐπιθέματα δὲ τό, τε εὐῶδες, καὶ τὸ διὰ μελιλότων, καὶ τὸ κοπτόν. ἁπλᾶ δὲ βοηθήματα, οἷον ἄσαρον, νάρδη κελτικὴ, σχοῖνος, πετροσέλι-

DE IECINORIS *affectibus.*

Cap. CLXXXI.

Cum iecur inflammatione laborat, dextra parte sub præcordijs dolor est, idemq; supra ad iugulum, infra ad costas spurias vsque peruenit, subsequitur hanc febris acuta quoq;, tussis sicca, sitis, cibi fastidium, & biliosus vomitus. His igitur nulla interposita mora, sanguis ex cubito dextro mittēdus est. Extrinsecus uero cataplasmata imponēda, ex farina hordeacea, fœnugræco, lini semine cum palmulis, uel malis cotoneis, meliloto, absynthio, chamæmelo & rosis. Epithemata uero conueniunt, & quod à grato odore euodes dicitur, & Diameliloton, et copton malagma. Simplicia vero auxilia sunt,

asarum,

νον. ὑπάγειν δὲ τὴν κοιλίαν δὶς, τῆς λινοζώστεως ἐσθιομένης, καὶ πινομένου τοῦ ἀφεψήματος αὐτῆς, ἢ πολυποδίου, ἢ ἐπιθύμου, ἢ διὰ κλυστῆρος. καθόλου δὲ τὰ μὲν σιμὰ τοῦ ἥπατος διὰ τῆς κοιλίας κενωτέον. τὰ δὲ κυρτὰ δι' οὔρων ἐκκαθαίρεται.

asarum, nardus gallica, iuncus odoratus rotundus, petroselinum, aluus vero subducenda è mercurialis esu, eiusque decocto epoto, uel polypodio, uel epithymo in aluum indito. Summatim vero, caua pars iecoris per aluum, gibba per vrinas expurgatur.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ἥπατος. Κεφ. ρπβ'.

Ἀποστάσεως δὲ γενομένης, συνεργητέον τῇ συῤῥήξει καταπλάττοντα μὲν τῷ τρισπέρμῳ μετὰ ῥητίνης, μάννης, πίσσης, ἀλθαίας ῥίζης, σπυράθων περιστερᾶς, ἢ χαμαίδρυος, ἀφέψημα πινέτωσαν. ῥαγέντος δὲ δίδου μελίκρατον, καὶ ὅσα ἐπὶ τῶν ἑλκωθέντων νεφρῶν εἴρηται. ἔξωθεν δὲ ἐπιτιθέναι τὴν μνασαίου, καὶ τὴν ἱκεσίου.

DE ABSCESSV Epatis. Cap. CLXXXII.

Abscessu autem facto, ruptura adiuuanda cataplasmate trispermo, cum resina, manna, pice, radice altheę, columbę fimo, & chamædyros decoctũ bibendum, vomica vero facta mulsam exhibeto, & quæcunq; de renibus exulceratis commemorata sunt. Extrinsecus vero imponitur medicamẽtum mnasæi & icesion.

ΠΕΡΙ ΣΚΙΡΡΩΘΕΝ-τος ἥπατος. Κεφ. ρπγ'.

Σκιῤῥωθέντος δὲ τοῦ ἥπατος, ὀλίγη τῆς ἰάσεως ἐλπὶς. εἰς ὕδερον γὰρ μεταπίπτουσιν. ὅμως δὲ τοῖς μαλακτικοῖς καταπλάσμασιν ἐπιμικτέον ἀμμωνιακὸν, βδέλλιον, μυελοὺς, καὶ στέατα. πότιζε δὲ τὰ ἐκφράττοντα, οἷα εἰσὶ τά, τε διτρητικὰ, καὶ λιθοντριπτικά.

DE SCIRRHO epatis. Cap. CLXXXIII.

Si vero iecur ſcirrho induratum fuerit, exigua curationis aut ſecundæ valetudinis ſpes eſt, in hydropem enim malum degenerat. Nihilominus tamen cataplaſmatis admiſcenda ſunt, ammoniacum, bdellium, medullæ & adipes, in potu uero offerenda, quæ obſtructiones aperiunt, qualia ſunt & quæ vrinas mouent, & calculum atterere poſſunt.

ΠΕΡΙ ΕΜΦΡΑΞΕΩΣ ἥπατος. Κεφ. ρπδ'.

Ἐὰν βάρος μετὰ διατάσεως καὶ ὀδύνης κατὰ τὸ δεξιὸν ὑποχόνδριον χωρὶς ὄγκου καὶ πυρετοῦ αἰσθάνονται, ἔμφραξιν δηλοῖ τῶν φλεβῶν. καὶ

DE OBSTRVCTIOne iecoris. Cap. CLXXXIIII.

At ſi grauitas cum diſtētione et dolore in dextra parte ſub præcordijs, abſq; tumore & febri ſenſu percipitur, obſtructionem venarum denotat. His itaq; in potu & ab-

διδόναι τούτοις πιεῖν τοῦ ἀψινθίου τὴν κόμην, καὶ χαμαιπίτυν, μυακάνθης καρπὸν, δάφνης ῥίζης φλοιὸν, εὐπατόριον σὺν ὀξυμέλιτι ἀφεψῶν, ἢ θέρμους πικροὺς μετὰ πηγάνου. ἤτε ἶρις, καὶ τὰ ἀμύγδαλα, καὶ τοῦ ἄρου ῥίζα, καὶ τὸ ἀγαρικὸν, καὶ τὸ ὄξος σκιλλητικὸν, ἢ ἡδύσαρον, καὶ ὁ πικρὸς τροχὸς, καὶ τὸ διὰ καλαμίνθης σὺν ὀξυμέλιτι, καὶ τὸ σύγκομμα τὸ ἡπατικὸν, καὶ ἡ φλεβοτομία.

sinthij coma danda, & chamæpytis & corrudæ semen, item lauri radicis cortex, & eupatorij cum oxymelite decoctũ, aut lupini amari cũ ruta. Præterea iris, amygdalæ, ari radix, agaricus, & acetũ scillites, securidaca & pastillus picrus seu ex amaris amygdalis, & Diacalaminthum cum oxymelite, & syncoma hepaticum & venæ incisio, prosunt.

ΠΕΡΙ ΚΑΧΕΞΙΑΣ.

Κεφ. ρπέ.

Καχεξίαν καλοῦσι τὴν ἀρχὴν τῶν ὑδρωπικῶν παθῶν. θεραπεύειν δὲ δεῖ αὐτὴν διὰ φλεβοτομίας, καὶ μάλιστα τὴν δι' ἐπίσχεσιν αἱμορροΐδων, ἢ καταμηνίων, καθαρτέον

DE MALO CORPORIS *habitu, quem Græci* καχεξίαν *appellant.*

Cap. CLXXXV.

Malum corporis habitum principium hydropicorum affectuum vocant. Huic sanguinis missione succurri oportet, illi præsertim quę fit ex retentione hæmorrhoidarum

rum

τὴν ἱεράν. ἡ δὲ δίαιτα λεπτὴ, καὶ ξηρὰ, καὶ χρῆσις αὐτοφυῶν θερμῶν στυπτηριωδῶν, καὶ νιτρωδῶν καὶ θειωδῶν. διδόναι δὲ πίνειν συνεχῶς τοῦ ἀψινθίου, καὶ τῆς πικρᾶς, καὶ τὴν θεοδώρητον. ἔμπλαστρα δὲ, τό, τε διὰ δαφνῶν, καὶ τὸ διὰ σπερμάτων.

rum uel mẽſium ſuppreſſione, purgandi autem ſunt ex hiera. Victꝰ vero extenuans & deſiccans eſto, vſus item balneorũ naturalium, aluminoſorum, nitroſorum, et ſulfuroſorum commodus eſt. In potu vero offerre oportet frequenter abſinthiũ, & picram et Theodoretum. Emplaſtra item, & quod è lauri baccis & è ſeminibus conſtat.

ΠΕΡΙ ΥΔΕΡΩΝ.

Κεφ. ρπϛ´.

Καταψυχθέντος τοῦ ἥπατος σφοδρῶς ποτὲ κατὰ πρωτοπάθειαν αὐτοῦ, ποτὲ δὲ κατὰ συμπάθειαν ἑτέρων μορίων, ἀποτυχία τῆς ἐξαιματώσεως γίνεται, καὶ καλεῖται τὸ πάθος ὕδερος. εἰσὶ δὲ τρία εἴδη ὑδέρων. ἓν μὲν ὁ λεγόμενος ἀσκίτης, ὅταν

DE AQVA INTER cutem, hoc eſt, hydropico morbo.

Cap. CLXXXVI.

Cum epar vehementer fuerit refrigeratum, id quod fit, modo primario affectu eius, modo conſortij lege aliarum partium, et ſanguinis elaboratio nulla ſuccedit, Vitiũ ὑδερός græcè, latinè, aqua inter cutẽ vocatur. Atq; huius tres ſunt ſpecies, vna eſt, cum venter inſtar

ὥσπερ ἀσκὸς ὀγκοῦται, ἐφ' οὗ καὶ παρακέντησιν παραλαμβανόμενον. δεύτερον ὁ λεγόμενος τυμπανίας, ὅταν πνεύματος γέμει ἡ γαστὴρ μᾶλλον. δῆλον δὲ τοῦτο, ἐκ τοῦ κρούεσθαι, καὶ ἠχεῖν τὴν γαστέρα. τρίτον δὲ εἶδος ὁ λεγόμενος ἀνασάρκα, ὅταν ὅλον τὸ σῶμα ὀγκοῦται. καλεῖται δὲ καὶ λευκοφλεγματία. εἰσὶ δὲ σχεδὸν μὲν πάντες ἀνίατοι τελειούμενοι. τούτοις δεῖ παρέχειν φάρμακον ὑδραγωγόν. οἷον κόκκον κνίδιον σφαιρώσας δίδου. ἢ λαθυρίδας κ. ἢ εὐφορβίου κερ. ε. ἄλλο πόμα ἄγων ὕδωρ. χαμελαίας φύλλων, καὶ χαλκοῦ κεκαυμένου, καὶ ἀνήσου τὸ ἴσον, δίδου ἐν ὕδατι. ἄλλο ὑδραγωγόν. ἀλόης, εὐφορβίου, κόκκου κνιδίου ἀνὰ δραχμ. α΄. κράμβης

vtris intenditur vehemẽter, in qua perforatione etiam, quæ παρακέντησις dicitur, vtimur, ἀσκίτην hanc græci vocant. Altera species est, quam tympanitem appellant, cum in ventre creber est spiritus, quod ex sono & pulsatione ventris percipitur. Tertia species est, quam anasarcam nominauerunt, cum tumores per totum corpus oriuntur, id vitij genus λευκοφλεγματίαν quoq;, ob humoris nimiam abundantiam appellant. Harum nulla cum inueterauerit curationẽ recipit. His igitur medicamẽtum, quod aquam educat, exhibendum est, quale est, granũ gnidium in globulum redactum, vel lathyrides viginti, vel Euphorbij siliquæ quinq;. Alia potio aquam eliciens. Chamelææ foliorum, æris combusti, anisi portiones pa-

res

χυλῷ ἀναλάμβανε, καὶ δίδου κερ. ἑπτὰ, ἢ θ'. δίδου δὲ καὶ τὰ διουρητικὰ, οἷον ἄσαρον, ἵππουριν, σέλινον, ἀδίαντον. ἁρμόζει δὲ τούτοις ἡ διὰ τοῦ ὀξυμέλιτος πικρὰ καὶ ἡ θηριακή. ἔξωθεν κατάπλαττε βόλβιτα βοὸς ξηρὰ, λεάνας σὺν ὀξυμέλιτι, καὶ θείου τὸ τέταρτον μέρος ὅλου τῆς γαστρὸς ἐπίβαλλε κύτει. ἢ σπυράθους αἰγὸς σὺν οὔρῳ παιδὸς κατάπλασσε, ἢ ζύμην, καὶ νίτρον, καὶ ἶριν, καρδάμωμόν τε καὶ θεῖον ἄπυρον, ἀμμωνιακόν τε, καὶ δαφνίδας, καὶ περιστερῶν κόπρον, ἢ πάντα, ἢ τινὰ ἐκ τούτων δι' ὀξυμέλιτος. ἔμπλαστρα δὲ τήν τε δι' ἰτεῶν, καὶ τὴν ἱκέσιον.

res ſingulorum ex aqua dantur. Aliud aquã educens. Aloës, Euphorbij, cocci gnidij, ſingulæ drachmæ, braſsicæ ſucco excipiuntur, & ſiliquę ſeptem aut nouem dantur, item ea quæ vrinas mouent, qualia ſunt, aſarũ, hipparis, apium, adianthum. His etiam picra ex oxymelite competit, & theriaca. Extrinſecus vero cataplaſmata adhibẽda, ex ſtercore bouino arido, & cum oxymelite trito, vel quarta pars ſulfuris toti ventris capacitati iniecta. Vel ſtercora caprilla cum vrina, pueri applicato, vel fermentum, vel nitrum, vel iridẽ, cardamomum itẽ & ſulfur, ignem non expertũ, ammoniacum præterea & lauri baccas et columbarum ſtercus, vel omnia vel quædam cum oxymelite. Emplaſtra nouiſsimè imponuntur, tũ dia iteon, id eſt, quod ex ſalicibus eſt, tum quod iceſium dicitur.

ΠΕΡΙ ΣΠΛΗΝΟΣ.

Κεφ. ϛπζ΄.

Τοῦ μὲν σπλῆνος φλεγμαίνοντος, φλεβοτομητέον αὐτοὺς ἀπ' ἀριστεροῦ ἀγκῶνος, ἢ κατὰ τὸ ἄκρον τῆς χειρός. εἶτα καταπλαστέον διὰ κριθίνου ἀλεύρου, καὶ τήλεως, καὶ ἰτέας φύλλων, σὺν ὀξυμέλιτι. ἄλλο. τήλεως οὐγγ. δ΄. κριθίνου, καρδαμώμου ἀνὰ οὐγγ. α΄. σύκων λιπαρῶν λι. α΄. περιστερεῶνος οὐγγ. α΄. σὺν ὄξει ἑψήσας, κατάπλασσε. ἄλλο. κόπρον αἰγείαν σὺν κριθίνῃ, καὶ λινοσπέρμῳ, καὶ ἁλὸς ἄνθος σὺν ὀξυκράτῳ κατάπλασσε. τριβέτω δὲ κυπρίνῳ ἐλαίῳ σὺν ὄξει. μάλαγμα. κηροῦ λι. α΄. νίτρου οὐγγ. γ΄. τερεβινθίνης, ἄγνου σπέρματος, καππάρεως ῥίζης φλοιοῦ ἀνὰ οὐγγ. α΄. ἑψη-

DE LIENIS INflammatione.

Cap. CLXXXVII.

At ſi inflammatio lienem exercet, ſanguis è cubito ſiniſtro & in extrema manu mittendus eſt. Deinde cataplaſma inducendum ex farina hordeacea, fœnugręco, folijs ſalicis, cum oxymelite. Aliud. Fœnugræci vnciæ quatuor, farinæ hordei, cardamomi ſingulæ vnciæ, ficuum pinguium libra, verbenacæ vncia, cũ aceto cocta, ad cataplaſmatis formam inducuntur. Aliud. Stercus caprillum cum farina hordeacea, & lini ſemine & ſalis flore, cum poſca applicatur, ſi tamen prius cyprino oleo aceto admixto fouetur. Malagma. Ceræ libra, nitri vnciæ tres, terebinthinæ, viticis ſeminis, corticis radicis capparis ſingulæ vnciæ, co-

ctæ

σαις ἔμπασσον τὰ ξηρά. | ctæ aridæ inſperguntur.

ΠΕΡΙ ΣΚΙΡΡΩΘΕΝ-
τῷ σπληνός.
Κεφ. ρπη΄.

Εἰ δὲ φλεγμονὴ ἐπὶ σκιῤῥῶδες μεταπέσῃ, τοῖς ἰσχυροτέροις χρηστέον, ὥστε καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἀμύσσεσθαι, οἷόν ἐστι, ἀμμωνιακὸν σὺν ὄξει ἐπιχριόμενον κατὰ τοῦ σπληνός, καὶ πινόμενον, ὅσον ∠. α΄. ἐν λουτρῷ. ἢ καππάρεως φλοιὸν ὄξει λειώσας, καὶ καταπλάσας. καὶ ὁ τοῦ κενταυρίου χυλὸς ἔξωθεν ἐπιθέμενος, καὶ πινόμενος, ἢ χαμαιδρύος. ἢ σκολοπένδριον σὺν ὀξυμέλιτι πινόμενον. ἄλλο σπληνικὸν βοήθημα. μυρίκης καρποῦ δραχμ. δ΄. πεπέρεως δραχ. δ΄. ναρδοστάχυος δραχ. β΄. ἀμμωνιακοῦ δραχ. β΄. φύλλων καππάρεως δραχ.

DE LIENIS SCIR-
rho.
Cap. CLXXXVIII.

Verum vbi inflammatio in ſcirrhum degenerat, valentioribus vtendum erit, ita ut cutis ſumma exulcerentur, quale eſt ammoniacum ſpleni ex aceto illitū, vel ipſum quoq; a lotione ad drachmæ pondus in potu aſſumptum. Vel capparis cortex ex aceto tritus ad cataplaſmatis modū impoſitus, quemadmodum & centaurij & chamædryos ſuccus extrinſecus adhibitus. Scolopendriū præterea cum oxymelite bibitur. Aliud, quod ſpleni confert auxilium. Myricæ fructus, piperis ſingulorum drachmæ quatuor, ſpicæ nardi drachmæ duę, ammoniaci tantundem, capparis folio-

γ΄. ὄξους σκιλλητικοῦ τὸ ἀρκοῦν λειώσας ποίει τροχὸν, καὶ δίδου. ἔμπλαστρος ἥ τε κυπρίνη, καὶ ἡ οὐσία μέλαινα. γυμνάσια δὲ καὶ τρίψεις, καὶ σιναπισμοί. ἔσθ᾽ ὅτε δὲ καὶ σικύαι μετ᾽ ἐγχαράξεως.

rum drachmæ tres, aceti ſcillitis quantũ ſatis eſt, ſingula trita in paſtillum efformato & exhibeto. Emplaſtra vero conueniunt, & cyprinum & quod vſia nigra dicitur. Nouiſsimè exercitationes quoque & frictiones adhibendæ & ſinapiſmi, interdum & cucurbitæ ſine ſcarificatu admouendæ.

ΠΕΡΙ ΙΚΤΕΡΟΥ.

Κεφ. ρπθ΄.

DE MORBO REgio, qui *ἴκτερος græcè dicitur.*

Cap. CLXXXIX.

Ἴκτερός ἐστιν ἀνάχυσις χολῆς ἐν ὅλῳ τῷ σώματι, ἢ ὠχρᾶς, ἢ μελαίνης. καὶ γίνεται ὁ μὲν μέλας ἐπὶ ἐμφράξει τοῦ σπληνὸς, καὶ ἀναδιδομένου τοῦ μελαγχολικοῦ χυμοῦ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. ὁ δὲ ὠχρὸς ἐπὶ ἐμφράξει τῆς χοληδόχου κύστεως. γίνεται δὲ καὶ δι᾽ ἄμετρον θερμασίαν ἐκχολουμένου τοῦ αἵματος. γίνεται δὲ καὶ κριτι-

Morbus regius bilis vel flauæ vel atræ per totum corpus effuſio eſt. Arquatus igitur niger ex obſtructione lienis, et cũ humor melãcholicus ad cutis ſumma effertur, naſcitur. Qui vero à flaua bile eſt, originem ex veſicæ felleæ obſtructione trahit. Immoderata præterea cruditas, cum ſanguis bilioſior redditur, hunc morbum excitare poteſt.

Non-

κὸς ἴκτερος, ὅταν ἡ φύ-
σις ἀπὸ βάθους διώξῃ τὴν
χολὴν εἰς ἐπιφάνειαν.
γίνεται δὲ καὶ διὰ πόσιν
δηλητηρίου φαρμάκου, καὶ
διὰ ἰὸν ἔξωθεν ἰοβόλου.
τούτους καὶ ἀρχὰς φλε-
βοτομητέον, καὶ καθαρτέ-
ον. προποτιστέον δὲ τοὺς ἴκ-
τερικοὺς σελίνου ἀφέψη
μα, ἢ ἀδιάντου, ἢ λαπά-
θου, ἢ ἑρπύλλου, ἢ ἀψιν-
θίου. δίδου δὲ καὶ τὸ σπέρμα
τοῦ χρυσολαχάνου ὅσον
δραχ. α΄. μετὰ ὀῤῥογά-
λακτος, ἢ χρυσαττικοῦ,
ἢ ἀφεψήματι ἀριστολο-
χίας λεπτῆς, ἢ ὑπερι-
κοῦ, ἢ στρουθίου, ἢ ἐρυθροδά-
νου. δοτέον δὲ καὶ τὴν πι=
κρὰν δι' ὀξυμέλιτος, καὶ
τὸν διὰ πικρῶν ἀμυγ-
δάλων τροχὸν, καὶ τὴν θεο
δώρητον. ἢ κινναμώμου
δραχ. α΄. σὺν οἰνομέλιτι,
ἢ σμύρνης κυάμου μεγέ-
θος, μετὰ πεπέρεως ἴσου.

Nonnunquam morbus regius, in morborum iudicationibus apparet, cũ natura bilem è profundis corporis partibus ad summam cutem propellit. Fit quandoq; etiam è noxij medicamenti potu, & ob virus extrinsecus à venenato animali illatum. His igitur inter initia sanguinem mittere, & corpus purgare oportet, & in potu offerre decoctũ apij, vel Adianthi, vel rumicis, vel serpylli, vel absynthij. Præterea atriplicis semen, ad drachmæ pondus cum sero lactis, vel chrysattico, vel aristolochiæ tenuis decoctum, vel hyperici vel lanariæ herbę, vel erythrodani. Danda præterea picra cum oxymelite, & qui ex amaris amygdalis constat pastillus, & theodoretus. Vel cinnamomi drachma cũ vino mulso, vel myrrha

χολῆς ἢ οὔσης ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐλατήριον μετὰ γάλακτος γυναικείου ἔνσταζε τῇ ῥινὶ, ἢ κυκλαμίνου χυλὸν, ἢ μελάνθιον σὺν ὄξει. καταπλαστέον δὲ τὸ σπλάγχνον τοῖς ἐμφράττουσιν, οἷον ἐστι, ἀψίνθιον, κενταύριον, χαμαίδρυς, χαμαιπίτυς, ἀριστολοχία σὺν κριθίνῳ, καὶ τηλίνῳ, καὶ λινόσπερμον.

fabæ magnitudine, cum pari piperis portione. Cũ vero bilis in oculo apparuerit, elaterium ſeu ſuccum cucumeris aſinini, cum muliebri lacte naribus inſtillato, vel cyclaminis ſuccum, uel nigellam cũ aceto. Cataplaſmata vero viſceri quę obſtruunt ſunt imponenda, ex abſinthio, centaurio, chamædri, chamępyti, ariſtolochia cum farina hordeacea & fœnugræci & lini ſemine.

ΠΕΡΙ ΕΞΟΜΦΑΛΟΥ.

Κεφ. ρϙ΄.

Στυπτηρίας σχιστῆς δραχμ. ε. τρυγὸς οἴνου δραχ. η. ῥόδων δραχ. ε. κηκίδων δραχ. γ΄. οἴνῳ λειώσας, ἐπιτίθει. ἔξωθεν ἐπιτιθέμενος σπόγγον ἐξ ὀξυκράτου, καὶ ἐπιδεσμῶν. ἄλλο. κηκίδων, βαλαυστίων, σιδίων,

DE VMBILICO *prominente.*

Cap. CXC.

Aluminis ſciſsilis drachmæ quinque, fæcis vini drachmæ octo, roſarum drachmę quinque, gallarum drachmæ tres, ex vino tritæ inducuntur. Extrinſecus vero ſpõgia ex poſca, ſuperimponitur et alligatur. Aliud. Gallæ, balauſtium, malicorium,

cupreſsi

σφαίρας κυπαρίσσου χλωρὰς σὺν οἴνῳ λειώσας, ἐπιτίθει. κωνίου, μάννης, ψιμμυθίου, ὑποκυστίδος χυλοῦ ἀνὰ δραχ. α΄. σὺν οἴνῳ ἐπιτίθει.

cupreſsi globuli virides cum vino triti imponuntur. Quemadmodum cicutæ quoq;, mannæ, ceruſſæ, hypocyſtidis ſucci ſingulę drachmę cum vino in vſum adhibentur.

ΠΕΡΙ ΒΟΥΒΩΝΟΚΟΙΛΗΣ, καὶ ἐντεροκήλης, καὶ ὑδροκήλης.

Κεφ. ρϞα΄.

DE RAMICE INGVINUM, inteſtinorum & uentoſo.

Cap. CXCI.

Ανω μὲν κατὰ τοῦ βουβῶνος τοῦ ἐντέρου μένοντος, βουβωνοκήλη καλεῖται. ὑγροῦ δὲ πολλοῦ ἀθροισθέντος ἐν τῷ ὀρχέῳ ὑδροκήλη καλεῖται. σιδίων τοίνυν δραχ. ι΄. καὶ ὑποκυστίδος χυλὸν σὺν οἴνῳ λειώσας ἐπιτίθει, προαναβάσας τὸ ἔντερον, καὶ τριγώνῳ ἐπιδέσμει, ἐπίλυε δὲ διὰ ἡμερῶν ε΄. ἄλλο. κυπαρίσσου σφαιρῶν οὐγ. α΄. κηκίδος οὐγ. α΄. σιδίων οὐγ. ς΄. ταυροκόλ-

Quando inteſtinum ſupra in inguine iacet, βουβωνοκήλη à græcis, à noſtris ramex inguinis appellatur. Copioſiore vero humore in teſtibꝰ collecto, vitium græci ὑδροκήλην, noſtri aquoſum ramicem vocant. Malicorij igitur drachmæ decem, & hypocyſtidis ſuccus ex vino tritus imponitur, inteſtino tamē prius confricato, & trigono ligatur, & quinto diſſoluitur. Aliud. Cupreſsi globulorum, gallarum, ſingulæ

λης οὐγγ. γ΄. μάννης λιβάνου οὐγγ. ς΄΄. συμφύτου ῥίζης οὐγγ. ς΄΄. κοχλίων σὺν τοῖς ὀστράκοις οὐγγ. α΄. τὰ πρῶτα τρία σὺν οἴνῳ περιλειώσας, τὰ λοιπὰ ἐπίβαλλε. ἄλλο. ἀλόης, σιδίων, λιβάνου, ὑποκυστίδος χυλοῦ, κόλλης τεκτονικῆς, πίσσης, ἀσφάλτου, ἀνὰ οὐγγ. α΄. ς΄΄. οἴνου τὸ ἀρκοῦν. πρὸς ὑδροκοίλας. πεπέρεως κόκκοι ρ΄. δαφνοκόκκων δραχ. η΄. νίτρου δραχ. η΄. κηροῦ δραχ. μ΄. ἐλαίου τὸ ἀρκοῦν.

gulæ vnciæ, malicorij unciæ sex, glutinis taurini unciæ tres, mannæ thuris, radicis symphyti singulorum semuncia, cochlearum cum testis uncia. Ex his priora tria in uino læuigantur, & reliqua deinde adduntur. Aliud. Aloës, malicorij, thuris, succi hypocystidis, glutinis fabrilis, picis, bituminis, singulorum sescuncia, uini quod sufficit. Ad aquosum ramicē, qui hydrocœle dicitur. Piperis grana centum, baccarum lauri nitri singulorum drachmæ octo, ceræ drachmę quadraginta, olei quantum satis est.

ΠΕΡΙ ΔΙΔΥΜΟΥ, ΚΑΙ ὀσχέου φλεγμονῆς.

Κεφ. ρϙβ΄.

Τοῦ μὲν ὀσχέου φλεγμαίνοντος, ἐκ τῆς ἁφῆς τὴν πυράκτωσιν καὶ σκληρίαν διαγινώσκομεν. τοῦ

DE TESTICVLI ET *scroti inflammatione.* Cap. CXCII.

Interiore testium sinu, quem ὀσχεόν græci, nostri scrotum uocant, inflammato, feruorem & duritiem ex tactu internoscemus.

δὲ διδύμου φλεγμαίνοντος, οὐδὲ τῆς ψαύσεως ἀνέχονται, καὶ ἡ σκληρία κατὰ βάθος ὑπαντᾷ, καὶ πυρετὸς ἔσθ' ὅτε γίνεται. τούτους δεῖ φλεβοτομεῖν κατὰ τὸ σφυρὸν, καὶ καταπλάσσειν κυάμινον ἄλευρον, μετὰ σταφίδων ἐκγιγαρτισμένων. ἄλλο. κυμίνου, ἢ ἀσφοδέλου ῥίζαν ἑψήσας, καὶ λεάνας σὺν κριθίνῳ, κατάπλασσε. ἄλλο. λινόσπερμον σὺν ἑψήματι, ἢ τῆλιν ἐν μελικράτῳ, ἢ κρίνου ῥίζαν σὺν κριθίνῳ ἀλεύρῳ, καὶ ἑψήματι, ἢ ἠριγέροντα, ἢ κορίαννον μετὰ σταφίδων, ἢ ὑοσκυάμου φύλλοις σὺν ἀλεύρῳ, ἢ κολοκύνθης ὠμῆς ξέσματα σὺν ἀλεύρῳ. ἄλλο. ἐλαίου ῥοδίνου, κηροῦ πιτύνης ἀνὰ οὐγγ. γ΄. κυμίνου οὐγγ. α. ς΄΄. χρῶ δὲ τῷ ἀνήτῳ, καὶ τῷ διὰ χυλῶν ἐμπλάστρῳ.

mus. Vbi vero teſticulus fuerit inflammatus, tum ne tactum quidem ſuſtinent, & durities in profundo occurrit, & febris nonnunquam oritur. His igitur ſanguis ex talo mittendus, et cataplaſma imponendum ex farina fabacea cum vuis acinorũ expertibus. Aliud. Cuminum, vel haſtulæ regiæ radicem coctam, & cum farina hordeacea læuigatam inducito. Aliud. Lini ſemen cum ſapa, vel fœnugræcum cum mulſa, vel radicem lilij cum farina hordeacea & ſapa, vel ſenecionem, uel coriandrum cum uuis, uel alterci folia cum farina, uel cucurbitæ crudę ramenta cũ farina. Aliud. Olei roſacei, ceræ, reſinæ piceæ, ſingulorum unciæ tres, cumini uncia & ſemiſsis, utere & anetho, et quod à ſuccis Diachylon dicitur emplaſtro.

DE

ΠΕΡΙ ΓΟΝΟΡΡΟΙΑΣ, καὶ ὀνειρογμῦ. Κεφ. ρϟγʹ.

DE SEMINIS PROfluuio, & ueneris insomnijs. Cap. CXCIII.

Η γονόῤῥοια σπέρματός ἐστιν ἀκούσιος ἀπόκρισις, συνεχῶς γινομένη, χωρὶς τῆς κατὰ τὸ αἰδοῖον ἐντάσεως. γίνεται δὲ δι' ἀσθένειαν καθεκτικῆς δυνάμεως. τούτους δεῖ ἐμβρέχειν τὸ ὄσχεον, καὶ σκέπειν δι' οἴνου, καὶ μηλίνου, ἢ οἰνανθίνου ἐλαίου, καὶ καταπλάσσειν τοῖς διὰ φοινίκων καὶ μήλων, οἰνάνθης τὲ, καὶ ἀκακίας, καὶ ὑποκυστίδος, καὶ κηκίδων. ἐγκαθέζειν δὲ εἰς ἀφέψημα σχοίνου, καὶ βάτου, καὶ ῥόδων, καὶ μυρσίνης, καὶ τῶν τοιούτων. τροφὰς δὲ ἀναξηραντικὰς προσφέρειν, καὶ γυμνάσια ἄμετρα.

Gonorrhœa seminis est inuita excretio, quæ continuo absque tamen pudēdi seu obscænarum partium tensione durat. Fit ex facultatis retentricis imbecillitate. His igitur scrotū irrigare oportet, & ex uino, oleo melino, & œnanthino tegere. Præterea cataplasmatis uti oportet, ex palmulis & malis cotoneis, œnanthe, acacia, hypocystide, & gallis. Insidere denique oportet in decoctione iunci odorati rotundi, rubi, rosarum, myrthi & similibus, & cibos offerre exiccantes, & exercitijs uehementioribus uti.

ΠΕΡΙ ΠΡΙΑΠΙΣΜΟΥ. Κεφ. ρϟδʹ.

DE PRIAPISMO. Cap. CXCIIII.

Πριαπισμός ἐστιν ἐν-

Priapismus est tensio puden-

τασις τοῦ αἰδοίου, εἰς μῆκος ὀγκουμένου ἀκουσίως. γίνεται δὲ ὑπὸ φυσώδους πνεύματος, ἐξογκοῦντος τὸ μόριον. ἐκτόμβον τὸ πνεῦμα ἐξ ὑγρῶν, γλίσχρων, καὶ παχέων χυμῶν ὑπὸ θερμότητος μετρίας. τούτους δεῖ ποτίζειν ἀφέψημα νυμφαίας βοτάνης, καὶ τοῦ ἄγνου σπέρματος, καὶ πήγανον χλωρὸν ἐσθίειν, καὶ πίνειν. ἀγαθοὶ δὲ καὶ οἱ ἔμετοι, καὶ γυμνάσια, καὶ τρίψεις πρὸς τὴν τῶν πνευμάτων διαφόρησιν.

pudendi cum præter uoluntatem in longum latumq; intumescit. Fit ex flatulento spiritu, qui in tumorem attollitur, et ab imbecillo calore ex humidis, uiscidis, & crassis succis generatur. His in potu nympheæ herbæ decoctum dare oportet, & niticis seminis, & rutam uiridem in cibo & potu offerre. Vtilis etiã est uomitus, & exercitationes, & frictiones denique ad flatuum discussionem.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΝ ΑΙΔΟΙΟΙΣ ἕλκη.

Κεφ. ρϟε΄.

Χάρτος κεκαυμένος λεῖος, ἢ κολοκύνθη κεκαυμένη, προβρέξας οἴνῳ τὸ αἰδοῖον, ἐπιπάσσεται, ἢ τὸν διὰ χάρτου τροχόν. ἢ ἀλόη λεία ἐπιπασσομένη, ἢ πομφόλυξ. εἰ δὲ

AD COLIS VLcera.

Cap. CXCV.

Charta combusta cõtrita, & cucurbita concremata, uino prius pudendo absterso, inspergitur, uel qui ex charta est pastillus. Eodem modo aloë quoq; trita, & pom-

pholyx

ὑγρότερα εἰσὶ τὰ ἕλκη, ἐπίπασαι πίτυος φλοιὸν λεῖον, ἢ λίθον αἱματίτην. εἰ δὲ νομῶδές ἐστι τὸ ἕλκος, κατάπλαττε φακὴν μετὰ σιδίων δι᾽ ὀξυμέλιτος. χρηστέον προχίσκοις τῷ τε διὰ χάρτου, καὶ τῷ βιθυνῷ.

pholyx inspersæ applicantur. Si uero ulcera humidiora fuerint, piceæ corticem, in puluerem redactum, uel lapidem hæmatiten inspergito. Si uero ulcus depascendo serpit, lenticulam cum malicorio ex oxymelite inducito. Pastillis postremo, & eo qui ex charta est, & bythino utendum.

ΠΕΡΙ ΡΑΓΑΔΩΝ.

Κεφ. ρϟϛ'.

DE SEDIS NATVRALIUMQ; rimis, quas Græci ῥαγάδας uocant.

Cap. CXCVI.

Ῥαγάδας δὲ τὰς ἐν αἰδοίοις καὶ ἕδρα ὠφελεῖ ῥητίνη φρυκτὴ, σὺν ῥοδίνῳ λειωθεῖσα. ὠὸν, ὄπιον, ἢ κισσοῦ φύλλων ξηρῶν ἢ τέφρα, σὺν ῥοδίνῳ λειουμένη, ἐν μολυβδαίνῃ θυίᾳ προσφερέσθω. ἄλλο. καδμίας κεκαυμένης οὐγγ. β'. ῥόδων οὐγγ. ϛ'. ἐπίπασσε, προαπονίπτων οἴνῳ. ἄλλο. λιθαργύρου οὐγγ.

Rimas partium obscænarum & sedis resina fricta, & cum oleo rosaceo trita iuuat, ouum item, opium, uel hæderæ foliorum combustorũ cinis, cum rosaceo tritus, & in plumbea pila admotus. Aliud. Cadmiæ combustæ unciæ duæ, rosarum unciæ sex, inspergito, uino prius absterso. Aliud. Argenti spumæ unciæ tres,

γ΄. καδμίας οὐγ. β΄. ψιμυθίου οὐγ. β΄. λιβάνου οὐγ. α΄ ς΄΄. ῥοδίνου καὶ οἴνου τὸ ἀρκοῦν. πρὸς δὲ κονδυλώματα. χαλκίτεως, ὑσσώπου, μυελοῦ ἐλαφείου, βάτου φύλλων μετ᾽ ἐλαίου ἴσα. πρὸς δὲ φλεγμονὴν αἰδοίου. ἀμπέλου φύλλων ἁπαλῶν δραχ. α΄. ψιμυθίου δραχ. ε΄. λειώσας, κατάπλασσε. ἄλλο. ἀείζωον σὺν ψιμυθίῳ, καὶ ὠῶν πυρὰ κατάπλασσε. καταύτλει δὲ θάλασσαν ψυχράν.

tres, cadmiæ unciæ duæ, cerussæ tantundem, thuris uncia una & semissis, rosacei & vini quantum satis est. Ad condylomata. Chalcitidis, hyssopi, medullæ ceruinæ, rubi foliorum pares portiones cum oleo applicātur. Ad inflammationē colis, vitis foliorum tenerorum drachma, cerussæ drachmæ quinq;, tritæ obducuntur. Aliud. Sempervivum cum cerussa & ouorum lutea ad cataplasmatis modum imponuntur. Marina etiam aqua superinfusa confert.

ΠΡΟΣ ΘΥΜΟΥΣ ΤΟΥΣ ἐν αἰδοίοις.

Κεφ. ρϟζ΄.

Τέφρα κλήματος σὺν ὄξει καταπλασσομένη. ἢ ἰτέας φλοιοῦ τέφρα, ἢ ἐλατήριον μεθ᾽ ἁλῶν, ἢ σῦκα ἄγρια μετ᾽

DE CARNOSIS NAturalium excrescentijs, quas *θύμους* Græci uocant.

Cap. CXCVII.

Cinis palmitum cum aceto cataplasmatis modo illitus, item salicis corticis cinis, uel elaterium cum sale, uel grossi cum

ὄξους ἐπιτιθέμενα, ἢ σμαρίδος κεφαλὴ ταριχηρὰ καυθεῖσα μετὰ θείου ἀπύρου ἴσου, ἢ ὀπὸς συκῆς χριόμενος, ἢ ἡλιοτρόπιον σὺν οἴνῳ κατάπλασσε.

aceto impositi, aut smaridis caput salsum crematum, cum pari sulphuris ignem non experti pondere, liquor item fici illitus, uel heliotropium cataplasmatis modo applicatum.

ΠΡΟΣ ΦΛΕΓΜΟΝΗΝ ἕδρας.

Κεφ. ρϟη΄.

Ψιμυθίου δραχ. δ΄. πομφόλυγος οὐγγ. α΄. καδμίας, λιβάνου ἀνὰ οὐγγ. α΄. ἰντίβου χυλοῦ, καὶ ῥοδίνου τὸ ἀρκοῦν. ἄλλο. ψίχας, κρόκον, ὄπιον λειώσας σὺν γάλακτι ἐπιτίθει. ἄλλο. κρόκα ὠῶν ἑφθά, ὄπιον, κρόκον, ψύλλιον λειώσας σὺν ἑψήματι ἐπιτίθει. ἄλλο. ὑοσκυάμου φύλλων, ψιχῶν, ῥοδίνου ἴσα λειώσας ἐπιτίθει. ἄλλο πρὸς ῥαγάδας. λιθαργύρου οὐγγ. γ΄. στυπτηρίας ∠.

AD ANI INFLAMmationem.

Cap. CXCVIII.

Cerussæ drachmę quatuor, pompholygis, cadmiæ, thuris, singulæ vnciæ, succi, intibi & rosacei quantum satis est. Aliud. Micam, crocum, opium, trita cum lacte imponito. Aliud. Lutea ouorum cocta, opium, crocum, psylium, trita cum sapa inducito. Aliud. Alterci foliorum, micæ, rosacei, singulorum pares portiones tritę eodē modo applicantur. Aliud ad rhagades. Argenti spumæ vnciæ tres, alumi-

α΄. χοιρείου στέατος τὸ ἀρκοῦν. ἄλλο. πίσσης, κηροῦ, στέατος χοιρείου, μάννης λιβάνου ἴσα τήξας, χρῶ.

nis ſciſsilis drachma, adipis ſuilli quod ſufficit. Aliud. Picis, ceræ, adipis ſuilli, mannæ, thuris, paribus portionibus ſimul contuſis utitor.

ΠΡΟΣ ΕΞΟΧΑΔΑΣ.

Κεφ. ρϙθ΄.

AD EXCRESCENtias ani.

Cap. C XCIX.

Φλεγμαινόντων τῶν ἐξοχάδων, ποιεῖ, ψιμυθίου οὐγ. γ΄. λιθαργύρου οὐγ. β΄. μαστίχης οὐγ. γ΄. πομφόλυγος οὐγ. α΄. ὑοσκυάμου χυλοῦ τὸ ἀρκοῦν, καὶ ῥοδίνου. ἀποφλεγμάντων δὲ ὄντων, κυπαρίσσου σφαίρια καυθέντα, καὶ λειωθέντα ἐπίπασσε, οἴνῳ προαπονίπτων. ἢ φοινίκων ὀστῶν τὴν τέφραν, ἢ λεπύρων ὠῶν. κατάπλασσε, ἢ μελάνθιον λειώσας, κατάπλασσε. ἄλλο. ἐλαίας ὀστᾶ καύσας, καὶ κολοκύνθην καύ=

Ad ani excreſcentias inflammatas hoc facit, ceruſſæ unciæ tres, argenti ſpumæ unciæ duæ, maſtyches unciæ tres, pompholygis uncia, ſucci alterci quantum ſatis eſt, cui roſaceum quoq; adijciatur. Si uero inflammatione carent, cupreſsi globulos combuſtos, & in pollinē redactos, inſpergito, uino tamē prius abſterſos, uel dactylorum oſsium cinerem uel teſtarum ouorum, & nigellā tritam ad cataplaſmatis modum inducito Aliud. Oliuæ oſſa combuſta, &

σας ὁμοῦ, λειώσας ἐπί=
πλασσε.

cucurbitæ crudæ, concre
mata, contrita applicato.

ΠΡΟΣ ΑΙΜΟΡΡΟΙΔΑΣ ἐνέδρα.

Κεφ. σ΄.

DE HAEMORRHOIDIBUS.

Cap. CC.

Τὰς μὲν οὖν τυφλὰς αἱμοῤῥοΐδας ἀναστομεῖ κυκλαμίνου χυλὸς καταχριόμενος. πρὸς δὲ ἀμέτρως κινουμένας, πυρία δι' ἀφεψήματος μυρσίνης, βάτου, ῥοῦ, κηκίδων, ῥόδων, σιδίων, βαλαυστίων, στυπτηρίας. ἄλλο. κηρίου μελαντηρίας δραχμ. γ΄. λιθαργύρου δραχ. β΄. κηκίδος δραχ. α΄. μύσιος δραχ. α΄. σέρεως δραχ. α΄. προπυριάσας ἐπίπασσε ξηρόν. ἄλλο. μίσυος κεκαυμένου οὐγ. γ΄. λειώσας, χρῶ. χαλκίτιδος οὐγ. δ΄. σέρεως οὐγ. β΄. χρῶ.

Cæcas itaque hæmorrhoides reserat cyclaminis succus illitus. Ad eas uero quæ immoderatius profluunt, fomentum ex myrthi decocto, rubi itē, rhois, gallarum, rosarū, malicorij, balaustij, aluminis facit. Aliud. Cretæ sutoriæ drachmæ tres, argenti spumæ drachmæ duæ, gallarum, mysios, sereos, singulæ drachmę. Hæc pro fomento primū adhibentur, et deinde sicca insperguntur. Aliud. Mysios combusti unciæ tres, trito utitor, chalcitidis vnciæ quatuor, sereos unciæ duæ, utitor.

ΠΡΟΣ ΕΔΡΑΣ ΠΡΟ-πιπτούσας.
Κεφ. σα΄.

Κηκίδος, ψιμυθίου, ἐρίκης καρποῦ, ἀκακίας, βώλου ἴσα λεῖα προβρέξας οἴνῳ ἐπίπασσε. ἄλλο. τὸ οὖρον αὐτοῦ τοῦ νοσοῦντος ἔτι θερμὸν προσαντλούμενον, ὠφελεῖ. ἄλλο. κοχλίας καύσας, καὶ λειώσας σὺν λιβάνῳ, ἐπίπασσε. ἄλλο. χελώνης ὄστρακον καύσας ἐπίπασσε. ἢ ὄστρεα κεκαυμένα σὺν ῥοδίνῳ λειώσας, ἐπίπασσε. ἄλλο. κηκίδων, σιδίων, ῥοῦ, λιβάνου ἀνὰ δραχ. γ΄. λιθαργύρου δραχμ. γ΄. ἀκακίας τὸ ἴσον ἐπίπασσε.

AD PROCIDEN-tem anum.
Cap. CCI.

Gallarum, cerussæ, ericæ fructus, acaciæ, boli, singulorum par pondus, uino prius abstersis, tamen inspergitur. Aliud. Vrina ipsius ægri adhuc calida affusa, iuuat. Aliud. Cochleas comburito, & in puluerem redactas cum thure inspergito. Aliud. Testudinis cutem combustam inspergito, uel ostreas combustas, & cum rosaceo tritas eodem modo applicato. Aliud. Gallarum, malicorij, rhois, thuris, argenti spumę singulorum vnciæ tres, acaciæ par pondus inspergito.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ μήτραν παθῶν, καὶ πρῶτον περὶ ἐποχῆς ἐμμηνίων.
Κεφ. σβ΄.

Η ἐπιμήνιος κάθαρ-

DE VTERI AFFE-ctibus, & primum de mensium suppreßione.
Cap. CCII.

Menstrua purgatio mu

σις ἐπέχεται ταῖς γυναιξὶ, ποτὲ μὲν δι' ἔμφραξιν, ἢ μύσιν τοῦ στομίου, ἢ σκολίωσιν τοῦ τραχήλου τῆς μήτρας. μὴ κωλυούσης τοίνυν ἡλικίας, ἢ ἕξεως, φλεβοτομητέον, καὶ καθαρτέον διὰ τῆς κολοκυνθίδος ἱερᾶς. ἔπειτα πρὸ τοῦ καιροῦ τῆς καθάρσεως ὀλίγον προποτιζέσθωσαν σμύρνην τρογλωτίδα ὅσον κυάμου μέγεθος σὺν οἴνῳ, ἢ καστόριον διὰ μελικράτου, ἢ ἀφέψημα ἀρτεμισίας, ἢ ἐλελισφάκου μετὰ τὸ λουτρὸν εὐθέως. παρελθούσης δὲ τῆς προθεσμίας, ἀπὸ σφυροῦ φλεβοτομητέον, καὶ πάλιν τῇ ἱερᾷ χρήσθω καθάρσει. ποτιστέον δὲ ἶριν ἰλλυρικὴν, ἢ ἀσάρου ῥίζαν, καὶ κασσίαν, καὶ δικτάμου ἀφέψημα, πάντα μετ' οἴνου ἑψώμενα, καὶ πινόμενα.

lieribus ſupprimitur, interdum ob obſtructionē, uel cum uuluæ oſtiolum conniuet, uel tranſpiratio impeditur in ceruice matricis. Itaq; ſi ætas nō prohibet, aut habitus, venam oportet incidere, & hiera Diacolocynthidos purgari debent. Deinde paulo ante purgationis tempus potui dāda myrrhæ troglodytis, fabæ magnitudine, cum uino, uel caſtoreum ex mulſa, uel artemiſiæ decoctum, uel ſaluiæ ſtatim à balneo. Sed ubi iam tempus ſtatutū præterierit, è talo ſanguis mittēdus, & rurſus hiera purgari debent. Potui uero danda iris illyrica, aſari radix, caſsia, dictamni decoctum, ſingula in uino cocta et ebibita. Infra uero myrrha ſubijciatur, itē abſinthij ſuccus, & rutæ, bdellium preterea, ariſtolochia lōga, ueratrum, ſcammonium.

προσθέτω ἢ κάτω σμύρνα, ἀψινθίου χυλὸς, πηγάνου χυλὸς, βδέλλιον, ἀριστολοχία μακρὰ, ἐλλέβορος, σκαμμωνία. ταῦτα ὑποβαλλόμενα ἄγουσιν ἔμμηνα, καὶ ἔμβρυα. καὶ σικύας κολλητέον τοῖς βουβῶσι, καὶ τῷ ἐπιγαστρίῳ, καὶ πεσσοὺς θερμαντικούς.

nium. Hæc ex parte inferiore in uterũ indita menses ducunt, & fœtum eliciunt. Cucurbitulas item inguinibus, summoque uentri, & pessos calefaciendi ui præditos, admouere oportet.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΚΑΘΑΡΣΕΩΣ, καὶ αἱμοῤῥαγούσης ὑστέρας.

Κεφ. σγ'.

Γίνεται ὑπερκάθαρσις ταῖς γυναιξὶ, ποτὲ μὲν τῶν καταμηνίων ἐπιτεινόντων, καὶ ἀθροώτερον φερομένων, ποτὲ δὲ ἐξ ἀμβλώσεως, καὶ αἱμοῤῥαγοῦσιν ἰσχυρῶς, ὡς πολλάκις κίνδυνον γίνεσθαι. καὶ δεῖ μὲν πρῶτον τρίβειν, καὶ διαδεσμεῖν τὰ κῶλα ἀπό τε μασχαλῶν, καὶ βουβώνων, καὶ διδόναι πίνειν

DE IMMODERATA *purgatione uteri & sanguinis profluuio.*

Cap. CCIII.

Immodica purgatio in mulieribus accidit, cum menstrua uel intenduntur, uel confertim feruntur, uel ex abortu, & tum uehementi laborant profluuio, ita ut sæpenumero periclitentur. Imprimis igitur extremi artus ab alis & inguinibus deligandi sunt, & posca in potu offerenda, & superfundenda, & imus uenter ex uino, rosaceo, meli-

ὀξύκρατον, καὶ περιαν-
τλεῖν. ἐμβρέχειν δὲ τὸ ὑ-
πογάστριον ἐξ οἴνου, καὶ ῥο-
δίνου, ἢ μηλίνου, ἢ μυρσί-
νου. τροφὴν δὲ διδόναι τὴν
στύφουσαν. ποτιστέον δὲ ὑ-
ποκυστίδος χυλὸν, ἢ ἀ-
κακίαν, ἢ ὄμφακος ξη-
ρὸν, ἢ ῥέον, ἢ σίσαμον ἐσθί-
ειν ἐκ ὀξυκράτου. ἢ σά-
μιον ἀστέρα, ἢ λημνίαν.
ταῦτα σὺν ὀξυκράτῳ
προσφερόμενα, τὰ γυ-
ναικεῖα στέλλει. ὑποκυ-
στίδος χυλὸν, ἢ ἀκακίαν,
ἢ πολυγόνου χυλὸν, ἢ ἀρ-
νογλώσσου. ἐπιθέματα
δὲ διὰ φοινίκων καὶ κυ-
δωνίων, προσεπιβάλλων
σίδια, βαλαύστια, κηκί-
δας, μυρσίνην, ἀκακίαν,
ὑποκυστίδα, βάτον, σχοῖ-
νον, στυπτηρίαν. ἔμπλα-
στροι δὲ, ἥτε δι' ἰτεῶν, καὶ
ἡ ἱκέσιος. πεσσοῖς δὲ χρη-
στέον. στυπτηρίας σχιστῆς, κη-
κίδος τὸ ἐντὸς, ἀκακίας

no, & myrtheo oleo fo-
uendus, cibus ſit aſtrin-
gens, in potu uero hypo-
cyſtidis ſucco vtatur, vel
acacia, uel omphaciū ari-
dum, uel rheum uel ſeſa-
mum, & ex poſca, uel ſa-
mium, aſterem, uel lem-
niam aſſumant. Preterea
quæ ſequuntur pari mo-
do ex poſca in uſum adbi
bita, menſes ſiſtunt, vt eſt
acacia. polygoni, uel plā-
taginis ſuccus. Epithema
ta ſint ex palmulis et ma-
lis cotoneis, adiectis in-
ſuper malicorio, balau-
ſtio, gallis, myrtho, aca-
cia, hypocyſtide, rubo,
iunco odorato, alumine.
Emplaſtra conueniunt,
& quod è ſalicibus con-
ſtat, & iceſium, peſsis de-
niq; utendum, aluminis
ſciſsi, gallarum, interio-
ris, acaciæ quod ſufficit.
Præterea cucurbitulæ le-
ues mammis admouen-
dæ, & inſeſſus adhiben-
di, ex decocto iunci odo-
rati,

τὸ ἀρκοῦν. καὶ σικύας κού-
φας κατὰ τοὺς μαζοὺς,
ἤγουν τίθει, ἐγκάθιζε εἰς
ἀφέψημα σχοίνου, μυρ-
σίνων, ῥόδων, ῥάμνου, βά-
του, κυπαρίσσου. ἐγχυμά-
τιζε δὲ διὰ μητρεγχύτου
ἀρνογλώσσου χυλὸν, ἢ
πολυγόνου, ἢ στρύχνης, ἢ ὑποκυστίδος, ἢ ἀκακίας,
ἢ περδικίας.

rati, myrthi, rosarum, rhamni, rubi, cupressi, insuper per uterinum clysterē infundito plātaginis succum, vel polygoni, uel solani, uel hypocystidis, uel acaciæ, uel perdicij herbæ.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ
ῥοῦ.
Κεφ. σδʹ.

Ο γυναικεῖος ῥοῦς ῥευματισμός ἐστι τῆς ὑστέρας ἐξ ὅλου τοῦ σώματος. τοιαύτην δὲ τὴν ἰδέαν ἔχει τὸ κενούμενον, οἷον καὶ τὸ πλεονάζον. τὸ μὲν ἐρυθρὸν ἀπὸ αἵματος, τὸ δὲ λευκὸν ἀπὸ φλέγματος. ὠχρὸν δὲ τὸ πικρόχολον. μέλαν δὲ τὸ μελαγχολικώτερον. ταύταις ἁρμόζει τρίψις ὅλου τοῦ σώματος, καὶ διουρη-

DE FLVORE MVliebri.
Cap. CCIIII.

Fluor muliebris destillatio est uteri è toto corpore. Eandem autem formam habet id quod excernitur, quam id quod exuperat, aliud enim rubrum à sanguine, aliud album à pituita, flauum aliud à flaua, quemadmodum atrum ab atra bile apparet. His itaq; frictiones totius corporis conueniunt, & medicamenta quæ urinam mouent, quale est apij & asari uel

τικὰ φάρμακα διδόναι, οἷον σελίνου, καὶ ἀσάρου, ἢ ἀδιάντου ἀφέψημα. κενοῦν δὲ καὶ διὰ γαστρὸς ὅλον τὸ σῶμα, κατὰ τὸ πλεονάζον αἴτιον. διδόναι δὲ πίνειν ἀνδράχνης χυλὸν, ἢ βαλαύστιον, ἢ βάτου τὸν καρπὸν, ἵππουριν, ὑποκυστίδα, σχίνου καρπὸν, σάμιον ἀστέρα, λημνίαν σφραγίδα, κοράλλιον, αἱματίτην λίθον, πυτία λαγωοῦ, μύρτα, ὄμφακα ξηρὸν, καὶ ὅσα ἐπὶ τῆς αἱμορραγίας τῆς ὑστέρας εἴρηται ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ.

adianthi decoctum, danda. Totum præterea corpus per infimam aluum euacuandum est, ratione habita causæ exuperantis. In potu præterea dandus portulacę succus, uel balaustium, uel rubi fructus, equisetum item, hypocystis, lentisci fructus, samius aster, lemnium sigillum, corallũ, lapis hæmatites, coagulum leporis, myrthus, omphaciũ siccum, & quæcunq; supra primo capite, de sanguinis profluuio ex utero dicta sunt.

ΠΕΡΙ ΦΛΕΓΜΟΝΗΣ ὑστέρας.
Κεφ. σε΄.

Η φλεγμονὴ τῆς ὑστέρας διὰ πολλὰς αἰτίας γίνεται. καὶ γὰρ ἐκ πληγῆς, ἢ ἐποχῆς ἐμμηνίων, ἢ ἀπὸ ψύξεως, καὶ πνευμα-

DE INFLAMMATIONE *uteri.*
Cap. CCV.

Inflammatio uteri pluribus ex causis fit, modo enim ex ictu & mensium suppresꝭsione, modo ex frigore & inflatione, interdum

τώσεως, ἢ ἐξ ἀμβλώσεως, καὶ τοκετῶν διὰ κακὴν κύησιν. παρέπεται δὲ αὐτῇ πυρετὸς ὀξὺς, καὶ ὀδύνη τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ στραγγουρία. καὶ δεῖ ἐπὶ τούτων ἐμβροχαῖς κατὰ τοῦ ἤτρου διὰ οἰνοροδίνου χρῆσθαι. εἶτα φλεβοτομητέον ἀπ' ἀγκῶνος, καὶ καταπλαστέον γύρεω ἀλεύρου, μετὰ λινοσπέρμου, ἢ τήλεως διὰ μελικράτου, ἐν ᾧ κωδίαι ἀφεψήθησαν. ἢ μελίλωτον, καὶ ψύλλιον σὺν λεκίθοις ὠῶν ὀπτῶν, καὶ ῥοδίνου κατάπλαττε. ἔπειτα κηρωτὴν ναρδίνην, ἢ κυπρίνην ἐπιτίθει. ἐγκαθισμοῖς χρηστέον δι' ἀφεψήματος τήλεως, λινοσπέρμου, μαλάχης, ἀρτεμισίας, ἐλαίου. ταῦτα χλιαρὰ ἔστω. πεσσοῖς δὲ χρηστέον, στέατος χηνείου, ἢ ὀρνιθείου δραχμ. δ'.

terdum etiam ex abortu, & sinistra partus editione oritur. Hãc subsequuntur febris acuta, capitis dolor & oculorum, & urinæ stillicidium. Itaque in his fotibus in imo uentre ex uino & oleo rosaceo uti oportet, & sanguinem è cubito mittere, & cataplasma admouendũ, ex polline farinaceo, cum lini semine, uel fœnugræci ex mulsa, in quo papaueris capita sint decocta, uel sertula campana & psylio, cum ouorum tostorum luteis & rosaceo. Denique ceratum nardinum quoq; & cyprinum imponendum, & insessus adhibendi tepidi, ex fœnugræci decocto, lini semine, malua, artemisia, oleo. Pessi uero utiles sunt. Adipis anserini uel gallinacei drachmę quatuor, cerati rosacei unciæ duæ, luteorum ouorum uncia, croci drachma,

myrrhæ

κηρωτῆς ῥοδίνης οὐγγ. β΄. ᾠῶν λεκίθων οὐγγ. α΄. κρόκου δραχμ. α΄. σμύρνης δραχ. ς΄΄. ὀπίου, δραχ. α΄. ἄλλο. ὀπίου δραχ. β΄. τήλεως χυλοῦ, γάλακτος, ᾠῶν λεκύθων ἑφθῶν τὸ ἀρκοῦν.

myrrhæ drachmæ semissis, opij drachma. Aliud. Opij drachmæ duæ, succi, fœnugræci, lactis, ouorum luteorum coctorum quantum satis est.

ΠΕΡΙ ΕΛΚΩΣΕΩΣ ὑστέρας.

Κεφ. σϛ΄.

Ελκοῦται πολλάκις ἡ ὑστέρα διὰ δυστοκίαν, ἢ ἐμβρυουλκίαν, ἢ φθορὰν, ἢ ἀπὸ φαρμάκων δριμέων, ἢ ὑπὸ ῥεύματος, ἢ ἐξ ἀποστήματος ῥαγέντος. ῥυπαροῦ μὲν ὄντος ἕλκους, πτισάνης χυλὸν μετὰ μέλιτος ἐγκλυστέον, ἢ μελίκρατον, ἑψημένης ἐν αὐτῷ τήλεως, ἢ μαλάχης, ἢ φακοῦ. πρὸς δὲ τὸ μᾶλλον ἀνακαθᾶραι, πρασίου, ἢ ὀρόβου, ἢ ἴρεως ἀφέψημα

DE VTERI EXVLceratione.

Cap. CCVI.

Vterus sæpe exulceratur, idque uel ob partum difficilem, uel fœtus extractionẽ uel corruptionem, uel ob medicamenta acria, uel fluorem aut abscessum ruptum. Cum igitur sordidum fuerit ulcus, ptisanę cremore cum melle, uel mulsa, in qua uel fœnugręcum uel malua uel lenticula sit decocta, abluito, & ut melius purgetur, marrubij, uel erui, uel iridis cum melle decocto. Pessus esto, crocus cum muliebri lacte

læui-

σὺν μέλιτι. πεσσὸς δὲ ἔσω
κρόκος λειούμενος μετὰ γυ-
ναικείου γάλακτος, εἶτα
ἀναληφθεὶς κηρωτῇ ῥοδί-
νῃ μετὰ χηνείου στέατος ἐγ-
χρίεται κροκύδι. καλὸν δὲ
καὶ τὸ δι' ὠῶν καὶ κρόκου,
καὶ ῥοδίνου, καὶ χηνὸς στέα-
τος, καὶ ἐλαφείου μυελοῦ
σκευαζόμενον. καταπλα-
στέον δὲ ἔξωθεν ἄρτον σὺν
οἰνομέλιτι, καὶ ἐλαίῳ, καὶ
ἀλθαίᾳ, καὶ τήλει, καὶ φοί-
νιξι. ἐὰν δὲ νομὴ ἐστὶ μετὰ
φλεγμονῆς, καὶ ἐνετέον
χυλὸν ἀρνογλώσσου, ἢ
στρύχνου, ἢ πολυγόνου,
πρῶτον μὲν καθ' ἑαυτά,
ὕστερον δὲ σὺν οἴνῳ αὐστη-
ρῷ. ἄνευ δὲ φλεγμονῆς τῆς
νομῆς οὔσης, ἐνετέον ἀφέ-
ψημα σιδίων, ῥόδων, κυ-
παρίσσου, σφαιρίων, μη-
λοκυδώνων, βάτου, μύρ-
του, σχίνου, δι' οἴνου στύφον-
τος. ὕστερον δὲ καὶ στυπτηρίαν,
ἀκακίαν, λύκιον, ὑποκυ-

læuigatus, & cerato rosa-
ceo exceptus, cum adipe
anserino inungitur lin-
teolo. Egregium uero est
etiam, quod ex ouis, cro-
co, rosaceo, adipe anseri-
no, & cerui medulla præ-
paratur medicamentum.
Extrinsecus uero ad mo-
dum cataplasmatis im-
poni debet panis ex uino
mulso, & oleo, althæa, fœ-
nugręco et palmulis. V-
bi autẽ pascendo serpunt
ulcera cum inflammatio-
ne, plantaginis quoque
succus, uel solani, uel her-
bæ sanguinalis, primum
per se, deinde cũ uino au-
stero iniÿci debet. Vbi ue-
ro ulcus citra tamen in-
flammationem serpit, de-
pascendo, malicorÿ, rosa-
rum, cupressi, globulorũ,
malorum cotoneorũ, ru-
bi, myrthi, lentisci ex ui-
no astringẽte, decoctum
in uterum ex parte infe-
riore dabitur. Nouissimè
alumen etiam, acacia, ly-

cium,

στίδα. ἐκ τῶν δὲ αὐτῶν ἀφεψημάτων ἔστωσαν καὶ ἐγκαθίσματα. ἐνετέον δὲ καὶ τὸ διὰ χάρτου, καὶ τὸ ἀνθηρόν.

cium, hypocyſtis, & ex his ipſis etiam decoctis inſeſſus parentur. Inijci quoque medicamen ex charta, & quod anthera dicitur, poteſt.

ΠΕΡΙ ΚΑΡΚΙΝΟΥ ΕΝ *μήτρᾳ.*

Κεφ. σζ'.

Οἱ ἐν τῇ μήτρᾳ καρκίνοι οἱ μὲν μεθ' ἑλκώσεως, οἱ δὲ χωρὶς ἕλκους συνίστανται. ἐπὶ μὲν τῶν ἀνελκόντων ὄγκος εὑρίσκεται περὶ τὸ στόμιον τῆς ὑστέρας, σκληρὸς, ἀνώμαλος, ὑπόπελιος, καὶ πονοῦσι βουβῶνας, καὶ ἐπιγάστριον. ἑλκωμένου δὲ ὄντος τοῦ καρκίνου πρὸς ταῖς ὀδύναις καὶ σκληρίαι καὶ ὄγκῳ διαβεβρωμένα, καὶ νομώδη εὑρίσκεται, ἐκκρίνει δὲ ἰχῶρα μέγαν. τοῦτο μὲν οὖν πάθος ἀνίατον Ἱπποκράτης ἀπε-

DE CANCRO *uteri.*

Cap. CCVII.

Cancrorum uuluæ alij cum exulceratione, alij uero citra eam oboriuntur, & in his quidem tumor in uuluæ oſtiolo reperitur, durus, inæqualis, prætumidus, inguinum præterea dolor, et ſummi uẽtris adeſt. Vbi uero exulceratus fuerit cancer, præter dolorem, duritiẽ & tumorem, ulcera eroſa & depaſcentia conſpiciuntur, magnamq́ue tenuis ſaniei copiam emittunt. Hunc affectum Hippocrates, ſanationem nõ recipere affirmauit, lenire tamen eos oportet in-

ſeſsi-

φήνατο. παρηγορεῖν δὲ ὅμως αὐτὰς ἐγκαθίσμασι τοῖς διὰ τήλεως, καὶ μαλάχης. ἢ ἀλθαία σὺν μελικράτῳ ἑψηθεῖσα, καὶ καταπλαττομένη σὺν ῥοδίνῳ. ἄλλο. ἰσχάδας, καὶ μελίλωτα, καὶ πήγανον, καὶ λίβανον κατάπλασσε, καὶ τὸ διὰ φοινίκων κατάπλασμα. μετὰ δὲ τοῦτο κηρωτὴν διὰ ῥοδίνου, ἢ μυρσίνου μετὰ φοινίκων. ἔσωθεν δὲ ἐγχυματιστέον γάλα γυναικεῖον, ἢ χυλὸς ἀρνογλώσσου χλιαρὸς, ἢ πολύγονον σὺν βραχεῖ λιβάνου. πεσσοὶ δὲ διὰ κρόκου, καὶ γυναικείου γάλακτος, καὶ ὀπίου, καὶ οἰσύπου. ἄλλο. λιθαργύρου, λιβάνου, οἰσύπου, στέατος χοιρείου, βουτύρου, κηροῦ, ῥοδίνου, ἀνὰ οὐγγ. β΄. ταῦτα ἀναλύσας βάλλε ἐν πέσσῳ.

ſeſsibus, ex fœnugræco & malua, aut althea in mulſa decocta, & cum roſaceo illita. Aliud. Carycas, melilotum, rutam, thus cum palmulis obducito, poſtea ceratum ex roſaceo & oleo myrtheo cum palmulis applicato, & intrinſecus muliebre lac, uel plantaginis ſuccũ tepidum, uel ſanguinalis herbæ cũ thuris momento, infundito. Peſsi uero conueniunt, qui ex croco, muliebri lacte, opio et lana ſuccida parantur. Aliud. Argenti ſpumæ, thuris, lanæ ſuccidæ, adipis ſuilli, butyri, ceræ, roſacei, ſingulorum unciæ duæ, diſſolutæ in peſſo inijciuntur.

ΠΕΡΙ ΣΚΙΡΡΟΥ, ΚΑΙ σκιῤῥώματος μήτρας.

Κεφ. σή.

Σκιῤῥοῦται ἡ μήτρα, φλεγμονῆς προηγησαμένης τὰ πολλά. τὸ δὲ σκίῤῥωμα περὶ τὸν τράχηλον τῆς μήτρας συνιστάμενον ὄγκος ἐστὶ μετ' ἀλγήματος συμμέτρου, καὶ παρέγκλισις ἐπὶ τὰ ἀντικείμενα. ταύτας φλεβοτομητέον, καὶ καθαρτέον διὰ τῆς ἀρχιγένους ἱερᾶς. καταπλάσματα δὲ διὰ ἰσχάδων, οἰσύπου, νίτρου, ἀψινθίου, καὶ σικύας μετὰ σχασμοῦ. μαλάγματα δὲ τό, τε πολυάρχιον, καὶ τὸ διὰ σπερμάτων, καὶ τὸ διὰ δαφνίδων. ἐγκαθίσματα δι' ἀφεψήματος ἰσχάδων, ἀρτεμισίας, γλήχωνος, ἀλθαίας. πεσσοὺς διὰ τερεβινθίνης, σμύρνης, ἴρε-

DE SCIRRHO ET *duritie uteri.*

Cap. CCVIII.

Scirrhum contrahit uulua, inflãmatione præcedente ut plurimũ. Durities uero quæ circa ceruicem uuluæ naſcitur, tumor eſt cum mediocri dolore, & uteri in oppoſita declinatione. In his igitur uenæ ſectio adhibenda, & ex hiera Archigenis purgandæ erunt, & cataplaſmata ex carycis, œſypo, nitro, & abſinthio, et cucurbitulæ, ſic ut cutis quoq; incidatur, admouendæ. Malagmata uero & polyarchion, & quod ex ſeminibus conſtat, & quod è lauri baccis conficitur, inſeſſus porrò ex decocto carycarum, artemiſiæ, pulegij, altheæ, pareatur. Peſsi uero ex terebinthina, myrrha, iride, œſypo, dropaces itẽ & naturalium balneorũ

uſus

ως, οἰσύπου. δρόπακάς τε, καὶ αὐτοφυῶν ὑδάτων χρῆσιν. πεσσὸς μαλακτικός. κηροῦ, ναρδίνου μύρου ἀνὰ οὐγγ. γ'. γλευκίνου, κυπρίνου ἀνὰ οὐγγ. β'. στέατος ἀρκτείου, χηνείου, βουτύρου, οἰσύπου, μυελοῦ ἐλαφίου, τερεβινθίνης ἀνὰ οὐγγ. α'.

ΠΕΡΙ ΕΜΠΝΕΥΜΑΤΩσεως μήτρας.
Κεφ. σθ'.

Ἐμπνευματοῦται ἡ μήτρα ἐκ ψύξεως, καὶ φθορᾶς, ἢ δυστοκίας, τοῦ στομίου μύσαντος, ἢ θρόμβου σφηνωθέντος. παρέπεται ὄγκος ἤτρου, καὶ τοῦ ὑπογαστρίου μετὰ σκληρίας καὶ πόνου. θεραπεύειν οὖν πρῶτον φλεβοτομία, καὶ ἐμβροχαῖς δι' ἐλαίου πηγανίνου. ἐγκαθίσμασι δὲ δι' ἀφεψήματος πηγάνου, καὶ γλήχωνος, καὶ-

vsus confert. Pessus emolliens. Ceræ, vnguenti nardini, singulorum vnciæ tres, gleucini, cyprini singulorum vnciæ duæ, adipis ursini, anserini, butyri, œsypi, medullæ cerui, terebinthinę, singulæ vnciæ.

DE INFLATIONE
uteri.
Cap. CCIX.

Inflatur vulua ex frigore, et fœtus corruptione, & difficili partu vuluæ ostiolo cõniuente, vel sanguinis grumo intus impacto. Hoc vitium tumor imi & summi ventris, cum duritie & dolore comitatur. His itaq; venę sectione primũ succurri oportet, & fotibus ex oleo rutaceo, insessibus item ex decocto rutæ, pulegij, artemisiæ, cassiæ, & similium, & cata-

ἀρτεμισίας, κασσίας, καὶ τοῖς ὁμοίοις. καταπλάσμασι δὲ διὰ σπέρματος σελίνου, κυμίνου, ἀνίσου, μαράθρου, ἄμεως, αἴρων ἀλεύρου. σικύαις τε κούφαις. χρονίζοντος δὲ τοῦ πάθους, καὶ καθάρσει χρηστέον διὰ τῆς πικρᾶς, καὶ ἱερᾶς. δρώπαξί τε καὶ σιναπισμοῖς. ἐπιθέματα δὲ τό, τε πολυάρχιον, καὶ τὸ διὰ σπερμάτων, καὶ τὸ διὰ δαφνίδων. πεσσοὶ δὲ διὰ πηγάνου καὶ μέλιτος, καὶ νίτρου, καὶ κυμίνου.

plaſmatis ex apij ſemine, cumino, aniſo, fœniculo, ammi & lolij farina, nouiſsimè cucurbitulis etiã ſine ferro. Vbi vero iam inueterauerit uitium, purgatione etiam ex hiera picra utendum, dropacibus item & ſinapiſmis. Epithemata ſunto, & polyarchion, & quod è ſeminibus, & quod è baccis lauri conſtat. Peſsi parentur ex ruta, melle, nitro, & cumino.

ΠΕΡΙ ΥΣΤΕΡΙΚΗΣ πνιγός.

Κεφ. σι'.

Ὑστερικὴ πνὶξ λέγεται, ὅταν ἐξαίφνης πέσουσα ἡ γυνὴ μὴ ἀναπνέει, ἀλλὰ νομίζεται νεκρὰ εἶναι. γίνεται δὲ ἢ ἐπὶ ἐποχῆς ἐμμηνίων, ἢ δι' ἐποχὴν σπέρματος, ἢ ἑτέρας ὕλης

DE SVFFOCATIONE *ab utero.*

Cap. CCX.

Suffocatio ab vtero dicitur, cum mulieri ſubito proſtratæ, ſpiritus retinetur, & mortua ueluti putatur eſſe. Modo autem ex mẽſium & ſeminis retentione, modo ex alia materia in utero, uel uaſis

σηπομένης ἐν τῇ μήτρᾳ, ἢ τοῖς σπερματικοῖς ἀγγείοις. ταύτας δὲ δεῖ ἀνατρίβειν, καὶ ἀναδεσμεῖν τὰ ἄκρα, καὶ προσφέρειν τὰ δυσώδη ὀσφραντὰ ταῖς ῥισὶν, οἷον καστόρειον, πίσσαν ὑγρὰν, κεδρίαν, ἔρια κεκαυμένα, καὶ κέρατον, καὶ σικύας κολλᾶν βουβῶσι, καὶ ὑπογαστρίῳ μετὰ φλογώσεως. αὐτὴν δὲ τὴν μήτραν τὰ εὐωδέστατα τῶν μύρων ἐγχεόμενα κατασπᾶν πέφυκεν. οἷον νάρδινον, μαλαβάθρινον. προσαγέσθω δὲ καὶ πταρμικὰ, διά τε καστορίου, στρουθίου, πεπέρεως. καὶ ἐμβοάτω τὶς αὐταῖς τραχυτέρᾳ φωνῇ. μετὰ δὲ τὴν ἕκτην ἡμέραν καθαρτέον διὰ τῆς κολοκυνθίδος ἱεράν. εἶτα δίδου τὸ καστόρειον πίνειν διὰ μελικράτου. προ φλεβοτομητέον δὲ πρὸ

ſis ſeminarijs putrefacta oritur. Has perfricare oportet, & extremas partes deligare, maribusque admouere quæ fœdioris ſunt odoris, qualia ſunt caſtorium, pix liquida, cedria, extinctum itē ex lucerna linamentum, & cornu, cucurbitulæ item in inguibus & ſummo uentre cum flamma ſunt defigendæ. Ipſam uero uuluā odoratiſsima unguēta infuſa deorſum trahere conſueuerunt, quale eſt nardinum, malabathrinum. Preterea ea quę ſternutamenta excitant, offerri debent, ex caſtorio, herba lanaria, pipere. Deinde inclamabit aliquis ipſas uoce aſperiuſcula. Sexto uero die elapſo, & hiera diacolocynthidis ſunt purgādæ. Potui etiam dandum eſt caſtorium ex mulſa, et ante omnia uena incidenda. Picra deniq; cum mulſa

πάντων. δίδου δὲ καὶ τὴν πικρὰν σὺν μελικράτῳ. δροπακισμοῖς δὲ καὶ σιναπισμοῖς χρηστέον, καὶ τοῖς δι' εὐφορβίου ἀκόποις. καὶ τὴν τῶν αὐτοφυῶν ὑδάτων χρῆσιν.

dari quoq; poteſt. Nouiſſimè dropaces quoq; & ſynapiſmi ſunt adhibendi, & ex euphorbio, acopa, balneæ quoque naturales ex uſu eſſe poſſunt.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΠΤΩΣΕΩΣ ὑστέρας.

Κεφ. σια'.

DE VVLVAE PROcidentia.

Cap. CCXI.

Πρόπτωσίς ἐστιν, ὅταν ἐν τῷ τίκτειν ἀπὸ βίας προκύψῃ ἡ μήτρα, καὶ μένει οὕτω. καὶ δεῖ ἀναβιβάζειν ἅπαν τὸ προπεπτωκὸς, ἄχρις ὁ ὄγκος ἐν τῷ κόλπῳ γένηται. καὶ σκέπειν ἔξωθεν σπόγγῳ τὸ ἦτρον ἐξ ὀξυκράτου ἀποτεθλιμένου, καὶ σικύας κολλητέον εἰς ὀμφαλὸν, καὶ λαγόνας. καὶ ὀσφραντὰ προσενεκτέον εὐώδη. ἐν οἴνῳ δ' αὐστηρῷ ἑψήσας μυρσίνην, σχῖνον, σίδια, βαλαύστια, καὶ δι' ἐρίου, καὶ

Procidentia uteri uocatur, cũ ex uiolento partu naturalia prominent, & ita manent. Itaque totum quod procidit ſurſum agere oportet, quoad tumor in ſinu apparuerit. Extrinſecus uero imum uentrem ſpongia affuſa poſca tegere oportet, cucurbitulas itẽ umbilico, & ilijs admouere, & ea q̃ grato & iucundo ſunt odore offerre. Myrthus autẽ, lentiſcus, malicorium, balauſtium, ſingula in uino auſtero decocta, cum lana & ſpon-

ἀπόγῃ ἐντιθέσθω καὶ ἀκακία λεία σὺν οἴνῳ ἐκλυζέσθω. ἔξωθεν δὲ τὸ ὑπογάστριον καταπλαστέον διὰ φοινίκων, καὶ φακῆς, καὶ σιδίων, καὶ ἀλφίτων ἐν ὀξυμέλιτι.

gia imponantur, & acacia ipſa ex vino trita in vterum infundatur. Extrinſecus vero, imo ventri cataplaſmata ex palmulis, lenticula, malicorio, & polenta, ſic vt acetum mulſum adijciatur imponi debent.

ΠΕΡΙ ΜΥΛΗΣ.
Κεφ. σιβʹ.

Μύλη ἐστὶν ὅταν γυνὴ νομίζει ἐν γαστρὶ ἔχειν, καὶ μετὰ χρόνον τέκει ἀδιάπλαστον σάρκα, μηδὲ μορφὴν ἔχουσαν.

DE MOLA.
Cap. CCXII.

Molam appellant, cum mulier vterũ ſe ferre putat, & abſoluto geſtationis tempore carnem informem, & nulla prorſus humana ſpecie ædit.

ΓΕΡΙ ΚΙΤΤΗΣ.
Κεφ. σιγʹ.

Κίττη λέγεται ὅταν γυνὴ ἐν γαστρὶ ἔχουσα περὶ τὸν τρίτον, ἢ δεύτερον μῆνα ὀρέγηται παρὰ φύσιν τινῶν, οἷον ὀστράκων, λίθων, καὶ ἀνθράκων. οὐ δεῖ δὲ πρὸς

DE PICA.
Cap. CCXIII.

Pica nominatur, cum mulier uterum ferens, tertio uel ſecundo menſe, naturæ alienos cibos appetit, ut teſtudines, lapides, carbones. In hoc affectu nihil quicquam tentandum,

τοῦτο τὸ πάθος ποιεῖν τι· παύεται γὰρ προκόπτοντος τοῦ χρόνου. γίνεται δὲ ἀπὸ ἀτμῶν μοχθηρῶν, ἀπὸ τῆς μήτρας φερομένων ἐπὶ τὸν στόμαχον.

dum, progressu enim tēporis cessat. Fit à vaporibus vitiosis sursum ab vtero ad stomachū elatis.

ΠΕΡΙ ΡΑΓΑΔΩΝ, ΚΑΙ κονδυλωμάτων ἐν μήτρα. Κεφ. σιδ'.

Περὶ τὸ τῆς ὑστέρας στόμιον γίνονται ῥαγάδες ἐκ βιαίων τόκων. ἐπὶ τούτων ἁρμόζει ἡ τετραφάρμακος λεγομένη μετὰ ῥοδίνου, καὶ ἀλειφομένη.

DE VVLVAE SCISsuris & condylomatis. Cap. CCXIIII.

In vuluæ ostiolo scissuræ ex partu violento fiunt. His medicamentū quod tetrapharmacum dicitur cum rosaceo illitum, conuenit.

ΠΕΡΙ ΙΣΧΙΑΔΟΣ. Κεφ. σιε'.

Ἰσχιὰς δὲ γίνεται, ὅταν φλέγμα μυξῶδες, ἢ χολὴ ἐπισωρεύσῃ ἐν τοῖς συνδέσμοις τοῦ ἄρθρου τῆς κοτύλης. καὶ ὀδύνη γίνεται ἀπὸ τῶν κατὰ τὸ σφαίρωμα, καὶ τὸν βουβῶνα τό=

DE COXARVM morbis. Cap. CCXV.

Coxarū dolor fit, cum pituita mucosa, uel bilis in coxæ commissura & articulo collecta est. Dolor verò gibba in natibus regione inguinibusq; ad genua usq; pertingit. His igitur inter initia vena in cubito

πων ἄχρι γόνατος. τού-
τους φλεβοτομεῖν δεῖ κατ'
ἀρχὰς ἀπ' ἀγκῶνος. εἰ
δὲ μετὰ χρόνον, ὑπὸ τοῦ πε-
πονθότος σκέλους σφυ-
ροῦ. χρηστέον δὲ ἐμβροχαῖς
διὰ κυπρίνου, καὶ ὄξους, καὶ
νίτρου, καὶ κάγχρυος δι'
οἰσυπηρῶν ἐρίων θερμαν-
θέντων. καταπλαστέον δὲ
ἄλευρον λουπίνων μετὰ
ὀξυμέλιτος, ἢ ἄλευρον
αἴρινον, μετὰ ῥιτίνης, καὶ νί-
τρου, καὶ καλαμίνθου, καὶ
κάγχρυος, καὶ δαφνί-
δων. καὶ τὴν καλαμίνθην
μόνην κατάπλασσε δι'
ὀξυμέλιτος. προποτιστέ-
ον δ' αὐτοὺς ὀποῦ κυρη-
ναϊκοῦ, ὀρόβου μέγεθος, ἢ
καστόριον. ᾠὰ σὺν ὀξυ-
μέλιτι. καὶ ὀποπάνακος
δραχ. α'. ἐνέματι δὲ χρη-
στέον μέλιτος, νίτρου, τε-
ρεβινθίνης σὺν ἀφεψή-
ματι κενταυρίου ἐνιε. ἢ ἐ-
λατηρίου ῥίζης ἀφεψη-

cubito secanda erit. Vbi
verò iam vetus vitiũ est,
è talo partis affectæ san-
guis mittendus. Fomen-
tis item vtendum ex cy-
prino oleo, aceto, & ni-
tro, & rorismarini semi-
ne. Idque fieri debet cum
lanis succidis calidis. Ca-
taplasmata verò impo-
nenda ex lupinorum fa-
rina, cum oxymelite, vel
lolij farina, cum resina &
nitro, & calamintho, &
canchry, & lauri baccis.
Imò calaminthũ ipsum
ad cataplasmatis modũ
adhibitum, cum oxyme-
lite prodest. Potui verò
dandus cyrenaicus li-
quor, erui pondere, vel
castoreum, vel oua cum
oxymelite, & opopana-
cis drachma. Clysteri-
bus verò vtendũ, ex mel-
le, nitro, terebinthina, cũ
centaurij decocto, vel ela
terij cum melle, vel oliua-
rum colymbadum mu-
ria, vel lupinorum iure.

μα σὺν μέλιτι ἔνιε, ἢ ἐλαιῶν κολυμβάδων τὴν ἅλμην, ἢ θέρμων ἀφέψημα. σικύαις τὲ κατὰ τοῦ ἰσχίου μετὰ φλογώσεως, ἢ καὶ ἐγχαράξεως. καὶ καθαρτέον διὰ τῆς ἱερᾶς, ἢ κολοκύνθης. ὠφελεῖ δὲ καὶ ὁ ἀπὸ ῥαφανίδων ἔμετος. χρᾶσθαι δὲ καὶ τὰ ἄκοπα ἀλείμματα, οἷον εὐφόρβιον, πύρεθρον, ὀποπάνακα, πέπερι, καστόριον, κηρίον, τερεβινθίνην, χαλβάνην, νάρδινον τὲ, καὶ γλεύκινον, κύπρινον τὲ καὶ πηγάνινον. ἔμπλαστροι δὲ ἢ διὰ δάφνου, καὶ ἡ πηγανηρά. ἐπιτιθέναι δὲ καὶ τὴν ἰβηρίδα μετὰ στέατος χοιρείου, ἢ ἰσχάδας μετὰ σινήπεως, ἐπίπασσε ἐκ τοῦ λουτροῦ, προαλείψας ἐλαίῳ κυπρίνῳ, καὶ ναρδίνῳ. πίσσης δραχ. β΄. θείου δραχμ. α΄. ξηρὸν χρῶ, ἢ σμύρναν, θεῖον, καὶ πίσσαν.

Cucurbitulæ etiam coxę cum flamma, & cute incisa sunt admouendæ. Et hiera, & colocynthide sunt purgandi. Vomitus etiam à radiculę succo adiuuat. Illitionibus etiam acopis est vtendum ex euphorbio, pyrethro, opopanace, pipere, castoreo, cera, terebinthina, galbano, nardino item oleo, & gleucino, cyprino item & rutaceo. Emplastra verò prosunt & quod è lauri baccis constat & peganera. Imponi etiam potest iberis cum suillo adipe, vel carycæ cum sinapi à balneo, illito tamen prius oleo cyprino & nardino, inspergi possunt. Picis drachmæ duæ, sulfuris drachma, siccis vtitor, uel mirrham, sulfur et picem adhibe.

DE

ΠΕΡΙ ΑΘΡΙΤΙΔΟΣ, καὶ ποδάγρας.

Κεφ. σιϛ'.

Οτι μὲν τοίνυν τῆς θρεπτικῆς δυνάμεως ὅλου τοῦ σώματος ἀῤῥωστούσης τε καὶ καχεκτούσης τὰς ῥευματικὰς γίνεσθαι διαθέσεις, δῆλον. ῥέει γὰρ ἡ ἀθροιζομένη περιουσία ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων ἐπὶ τὰ ἀσθενέστερα μόρια, οἷον πόδας, ἢ χεῖρας. ἀλλ' εἰ μὲν εἰς τοὺς πόδας, ποδάγρα καλεῖται. εἰ δὲ εἰς τὰς χεῖρας, καὶ καθ' ὅλα τὰ ἄρθρα, ἀρθρίτις ὀνομάζεται. ὁ δὲ πλεονάζων χυμὸς, ὅτε μὲν χολώδης, ὅτε δὲ αἱματικὸς, ἄλλοτε ἢ μελαγχολικὸς, ἢ φλεγματικὸς, καὶ ὠμὸς εὑρίσκεται. ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ μικτός.

DE ARTICVLARI *morbo, & podagra.*

Cap. CCXVI.

Quod igitur facultate nutriente totius corporis imbecilliore, & malo habitu laborãte fluidos affectus nasci contingat, manifestum est. Materia enim collecta à fortioribus ad imbecilliores particulas, vt pedes, & manus, fluit. Cum itaque ad pedes decumbit, podagra vitium appellatur. Si verò ad manus, & ad omnes articulos, arthritis dicitur. Exuperans verò humor modò biliosus, modò sanguineus, interdum pituitosus, vel atrabilarius, & crudus inuenitur.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΕΠΙ χολώδει χυμῷ ῥευματιζομένων.

Κεφ. σιζ'.

Τὸ μὲν γὰρ χολῶδες

CVRATIO EORVM *qui biliosi humoris fluxione laborant.*

Cap. CCXVII.

Biliosa defluxio præter

ῥεῦμα πρὸς τῷ τοῦ χρώματος ὑπόχρῳ τε καὶ ἐξερύθρῳ, καὶ θερμασίας συναίσθησιν, καὶ τὴν ὀδύνην ὀξυτέραν ἐργάζεται, καὶ ταχέως ἐκδίδοται. ἀρχὴ δέουσι τῆς θεραπείας ἀπὸ τοῦ ῥοδομέλιτος καθαρτικοῦ, ἢ τοῦ διὰ τῶν μήλων τῶν κυδωνίων, καὶ τοῦ διὰ τῆς πικρᾶς ἀντιδότου. ἔξωθεν δὲ τῷ ῥοδίνῳ χρησώμεθα μετὰ τῆς λεκύθου τοῦ ὠοῦ, καὶ βραχέος οἴνου, καὶ ταῖς ψυχούσαις τῶν βοτανῶν, οἷον στρύχνῳ, ἀνδράχνῃ, ὑοσκυάμῳ, ἀειζώῳ, τῇ ἐκ τῶν τελμάτων φακῇ, σερεῖ, μήκωνος φύλλοις, πολυγόνῳ, μανδραγόρου φύλλοις, ῥόδοις χλωροῖς. ταῦτα μετὰ ψιχῶν, ἢ κριθίνου ἀλεύρου, καὶ ῥοδίνου καταπλάσσοντες.

colorem pallidum & rubidũ, caloris ſenſum, doloremq́ue acriorem efficit, et confeſtim erumpit. Initium purgationis eſto ex rhodomelite purgante, vel eo, quod ex malis cotoneis conſtat, et ex picra antidoto. Extrinſecus verò roſaceo vtemur cum oui luteo, & pauxillo vino, & herbis refrigerantibus, vt ſolano, hyoſcyamo, ſemperuiuo, lenticula palauſtri, ſeride, papaueris folijs, herba ſanguinali, mandragoræ folijs, & roſis viridibus. Hæc cum mica panis, vel farina hordeacea, & roſaceo ad cataplaſmatis modum adhibentur.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΕΡΥΣΙΠΕλατώδους φλεγμονῆς. Κεφ. σιζ´.

Ἐρυσιπελατώδους δὲ

CVRATIO INFLAMmationis eryſipelaceæ. Cap. CCXVII.

At in eryſipelacea articulorum

οὔσης τῆς φλεγμονῆς τῶν ἄρθρων, παρηγορεῖ κολοκύνθης νεαρᾶς τὸ λέπος ἐπιτιθέμενον. πέπονος τε καὶ σικύου ἡ σὰρξ, καθ' ἑαυτὰ δὲ, καὶ μετὰ ἄρτου. περδικίας τε φύλλα σὺν ἀλεύρῳ, ἢ ψύλλιον σὺν κριθίνῳ. ἄλλο. μαλάχας ἑψήσας χλωρὰς λείωσον, καὶ ψύλλιον ἰξοποιήσας, πρόσβαλλε. καὶ ὠῶν τὰ κροκὰ, καὶ ῥόδινον ἐπιτίθει. ἄλλο. κρόκον καὶ ὄπιον σὺν ἀειζώου χυλῷ κατάχριε, ἢ μετὰ ψιχῶν κατάπλασσε. ἢ τὸ ὄπιον, καὶ τὸν κρόκον σὺν γάλακτι ἐπίχριε. ἢ ἀναλάμβανε τοῦτο κηρωτῇ ῥοδίνῃ, καὶ ἐπιτίθει. ἄλλο. ψίχας ἐν ὀξυκράτῳ βρέξας, καὶ ἀειζώου, καὶ στρύχνου, ἢ ἀνδράχνης, ἢ κωδύων, καὶ φοινίκων σάρκας τὸ ἴσον ἐπιτίθει. μετὰ δὲ τὴν χρῆσιν τῶν ἀνωδύ-

culorum inflammatione cucurbitæ syluestris recentis, cortex impositus dolorem mitigat. Peponis præterea & cucumeris caro, vel per se, vel cũ pane adhibita. Perditij item folia cum polenta, vel psyllium cum farina hordeacea. Aliud. Virentes maluas coctas terito, & psyllium in viscum redactũ, adijcito. Aut ouorum lutea cum rosaceo imponito. Aliud. Crocũ & opium cum semperuiui succo illinito, vel cum mica ad formã cataplasmatis inducito. Vel opiũ & crocum cum lacte inungito. Vel cerato rosaceo eadem excipito, et imponito. Aliud. Micam in posca macerato, & semperuiui, solani, & portulacæ, vel papaueris capitum, & dactylorum ossium singulorũ par pondus imponito. Post usum verò medicamentorum

quæ

νων χρηστέον τῇ διὰ χυλῶν, καὶ τῷ ψιττακίῳ, ἢ τῇ διὰ τῆς ἀλθαίας.

quę dolorem leniunt vtiliter etiam emplastra, & quod ex succis constat, & diachylon dicitur, & psittacium, & quod ex althæa est, adhibentur.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΕΠΙ *πλήθει χυμῶν ῥευματιζομένων.* Κεφ. σιη΄.

CVRATIO EORVM *qui ob humorum copiam fluxione laborant.* Cap. CCXVIII.

Ἐφ᾽ ὧν δὲ ὁ πλεονάζων χυμὸς αἱματικός ἐστι, φλεβοτομίᾳ χρηστέον. γνώσῃ δὲ ἐκ τῆς χροιᾶς, αἱματώδης γὰρ ὁ ὄγκος, καὶ οὐκ ἐπόδυνος. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν φλεγματικωτέρων, καὶ μελαγχολικωτέρων φλεβοτομητέον. ἐπειδὴ καὶ τούτοις ὁ χυμὸς ἐν ταῖς φλεψὶν ὡς μάλιστα περιέχεται. εἶτα καθαρτέον διὰ τῆς ἱερᾶς. ληπτέον δὲ καὶ καταπότια τοιαῦτα. ἀλόης, κολοκυνθίδος, ἐλλεβόρου μέλανος, σκαμμωνίας ἀνὰ

In quibus verò exuperans humor sanguineus est, venæ sectione vtendum, quod ex colore cognosces. Sanguinolentus enim tumor est, nec magnum dolorē mouet. Sed & in pituitosioribus & melācholicis sanguis mittendus. Nam in his quoque humor vt plurimum in venis continetur. Purgandi deinde sunt hiera, & sequentes pillulæ sumendæ. Aloës, cucurbitę syluestris, veratri nigri, scammonij singulæ vnciæ, euphorbij vnciæ semissis, nitri tantundem,

οὐγ. α΄. εὐφορβίου οὐγ. ϛ΄΄. νίτρου οὐγ. ϛ΄΄. κράμβης χυλοῦ τὸ ἀρκοῦν, δίδου πρὸς δύναμιν. τὰ δὲ ἔξωθεν ἐπιτιθέμενα πρὸς τὴν πλεονάζουσαν ὕλην παρασκευαστέον. χρᾶσθαι δὲ καὶ τὰ δι᾽ ἑρμοδακτύλου.

succi brassicæ quantum satis est. Dantur pro virium ratione. Quæ verò extrinsecus imponuntur, ad materiam redundantem parari debent. Catapotia etiam ex hermodactylo vtiliter adhiberi possunt.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΦΛΕΓΜΑΤΙ ῥευματιζομένων. Κεφ. σιθ΄.

DE HIS QVI FLVxione laborant ex pituita. Cap. CCXIX.

Φλεγματικοῦ δὲ ὄντος τοῦ ῥεύματος, λευκὸς καὶ οἰδηματώδης γίνεται ὄγκος, καὶ τὴν ὀδύνην ἐμφωλεύουσάν τε καὶ βραδυτέραν, εἰς ὄγκον ἐκδιδομένην ἔχει. τούτοις μετρίας μὲν οὔσης τῆς ὀδύνης ἥ τε κράμβη χλωρὰ καταπλαττομένη, καὶ τὸ σέλινον, καὶ ἡ κόνυζα, καὶ ἡ περιστερεὼν συμφέρει. ἰσχυρότερον δὲ σίτινον ἄλευρον, ἢ αἴρινον, ἢ τερεβινθίνης κατάπλασ-

At si fluxio pituitosa fuerit, tumor oritur albus & laxus, & dolorem habet delitescentem, & omnino tardius erumpit. His itaq; vbi mediocris est dolor, brassica viridis ad cataplasmatis modum inducta, apium item, conyza, & verbenaca prodest. Fortiora porrò sunt farina frumentacea, vel lolij, vel terebinthina ex mulsa inducta, vel vino tenui, cum pauxillo olei cyprini, seu nardini.

μα διὰ μελικράτου, ἢ οἴνου λεπτοῦ σὺν ὀλίγῳ κυπείνῳ. ἢ κράμβης ῥίζαν κεκαυμένην σὺν στέατι, ἢ αἰγῶν κόπρος μετὰ κριθίνου ἀλεύρου σὺν μελικράτῳ καταπλαττομένη, ἢ τὸ ἀφόνιτρον σὺν ᾠοῖς ἐπιτίθει, ἢ φλόμου φύλλα μετὰ βώλου καὶ κριθίνου ἐπιτιθέμενα. καθαίρειν δὲ τούτους καὶ διὰ τῆς κολοκυνθίδος ἱερᾶς. διδόναι δὲ καὶ τὴν ὑγείαν, καὶ τὴν αἰγυπτίαν, καὶ τὴν θηριακήν.

dini. Brasſicæ item radicem combuſtæ cum adipe, uel caprillum ſtercus cum farina hordeacea, ſicut mulſa quoq; addatur, ad cataplaſmatis modum inducito, uel nitri ſpumę cum ouis imponito, uel uerbaſci folia cum bolo, & farina hordeacea. Purgare deniq; ipſos oportet per hieram colocynthidis. Et antidotum hygiam, & Aegyptiæ & theriacæ offerre.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΑΙΜΑΤΙ ῥευματιζομένων.

Κεφ. σκ'.

Οἱ δὲ ἐπὶ τῷ αἱματικῷ χυμῷ πάσχοντες, μετὰ τὴν τοῦ αἵματος πρώτην κένωσιν, ἔπειτα καὶ τοῖς τοπικοῖς βοηθήμασι χρήσθωσαν. χολωδεστέρου δὲ ὄντος, καὶ δριμυτέρου τοῦ

DE HIS QVI FLVXIONE *laborant ex ſanguine.*

Cap. CCXX.

Qui uero ex ſanguineo humore laborant, poſt primã ſanguinis euacuationem medicamẽtis extrinſecus appoſitis utantur. Si uero ſanguis qui exuperat magis ad bilis naturam acceſſerit, acri-

orque

πλεονάζοντος αἵματος τοῖς ἐπὶ τὸν χολώδη χυμὸν λεχθεῖσι καταπλαστέον. ψυχροτέρου δὲ, ἢ μελαγχολικωτέρου, τοῖς ἐπ᾽ ἐκείνοις. ποιεῖ δὲ πρὸς τούτοις λέμματα ῥοιᾶς, καὶ ῥοῦ, καὶ ἄλφιτα ἐν οἴνῳ λειωθέντα κατάπλασσε. ἄλλο. φύλλα κράμβης ἑψήσας, καὶ λειώσας, ἐπίβαλλε. τρυγίαν ὄξους, καὶ ὠῶν καὶ ῥοδίνου κατάπλασσε.

orq; fuerit, ea quæ supra de bilioso humore sunt comprehensa, imponi debent. Sin pituitosior aut melancholicus, ea quę de utroque humore dicta sunt. Huc præterea faciunt cortices mali punici, & rhu, & farina hordeacea ex uino læuigata & imposita. Aliud. Folia brassicę cocta, & irita imponito. Vel aceti fecem, cum ouis & rosaceo.

ΠΕΡΙ ΠΩΡΩΝ.

Κεφ. σκά.

Ἐπειδὴ πῶροι πολλάκις ἐν τοῖς ἄρθροις συνίστανται, ποτὲ μὲν διὰ τὸ παχὺ, καὶ γεῶδες τοῦ ἐνσκήπτοντος χυμοῦ, ποτὲ δὲ καὶ διὰ φαρμάκων χρῆσιν διαφορητικῶν. ταῦτα μαλάττει. μυελὸς ἐλαφίου, ἀμμωνιακὸν,

DE TOPHIS QVOS *Græci* πώρους *uocant.*

Cap. CCXXI.

Quoniam tophi subinde in articulis creantur modo ob humoris qui ad eos decubuit crassitiē, terrestremq́ue naturam, modo propter immoderatum medicamētorum discutientium usum, ea quæ emolliunt hæc sunt. Cerui medulla, ammoniacum,

βδέλλιον, στύραξ, ἔλαιον παλαιόν. ἄλλο. ἀφονίτρου, τερεβινθίνης, προπόλεως ἀνὰ οὐγγ. δ΄. κηροῦ οὐγγ. θ΄. κολοφωνίας λι. α΄. ἐλαίου τὸ ἀρκοῦν ἕψηε, καὶ ποίει ἔμπλαστρον, καὶ ἐπιτίθει. ἢ σανδαράχην λειώσας σὺν ἰξῷ δρυΐνῳ ἐπιτίθει.

niacum, bdellium, styrax, oleum uetus. Aliud. Spumæ nitri terebinthinæ, propoleos singulorũ unciæ quatuor, ceræ unciæ nouem, colophoniæ libra, olei quantum satis est. Coquito, & emplastrum conficito, & imponito. Vel sandaracam tritam cum uisco quercino inducito.

ΑΝΤΙΔΟΤΟΙ ΠΟΔΑΓΡΙΚΑΙ.

Κεφ. σκβ΄.

Πεπέρεως λευκοῦ, πετροσελίνου, βετονικῆς, σκολοπενδρίου, νάρδου κελτικῆς, ἀμώμου, μέου, ἀσάρου, ἀγαρικοῦ, ἀριστολοχίας μακρᾶς ἀνὰ οὐγγ. α΄. μέλιτος τὸ ἀρκοῦν. ἑρμοδακτύλου, ἀνίσου δραχμ. α΄. κυμίνου δραχ. α. ς΄΄. πεπέρεως δραχ. α΄. εὐφορβίου δραχμ. α΄. ς΄΄. κασσίας δραχ. α΄. μαστίχης δραχ. α΄. δίδου.

ANTIDOTI PODA*gricæ.*

Cap. CCXXII.

Piperis albi, petroselini, betonicæ, scolopendriæ, nardi celticæ, amomi, mei, asari, agarici, aristolochiæ longæ singulæ unciæ, mellis quod sufficit. Hermodactyli, anisi, singulæ drachmæ, cymini drachma cum semisse piperis drachma, euphorbij drachma cum semisse, casſiæ, mastiches singulæ drachmę, assumuntur.

AD

ΠΡΟΣ ΧΕΙΜΕΤΛΑ ΕΝ δακτύλοις χειρῶν τε καὶ ποδῶν. Κεφ. σκγ'.

Τὰ χείμετλα ἑλκώδεις εἰσὶ διαθέσεις περὶ τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν συνιστάμεναι ἐν χειμῶνι. δεῖ οὖν αὐτὰ θαλάσσῃ χλιαρᾷ καταντλεῖν. ἢ σεύτλου ἀφέψημα, ἢ φακοῦ, ἢ ὀρόβου, μετὰ δὲ τὴν ἄντλησιν σῦκα λεῖα μετ' ἐλαίου ἐπιτίθει. ἢ στυπτηρίαν καὶ ἄλευρον ἴσα μετ' οἴνου κατάπλασσε. ἢ βολβῷ σὺν οἴνῳ κατάπλασσε. ἢ σκόροδα ἑψήσας, κηρὸν τῷ ἐλαίῳ τήξας, ἄλειφε. ἢ μάνναν, καὶ θεῖον σὺν μέλιτι ἑφθῷ ἐπιτίθει.

AD PERNIONES digitorum manuum & pedum. Cap. CCXXIII.

Perniones ulcerosi sunt affectus qui hyeme in digitis manuum & pedum oriuntur. Ipsos itaq; marina tepida perfundere oportet, uel betæ decocto, uel lenticulæ, uel erui. A perfusione uerò ficus aridæ cum oleo imponuntur. Vel aluminis & farinæ pares portiones cum uino inducuntur, aut bulbus cum uino. Vel allia cocta, & cera oleo liquefacta illinuntur. Vel māna, & sulphur cum melle cocto imponuntur.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΤΩΝ ΔΑκτύλων ῥαγάδας. Κεφ. σκδ'.

Ὑγρᾷ πίσσῃ σὺν ῥο-

AD DIGITORVM rimas. Cap. CCXXIIII.

Pice liquida cum rosa-

δίνῳ καταχρίε. ἄλλο. σκίλλαν ἐλαίῳ ἑψήσας, ἐπίβαλλε τῷ ἐλαίῳ τερεβινθίνην. καὶ κέρας αἴγειον κεκαυμένον, καὶ χήνειον στέαρ, καὶ χρῶ. ἄλλο. ψιμυθίου δραχ. ί. λιθαργύρου δραχ. ιβ'. κολοφωνίας δραχμ. ιϛ'. λιβάνου δραχ. ί. στέατος χοιρείου δραχ. ί. ἐλαίου τὸ ἀρκοῦν.

ceo illinuntur. Aliud. Scillam cum oleo coquito, et terebinthinam adiungito, & caprillũ cornu combuſtum, & anſerinum adipẽ, & in uſum adhibeto. Aliud. Ceruſæ drachma, argenti ſpumæ drachmæ duodecim, colophoniæ drachmæ ſedecim, thuris, adipis ſuilli, ſingulæ drachmæ, olei quantum ſatis eſt.

ΠΡΟΣ ΕΚΤΡΙΜΜΑΤΑ ἐκ μακρᾶς κατακλίσεως. Κεφ. σκε'.

Κηροῦ, λιθαργύρου, μέλιτος ἴσα, χρῶ. ἄλλο. λεπίδος, χαλβάνης, μάννης ἀνὰ δραχμ. β'. ἐρίων κεκαυμένων τέφραν ἀναλαβὼν χρῶ, ἀμόργης τὸ ἀρκοῦν ἑψημένης ἐν χαλκῷ, ἢ ἀμόργην σὺν μέλιτι ἑψήσας, χρῶ.

AD ATTRITVS EX *longo decubitu.* *Cap. CCXXV.*

Ceræ, argenti ſpumæ, mellis pares portiones in vſum adhibentur. Aliud. Squamæ, galbani, mannæ ſingulorũ drachmę duæ. Cinere lanarum ſuccidarum mollium excipiuntur, et adhibentur. Vel amurcæ quantum ſatis eſt coctę in vaſe æreo, vel amurca cum melle cocta applicatur.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΞ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ παρατρίμματα.
Κεφ. σκϛ΄.

Πνεύμων ἄρνειος, ἢ αἴγειος ἐπιτιθέμενος, ἢ δέρμα ἀπὸ τῶν καττυμάτων καυθὲν ἐπίπασσε. παυσαμένης δὲ τῆς φλεγμονῆς, κηκίδα καύσας, ἐπίπασσε. ἢ ἀκακίαν σὺν ὄξει ἐπίχριε.

AD INTERTRIGINES ex calceamentis.
Cap. CCXXVI.

Pulmo agninus, uel caprillus imponitur, uel corium ex ueteribus calceamentis combustum, inspergitur. Cessante verò inflammatione, galla cõbusta inspergitur, vel acacia cum aceto illinitur.

ΠΡΟΣ ΗΛΟΥΣ ΚΑΙ τύλους.
Κεφ. σκζ΄.

Τοὺς ἥλους προπεριπεκαθάρας, ἐπιτίθει ἰὸν ξυστὸν, ἢ σανδαράχην, ἢ μελάνθιον σὺν οὔρῳ ἀφθόρῳ. ἄλλο. κανθαρίδων, χαλκάνθου, καστορίου τὸ ἴσον ἀναλάμβανε τερεβινθίνῃ, καὶ χρῶ προκαθάρας.

AD CLAVOS CALlosq́;.
Cap. CCXXVII.

Clauis prius vndiquaque purgatis, imponito æruginẽ rasilem, vel sandaracam, vel melãthium cum vrina pueri venerem non experti. Aliud. Cantharidarũ, atramenti sutorij, castorij, singulorum pares portiones terebinthina excipito, & vtere, prius tamen purgatis clauis.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΟΝΥΧΙΑΣ. Κεφ. σκη'.

Η παρονυχία ἀπόστημά ἐστι, παρὰ τὴν ῥίζαν τοῦ ὄνυχος συνιστάμενη. ταύτην κηκὶς μετὰ μέλιτος καταστέλλει, ἢ λύκιον ἐπιτιθέμενον. κατάπλασσε δὲ φακῷ μεθ' ὕδατος λείῳ, ἢ φοίνικας μετ' οἴνου, ἢ ῥόδοις χλωροῖς, ἢ θέρμινον ἄλευρον μετὰ μέλιτος.

DE REDVVIIS. Cap. CCXXVIII.

Reduuiæ, ſeu paronychia abſceſſus eſt, qui ad radicem vnguis oritur. Hunc galla cum melle reprimit, vel lycium ſuper impoſitum. Lenticula etiã ex aqua trita, vel palmulæ cum vino, vel roſis viridibus, vel lupinorum farina cum melle ad cataplaſmatis modum imponuntur.

ΠΕΡΙ ΠΤΕΡΥΓΙΩΝ. Κεφ. σκθ'.

Ὑπεραύξησίς ἐστι σαρκὸς τὸ πτερύγιον, καλύπτουσα τὸν ὄνυχα. ἀρσένικον καὶ μάνναν ἐπίπασσε. ἄνωθεν δὲ σπόγγον δι' οἴνου ἐπιτίθει. χαλκίτεως, λεπίδος, σιδίων ἴσα ἀνάλαμβανε μέλιτι, καὶ ἐπιτίθει. ἄλλο. λιβανωτοῦ δραχ. α. λεπίδος δραχ.

DE PTERYGIIS. Cap. CCXXIX.

Pterygium carnis incrementum eſt, vnguem contegens. Arſenicũ itaque & mannam inſpergito. Supra verò ſpongiã ex vino imponito. Chalcitidis, ſquamæ, gallarum pares portiones melle excipito, & applicato. Aliud. Lachrimæ thuris drachma, ſquamę drach-

β΄. ἰȣ̃ ξυςȣ̃ δραχ. ά. σὺν μέλιτι λειώσας, χρίε.

mæ duæ, æruginis rasilis drachma ex melle trita adhibentur.

ΠΡΟΣ ΤΕΘΛΑΣΜΕΝΟΥΣ ὄνυχας.

Κεφ. σλ΄.

AD VNGVES CONtusos.

Cap. CCXXX.

Μυρσίνης, καὶ ῥοιᾶς φύλλοις ἁπαλοῖς καλάπλασσε.

Myrthi, & mali punici folijs teneris obducito.

ΠΡΟΣ ΥΦΑΙΜΟΥΣ ὄνυχας.

Κεφ. σλα΄.

AD CRVENTOS ungues.

Cap. CCXXXI.

Πρὸς δὲ ὑφαίμȣς ὄνυχας ἄλευρον πίσσῃ μίξας, ἐπιτίθει. ἄλλο. ἰὸν ἀναλαβὼν ςέατι ὑείῳ, ἐπιτίθει. πρὸς δὲ λεπριῶντας ὄνυχας. ἰξοῦ δρυΐνȣ, σανδαράχης, τήλεως ἀνὰ ȣ̓γ. β΄. κανθαρίδων, θαψίας ἀνὰ ȣ̓γ. μίαν, ὄξȣς τὸ ἀρκȣ̃ν.

Ad cruentos porrò vngues farrina pice mista imponitur. Aliud. Aeruginem adipe suillo excipito, & applicato. Ad scabros ungues. Visci quercini, sandaracę, fœnugræci singulorum uncię duę, cantharidarum, thapsiæ singulæ unciæ, aceti quãtum satis est.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΚΤΟΣ τοῦ σώματος γινομένων παθῶν. καὶ πρῶτον περὶ ἐλεφαντιάσεως.

Κεφ. σλβ'.

Ἐλέφας λέγεται, ὅπερ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται κελεφίασιν. καὶ γίνεται ἐπὶ μὲν μελαγχολικῷ χυμῷ, σηπομένῳ, καὶ διαβιβρώσκοντι τὰ ἄκρα τῶν μορίων. καὶ ἐστὶ σχεδὸν ἀνίατον. τούτοις συμφέρει φλεβοτομία, καὶ μάλιστα ἔαρος, καὶ καθαίρειν διὰ τῆς ἱερᾶς τοῦ γαληνοῦ. ἐξεμέτωσαν δὲ ἀπὸ ῥαφανίδων, καὶ σιτίων. ἀγαθὴ δὲ καὶ ἡ διὰ τοῦ λευκοῦ ἐλλεβόρου κάθαρσις. τοὺς δὲ κεκρατημένους μήτε φλεβοτομεῖν, μήτε ἐλλεβορίζειν. τοὺς δ' ἄλλους καὶ ἅπαξ, καὶ δὶς φλεβοτομεῖν, καὶ καθαίρειν τοῦ χρόνου. οὐκ ὀλίγοι δὲ καὶ διὰ μόνης τῆς κατὰ τὴν κεφαλὴν καύ-

DE EXTERNIS corporis uitijs, & primum de Elephantiaci.

Cap. CCXXXII.

Elephantiasis, id uitij genus est, quod ab imperitis celephiasis dicitur. Eius porrò origo est ex humore melãcholico putrefacto, & summas corporis partes exedente, & ferè ex eorũ numero est, affectuum, qui sanationẽ non recipiunt. His uenæ sectio competit, ea maximè, quę uere administratur, & ex Galeni hiera purgatio. Vomitus eliciatur à radicula, et cibis. Salubris præterea est quæ fit ex veratro nigro purgatio. A malo uerò iam uictis, nec venam incidere, nec veratrum exhibere oportet. Alijs verò omnino, & quidẽ bis sanguinem mittere, eosque ratione habita temporis purgare.

σεως τῶν οὕτως ἀρξαμέ-
νων ἐκώλυσαν κρατηθῆ-
ναι τοῦ πάθους. ποτίμα-
τα δὲ τούτοις ἁρμόζει ὄξους
κυ. α΄. μετὰ κεδρίας κυά-
θου. α΄. καὶ χυλοῦ κράμβης
ὠμῆς κυάθων. β΄. μιγέν-
τα δίδοται πρωὶ, καὶ ἑσπέ-
ρα. ἢ σιδηρίτιδος βολά-
νης φύλλων ξηρῶν δραχ.
α΄. ἐν οἴνῳ. ἢ ἐλαφίου κέ-
ρατος δραχ. α΄. σὺν σκιλ
λητικῷ ὄξει πότιζε καθ'
ἡμέραν. ἢ ὀποῦ κυρηναϊ-
κοῦ ὀρόβου μέγεθος. μετὰ
μέλιτος, καὶ βουτύρου δί-
δου. ἢ ἐλέφαντος ῥινίσ-
ματος δραχ. ς΄΄. μετὰ
οἴνου, ἢ κύμινον μετὰ μέλι-
τος ὡς πινόμενον. ἢ σκίλ
λαν λείαν μετὰ μέλιτος δί
δου ἐκλείχειν, ἢ θηρια-
κὸν ἀρτίσκον, ἕως δραχ.
α΄. ὁμοίως δὲ καὶ τὸν σκιλ-
λητικὸν ἀρτίσκον δραχ.
α΄. ἢ καλαμίνθης χυλὸν
δίδου πίνειν. δίδου δὲ καὶ τ

purgare. Nō pauci etiam
ſola capitis aduſtiōe mul
tos, qui hoc inceperāt ui-
tio corripi, nè uinceren-
tur, prohibuerunt. Potio-
nes uero ipſis conueniūt.
Aceti cyathus cum cedri
ni liquoris cyatho, &
braſsicę crudę ſucci cya-
this duobus. Miſta dan-
tur manè & ueſperi. Vel
ſideritidis herbæ foliorū
aridorum drachmę pon-
dus ex uino. Vel ceruini
cornu drachma cum ace-
to ſcyllite quotidie potui
datur. Vel liquor cyre-
naicus cum melle & bu-
tyro erui magnitudine.
Vel eboris ramēti drach-
mæ ſemiſsis ex uino, uel
cyminū cum melle. Vel
ſcylla trita cū melle ecle-
gmatis modo adhibetur.
Paſtillum præterea the-
riacalem, drachmæ pon-
dere, ſimiliter & paſtillo-
rum ſcilliticorum parem
portionem, uel calamin-
thæ ſuccum potui dato.

 Frequen-

θηριακὴν ἀντίδοτον ἐπὶ συχνῶ. λουέσθω δὲ συγχριόμενος τήλεως χυλόν, ἢ ἀμμωνιακοῦ βραχεῖ ὄξει λειουμένου. μετὰ δὲ τὸ λουτρὸν ἀλειφέσθω σχινίνῳ, ἢ οἰνανθίνῳ, ἢ μυρσίνῳ ἐλαίῳ. ἢ οἶνον μετὰ στυπτηρίας, καὶ ἀμμωνιακοῦ εἰς γλοιοῦ πάχος λειούμενον, καὶ ἀλειφόμενον. σμέγμασι δὲ χρήσθωσαν ἐν βαλανείῳ δι' ἀφεψήματος σεύτλου, τήλεως σὺν ἀφονίτρῳ. ἢ λαπάθου ῥίζαν ὄξει ἑψηθεῖσαν, καὶ λειωθεῖσαν σὺν στυπτηρίᾳ. ἄλλο. ἀλκυονίου, νίτρου, σμύρνης, θείου, συκῆς ἀγρίας φύλλων ξηρῶν, ταῦτα σὺν ὄξει λειώσας, κατάχριε. ἄλλο. σηπίας ὄστρακον κεκαυμένον, καὶ κισσήρεως, καὶ νίτρου, καὶ κιμωλίας, κόμμεώς τε καὶ κηκίδος ἴσον ξηρὸν ἐμπασσόμενον, καὶ δι' ὄξους σμηχόμενον.

Frequenter item antidotum theriacam exhibeto. Lauetur autem, & una etiam fœnugræci succo perungatur. Vel ammoniaci ex aceto triti momento. A balneo illinatur lentiscino, œnanthino, uel mirtheo oleo. Vel uino cũ alumine, & ammoniaco ad sordiũ spissitudinem læuigato & illito. Smegmatis porro in balneo utantur ex decocto betæ, aut fœnugræci, cum nitri spuma. Aut radicem rumicis aceto incoctam, & cum alumine detritã applicato. Aliud. Alcyonij, nitri, myrrhæ, sulfuris, fici agrestis folia sicca, ex aceto trita, illinito. Aliud. Sepiæ testa cõbusta, & pumicis, nitri, terræ cimoliæ, gummi itẽ & gallæ pares portiones aridæ inspersæ, & ex aceto infricatæ.

ΠΕΡΙ ΛΕΠΡΑΣ, ΚΑΙ ψώρας.

Κεφ. σλγ'.

Η λέπρα γίνεται ἐπὶ χυμῷ διαβρωτικῷ, ὅθεν καὶ λεπίδες ἀποπίπτουσιν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος μετὰ κνισμοῦ. ἀλλ' ἡ μὲν λέπρα διὰ βάθους ἐπινέμεται τὸ δέρμα κυκλοτερῶς. ἡ δὲ ψώρα ἐπιπολαιοτέρα ἐστὶ, καὶ ποικίλως ἐσχηματισμένη. τούτους δεῖ φλεβοτομεῖν, καὶ καθαίρειν διὰ τῶν ἐκκενούντων μέλαιναν χολήν. ἔξωθεν δὲ χρηστέον. ἐλελισφάκου, ἐλαίας δακρύου ἀνὰ οὐγ. β. καππάρεως ῥίζης φλοιοῦ, κόμμεως, ἀνὰ οὐγ. γ'. ὄξους τὸ ἀρκοῦν, χρίε ἐν ἡλίῳ. τὰς δὲ λέπρας ἰδίως ἀφίστησιν ἀνεμώνης ῥίζαι, σὺν ὄξει λεῖαι χριόμεναι. ἄλλο.

DE LEPRA ET SCAbie quæ ψώρα dicitur.

Cap. CCXXXIII.

Lepræ origo eſt ex humore exedente, unde & ſquamæ à ſumma cutis ſuperficie decidunt cum pruritu, & altam cutem orbiculatim depaſcitur. Scabies uerò ſummas corporis partes infeſtat, potius uariè figurata. His itaq; ſanguinem mittere, & per ea quæ atræ bili uacuandæ ſunt idonea, purgare oportet. Extrinſecus uerò ſequentibus utendum. Saluiæ, lachrymæ oleæ, ſingulorum unciæ duæ, corticis radicis capparis, gummi ſingulorum unciæ tres, aceti quantum ſatis eſt, ad ſolem inunguntur. Propriè uerò lepras diſijciunt, anemonæ radices ex aceto tritæ illinuntur, prius tamen loco abſterſo. Aliud. Haſtulæ regiæ radicis

αἰρίνου ἀλεύρου οὐγ. α΄. καρδαμώμου δραχμ. α΄. νίτρου ἀφροῦ δραχμ. γ΄. χαλκάνθου δραχ. η΄. ἀσφοδέλου ῥίζης χυλοῦ δραχ. δ΄. λεάνας σὺν ὄξει καταχρίει, περικνιτρώσας τὸν τόπον. ἄλλο. ἀσφοδέλου ῥίζης χυλοῦ οὐγ. ς΄. θείου ἀπύρου, μάννης ἀνὰ δραχ. ι΄. νίτρου δραχ. η΄. ἐπίχριε ὄξει λειώσας.

succi unciæ sex, sulfuris ignem non experti, mannæ singulorum drachmę decem, nitri drachmæ octo, aceto subactæ applicantur.

ΠΡΟΣ ΨΩΡΑΝ.

Κεφ. σλδ΄.

AD SCABIEM.

Cap. CCXXXIIII.

Πρὸς δὲ ψώραν ἰδίως ποιεῖ ἁπαλὴ μὲν σταφὶς ἀγρία, καρδάμωμον μετ᾽ ὄξους, κρίνου ῥίζα μετὰ μέλιτος χριομένη, θεῖον, αἴγεια κόπρος μετὰ ὄξους. ἄλλο. μίσυ, χαλκίτιν ἴσα μετ᾽ οἴνου ἐπίχριε. ἄλλο. ῥοδοδάφνης φύλλα ἑψήσας σὺν ἐλαίῳ, ἐπίβαλλε κηροῦ οὐγ. γ΄. καὶ θείου ἀπύρου οὐγ. α΄. καὶ κατάχριε ἐν ἡλίῳ. ἄλλο. κηροῦ οὐγ. β΄. ῥοδίνου, λιθαργύ-

Ad scabiem uerò peculiariter facit herba pedicularis tenella, cardamomum cum aceto, lilij radix cum melle illita, sulfur, caprillũ stercus cum aceto. Aliud. Misy et chalcitis pari modo cum uino illinũtur. Aliud. Rhododaphnæ folia in oleo coquito, & adiungito ceræ uncias tres, sulfuris ignem non experti unciam, & ad solem inungito. Aliud. Ceræ unciæ duæ, rosacei, argenti spu-

mæ

ρου. οὐγγ. γ΄. ψιμυθίου οὐγγ. γ΄. ὑδροπίσσης οὐγγ. ς΄. σηρικοῦ οὐγγ. β΄. ὄξους τὸ ἀρκοῦν.

ΠΕΡΙ ΛΕΙΧΗΝΩΝ. Κεφ. σλε΄.

Γίνεται ὁ λειχὴν ἐπὶ λεπτῷ καὶ δριμέῳ, καὶ σεσηπότι χυμῷ, ταχέως εἰς ψώραν, καὶ λέπραν μεθιστάμενος. ἐπὶ τούτων δεῖ μετὰ τὴν τοῦ ὅλου σώματος κένωσιν χρῆσθαι ἐλλεβόρῳ, ἐχίνῳ τῷ ἐπὶ τῶν πετρῶν, πίσσῃ μιγνυμένῃ κηρωτῇ, καὶ ῥητίνῃ ἐπιχρίειν. τοὺς δὲ τῶν παιδίων λειχῆνας, σιέλῳ ἀνθρώπου συνεχῶς ἀπότριβε, ἢ κοκκυμηλαίας τὸ κόμμι σὺν ὄξει χριόμενον. ἢ ἄγνου φύλλα τρίψας σὺν ὄξει κατάπλασσε, ἢ καππάρεως φύλλα. ἄλλο. θεῖον, μέλι, λίβανον ἢ ἀμ

mæ unciæ tres, ceruſſæ tantundem, picis liquidę unciæ ſex, ſerici unciæ duæ, aceti quantum ſatis eſt.

DE IMPETIGINIbus. Cap. CCXXXV.

Impetigo originem trahit ex humore tenui, acri, & putrefacto, & celerrimè in ſcabiem & lepram degenerat. In his itaque poſt vniuerſi corporis euacuationē ueratro vtendum, erinaceo item ſaxatili, & pice cerato miſta, & reſinæ inungēdi. Puerorum uerò impetigines ſaliua hominis continuò defricato, uel pruni gummi cū aceto illinito. Vel uiticis folia ex aceto trita obducito, uel capparis folia. Aliud. Sulfur, mel, thus, uel ammoniacum ex aceto inungito. Glutinis fabrilis drachmę quatuor, thuris drachmæ

μωνιακὸν σὺν ὄξει κατά χρίε. κόλλης τεκτονικῆς δραχ. δ'. λιβανου δραχ. β'. ὄξει διαλύων ἄλειφε. ἄλλο. χαλκίτεως, κόμμεως ἀνὰ δραχ. η'. θείου ἀπύρου, μίσυος ἀνὰ ∠. ϛ'. λεπίδος χαλκοῦ, ἀκακίας ἀνὰ δραχμ. β'. σὺν ὄξει λειώσας, χρῶ. ἄλλο. θείου ἀπύρου, νίτρου ἀφροῦ ἀνὰ δραχ. δ'. κάγχρυος δραχμ. α'. λείου μετ' ὄξους, καὶ ἄλειφε ἕως ξηρανθῇ.

ΠΕΡΙ ΚΝΗΣΜΟΥ.
Κεφ. σλϛ'.

Κνησμὸν τὸν μὲν ἐν τῇ γεροντικῇ ἡλικίᾳ συμβαίνοντα οὐκ ἂν ἰάσοιτό τις τελείως, μετρίως δὲ τοῖς ὑπογεγραμμένοις. τὸν δὲ διὰ κακοχυμίαν, προκενώσαντες τὸν λυποῦντα χυμὸν, ἀπὸ φλεβοτομίας ἀρξάμενοι, καὶ καθαρ-

duæ, aceto solutę illinuntur. Aliud. Chalcitidis, gummi singulorũ drachmæ octo, sulfuris ignem non experti, misyos singulorum drachmæ sex, squamæ æris, acaciæ singulorum drachmæ duæ, aceto tritæ in usum adhibentur. Aliud. Sulfuris ignem non experti, spumę nitri singulorũ drachmæ quatuor, canchryos drachma. Singula ex aceto trita, & tamdiu illita, dum arefiant.

DE PRVRITV.
Cap. CCXXXVI.

Pruritum qui in senili ætate accidit, non perfectè curauerit aliquis, leniuerit tamen aliqua ex parte ijs quæ infrà scribentur. In eo uerò qui ex humoribus uitiosis oritur, molestante succo prius euacuato, & à uenę sectione exorsi, & purgatione,

σεως, ἐπὶ τὴν ἔξωθεν τραπῶμεν ἐπιμέλειαν. λουτρῷ μὲν χρηστέον, ἀλειφέσθω δὲ τήλεως ἀφεψήματι, ἢ σεύτλου, ἢ πιτύρων. σὺν τούτοις δὲ ἀλεύρῳ κυαμίνῳ, ἢ θερμίνῳ, ἢ δαφνίνῳ, ἢ καππάρεως. προσβάλλειν δὲ τούτοις ξηρὸν νίτρον. ἄλλο. νίτρου ἀφροῦ δραχ. α΄. λιβανου, θείου ἀπύρου ἀνὰ οὐγ. δ΄. κιμωλίας οὐγ. β΄. ἄλλο. ἀφονίτρου, θείου, ἀλκυονίου κεκαυμένου ἴσον, ξηροῖς, ἢ μετά τινος τῶν εἰρημένων ἀφεψημάτων χρῶ. ἄλλο. σταφίδος ἀγρίας, θείου, λιθαργύρου ἴσα σὺν ὀξελαίῳ χρῶ. ἄλλο. λαπάθου ῥίζα λεία σὺν ὄξει καὶ κριθίνῳ, χρῶ.

tione, ad curam quæ extrinsecus perficitur, nos conuertemus. Lauacro itaq; utendum, & fœnugræci decocto, uel betæ, uel furfurum illinendi. Adhæc etiam farina fabacea, lupinorum, uel laurino, uel cappari. Adijcere porrò nitrum quoque aridum oportet. Aliud. Nitri spumæ drachma, thuris, sulfuris, ignem nō experti singulorū unciæ quatuor, terræ cimoliæ unciæ duę. Aliud. Spumę nitri, sulfuris ignem non experti, alcyonij usti singulorum par pōdus, hæc uel arida, uel cum aliquo ex dictis decoctis permixta applicantur. Aliud. Herbæ pedicularíæ, sulfuris ignem non experti, argenti spumæ, singulorum par modus cum aceto & oleo in usum adhibetur. Aliud. Radice rumicis cum aceto trita & farina hordeacea utitor.

ΠΕΡΙ ΛΕΥΚΗΣ.

Κεφ. σλζ.

Λεύκη ἐστὶ μεταβολὴ τοῦ χρώματος ἐπὶ τὸ λευκότερον, ὑπὸ γλίσχρου καὶ γλοιώδους γινομένη φλέγματος. Διάγνωσις δὲ αὐτῆς. Βελόνῃ κατακέντησον ἐξ ἐπιπολῆς τὴν λεύκην. καὶ εἰ μὲν αἷμα ῥυῇ, θεραπευτή ἐστιν. εἰ δὲ γαλακτώδης ὑγρότης, ἀθεράπευτος. χρηστέον τοίνυν ταῖς ὑποτεταγμένοις βοηθήμασι. κάχρυος, θείου ἀπύρου, ἐλλεβόρου, κηκίδος, ἴσα ἕκαστον κόψας. ἄλλο. συκῆς μελαίνης τὰ ἀκραίμονα βρέξας ἐν ὄξει, καὶ λειοτριβήσας μῖξον ἀφρονίτρου, θείου, μυρίκης καρποῦ ἴσα, καὶ προεκνιτρώσας, κατάχριε. ἄλλο. συκῆς ὀπῷ προσφάτῳ προαπονιτρώσας, κατάχριε.

DE LEVCE.

Cap. CCXXXVII.

Leuce mutatio est coloris ad albidius, ex pituita uiscida et glutinosa ortum ducens. Agnitio itaque eius hæc est. Acu leucen per summa pungito. Si sanguis exit remedio locus est. Si humor lac repræsentans, sanari nõ potest. In ijs igitur his quæ sequuntur auxilijs est utendum. Seminis rorismarini, sulphuris, ignem non experti, ueratri, gallæ. Singula paribus portionibus contunduntur. Aliud. Fici nigræ surculis aceto maceratis, contritisq; miscetur nitri spumæ, sulfuris, ignem non experti, myricæ fructus, par singulorum modus, ubi nitro cutem defricaueris, perungito. Aliud. Fici liquore recenti, prius absterso loco, inungito.

ΠΕΡΙ ΑΛΦΩΝ ΛΕΥ- κῶν τε, καὶ μελαίνων.

Κεφ. σλη'.

Τῶν ἀλφῶν ἡ γένεσις ὁμοειδής ἐστιν ταῖς λεύκαις. ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν ἄχρι βάθους τὸν χρῶτα τρέπουσιν, ὡς καὶ τὰς τρίχας λευκαίνειν. οἱ δὲ ἀλφοὶ ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος εἰσί. γίνονται δὲ ἐκ μὲν τοῦ φλεγματικοῦ χυμοῦ οἱ λευκοὶ, οἱ μέλανες δὲ ἀπὸ τοῦ μελαγχολικοῦ. ποιεῖ ἐπ' αὐτοῖς δρακοντίου ῥίζα σὺν ὄξει καταπλασσομένη, ἢ ἐλλέβορος ἑκάτερος, ἢ ἄλευρον θέρμων καταπλασσόμενον σὺν ὀξυμέλιτι, ἢ κρόμμυον σὺν ὄξει χριόμενον ἐν ἡλίῳ. ἄλλο. ἀλκυονίου, νίτρου ἀνὰ οὐγ. β'. ἐλλεβόρου, θείου ἀπύρου ἀνὰ οὐγ. α'. ὄξους τὸ ἀρκοῦν. ἄλλο. ὀροβίνου ἀλεύ-

DE ALPHO ALBO & nigro.

Cap. CCXXXVIII.

Alphorum origo eadem est specie cum leucis. Illi enim altius colorem mutant, ita ut pilos quoq; albos efficiant. Alphi autem in summa cute apparent. Albi uerò ex humore pituitoso, nigri ex atra bile uitioso fiunt. Huc ergò facit dracunculi radix cum aceto applicata, uel utrunque ueratrum, uel lupinorum farina cum aceto mulso inducta, uel cepa cum aceto ad solem illita. Aliud. Alcyonij, nitri singulorū unciæ duæ, ueratri, sulfuris ignem nō experti, singulæ unciæ, aceti quantū satis est. Aliud. Erui farinæ libra, erucæ seminis, amygdalarum amararū, cucumeris, syluestris radicis, singulorum libræ semissis, uino mulso detri-

ρου. λι. α΄. ῥιζώμου σπέρματος, ἀμυγδάλων πικρῶν, σικύου ἀγρίου ῥίζης ἀνὰ λι. ς΄΄, οἰνομέλιτι λεάνας ἐπίχριε. ἄλλο πρὸς λεύκας. χαλκάνθου, ἰοῦ ἴσα, νίτρου τὸ διπλοῦν, σμῆχε. ἄλλο. κάγχρυος, θείου ἀπύρου, ἀδράκης, ἴσα λεάνας μετ᾽ ὄξους, χρίε.

ta illinuntur. Aliud ad alphos albos. Atramēti ſutorij, æruginis æqualis modꝰ, nitri duplicatꝰ, infricatur. Aliud. Seminis roriſmarini, ſulfuris ignē nō experti, adarcæ, ſingulorum par modus, trita ex aceto inunguntur.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΥΡΙΚΑΥΣΤΑ.

Κεφ. σλθ΄.

Κιμωλία καταχριομένη μετ᾽ ὄξους, ἢ ᾠὸν ὅλον ὠμὸν παραχρῆμα ἐπιτιθέμενον. ἢ μέλανι γραφικῷ χρίε, ἢ φακῷ ἑφθῷ λείῳ κατάπλασσε. πρὸς δὲ τὰ ἀφ᾽ ὕδατος θερμοῦ κατακαύματα ἐλαιῶν ἁλμάδων ὕδωρ συνεχῶς κατλάντειε. καὶ αὐτὰς τὰς ἐλαίας μετὰ κριθίνου κατάπλασσε. ἄλλο. κριθῶν κεκαυμένων δραχμ.

AD AMBVSTA.

Cap. CCXXXIX.

Creta cimolia cum aceto illita, uel ouum integrum crudum protinus impoſitum, uel atramentum ſcriptorium eodem modo applicatū, uel lenticula cocta et trita inducta. Ad eas uerò quæ ex aqua calente aduſtiones fiunt oliuarum ſalſarum aquam cōtinuò ſuper affundito. Vel oliuas ipſas cum polenta ſuperimponito. Aliud. Panniculorū hordei combuſtorum

drachmæ

η'. ψιμυθίου δραχ. δ'. βουτύρου δραχμ. η'. κηροῦ δραχ. ιβ'. στέατος αἰγείου, καὶ ῥοδίνου τὸ ἀρκοῦν.

drachmæ octo, cerusæ drachmę quatuor, butyri drachmæ octo, cerę unciæ duodecim, adipis caprilli, et rosacei quantum satis est.

ΠΕΡΙ ΦΛΕΓΜΟΝΗΣ.

Κεφ. σμ'.

Φλεγμονή ἐστιν ὄγκος σκληρὸς, ἐρυθρὸς μετ' ὀδύνης. γίνεται δὲ ἐξ αἵματος. τοῦ μὲν οὖν ὅλου σώματος ἐπιπέμποντος τῷ μέρει, δεῖ αὐτὸ διὰ φλεβοτομίας κενοῦν. αὐτὸ δὲ φλεγμαῖνον μορίον ἐμβρέχειν τὲ, καὶ καταπλάττειν τοῖς ἀπωθεῖσθαι μὲν τὸ ἐπιῤῥέον δυναμένοις, τὸ δ' ἤδη περιεχόμενον ἐν τῷ πεπονθότι μέρου κενοῦν. καταπλάττειν οὖν τὸ ἀείζωον, καὶ λέμματα ῥοιᾶς, καὶ κριθίνην, καὶ ὄξους κατάπλασμα, ἢ ἀδραφάξεως, καὶ μαλά-

DE INFLAMMAtione.

Cap. CCXL.

Inflammatio tumor est durus, rubeus cum dolore. Fit autem ex sanguine. Quem ubi totum corpus ad partem transmittit, eum uenæ incisione vacuare oportet. Inflammatam verò partem perfundere, & medicamentis obducere, quæ sanguinem affluentem non tantum, sed eum quoq; qui iam in parte laborante cōtinetur, euacuare queant. Cataplasmate igitur vtendum ex semperuiuo, & mali punici corticibus, farina hordeacea. Præterea ex aceto, atriplice, malua cum polen-

χης σὺν ἀλφίτῳ, ἢ θρίδακας, καὶ κολοκύνθης ξύσματα σὺν ἀλφίτῳ. ἢ τρίβολον πρὸς τὰς ἐκ ῥεύματος φλεγμονὰς, κράμβην δὲ πρὸς τὰς σκληρυνομένας. ἔμπλαστρα δὲ, τό, τε ψιττάκιον, καὶ τὸ διὰ χυλῶν, ἔσχατον δὲ καὶ τὸ δι᾽ ἁλῶν.

ta, lactuca, cucurbitæ ſylueſtris ramentis eodem modo applicato. Vel tribulis ad inflammationes è fluxione ortas, quemadmodū braſsica ad dureſcentes. Emplaſtra autem conueniunt pſytacium, & quod è ſuccis conſtat, & quod è ſalibus cōficitur.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΚΤΟΣ τοῦ σώματος ἀποστημάτων. Κεφ. σμα´.

DE EXTERIORIbus corporis abſceſsibus. Cap. CCXLI.

Ἀπόστημά ἐστιν, ὅταν ἡ φλεγμονὴ εἰς ἔμπυον μεταβληθῇ, ὀδύνην τε σφοδρὰν ἔχει, καὶ σφυγματώδη. καὶ δεῖ καταπλάττειν ἄρτον, ἑψήσας ὑδρελαίῳ, ἢ κρίθινον ἄλευρον, καὶ λινόσπερμον, καὶ τῆλιν. καταντλείσθω δὲ τὸ μόριον ἀλθαίας ῥίζης ἀφεψήματι. ἐὰν ᾖ δυσεκπύντος ὁ ὄγκος, ἢ δυσδιαφόρητος ᾖ, ἰσχάδας

Abſceſſus eſt, cum inflammatio in pus uertitur, cum dolore uehemēti, & pulſatili. His igitur panem hydrelæo incoctum obducere oportet, uel hordaceam farinam, uel lini ſemen, uel fœnugræcum. Particula autē altheę radicis decocto fouenda. Si uerò tumor difficulter ad maturitatem perduci uelle uidebitur, uel ægrè poſſe diſcuti, fi-

cus

— Aqua. [illegible]

ἑψῶν σὺν ὕδατι, καὶ εἰς τὸ ἀφέψημα ἐμβάλλων κρίθινον ἄλευρον, καὶ ἅλας, καταπλάττε. ἢ συκίου ἀγρίου ῥίζαν, ἢ ἀλθαίας, ἢ βρυωνίας, ἢ δρακοντίου ῥίζαν, σὺν κριθίνῳ ἀλεύρῳ, καὶ ἰσχάδων ἀφεψήματι κατάπλασσε. ἐπισπαστικὸν δέ. ναρκίσσου ῥίζαν λεῖαν σὺν αἰρίνῳ ἀλεύρῳ καὶ μελικράτῳ κατάπλασσε. ἢ καλάμου ἁπαλὴν ῥίζαν λεῖαν μετὰ μέλιτος. ἄλλο ἐπισπαστικόν. κηροῦ, κολοφωνίας, βουτύρου ἀνὰ λι. α΄. πίσσης ξηρᾶς, μέλιτος ἀνὰ οὐγ. ϛ΄. τερεβινθίνης οὐγ. ϛ″. ἰοῦ οὐγ. γ΄. ἰξοῦ τὸ ἀρκοῦν. ἄλλο ἐπισπαστικόν. ἀμμωνιακοῦ οὐγ. ϛ″. κηροῦ, τερεβινθίνης ἀνὰ οὐγ. δ΄. θείου ἀπύρου, νίτρου ἀνὰ οὐγ. γ΄.

cus siccas in aqua decoquito, & farinam hordeaceam inijcito, & sales, & ad cataplasmatis modũ inducito, uel cucumeris syluestris radicem, uel altheæ, uel uitis albæ, uel dracunculi, cum farina hordeacea, & ficuum aridarum decocto eodẽ modo applicato. Medicamentum ex alto trahens. Narcissi radicem tritam cũ farina loliacea & mulso inducito, uel calami radicem teneram tritam cũ melle. Aliud ex alto trahens. Ceræ, colophoniæ, butyri singulæ libræ, picis aridæ, mellis singulorum unciæ sex, terebinthinæ semissis unciæ, æruginis unciæ tres, uisci quantum satis est. Aliud ex alto trahens. Ammoniaci unciæ semissis, ceræ, terebinthinę, singulorum unciæ quatuor, sulfuris ignem non experti, nitri singulorum vnciæ tres.

ΠΕΡΙ ΓΑΓΓΡΑΙΝΗΣ, καὶ σφακέλου.

Κεφ. σμβ'.

Μὴ διαφορηθείσης δὲ, μηδὲ εἰς πύον μεταβαλλούσης τῆς φλεγμονῆς, πολλάκις εἰς γάγγραιναν καὶ σφάκελον μεταπίπτει. γαγγραίνας μὲν ὀνομάζομεν τὰς διὰ μέγεθος φλεγμονῆς νεκρώσεις τῶν μορίων. τελέως δὲ νεκρωθὲν οὐ γάγγραιναν, ἀλλὰ σφάκελον ὀνομάζουσι. τὴν μὲν γάγγραιναν θεραπεύειν δεῖ, κενοῦντες ὅσον πλεῖστον τὸ πάσχον μόριον αἵματος. καὶ εἰ μὲν φλὲψ ἐστὶν ἐκεῖσε παρακειμένη, αὐτὴν τμητέον. εἰ δὲ μὴ ὅλον τὸ δέρμα διαιροῦντες πολλαῖς καὶ βαθείαις ἀμυχαῖς, ἐάσομεν ἀπορρυῆναι τὸ αἷμα. εἶθ' οὕτως καταπλάττειν δι' ὀξυμέλιτος, ὀροβίνου ἀλεύρου, ἢ αἰρί=

DE GANGRAENA & sphacelo.

Cap. CCXLII.

Cum inflammatio neque discutitur, neque in pus mutatur, sæpè in gangrænam & sideratione͂, quam Græci σφάκελον appellant, degenerat. Gangrænas autem uocamus, cum partes ob inflammationis ueheme͂tiam emoriu͂tur ueluti. Cum enim in totum sensu & motu priuantur, non gangrænam, sed sphacelu͂ appellant. Gangrænam itaque curare oportet, et sanguinem ex parte vitiata affatim emittere. Et si uena ibi adiacet, ea secanda: sin minus, tota cutis multis altisque plagis diuidenda erit, & ut sanguis effluat, permittendu͂. Cataplasma deinde induce͂dum, ex aceto mulso, farina hordei, uel lolij, uel fabarum cum salis mo=mento.

νου, ἢ κυαμίνου μετὰ βραχέος ἁλός. ὠφελεῖ δὲ καὶ θέρμων πικρῶν ἀφέψημα προσαντλούμενον. μετὰ δὲ τὴν ἀπόπτωσιν τῆς ἐσχάρας, τό, τε τετραφάρμακον, καὶ τὸ κεφαλικὸν ξηρίον μετὰ μέλιτος.

mento. Lupinorum quoque amarorum decoctū superaffusum prodest. Cum uerò crusta deciderit, tetrapharmacum, & puluis cephalicus cum melle.

ΠΡΟΣ ΓΑΓΓΡΑΙΝΑΣ. Κεφ. σμγʹ.

DE GANGRAENA. Cap. CCXLIII.

Ἰοῦ ξυστοῦ, μίλτου, στυπτηρίας ἴσα ὕδατι λεάνας, χρίε. ἢ αἴρινον ἄλευρον μετὰ ῥεφῶν καὶ ἁλῶν σὺν ὄξει.

Aeruginis rasilis, minij, aluminis partes ęquales tritę inunguntur. Vel lolij farina cum raphano & sale, & cum aceto.

ΓΕΡΙ ΕΡΠΗΤΟΣ, ΚΑΙ ὀφίτου. Κεφ. σμδʹ.

DE HERPETE. Cap. CCXLIIII.

Χολῆς ξανθῆς καὶ ἀμιγοῦς ἑτέρου χυμοῦ ἀποκριθείσης κατά τι μόριον ἱσταμένης, τὸ πάθος ἕρπης ὀνομάζεται. εἰ μὲν παχεῖα τὴν σύστασιν εἴη καὶ δριμεῖα, μέχρι βάθους ἑλκοῖ τῆς σαρκὸς τὸ δέρμα, καὶ

Bile flaua & syncera, & nullo humore permixta in partem aliquam decumbēte, affectus herpes appellatur. Quæ si substantia crassa sit, acriórque, cutem ad carnem usque subiectam exulcerat, uocaturq; herpes exedens.

καλεῖται ἕρπης ἐσθιόμενος. εἰ δὲ λεπτὴ, καὶ ἧττον δριμεῖα καὶ θερμὴ, φλυκταίνας μικρὰς ἐξ ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος ἐγείρει, καὶ καλεῖται κεγχρίας. κενώσομεν οὖν τὸ σῶμα πᾶν διὰ χολαγωγοῦ φαρμάκου. τοῖς δὲ πεπονθόσι τόποις προσάγομεν κατ' ἀρχὰς ἕλικας ἀμπέλου, βάτου, καὶ ἀρνογλώσσου καταπλάσσοντες, ἢ στρύχνον. ἢ κιμωλίαν σὺν στρύχνου χυλῷ. ἢ λιθάργυρον, καὶ σεύτλου χυλὸν κατάχριε. ἢ σκωρίαν μολίβδου ἐν οἴνῳ αὐστηρῷ λειώσας, κατάχριε. ἄλλο. ἐρίου ἀπλύτου κεκαυμένου δραχ. ιβ΄. κηροῦ δραχμ. κ΄. σκωρίας μολίβδου δραχ. η΄. στέατος αἰγείου, καὶ ῥοδίνου τὸ ἀρκοῦν. ἐπίπασσε δὲ καὶ κέρας ἐλάφου κεκαυμένον, ἢ κέγχρον πεφρυγμένον προσβρέξας οἴνῳ.

dens. Si uerò tenuis, & minus acris, calidaq; puſtulas exiguas per ſummam cutem excitat, & miliaris dicitur. Vniuerſum itaq; corpus euacuabimus medicamento bilem ducente. Particulis uerò uitiatis inter initia applicabimus capreolos uitis, rubi, & plantaginis ad cataplaſmatis modũ, uel ſolanum, uel terram cimoliam cum ſolani ſucco. Vel argenti ſpumam, & betæ ſuccum illinito. Aliud. Lanæ ueteris illotæ combuſtæ drachmæ duodecim, cerę drachmę uiginti, recrementi plumbi drachmæ octo, adipis caprilli, & roſacei quantum ſatis eſt. Cornu item ceruinum combuſtũ, uel milium frixum, uino tamen prius maceratum, inſpergito.

ΠΕΡΙ ΕΡΥΣΙΠΕΛΑΤΟΣ, ἢ πυρώματος.

Κεφ. σμέ.

Ἐρυσίπελάς ἐστι μετ' ὀδύνης ὄγκος ἀπὸ ξανθοτέρης χολῆς. γίνεται δὲ ἐπὶ αἵματι ξανθοχολικωτέρῳ. τούτους φλεβοτομεῖν δεῖ ἐξ ἀρχῆς, καὶ καθάρσει χρηστέον διὰ χολαγωγοῦ φαρμάκου. καταχρίειν δὲ τὸ ἐρυσίπελας ψύχουσι βοηθήμασι, οἷον ἐστι, ἀείζωον, ἀνδράχνη, ψύλλιον, ὅ, τε ἀπὸ τῶν τελμάτων φακὸς, καὶ σέρις, καὶ κολοκύνθη, στρύχνος, καὶ ὑοσκύαμος. ταῦτα ἢ καθ' αὐτὰ, ἢ σὺν ἄρτῳ, καὶ ᾠοῖς καταπλασσόμενα. μίγνυται δὲ καὶ ὀπίου, καὶ κωνείου τι, καὶ μανδραγόρου, καὶ γίνονται σύνθετα φάρμακα. καὶ κηρωτῇ χρηστέον διὰ κηροῦ λευκοῦ, καὶ ῥο-

DE ERYSIPELATE.

Cap. CCXLV.

Eryſipelas tumor eſt cum dolore à bile flaua. Fit itaque à ſanguine ad bilis naturam magis accedente. His itaque inter initia ſanguinem mittere oportet, & purgatione utendũ per medicamentum bili educendæ idoneum. Eryſipelas uerò ipſum perungere medicamentis refrigerantibus, quale eſt ſemperuiuum, portulaca, pſyllium, lenticula, paluſtris, ſeris, colocynthis, ſolanum, altercum. Hæc uel per ſe, uel cum pane, uel ouis ad cataplaſmatis modũ adhibentur. Cum quibus pauxillum quoq; cicutę, & mandragoræ miſceri poteſt. Et ita compoſita efficiuntur medicamenta. Cerato denique è cera alba utendũ, & roſaceo,

δίνου, καὶ χυλοῦ τινὸς τῶν εἰρημένων, καὶ ὄξους ἐν θυΐᾳ λειομένου. καταχρίειν δὲ τὸ αὐτὸ μέρος καὶ ψιμυθίῳ, ἢ κιμωλίᾳ μετὰ στρύχνου χυλῶ, ἢ λιθαργύρῳ μετὰ ῥοδίνου, ἢ χαλκίτιδι μετὰ γλυκέος καὶ ἐλαίου, ἢ ἀκακίᾳ μετ' ὄξους.

ΠΕΡΙ ΦΥΜΑΤΟΣ, ΚΑΙ βουβῶνος.

Κεφ. σμϛ'.

Κατὰ μὲν τὸν Γαληνὸν ὁ βουβὼν καὶ τὸ φῦμα, καὶ τὸ φύγεθλον, ἀδένων εἰσὶ παθήματα. βουβὼν μὲν ἡ φλεγμονὴ, φῦμα δὲ ἡ πρὸς ἐκπύησιν ἐπειγομένη φλεγμονή. φύγεθλον δὲ τὸ φλεγμονῶδες, ἐρυσιπελατώδης φλεγμονὴ τοῦ ἀδένος. γίνονται δὲ κατά τε τοὺς μηροὺς, καὶ τὰς μασχάλας. τούτους δεῖ φλεβο-

& ſuccorum aliquo, quorum ſupra facta eſt mentio, ex aceto in pila tritis. Particula uero ipſa perungēda ceruſa, uel cimolia terra cum ſolani ſucco, uel argēti ſpuma cum roſaceo, uel chalcitide cū ſapa & oleo, uel acacia cum aceto.

DE PHYMATE, ET *bubone.*

Cap. CCXLVI.

Galeno autore bubo, phyma, & phygethlum glandularum uitia ſunt. Bubo inflammatio, phyma quæ ad ſuppurationem ſpectat. Phygethlū uero eryſipelacea, glandulæ inflãmatio dicitur. Fiunt autem & ſub humeris, & ſub alis. His uenam ſecare oportet, & ſpongias ex poſca applicare, uel lanam mollem ex uino & roſaceo, uel melino & mirtheo oleo,

&

τομεῖν, καὶ σπόγγους ἐπιτιθέναι δι' ὀξυκράτου, ἢ ἔριον δι' οἴνου καὶ ῥοδίνου, ἢ μηλίνου, ἢ μυρσίνου ἐλαίου. καὶ τοῖς ψύχουσι καταπλάσμασιν, οἷα εἰσὶ τὰ προειρημένα. κἄπειτα τοῖς διαφοροῦσι χρηστέον. ἰδίως δὲ ποιεῖ καταπλασσόμενα, ἀδίαντον, ἀτράφαξυς, ἐλξίνη, ἀλθαίας ῥίζα, ἀμμωνιακὸν μετὰ μέλιτος μαλαχθέν, ἢ ἰὸς σὺν ῥιτίνῃ καὶ κηρωτῇ. ῥήσσει δὲ, πρόπολις, θέρμοι πικροὶ μετ' ὄξους καταπλασσόμενοι. νίτρον μετὰ ζύμης, ἢ σύκων, καὶ πίσσα.

& cataplaſmata refrigerantia, qualia ſunt quæ ſupra ſunt comprehenſa. Deinde per halitum quoque digerentibus utendum. Priuatim uero huc faciunt, ad cataplaſmatis modum inducta, capillus Veneris, atriplex, parietaria, altheæ radix, ammoniacum melle emollitum, aut ærugo cum reſina & roſaceo. Rumpunt uero, propolis, lupini amari cum aceto inducti, nitrum cum fermento, uel ficubus & pice.

ΠΕΡΙ ΔΟΘΙΗΝΩΝ.
Κεφ. σμζ'.

Δοθιήν ἐστι ὄγκος ἀποστηματώδης, ἀπὸ αἵματος παχυτέρου γενόμενος. τούτους διαφοροῦσι πυροὶ μασσώμενοι, καὶ ἐ-

DE FVRVNCVLIS.
Cap. CCXLVII.

Furunculus tumor eſt abſceſſum repræſentans, et fit ex ſanguine craſsiore. Hos diſcutit triticum manſum & impoſitum, uel maſtiche Aegyptia,

πιτιθέμενοι, ἢ μαστίχη αἰγυπτία, ἢ σταφὶς ἐκγιγαρτισμένη σὺν ἁλσὶ τριβεῖσα, καὶ ἐπιτιθεῖσα. ἄλλο. ἰσχάδας σὺν τῇ ῥητίνῃ ἐπιτίθει, ἢ ζύμην μετὰ νίτρου, ἢ λινόσπερμον μετὰ μέλιτος. πυρία δὲ διὰ σπόγγου, καὶ ὕδατος θερμοῦ.

uel vuę passæ quibus acini sint exempti cum sale tritæ, & admotæ. Aliud. Caricas cum resina imponito, uel fermentum cum nitro, uel lini semen cum melle. Fotus verò ex spongia, & aqua calida conueniunt.

ΠΕΡΙ ΑΝΘΡΑΚΩΝ.

Κεφ. σμη΄.

Ἄνθραξ ἐστὶν ὅταν αἷμα μέλαν καὶ θερμὸν ἐπιῤῥεύσῃ κατά τι μόριον, καὶ ἐσχαρῶδες ἕλκος ἀποτελέσῃ. τὰ πολλὰ μὲν ἀπὸ φλυκταίνης ἀρχόμενος, ἐνίοτε δὲ καὶ χωρὶς ταύτης, καὶ ποτὲ μὲν τεφρώδους τῆς ἐσχάρας γινομένης, ποτὲ δὲ μελαίνης. τούτους ἀπὸ φλεβοτομίας ἀρχόμεθα κενοῦν μέχρι λειποθυμίας. καταπλάσσομεν δὲ τὸ ἕλκος

DE CARBVNCVLIS.

Cap. CCXLVIII.

Carbunculus est cum sanguis ater & calidus in aliquam particulam influit, & vlcus crustosum efficit, vt plurimum à pustula exigua incipit, quãdoq; verò absque hac, & crusta modò cinereo colore, modò atro est. Hos venæ sectione euacuare incipiemus, idque ad animæ vsq; defectionem. Vlceri verò inducemus plantaginem, & lenticulam coctam, & panem, et perungemus dracunculi radice,

τοῦ τε δι' ἀρνογλώσσου, καὶ φακῆς ἑφθῆς, καὶ ἄρτου. καταχρίειν δὲ ῥίζαν δρακοντίου, ἢ ἀριστολοχίας, ἢ κρίνου ῥίζαν σὺν μέλιτι, ἢ σταφίδα, ἢ κυπαρίσσου φύλλα, καὶ βλαστοὶ, καὶ τὰ ἁπλὰ σφαίρια σὺν κριθίνῳ ἀλεύρῳ, καὶ ὑδρομέλιτι. καὶ ἰσχάδες ἑφθαὶ ἐν οἴνῳ, ἢ ὑγρόπισσον, καὶ σταφίδα σὺν ὑείῳ στέατι. ἄλλο. λιθαργύρου λι. α΄. ἐλαίου παλαιοῦ λι. ας″. ἀρσενικοῦ οὐγ. α΄. ταῦτα συνεψήσας χρῶ. ποιεῖ δὲ καὶ ἡ τετραφάρμακος.

radice, vel ariſtolochia, vel lilij radice cum melle, vel vua, vel cupreſsi folia, & germina, & molles globuli cum farina hordeacea, & aqua mulſa. Ficus item aridæ vino incoctę, vel pix liquida, vel vua cum ſuillo adipe. Aliud. Argenti ſpumæ libra, olei veteris libra & ſemiſsis, auri pigmēti vncia. His ſimul coctis vtitor. Huc etiam tetrapharmacum facit.

ΠΕΡΙ ΚΑΡΚΙΝΟΥ.

Κεφ. σμθ΄.

Καρκῖνος ἐκ μελαίνης χολῆς ζεούσης συνίσταται. καὶ εἰ δριμυτέρα τύχοι μεθ' ἑλκώσεως ἀποτελεῖται. γίνεται δὲ καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς, καὶ ἐν ὑστέραις, καὶ ἐν ἄλλοις πλείοσι

DE CANCRO.

Cap. CCXLIX.

Cancri origo ex flaua bile feruida eſt. Quæ ſi acrior extiterit, cum exulceratione finitur. Fit in oculis, vtero, & pluribus alijs partibus. Sed præcipuè mulierum mammis, quòd raræ ſint, & prom-

μορίοις. καὶ ἐν τοῖς μαζοῖς μάλιστα τῶν γυναικῶν, διὰ τὸ χαύνους ὄντας, καὶ ἑτοίμως ὑποδέχεσθαι τὴν παχυτάτην ὕλην. εἰσὶ γὰρ μελαίντεροι τῇ χροιᾷ τῶν φλεγμονῶν, καὶ αἱ φλέβες πληροῦνται πέριξ, παραπλησίως τοῖς καρκίνου ζώου ποσὶν, ἔνθεν καὶ τοὔνομα τετύχηκε. τινὲς δὲ φασὶ καὶ διὰ τὸ δυσαπολύτως ἔχεσθαι τῶν μορίων, ὧν ἂν λάβηται καθάπερ ὁ καρκῖνος τὸ ζῶον. ἔστι γὰρ τῶν ἀνιάτων. τούτους θεραπευτέον, πρῶτον μὲν διὰ φλεβοτομίας, ἔπειτα διὰ καθάρσεως. πρῶτον μὲν διὰ τοῦ ἐπιθύμου ὅσον δραχ. γ΄. ἐν ὀῤῥογάλακτι, ἢ μελικράτῳ διδομένου. ὕστερον δὲ διὰ τῆς ἱερᾶς. ἐπὶ δὲ τοῦ πεπονθότος τόπου στρύχνου χυλὸν ὀθονίῳ βρέξας ἐπιτίθει, καὶ ὅσα

ptè etiam crafsifsimam materiam fufcipiant. Colore funt nigriori quã inflammationes, & uenæ in circuitu turgent. Et cãcri fluuiatilis pedes repræfentant, unde & nomẽ fortitꝰ eft. Vel quòd, ut aliqui affirmant, difficulter ab his partibus quas compræhenderit auellatur, quemadmodũ cancer animans. Eft autem ex corũ numero affectuum, qui curationem non recipiunt. Hos primum fanguinis mifsione, deinde purgatione quoque curare oportet. Epithimo primùm ad drachmæ pondus in fero lactis, uel mulfa exhibito. Nouifsimè uerò hiera quoque. Loco uerò affecto folani fuccum in linteolo maceratum imponito, & quæcunq; fupra de cancro uteri funt compræhenfa. Sigillum lemniũ ex pofca, uel mulfa

tritum

ἐπὶ τοῦ καρκίνου τοῦ κατὰ τὴν ὑστέραν προεγράφησαν. λημνίαν σφραγίδα δι᾽ ὀξυκράτου, ἢ μελικράτου λειώσας εἰς μολυβδαίνην θυίαν ὡς μελανθῆναι, ἢ ῥόδινον, ἢ ὀμφάκινον ἔλαιον, ἢ ἀειζώου χυλὸν, ἢ θριδακίνης, ἢ ψυλλίου κατάχριε. ἄλλο. καρκίνου ποταμίου κεκαυμένου, καδμίας ἴσα ἐπίπασσε λεῖα, ἢ ἐρυσίμου σπέρμα σὺν μέλιτι.

tritum in pila plumbea dum nigrescat, vel rosaceum, vel oleum ex vuis acerbis, vel semperuiui succum, vel lactucæ, vel psyllij illinito. Aliud. Cancri fluuiatilis vsti, cadmiæ singulorũ pares portiones tritas, vel erysimi semen cum melle inspergito.

ΠΕΡΙ ΟΙΔΗΜΑΤΟΣ. Κεφ. σν'.

Οἴδημά ἐστιν ὄγκος ἀνώδυνος χαῦνος καὶ κοιλαινόμενον τῇ πήξει τοῦ δακτύλου. γίνεται δὲ ἀπὸ φλέγματος. θεραπεύεται δέ. σπόγγος κενὸς ἐν ὀξυκράτῳ βρεχεὶς, καὶ ἐπιτιθέμενος, μετὰ ἐπιδέσεως ἠρέμα σφιγγούσης. καταστέλλει δὲ τοὺς ὄγκους ἡ γῆ κεραμικὴ, ἢ κιμωλία, μετὰ κράμβης χυ-

DE OEDEMATE. Cap. CCL.

Oedema tumor est indolens, laxus, qui post digiti applicationem cauitatem relinquit. Fit ex pituita, & hunc in modum curatur. Spongia recens in posca imbuta, cum ligamẽto leuiter stringente imponitur. Tumores etiam reprimit et discutit terra fictilis, & cimolia, cum brassicæ succo, vel hedera cum aqua mari-

λοδ, ἢ θάλασσαν, μετὰ κισσοῦ ἕψησις, καὶ ἴσατις ἥμερος.

na cocta, & iſatis domeſtica.

ΠΕΡΙ ΕΜΦΥΣΗΜΑΤΟΣ. Κεφ. σνα'.

Τὸ ἐμφύσημα πνεῦμα ἐστὶ φυσῶδες, ποτὲ μὲν ἐπὶ τῷ δέρματι, ποτὲ δὲ ὑπὸ τοῖς περιοστέοις ὑμέσιν, ἢ τοῖς τοὺς μῦς περιέχουσιν ἀθροιζόμενον, ποτὲ δὲ κατὰ τὴν γαστέρα, καὶ τοῦ περιτοναίου μεταξύ. καὶ ποιεῖ τοὺς τυμπανίας ὑδέρους. ὁ δὲ σκοπὸς τῆς θεραπείας, ἀραίωσις μὲν τῶν σωμάτων, λέπτυνσις δὲ τοῦ παχέος πνεύματός ἐστι. ἐπὶ μὲν τὴν γαστέρα, καὶ τὸ σπλάγχνον ἔλαιον, ἐν ᾧ ἕψηται κύμινον, ἢ πήγανον, ἢ σελινόσπερμα, ἐργάζεται τοῦτο. ποτὲ δὲ καὶ σικύα μεγάλη μετὰ φλογὸς περὶ τὸν ὀμφαλόν. τοῖς δ' ἄλ-

DE INFLATIONE. Cap. CCLI.

Inflatio ſpiritus eſt flatulentus, qui modò ſub cute, modò ſub membranis quæ oſsibus circundantur interdum muſculis, colligitur. Quandoq; in ventre, & membrana, quæ omento iungitur, & περιτόναιος à Græcis nominatur. Et eam hydropis ſpeciem quæ tympanites dicitur efficit. Scopus verò curationis in hoc conſiſtit, vt corpora rareſiant, & ſpiritus craſſus extenuetur. In ventre igitur & viſcere oleum in quo cyminum, ruta, vel apij ſemen bullierit, hoc præſtat. Cucurbita item magna cum flamma vmbilico defixa, alijs verò corporibus idem oleum

calidum

λοις σώμασι τὸ αὐτὸ ἔλαιον σὺν ἐρίοις θερμὸν ἐπιτιθέναι. ἄλλο. κηρωτὴ ἐξ οἰσύπου, ἐλαίου, ἢ ἀφρονίτρου ὠφελεῖ. χρῶ δὲ ταῖς διαφορητικαῖς ἐμπλάστροις.

calidum cum lanis mollibus impositum. Aliud. Ceratũ ex œsypo, oleo, & aphronitro prodest. Emplastris denique quæ discutiendi vim habent, vtere.

ΠΕΡΙ ΣΑΡΚΟΘΛΑΣμάτων, καὶ ἐκχυμωμάτων.

Κεφ. σνβ.

DE CARNE CONTVsa, *& sanguinis subter cutem coitu, quod græce ἐκχύμωμα dicitur.*

Cap. CCLII.

Ἡ σαρκόθλασις ὑπό τινος βαρέος ἐμπεσόντος, καὶ τῶν μικρῶν ἔναντι φλεβίων πληθέντων αἷμα προχεῖται κατὰ διαπήδησιν. τοῦτο δὲ ἀθροιζόμενον ὑπὸ τῷ δέρματι, ποιεῖ τὸ καλούμενον ἐκχύμωμα. πρὸς τοῦτο ποιεῖ ῥέφανος καταπλασσομένη. ἢ ῥεφάνων χυλὸν μετὰ ψιχῶν κατάπλασσε. ὠφελεῖ δὲ καὶ ἡ ἐγχάραξις τοῦ τόπου.

Carnis contusio fit à re quadam graui illabente, venisque exiguis indidem repletis, & cum sanguis per subsultum veluti profunditur. Qui cum sub cute collectus est ἐκχύμωμα facit. Huc facit raphanus ad cataplasmatis modum inductus, vel radiculæ succus cum mica illitus. Loci quoq; scarificatio exusu est.

ΠΕΡΙ ΡΗΓΜΑΤΟΣ, ΚΑΙ σπάσματος.
Κεφ. σνγʹ.

Σπάσμα ἐστὶ διαίρεσις ἐν βάθει τῶν ἰνῶν τοῦ μυός. ῥῆγμα δὲ διαίρεσις ἐν βάθει τῶν σαρκωδῶν μορίων τοῦ μυὸς, ὅπερ λέγεται καὶ θλάσμα. ἀριστολοχία τοίνυν στρογγύλη τοῖς ῥήγμασι, καὶ σπάσμασιν ἐπιτήδειος. ὁμοίως κενταυρίου τοῦ μεγάλου ῥίζα, καὶ ὁ χυλὸς αὐτῆς, ῥέον, καὶ κόστος, ἢ βδέλλιον. ταῦτα σὺν ὀξυμέλιτι πινόμενα.

DE RVPTIS ET auulsis.
Cap. CCLIII.

Auulsio diuisio est in summo musculi capite. Ruptio verò diuisio partis summæ musculi carnosæ est. Et contusio quoq; dicitur. Aristolochia itaq; rotunda ruptis et auulsis idonea est. Centaurij itē magni radix, & succus eiusdem, rheon, costus, & bdellium, cum aceto mulso bibita.

ΠΕΡΙ ΣΚΙΡΡΟΥ.
Κεφ. σνδʹ.

Σκίῤῥος ὄγκος ἐστὶ παρὰ φύσιν, ἀναίσθητός τε, καὶ σκληρός. ὁ δὲ οὐκ ἀκριβῆς δυσαίσθητος. γίνεται δὲ ὑπὸ παχέος καὶ γλίσχρου χυμοῦ, δυσλύτως ἐμπλαττομένου τοῖς

DE SCIRRHO.
Cap. CCLIIII.

Scirrhus tumor est præter naturam, sensus expers, & durus, non exactus, aut vix sensilis est. Fit ex humore crasso & glutinoso, qui difficulter à partibus scirrho laborantibus auellitur. Hic

itaq;

σκιρρουμένοις μορίοις. χρὴ τοίνυν ἐπὶ τούτων διαφορητικῶν φαρμάκων, καὶ μαλακτικῶν, οἷον μυελοί τε σύμπαντες, καὶ μᾶλλον ἐλάφιός τε καὶ μόσχιος. στεάτων δὲ τό, τε λεόντειον, καὶ τὸ τῆς παρδάλεως, καὶ τῶν ἄρκτων, καὶ ταύρων. ἐν δὲ τοῖς ὀρνέοις, τό, τε χήνειον, καὶ ὀρνίθειον, καὶ φασιανοῦ. ξηρότερον δὲ τὸ τῶν αἰγῶν, καὶ τῶν τράγων. ἔτι τε πρὸς τούτοις ἀμμωνιακὸν, βδέλλιον, στύραξ, μαστίχη αἰγυπτία. χαλβάνη τὲ καὶ ὀποπάναξ. ἔμπλαστρα δὲ τὸ διὰ πέρνου, καὶ τὸ ἀμυθάονος, καὶ ὅσα πρὸς χοιράδας.

itaque opus est medicamentis quæ vim discutiendi et emolliendi habẽt, è quorum numero sunt medullæ omnes, præcipuè verò ceruina & vitulina. Inter adipes vero leoninus, pardalis, vrsinus, taurinus. Inter aues verò anserinus, gallinaceus, & phasianicus, sicciorque. Caprillus & hircinus. Ammoniacũ præterea, bdellium, styrax, mastiche Aegyptia. Galbanum item & opopanax. Emplastra nouissimè ex petasone, & quod ad Amythaonem refertur, et strumis dicata medicamenta.

ΠΕΡΙ ΣΤΕΑΤΩΜΑΤΩΝ, καὶ ἀθερωμάτων, καὶ μελικηρίδων. Κεφ. σνέ.

Στεάτωμά ἐστιν ὄγκος σκληρὸς, στρογγύ-

DE STEALOMATE, *atheromate & meliceride.* Cap. CCLV.

Steatoma tumor est durus, rotundus, conti-

λος, περιέχων ὑγρὸν πα-
χύ. θεραπεύεται δὲ διὰ
χειρουργίας. ἀθέρωμα δέ
ἐστιν ὄγκος στρογγύλος,
μαλακώτερος τοῦ στεα-
τώματος, περιέχων ὑ-
γρὸν ὅμοιον ὡς ἡ ἀθήρα.
μελίκηρις δέ ἐστιν ὄγκος
ἔχων πολλὰς τρύπας, ἐξ
ὧν ἀπορρεῖ ὑγρὸν, ἐοικὸς
μέλιτι. σταφίδων ἐκγι-
γαρτισμένων δραχμ. η'.
λεπίδος δραχ. δ'. προ-
πυριῶν ἐπιτίθει. ἄλλο.
λαδάνου, βδελλίου, χαλ-
βάνης, ἀμμωνιακοῦ, προ-
πόλεως, τερεβινθίνης ἴσα
ὁλμοκοπήσας, ἐπιτίθει.
ἄλλο καυστικόν. ἀσβέστου
σάπωνος, στακτῆς κο-
νίας. ἐπιτίθει ὅπου ἂν βού-
λῃ, καύσεις. ἄλλο σηπτή.
λεπίδος, χαλβάνης ∠.
δ'. σανδαράχης, ἐλλεβό-
ρου, ἀνὰ δραχ. β'. μετὰ ῥο-
δίνου ἐπιτίθει.

nens humorem crassum. Qui manu curatur. Atheroma verò tumor est rotundus, mollior steatomate, humorem continens similem tenui pulticulæ. Meliceris verò tumor est multa habens foramina, è quibus humor similis melli fluit. Vuarū passarū acinis exemptis drachmæ octo, squammæ drachmæ quatuor. Fomento prius adhibito, imponuntur. Aliud. Ladani, bdellij, galbani, ammoniaci, propoleos, terebinthinæ, singulorū æqualis portio in pila cō tunditur, & imponitur. Aliud adurens. Calcem viuam & lixiuium stillatitium vbi volueris imponito, & combures. Aliud putrefaciēs. Squammæ, galbani, drachmæ quatuor. Sandaracæ, veratri singulorum drachmæ duę, cum rosaceo applicantur.

DE

ΠΕΡΙ ΚΗΡΙΩΝ.
Κεφ. σνϛ'.

Τὸ κηρίον ὄγκος ἐστὶν ἐπὶ τοῦ δέρματος ἔχων κατατρήσεις, δι' ὧν μελιτῶδες ὑγρὸν ἐκκρίνεται. ἐπιθετέον οὖν αὐτῷ σταφίδας μετὰ πηγάνου, ἢ συκῆς τὰ ἁπαλώτατα φύλλα μετὰ μέλιτος, ἢ κάρδαμον μετὰ λινοσπέρμου σὺν μέλιτι, ἢ θεῖον ἄπυρον μετὰ τερεβινθίνης. χρῶ δὲ καὶ ὅσα πρὸς ἀχῶρας προείρηται. ἄλλο. λιθαργύρου δραχμ. β'. στυπτηρίας δραχ. γ'. πηγάνου φύλλων δραχ. β'. οἴνου καὶ ῥοδίνου τὸ ἀρκοῦν.

DE FAVIS.
Cap. CCLVI.

Fauus qui Græcis *κηρίον* dicitur, tumor eſt, qui in cute foramina habet, per quæ melleus humor excernitur. Huic vuę paſſæ itaq; cum ruta imponi debẽt, vel fici folia tenerrima cum melle, vel cardamum & lini ſemẽ cum melle, vel ſulfur ignem non expertum cum terebinthina. In vſum præterea adhiberi poſſunt quę cunq; ſupra de capitis vlceribus manãtibus ſunt poſita. Aliud. Argẽti ſpumæ drachmæ duæ, aluminis drachmę tres, foliorum rutæ drachmæ duæ, vini & roſacei quantum ſatis eſt.

ΠΡΟΣ ΟΥΛΑΣ ΜΕΛΑΝΑΣ.
Κεφ. σνζ'.

Οὐλὰς μέλανας αἴρει.

AD CICATRICES nigras.
Cap. CCLVII.

Cicatrices nigras tol-

βρυωνίας ῥίζης ἑψηθείσης ἐν ἐλαίῳ ἄχρι χυλώσεως, καὶ ἐπαλειφομένη. ἄλλο. λιθάργυρον σὺν ῥοδίνῳ λευκῷ, ἢ ὄνειον στέαρ καταχριόμενον. ἄλλο. εὐζώμου σπέρμα λεῖον μετὰ χολῆς αἰγὸς, ἢ βοὸς καταχριόμενον σὺν λιθαργύρῳ. ἄλλο. λιθαργύρου, ἡδυόσμου, λιβανωτοῦ ἴσα σὺν μέλιτι κατάχριε. ἄλλο. νίτρου, ἀμμωνιακοῦ, σμύρνης, θείου ἀπύρου ἴσα, σὺν ὄξει λευκῷ λειώσας, κατάχριε.

lit. Vitis albæ radix in oleo incocta, dum crasse- scat, & illita. Aliud. Argẽti spuma cum rosaceo albo, vel asininus adeps illitus. Aliud. Erucæ semẽ ex caprillo stercore tritũ, vel bouillo cum argenti spuma illitum. Aliud. Argenti spumę, menthæ, lachrymę thuris pares portiones cum melle illinuntur. Aliud. Nitri, ammoniaci, myrrhæ, sulfuris ignem non experti pares portiones ex aceto tritæ inunguntur.

ΓΕΡΙ ΝΕΥΡΟΤΡΩΤΩΝ, καὶ νυγμάτων.
Κεφ. σνη΄.

DE NERVORVM *uulnere & punctura.*
Cap. CCLVIII.

Νύγμα ἐστὶν ἕλκος ἐν τῷ νεύρῳ, ὅταν μὴ δι᾽ ὅλου τμηθῇ τὸ νεῦρον, ὡς ἀπὸ γραφίου. καὶ δεῖ τούτους μὴ λούειν, μηδὲ ἅπτεσθαι ὕδατος, ἀλλ᾽ ἐλαίῳ χλιαρῷ καταντλεῖν, καὶ κατα=

Punctura vlcus est in neruo, cum non omnino inciditur. Velut à stylo scriptorio. Hos nec lauare, nec aquam attingere oportet. Sed oleo tepido perfundere, & farinam hordeaceam, vel faba=

πλάττειν κρίθινον ἄλευρον, ἢ κυάμινον, ἢ ὀρόβινον, ἑψήσας σὺν ὀξυμέλιτι. κηρωτὴν δὲ τοιαύτην. κηροῦ οὐγ. γ΄. εὐφορβίου οὐγ. α΄. κηροῦ, φρυκτῆς ῥιτίνης, προπόλεως ἀνὰ οὐγ. ς΄. ἄλλο. ὄξους ξ. α΄. πίσσης λιπαρᾶς λι. α΄. ὀποπάνακος οὐγ. γ΄. τὸν ὀποπάνακα λειώσας ὄξει, καὶ τὰ λοιπὰ πήξας, χρῶ.

ceam, vel erui in aceto mulſo coctam applicare, vel hoc quod ſequitur cerotum. Ceræ vnciæ tres, euphorbij vncia, ceræ reſinæ frixæ, propolis ſingulorū vnciæ ſex. Aliud. Aceti ſextarius, picis liquidæ libra, opopanicis vnciæ tres. Hoc trito, & reliquis contuſis vtitor.

ΠΕΡΙ ΚΕΡΑΥΝΩΝ.
Κεφ. σνθ΄.

Γίνεται κεραυνὸς, ὅταν ῥῆξις νεφῶν γένηται. τῆς γὰρ παρακειμένης αὐτοῖς γεώδους οὐσίας ἀναφθείσης, τὸ ἐξαφθὲν ἀποτελεσθὲν ἐπὶ τὴν γῆν μετὰ ῥοίζου φέρεται. καὶ ἐὰν μὲν ὑγρὰ τυγχάνει ὄντα τὰ νέφη, σβέννυται. εἰ δὲ γεωδέστερα πρόεισιν, ἐκθλίβονται. τῶν δὲ κεραυνῶν εἴδη φασὶ πέντε, ἔστι γὰρ

DE FVLMINIBVS.
Cap. CCLIX.

Fulmen oritur ex nubiū fractura. Cum enim materia terreſtris quæ ijs ſubiacet exhalat, id quod extruditur cum ſtrepitu ad terram fertur. Et ſiquidem nubes humidiores extiterint, euaneſcit. Sin terreæ magis proruperint, excutiuntur. Fulminum porro quinq; ſunt genera. Primū enim quia fuliginem ferè contraxit

ψολόεις, πυρόεις, ἐκνεφίας, ἄργης, καὶ ἑλικίας. τὰ δὲ φυλάσσοντα ἀπὸ κεραυνῶν, εἰσὶ ταῦτα. ἐν μὲν τοῖς φυτοῖς, δάφνη, καὶ συκή. καὶ γὰρ ἡλίου ταῦτα φασὶν εἶναι. ἐν δὲ τοῖς πτηνοῖς ἀετὸς, ἐν δὲ νηκτοῖς φώκη. ταῦτα ἀποτρέπουσι κεραυνούς. καὶ βολβοὶ πλησίον κείμενοι, ἢ φώκης δέρμα, ἢ ὑαίνης. τούτων γὰρ τῶν ζώων τὰς δορὰς περιφέρουσι καὶ τὰ τῶν αὐτοκρατόρων πλοῖα.

ψολόεις dicitur. Alterum πυρόεις, quasi igneum vocatur. Tertium ἐκνεφίας, quasi procellosum dicas, appellant. Quartũ quòd raptim emicet ἄργεα nuncupant. Postremũ ἐλικίας à lineari specie cognominatur. Quæ vero à fulminibus præseruant, hæc sunt. E plantis quidẽ laurus & ficus. Hęc enim soli dicata affirmant. E uolatilibus aquila. è natatilibus phoca. Hæc fulmina auertũt. Et bulbi propè positi, & phocę pellis, & hyenæ. Quorum animantium pelles etiam imperatorum naues circumferunt.

ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΑ ΠΑΝΤΩΝ τῶν ἰοβόλων.

Κεφ. σξʹ.

Περὶ τῶν ἰοβόλων ζώων μέλλοντες γράφειν, πρότερον προφυλακτικὰ βοηθήματα παραδώσομεν. ὧν τὰ μὲν ὑποστρώ-

QVOMODO QVIS *ab omnibus uirulentis bestijs se tueatur.*

Cap. CCLX.

Scripturi de animalibus quę uenenum eiaculantur, prius auxilia præseruantia trademus. Inter quæ quædã substernuntur,

ματα, τὰ δὲ θυμιάματα, τὰ δὲ προποτίσματα, τὰ δὲ καταπλάσματα. πρότερον δὲ τὰ φθαρτικὰ τῶν ζώων βοηθήματα μηνυτέον. φθείρονται μὲν οὖν ἐκ τοῦ τὰς ὕλας ἐμπρῆσαι πρότερον, ἢ καὶ ποταμὸν παρακείμενον παραγαγεῖν, ἢ ζεστὸν ὕδωρ ταῖς καταδύσεσι καταχέειν, ἢ ὀξάλμην ταῖς σφικίαις ἢ ἔλαιον ἐπιχέειν. συμφέρει δὲ καὶ πῦρ, ἢ κατὰ τὰς σκηνὰς καίειν συνεχῶς. προφυλακτικὰ δὲ ὑποστρώματα χρηστέον, ἀβρότονον, κόνυζαν, δίκταμον, καλαμίνθην, ἀσφόδελον, ἐλελίσφακον, πευκέδανον, σκόρδιον, πόλιον, σάμψυχον, γλήχωνα, ὀρίγανον, δάφνην, εὔζωμον, σκόροδον, κυπάρισσον. Θυμιάματα προφυλακτικὰ, καὶ ὑποκαπνίσματα τάδε.

tur, quædam insuffitu administrantur, aliqua in potu sumuntur, nonnulla etiam ad cataplasmatis modum applicantur. Primum autem ea quę animalcula illa interimūt explicanda sunt. Moriuntur cum syluæ prius incenduntur, vel cum fluuius adiacens eò deriuatur, vel aqua feruens latebris infunditur, vel acetum salsum examinibus vesparum, & oleum superaffunditur. Ignem etiam frequenter in domo accendere prodest. Inter ea verò q̃ substrata præseruāt his vtendum. Abrotono nimirum conyza, dictamno, calamintha, hastula regia, saluia, peucedano, scordio, polio, maiorana, pulegio, origano, ruta, lauro, eruca, allio, cupresso. Suffitus verò qui præseruant ex sequentibus cōstant. Sulfure nimirum, asphalto,

θεῖον, ἄσφαλτον, καστόριον, μελάνθιον, κέρας ἐλάφειον, ἢ αἴγειον. κάρδαμον, χαλβάνη, πρόπολις, πευκέδανον, ὀποπάναξ, γαγάτης, δαφνίδες. ὑποθυμία δὲ κροκοδείλου κόπρον, ἢ ὁπλὰς αἰγῶν, ἢ τρίχας. πόρρωθεν γὰρ ἀφίστανται διὰ τῆς τούτων ὀσμῆς. ἄλλο θυμίαμα. χαλβάνης, στέατος, ἰχνεύμονος ὁμοῦ τήξας, καὶ θυμία. ἄλλο. χαλβάνης, κάγχρυος ῥίζης, κέρατος ἐλαφείου, μελανθίου ἀνὰ δραχμ. δ΄. λεάνας ποίει τροχίσκους, καὶ θυμία. ἄλλο πελαστικόν. χαλβάνην δὲ σανδαράχην μετὰ βουτύρου καὶ στέατος αἰγείου θυμία. συγχριέσθω δὲ τὸ σῶμα ἐλαίῳ κεδρίνῳ, ἢ ἀρκευθίνῳ, ἢ ἐλαίῳ ἐν ᾧ ἐμβάλλεται κεκομμένα, κόνυζα, ἢ πευκέδανον, ἢ μυελὸς ἐλαφείου

castorio, melanthio, cornu ceruino, vel caprillo. Cardamo item, galbano, propoli, peucedano, opopanace, gagate, lauri baccis. In suffitu adhiberi quoque potest crocodili stercus, vel caprarum vngulæ, seu pili. Ab hoc enim odore procul fugantur. Alius suffitus. Galbanum et adeps ichneumonis simul liquefiunt, & suffiuntur. Aliud. Galbani, radicis cachryos, cornu ceruini, melanthij singulorum drachmæ tres, tritæ in pastillos rediguntur, & pro suffitu adhibētur. Aliud præseruans. Galbanum & sandaracā cum butyro & seuo caprillo suffumigato. Corpus verò oblinatur oleo cedrino, vel è baccis iuniperi, vel oleo in quod sequentia contusa sint iniecta, conyza, nimirum, peucedanum, vel medulla cerui cū aceto. Aliud. Si

μετ' ὄξους. ἄλλο. χυλὸν ἀγρίου πηγάνου συγχριόμενος οὐχ ἅπτεται παρὰ θηρίου. πᾶν δὲ θηρίον καθολικῶς τὸ ἑκάστου στέαρ ἀλειφόμενον φυγαδεύει.

ΠΡΟΣ ΔΗΓΜΑΤΑ ΕΡΠΕΤΩΝ.

Κεφ. σξα'.

Τοὺς δὲ κρουσθέντας τέφρα μεθ' ὄξους καταχριομένη ὠφελεῖ, μάλιστα δὲ ἡ ἐκ συκίνων ξύλων, ἢ δαφνίνων, ἢ ἀμπελίνων. χρηστέον δὲ καὶ σικύαις, καὶ ἀνεπτυγμένων ζώων παραθέσεις ἐριφίων, ἢ δελφάκων, ἢ ἀρνῶν, ἢ ὀρνίθων ἀνεσχισμένων θερμῶν.

ΚΑΤΑΠΛΑΣΜΑΤΑ ΚΑΤὰ τὰς πληγὰς ἐπιτιθέμενα.

Κεφ. σξβ'.

Καταπλάσμασι δὲ ἀμικτοῖς χρηστέον. σκόρο-

Si quis ſucco rutæ ſylueſtris ſe illinat à nullo fero animali tangitur. Ad omne verò genus ferarum generatim fugãdum cuiuſlibet pinguedo illita facit.

AD REPTILIVM *morſus.*

Cap. CCLXI.

Eos verò qui morſi ſunt cinis cum aceto illitus iuuat, præcipuè ficulneus, vel ex lauri folijs, vel vitis. Cucurbitulis præterea vtendum, & animantia per mediũ diſcerpta imponenda, vt hæduli, procelli, agni, gallinæ diſſectę calidæ.

CATAPLASMATA *ictibus applicanda.*

Cap. CCLXII.

Cataplaſmatis etiam impermixtis vtẽdum, vt

θα λεῖα ἐπιτίθει, ἢ κρόμμυα, ἢ πράσσα μετ' ἁλῶν, καὶ ὄξους, ἢ πήγανον, καὶ καλαμίνθην καταπλασσόμενα, ἢ σκόροδα μεθ' ἁλῶν, καὶ σπύραθον αἰγὸς, ἢ ἄσβεστον ὁμοίως, ἢ καρδάμωμον. ἄκρως δὲ ποιεῖ πρὸς πάντα ἡ ἄσβεστος μετ' ἐλαίου, καὶ μέλιτος ἐπιτιθεμένη, καὶ ἡ θηριακὴ ἐπαλειφομένη. δίδου δὲ ἐσθίειν νίτρον σὺν μέλιτι, καὶ τροφὰς δριμυτέρας.

sunt allia trita, vel cepæ uel porri cum sale & aceto, & ruta, & calamintho, uel allia cum sale, uel fimus caprillus, uel calx uiua eodē modo, uel cardamomum. Ad omnes uero ictus summè facit calx uiua cū oleo & melle imposita, & theriaca illita. Pro cibo uerò nitrum cum melle, & quæcunque sunt acriora offerri debent.

ΠΕΡΙ ΣΦΗΚΩΝ, ΚΑΙ μελισσῶν.

Κεφ. σξγ'.

Τοὺς ἀπὸ μελισσῶν, ἢ σφηκῶν πληγέντας, πηλῷ, ἢ βολβίτῳ βοὸς μετ' ὀξυκράτου καταχριόμενα, ἢ μαλάχης φύλλα ὁμοίως λεῖα σὺν ὀξυκράτῳ κατάπλασσε. ἢ συκῆς ὀπὸν, ἢ συκαμίνου

DE VESPIS ET *apibus.*

Cap. CCLXIII.

Aduersus apum, seu vesparum ictus lutum et bubulus fimus ex posca illita faciunt, vel maluæ folia eodem modo trita ex posca ad cataplasmatis modum adhibita. Vel lac ficulneum, vel mori folia, vel muriæ, vel aquę

marinæ

φύλλοις, καὶ πυρία δι' ἄλμης, ἢ θαλάσσης. μελίσσα δὲ ἡ βοτάνη λειουμένη σὺν ἐλαίῳ, καὶ καταχριομένη, οὐ πρὸς αὐτὸν εἰσελεύσονται.

marinę fotus. Meliſſa vero herba cum oleo trita & illita, acceſſu prohibent.

ΠΕΡΙ ΚΩΝΩΠΩΝ.

Κεφ. σξδʹ.

Κώνωπες ἀποθνήσκουσι κεδρίνων πρίσματα μετὰ χαλκάνθου ὑποθυμιώμενα. ἐὰν δὲ μελάνθιον ζέσας σὺν ἐλαίῳ προσμίξας χάλκανθον συγχρίσῃ. ἄλλο. ἀψινθίου, χαλκάνθου σὺν ἐλαίῳ, ἢ ἔλαιον ῥεφάνινον σὺν ἀψινθίῳ ἐπιχρίου. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος πρὸς τὸ διῶξαι κώνωπας γράφει. κυπαρίσσου σφαιρία θυμία, ἢ χάλκανθον, καὶ μελάνθιον ἄγριον θυμία, ἢ κύμινον, καὶ βόλβιτον. ἢ θριξίπου διατεθεῖσα εἰς τὴν θύραν ἐκδιώκει αὐ-

DE CVLICIBVS.

Cap. CCLXIIII.

Culices interficiunt cedri ramenta cũ atramento ſutorio pro ſuffitu applicata. Vel ſi melanthiũ in oleo efferbuerit, & atramentum ſutorium admixtum fuerit, conferet. Aliud. Abſinthium, atramentum ſutorium cum oleo, uel oleum raphaninum cum abſinthio inungito. Appollonius uero ad culices fugandos hoc ſcribit. Cupreſsi pitulas, uel atramentum ſutorium uel melanthium. Syluestre, uel cuminum, uel fimum bubulum, uel pilis ad ianuam expanſa. Ipſos perſequitur, uel galbanum,

τὰς, ἢ χαλβάνην, καὶ κύμινον θυμιώμενον, ἢ σπόγγος ἐξ ὄξους ἐν γωνίᾳ κεκαυμένος.

banum, uel cyminum in ſuffitu, uel ſpongia ex aceto in̄ triuio combuſta.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΠΟΛΕΣΑΙ μυίας. Κεφ. σξε΄.

AD EXTINGVENDAS *muſcas.* *Cap.* CCLXV.

Γάλα καὶ ἀρσενικὸν μυίας ἀναιρεῖ, ἢ ἐλλέβορος μετὰ γάλακτος, ἢ γλυκέως, ἢ ὀρίγανον σὺν ἐλαίῳ θυμιώμενον. διώκει δὲ αὐτὰς ἡ χάλκανθος ὁμοίως, ἢ κόριον σὺν γάλακτι ἄλειφε τοὺς τοίχους καὶ φεύξουνται.

Lac & auripigmentũ muſcas extinguit, uel ueratrum cum lacte, uel ſapa, uel origanum cum oleo pro ſuffitu adhibitũ. Profligantur eodem modo atramento ſutorio, uel cum parietes coriandro cum lacte illinuntur.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΩΞΑΙ ψύλλας. Κεφ. σξϛ΄.

AD ABIGENDAS *pulices.* *Cap.* CCLXVI.

Ἀψινθίου, καὶ σικύου ἀγρίου θαλαττίῳ ὕδατι βρέξας, ῥαῖνε τὴν οἰκίαν, ἢ χαμελαίας ῥίζαν, καὶ κόριον ἑψήσας ῥαῖνε, ἢ κό-

Abſinthium, cucumerem ſylueſtrem in marina aqua macerato, eaque domũ aſpergito, uel chamelææ radicem, uel coriandrum coctum, uel conyzam

νυζαν κατάστρωσον, ἢ ῥοδοδάφνης ἀπόζεμα, ἢ λίβανον καὶ μελάνθιον ὑποθυμία τὴν οἰκίαν, ἢ τράγου αἷμα ἐπίχεε ἐν βοθύνῳ, καὶ συναχθήσονται ἐκεῖ, ἢ αἴγειον αἷμα ὁμοίως.

nyzam ſubſternito, uel rhododaphnæ decoctũ, uel thure & melanthio domum ſuffumigato, uel hirci ſanguinem in foueã infundito, & ibi congregabuntur, uel caprillum ſanguinem eodem modo.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΕΙΣ.
Κεφ. σξζʹ.

Χολὴν βοείαν μετ' ἐλαίου χρίε τὰ ξύλα τῆς κλίνης, ἢ ἄνθος καρέας κάπνιζε τὴν κλίνην, ἢ χάλκανθον μετ' ἐλαίου χρίε τὴν κλίνην.

AD CIMICES.
Cap. CCLXVII.

Felle bubulo cum oleo ligna tori illinito, uel flore ſuffumigato, uel atramento ſutorio cum oleo perungito.

ΠΡΟΣ ΣΚΟΡΠΙΟΠΛΗΚΤΟΥΣ.
Κεφ. σξηʹ.

Τῶν σκορπίων ἓν μὲν τὸ γένος. εἰς πλείονας δὲ τὰς κατ' εἶδος διαφορὰς παρέλκεται. οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσὶ λευκοί, οἱ δὲ

ADVERSVS SCORpionis ictum.
Cap. CCLXVIII.

Vnum equidem genus eſt ſcorpionũ. Sed in plures ſecundum ſpecies differentias diducitur. Quidam enim ipſorum albi ſunt, quidam nigri, aliqui

uirides,

μέλανες, οἱ δὲ χλωροὶ, οἱ δὲ πετρωτοί. τούτοις ὁ μὲν τόπος ἄρχεται φλεγμαίνειν, σκληρὸς καὶ ἐρυθὴς σὺν ὀδύνῃ. παρέπεται δὲ αὐτοῖς ἱδρὼς, καὶ φρικώδης αἴσθησις, καὶ τρόμος, καὶ περίψυξις ἀκρωτηρίων, καὶ βουβῶνος ἔπαρσις. τούτοις βοηθεῖ παραχρῆμα μὲν συκῆς ὀπὸς ἐνσταχθεὶς τῷ πλήγματι. αὐτὸς γὰρ ὁ πλήξας σκορπίος λειοτριβηθεὶς, καὶ ἐπιτιθέμενος τῷ πλήγματι, εἶτα λεῖον ἅλας ἐπιτιθέσθω μετὰ λινοσπέρμου. ἢ θεῖον ἄπυρον σὺν τερεβινθίνῃ, ἢ χαλβάνη ἐπιτιθεμένη, ἢ καλαμίνθη λεία ἐπιτιθεμένη. προποτιστέον δὲ αὐτοὺς ἀριστολοχίαν σὺν οἴνῳ, ἢ καλαμίνθου ἀφέψημα, ἢ πήγανον σὺν οἴνῳ. ποιεῖ δὲ καὶ λιθάργυρον παραχρῆμα προστεθὲν τῷ δήγματι

virides, nonnulli etiam lapidei. His locus primū inflammari incipit, indurescit, et rubet cum dolore. Subsequitur etiā ipsos sudor, & horroris quidā sensus, & tremor, & extremorum refrigeratio, & inguina attolluntur. His lac ficulneum confestim vulneri instillatum medetur. Imò scorpio ipse exactè contritus, & super vulnus impositus. Deinde sal quoq; tritus cum lini semine applicatur. Vel sulfur ignem nō expertum cum terebinthina, vel galbanum, uel calamentū tritum. Prius uerò in potu assumant, aristolochiam cum uino, uel calaminthæ decoctū, uel rutam cum uino. Huc quoq; facit argenti spuma pręter opinionē ictui subito imposita. Balnei item frequentior usus, & uini potio diluti. Composita uerò auxilia hęc sunt.

Sulfuris

παραδόξως. λουτρὰ δὲ συνεχέστερα, καὶ οἰνοποσία. μετὰ κράματος. σύνθετα δὲ βοηθήματα. θείου ἀπύρου κυάμου αἰγυπτίου μέγεθος, μετὰ πεπέρεως κόκκων η. σὺν οἴνῳ πινόμενα, ἢ μελάνθιον, καὶ κύμινον, καὶ ἄγνου σπέρμα ἴσα μετ' οἴνου. δίδου δὲ καὶ τὴν θηριακήν.

Sulfuris ignem non experti, fabę Aegyptię pondus, cum piperis granis octo cum vino ebibitū. Vel melanthium, vel cuminum, vel viticis semen pari portione cum uino. Theriaca postremò quoque exhiberi potest.

ΠΕΡΙ ΦΑΛΑΓΓΙΩΝ, καὶ ἀραχνίων.

Κεφ. σξθ΄.

Τῶν φαλαγγίων πλειόνων ὄντων κατὰ γένος. τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν καλεῖται ῥάγιον, τὸ δὲ μυρμήκιον. τὸ δὲ κρανοκολάπτης, τὸ δὲ σκληροκέφαλον, τὸ δὲ σκωλήκιον. κοινὰ δέ εἰσι τὰ παρακολουθοῦντα συμπτώματα τοῖς ὑπ' αὐτῶν πληγεῖσι. λεπτὸν γὰρ φαίνεται τὸ πλῆγμα, καὶ δυσθεώρητον, οἴδημα

ADVERSVS PHALANGIORUM *& aranearum ictus.*

Cap. CCLXIX.

Phalangiorum plura sunt genera. Aliud enim ueluti paruus est acinus, aliud lupum etiam repræsentat, aliud formicam refert, aliud bestiolæ lucernis aduolitanti simile, aliud duro est capite, q̃dam uerò uermem refert. Communia tamen sunt symptomata quæ ipsorū ictus subsequūtur. Ictus enim leuis apparet et difficulter

πελιδνὸν, ἢ ἐρυθρὸν· ψύχος περὶ ὀσφὺν καὶ γόνατα, καὶ ὠμοπλάτας. τισὶ δὲ καὶ ἔμετος ὑδατώδης, ἀραχνίοις ὅμοια. ποτὲ δὲ καὶ δι' οὔρων, καὶ διὰ γαστρὸς τοιαῦτα ἀποκρίνεται. βοηθοῦνται δὲ τῷ λουτρῷ θερμῷ, καὶ σπόγγοις ἐξ ὀξυκράτου θερμοῦ προστιθεμένοις. καταντλεῖ δὲ τὴν πληγὴν ἀφεψήματι τριφύλλου, καὶ ἐλαίου θερμοῦ. καταπλάσσε δὲ βολβὸν, ἢ πολύγονον, ἢ πράσσα, ἢ κρίθινον σὺν δάφνης φύλλοις, καὶ οἴνῳ, ἢ κόνυζαν, ἢ οἴνου τρυγίαν σὺν κριθίνῳ, ἢ πήγανον ἄγριον σὺν ὄξει. ποτιστέον δὲ τοὺς φαλαγγιοδήκτους, κυπαρίσσου κλώναις λείαις σὺν οἴνῳ, καὶ ἐλαίῳ, ἢ ἄνισον, ἢ κύμινον, ἢ δαῦκον, ἢ μελάνθιον, ἢ ἡδύοσμον σὺν ὄξει, ἢ σάμψυχον, καὶ τὴν θηριακήν.

ficulter sub aspectum cadit, tumor mollis, liuidus, uel rubeus, frigus circa inguina & poplites, et scapulas. In quibusdam etiam uomitus aquosus, & telis aranearum similis. Talia per urinas, & aluum quandoq; excernuntur. Iuuantur balneo calido, & spongijs ex posca calida impositis. Vulnus uerò irrigetur decocto trifolij, & olei calidi. Vel bulbum, uel polygonum, uel allia, uel farinã hordeaceã cum lauri folijs, & uino, uel conyzã, uel uini fecẽ cum farina hordeacea, uel rutam syluaticam ex aceto ad cataplasmatis modum inducito. Potionibus uerò utantur ij qui à phalangijs icti sunt ex cupressi surculis tritis cum uino, & oleo, uel aniso, cumino, dauco, melanthio, uel mentha cum aceto, uel maiorana, & theriaca.

ΠΕΡΙ ΔΑΚΕΤΩΝ ΘΗρίων. περὶ λυσσοδήκτων, καὶ ὑδροφόβου.

Κεφ. σο´.

Λυσσῶσι μὲν οἱ κύνες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τοῖς σφοδροτέροις καύμασιν, ὡς δέ φησιν ὁ Λύκος, ἐν τοῖς ἐπιτεταμένοις κρύεσι. λυσσήσαντες δὲ, καὶ πότον, καὶ βρῶσιν ἀποστρέφονται, καὶ διψώδεις μὲν εἰσὶν, οὐ πίνουσι δὲ, σίελον δὲ δαψιλὲς, καὶ ἀφρῶδες ἀφίασιν. ἄφωνοι δὲ εἰσὶ, καὶ οὐδὲ τοὺς οἰκείους γνωρίζουσιν. ἐφορμῶσι γοῦν χωρὶς ὑλαγμοῦ πᾶσι. δακόντες δὲ οὐδὲν παραχρῆμα ὀχληρὸν φαίνεται, ὕστερον δὲ πάθος ἐμποιοῦσι τὸ καλούμενον ὑδροφοβικὸν, ὃ συμπίπτει μετὰ σπασμὸν, καὶ τὸ ὕδωρ φεύγονται, ὁρῶντες τε καὶ προσ-

DE ANIMALIBVS *quæ morſu lædunt, & de rabioſi canis morſu, & aquæ timore, quam ὑδροφοβίαν uocant.*

Cap. CCLXX.

Canes in rabiem aguntur, vt plurimum flagrantiſsimis æſtibus, & ut Lycus affirmat, in intenſis frigoribus. Rabioſi autẽ potum & eſcam auerſantur, & ſiti quidem cruciantur, ſed nõ bibunt. Saliuam verò tenuẽ & ſpumantem emittunt. Præterea non latrant, & familiares ipſos non agnoſcunt. Irruunt etiam in omnes, ſed abſq; latratu. Morſi uerò primum nullam percipiunt moleſtiã, ſed tandem tamen affectu quodam corripiuntur, quem ὑδροφοβίαν, hoc eſt, aquæ metum appellant. Quem neruorum diſtẽtio comitatur & aquæ fuga, dum vel vident eã,

φερόμενον ὡς οἴεσθαι τὸν δακόντα κύνα ἐν τοῖς ὕδασιν εἰκονίζεσθαι. τῶν δὲ ἐμπεσόντων εἰς τὸ πάθος οὐδένα οἴδαμεν περισωθέντα. ὡς τὰ πολλὰ δὲ περὶ τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν εἴωθεν ἐνσκήπτειν. τισὶ δὲ μετὰ ἓξ μῆνας. εὑρήσεις δὲ πρότερον, κυνός ἐστι τὸ δῆγμα, ἢ οὔ. κάρυα βασιλικὰ λειώσας, κατάπλασσε τὸ ἕλκος. τὸ δὲ ἑξῆς παραθέσθαι βρῶσιν ἀλέκτορι. καὶ εἰ μὲν μὴ λυττῶν ᾖ ὁ κύων, ζήσεται ἡ ὄρνις. εἰ δὲ λυττῶν ᾖ, τῇ ἑξῆς τεθνήξεται. ἐπιτίθει δὲ τὸ διὰ πίσσης, σὺν ὄξους, καὶ ὀποπάνακος, καὶ βάλσαμον, ἢ σκόροδα κατάπλασσε, ἢ κρόμμυα μετὰ ἁλῶν, ἢ τέφραν κλιματίνην μετ' ἐλαίου, ἢ ἡδύοσμον, ἢ μελισσόφυλλον, ἢ τέφραν συκῆς. ἀπονίπτειν δὲ τὸ ἕλ-

vel admonentur, et canis qui morsum intulit in aqua, videtur repræsentari. At ex ijs qui in hunc affectum inciderant, nullũ super vixisse nouimꝰ. Vt plurimũ uerò circa quadragesimum diem ingruere solet. Quibusdam etiam post sex menses. Sic autẽ depræhendes morsus rabiosi canis fuerit, an non. Iuglandes nuces tritas ulceri obducito. Sequenti die hanc escã gallo appones. Et si quidem rabiosus canis non fuerit viuet: si uerò rabiosus, postridie morietur. Imponi etiam potest quod ex pice cõstat emplastrum, & aceto, & opopanace, & balsamum, uel allia, uel cepæ cum sale, uel cinis sarmentaceus cum aleo, uel menta, uel melissa, uel fici cinis. Vlcus uerò aqua abluere oportet, in qua decoctum sit chamæmelum, uel rumex. Qui-

dam

κος χαμαιμήλου ἀφεψήματι, ἢ λαπάθου, τινὲς δὲ καὶ καυτηρίῳ τὸ ἕλκος καίουσι. προσποτίζειν δὲ αὐτοῖς ἁπλᾶ μὲν τὸ λύκιον, καὶ τὸν ὀπὸν τοῦ σιλφίου, καὶ σκόροδον, καὶ πόλιον. σύνθετα δὲ ταῦτα. καρκίνων ποταμίων καυθέντων δραχμ. β΄. γεντιανῆς ῥίζης δραχ. α΄. μετὰ οἴνου ἀκράτου πότιζε ἡμέρας τέσσαρας. καλὴ δὲ καὶ ἡ θηριακή. δίδου δὲ καὶ τὴν διὰ κολοκυνθίδος ἱερὰν, μετὰ ἀφεψήματος ἐλελισφάκου, ἢ τῆς σιδηρίτιδος τῆς ἡρακλείας, ἣν καὶ ἄλυσσον καλοῦσι. τινὲς δὲ καὶ τοῦ ἥπατος τοῦ δακόντος κυνὸς ἔδοσαν φαγεῖν. φύλασσε δὲ ἀνεπούλωτον τὸ ἕλκος μέχρις ἡμερῶν μβ΄.

dam etiam ulcus cauterio adurunt. Simplicia uero in potu offerri possũt, lycium, laseris succus, allium, & polium. Hæc uero composita sunt. Cancrorum fluuiatilium combustorum drachmę duę, radicis gentianæ drachma, cum uino meraco per quatriduum bibuntur. Theriaca quoq; salubriter adhibetur. Hiera item colocynthidis, cum decocto saluiæ, uel sideritidis heracliæ quam & alyssum uocant. Quidam etiam epar rabiosi canis comedendũ obtulerunt. Caue uero ne cicatricem vlceri ante quadragesimum secundum diem inducas.

ΠΕΡΙ ΣΚΟΛΟΠΕΝδρας χερσαίας, καὶ θαλασσίας. Κεφ. σοα΄.

DE SCOLOPENDRA *terrestri & marina.* Cap. CCLXXI.

Ἐπὶ τούτων κοινῶς μὲν

In his communiter qui-

ὁ ἐν κύκλῳ τόπος τοῦ δήγματος πελιοῦται, καὶ ἐπαίρεται. ἑλκοῦται δὲ δυσαλθῶς, καὶ κνισμῶδες ἔχει ὅλον τὸ σῶμα, ἰδίως τοῖς ὑπὸ τῆς θαλασσίας σκολοπένδρας δηχθεῖσιν, ὑδατοειδὴς, καὶ διαφανὴς ὁ ὄγκος γίνεται. τοῖς δὲ ὑπὸ χερσαίας, ἐνερευθής. ἐπὶ τούτων ἐπιτιθέναι δεῖ κατὰ τῆς πληγῆς ἅλας, ἢ πηγανέλαιον, ἢ σκίλλαν, ἢ τέφραν σὺν ὄξει. καταντλεῖν δὲ ὀξάλμην, ἢ ἔλαιον θερμόν. ποτήματα δὲ ἀριστολοχία μετ' οἴνου, ἢ ἕρπυλλον, ἢ καλαμίνθη, ἢ ἄγριον πήγανον, ἢ χυλὸς ἀσφοδέλου σὺν οἴνῳ.

dem locus ictus circulariter liuescit, et attollitur. Exulceratur etiã, sed ita, vt difficulter deinde curationem recipiat, præterea pruriginis sensus in toto corpore percipitur, non absimilis ei, quem ij qui à marina scolopẽdra icti sunt, sentiunt, & tumor aquosus fit & pellucidus, à terrestri, rubeus. Plagæ igitur imponi debet sal, vel oleum rutaceum, uel scilla, uel cinis cũ aceto, & foueri locus muria cum aceto, uel oleo calido. Potui denique dari aristolochia cũ uino, aut serpillũ, aut calamintha, aut ruta syluatica, uel hastulæ regiæ succus cum uino.

ΠΕΡΙ ΕΧΕΩΝ, ΚΑΙ ΕΧΙΔΝΩΝ. Κεφ. σοβ'.

Ἀπὸ δὲ τῶν ἐχεῶν, ἢ ἐχιδνῶν δακνομένων, ἢ τῶν

DE VIPERIS. Cap. CCLXXII.

In viperæ verò morsu, similiúmue animalium, virus

ὁμοίων ἰοβόλων, παρακο-
λουθεῖ πόνος, ἐν ἀρχῇ
μὲν τοῦ δηχθέντος τό-
που, μετὰ ταῦτα δὲ τοῦ
ὅλου σώματος. φαίνεται
δὲ κατὰ τὸ δῆγμα δύο
τρημάτια, μικρὸν ἀλλή-
λων διεστηκότα, ῥύσις τε
ἐκ τοῦ αἵματος ἰχωροει-
δὴς, μετὰ δὲ ταῦτα, καὶ
ἐλαιώδης. προσγίνεται
δὲ αὐτοῖς καὶ τρόμος, καὶ
κάρος, καὶ ψυχρὰ περιί-
δρωσις. ἐπὶ τούτων δεῖ
χρῆσθαι σκοροδοφαγίᾳ,
καὶ ἀκρατοποσίᾳ. ἐσθιέτω-
σαν δὲ καὶ πράσα, καὶ κρόμ-
μυα, καὶ τάριχον. τινὲς δὲ
καὶ βατράχους ζωμιστοὺς
ἔδωσαν φαγεῖν. πότιζε
δὲ πιτυία λαγωοῦ, ἢ νε-
βροῦ. ἐλαφείου αἰδοίου ξη-
ροῦ δραχμ. α΄. ἀγχούσα
ἡ λεπτόφυλλος ὅλη, ἢ
πράσου χυλὸς, ἢ ἄγριον
πήγανον, ἢ πάνακος ῥί-
ζα, ἢ πιστάκια λεῖα, ἢ

virus iaculantium dolor
loci ſtatim ab initio ſe=
quitur, mox totius cor=
poris. In morſu uerò duo
apparent foramina, par=
uo inuicem ſpacio diſtin-
cta, fluitq; ex his ſanguis,
humorque ſanioſus, & o=
leoſus. Accedit etiam tu=
mor, ſopor, & frigidi ſu-
dores. In his alliȷ eſu, &
uini meraci potione uten
dum. Edantur & porri,
& cepæ & ſalſamentum.
Quidam uerò & ranas e-
lixas pro cibo obtulerũt.
In potu uerò ſumuntur,
coagulum leporis, uel hi-
nuli, uel genitalis ceruini
drachma. Anchuſa tenui
folia tota, uel porri ſuc=
cus, uel ruta ſyluatica, uel
panacis radix, uel piſta-
cia trita, uel uiticis ſemẽ.
Aliud. Myrrhæ, caſtoriȷ,
piperis ſingulę drachmę,
anethi ſeminis drachma
cum ſemiſſe, tritę cum ui-
no dantur. Theriaca etiã
extrinſecus plagæ impo-

 nitur,

ἄγνου σπέρμα. ἄλλο. σμύρνης, καστορίου, πεπέρεως ἀνὰ δραχ. α΄. ἀνήθου σπέρματος δραχ. α. ς΄΄. λεῖον δίδου σὺν οἴνῳ. δίδου δὲ τὴν θηριακὴν ἔξωθεν κατὰ τῆς πληγῆς. κατάπλασσε αἰγῶν σπυράθους μετ᾽ οἴνου, ἢ δάφνης φύλλα μετ᾽ ἐλαίου, ἢ δαφνίδες, ἢ καλαμίνθη, ἢ πήγανον, ἢ σέλινον, ἢ ἀβρότονον, ἢ ὀρίγανον, ἢ ὀρνίθων νεοττοὺς ἀναπτυχθέντας ἐπιτιθέναι θερμοὺς, συχνῶς ἐπαλλαττόμενοι, ἢ ῥαφανου φλοιὸν λεῖον, ἢ σκίλλαν ἑφθήν.

nitur, & fimus caprinus ad cataplaſmatis modū inducitur cum uino, uel lauri folia cum oleo, uel lauri baccæ, uel calamintha, uel ruta, uel apium, uel abrotonum, aut origanū, uel gallinacei pulli diſcerpti impoſiti, & frequēter permutati. Poſtremo raphani quoque cortex tritus, uel ſcilla cocta.

ΠΕΡΙ ΑΣΠΙΔΩΝ.

Κεφ. σογ΄.

Τῶν ἀσπίδων εἰσὶν εἴδη τρία. αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσὶ χερσαῖαι, αἱ δὲ χελιδωνίαι, αἱ δὲ πτυάδες. ὧν αἱ χερσαῖαι μείζους εὑρίσκονται ἄχρι πηχῶν πέντε. παρέπεται δὲ τοῖς δηχθεῖσιν ὑπὸ τοῦ=

DE ASPIDIBVS.

Cap. CCLXXIII.

Aſpidum tres ſunt ſpecies. Quidam enim terreſtres ſunt, quidam hirundines repræſentant, quidam circumplicati, et periptyades dicti, inter quos terreſtres magnitudine quinq; cubitorum repeřiuntur. Aſpidis morſum ſequun-

τῶν τρήματα ὡς ἐκ βελόνης, πόνος, ναρκοῦ δὲ εὐθέως, καὶ ὠχρία, καὶ χάσματα συνεχῶς. νωθρία δὲ καὶ καταφορὰ ὑπνώδης, καὶ σπασμός. ὁ δὲ θάνατος ἐν ὥραις δυσὶ, ἢ τρισί. Βοηθοῦνται δὲ ἐξ αὐτῶν, ἐὰν παραχρῆμα ὄξος δριμύτατον πίωσι πολύ. κατὰ δὲ τῆς πληγῆς ἐπιτιθέναι κενταύρειον σὺν σμύρνῃ, καὶ ὀπίῳ συλλεάνας ἐπιτίθει. δίδου δὲ καὶ σκόροδον λεῖον σὺν οἴνῳ πίνειν, ἢ ὀποπάνακα σὺν οἴνῳ. δίδου δὲ καὶ τὴν θηριακήν. ἀποκοπτέον δὲ ἀνυπερθέτως, καὶ τὸ δηχθὲν μέρος, καὶ καυστηριαστέον.

ΠΕΡΙ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ τρυγόνος, καὶ μυραίνης. Κεφ. σοδ΄.

Ἐπὶ δὲ τῶν θαλασσίων, οἷον τρυγόνος, καὶ μυραίνης, ἡ μὲν διάγνωσις πρό

ſequuntur foramina tanquam ex acu, dolor item. Confeſtim etiam torporem inducit, et pallorem, et crebras fiſſuras habet. Pigritia item & inexpugnabilis dormiendi neceſsitas & conuulſio, & in duabus aut tribus horis mors. Liberantur ex ipſis qui ſtatim acetum acerrimum in magna copia hauſerint. Vulneri vero centaurium cum myrrha & opio contritum imponi debet. Allium itē tritum cū uino, uel opopanax eodem modo offerri poteſt. Theriaca itē. Et particula vitiata nulla interpoſita mora abſcindēda, et adurenda eſt.

DE PASTINACA *marina & murena.* Cap. CCLXXIIII.

Marinæ quidem paſtinacæ, & murenæ manifeſta eſt internotio. Ipſa=

δῆλος. βοηθεῖ δὲ τοῖς ὑπ' αὐτῶν δηχθεῖσι συκῆς ὀποῦ σταλαγμοὶ δ΄. ἢ ὀλίγῳ πλείους μετὰ κλωνίων ἑρπύλλου τριῶν ἢ δ΄. ποτιζόμενα. καὶ ὅσα πρὸς ἐχίδνας. κατάπλασσε δὲ δάφνης φύλλα, καὶ τὸ ἀφέψημα τῆς δάφνης μετὰ οἴνου πότιζε. ἢ πέπερι μετὰ πηγάνου καὶ οἴνου, καὶ οἰνοποσία.

rum verò morſibus ſuccurrũt lactis ficulnei guttæ quatuor, aut paulò plures, cũ ramuſculis ſerpylli tribus, aut quatuor ebibitæ. Et quæ ad viperas ſupra ſunt poſita. Folia item lauri induci poſſunt, eiusque decoctum cum vino in potu ſumi. Vel piper cum ruta & uino, imò uinum ipſum in potu adhiberi.

ΠΕΡΙ ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ θαλασσίου.

Κεφ. σοε΄.

Τούτου τὴν πληγὴν μολίβδῳ παράτριβε, ἢ κατάπλαττε ἑρπύλλῳ λείῳ, ἢ φακῷ ἑφθῷ. ἢ θεῖον σὺν ὄξει, ἢ τὸν δράκοντα αὐτὸν σχίσας, ἐπιτίθει. ἄντλει δὲ ἀνθρωπείῳ οὔρῳ. πότιζε δὲ ἀψινθίῳ, ἢ ἐλελισφάκῳ, ἢ ἐγκεφάλῳ ἰχθύος.

DE DRACONE *marino.*

Cap. CCLXXV.

Huius ictum infricato, uel ſerpyllo trito, uel lenticula cocta obducito, uel ſulfur cum aceto, & draconem ipſum euiſceratum imponito. Locum uerò urina humana foueto, uel in potu exhibeto abſynthium, ſaluiam, uel ipſius piſcis cerebrũ.

ΠΕΡΙ ΣΚΟΡΠΙΟΥ ΘΑ-λασσίου.

Κεφ. σοϛ'.

Τούτου τὴν πληγὴν ἰᾶται τρίγλα ἀνασχεθεῖσα, καὶ ἐπιτεθεῖσα. θεῖον ἄπυρον μετ' ὄξους ἀνατριβόμενον. δαφνίδες τρεῖς πινόμεναι λεῖαι.

DE SCORPIONE *marino.*

Cap. CCLXXVI.

Huius ictum sanat mullus piscis dissectus, impositusq;. Sulfur viuum cũ aceto infricatum, baccæ lauri tres tritæ potæque.

ΠΕΡΙ ΧΑΛΚΗΣ ΣΑΥ-ρας, καὶ σαλαμάνδρας.

Κεφ. σοζ'.

Τοῖς δὲ ὑπὸ τῆς χαλκίτιδος σαύρας πληγεῖσι συμβαίνει οἰδήματα, καὶ μελανίαι. θεραπευτέον ἢ τούτους ἐπὶ τοῖς μυγαλῆς εἰρημένοις. τοῖς δὲ ὑπὸ σαλαμάνδρας δεδειγμένοις συμβαίνει περιωδυνία σφοδρὰ, καὶ πελίωσις κύκλῳ. τούτοις παραφέρομεν ῥητίνην πιτυΐνην, ἢ στροβιλίνην, ἢ χαλβάνην μετὰ μέλιτος,

DE AEREA LACERTA *& salamandra.*

Cap. CCLXXVII.

Ab ictu uero lacertæ viridis, tumores & liuores contingunt. Hos remedijs de mure araneo dictis curare oportet. A salamandræ uero dolor uehementissimus, & in orbem liuor. His resinam è picea aut pinu offeremus, vel galbanum cum melle, aut nucleos pineos cum decocto chamæpytios. Hæc uel imponũtur morsui, vel bibuntur.

ἢ στροβίλια μετ᾽ ἀφεψήματος χαμαιπίτυος. ταῦτα καὶ πίνειν, καὶ ἐπιτιθέναι τῷ δήγματι.

ΠΕΡΙ ΛΑΓΩΟΥ ΘΑΛΑΣΣΙΟΥ.
Κεφ. σοη´.

Λαγωοῦ θαλασσίου ποθέντος, παρακολουθεῖ γεῦσις ὁμοία ἰχθύος βρομώδης, κοιλίας ἄλγημα, οὔρου ἐποχή. εἴποτε δὲ ἐκκριθῇ, πορφυρίζονται ὁρᾶται, ὑδρώς τε δυσώδης. δοτέον τούτοις γάλα ὄνειον πίνειν, ἢ μαλάχης ῥίζης ἀφέψημα, ἢ πευκεδανοῦ ῥίζαν λείαν μετ᾽ οἴνου, ἢ ἐλλέβορον μέλανα, ἢ σκαμμωνίας ὅσον δραχμᾶς ς´´. ἐν μελικράτῳ, ἢ χηνὸς νεοσφαγοῦς αἷμα. σημεῖον δὲ σωτηρίας, ἐὰν ἰχθύας δυνήσονται φαγεῖν.

DE LEPORE MARINO.
Cap. CCLXXVIII.

Leporis marini potum gustus sequitur piscibus virosis nõ absimilis, ventris dolor, vrinæ suppressio. Si quando vero excernitur, purpureo colore cernitur, sudor fœtidus. His lac asininum in potu offerre oportet, vel radicis maluæ decoctum, vel peucedani radicem, tritã cum vino, vel veratrum nigrum, vel scammonij drachmæ semissẽ in mulsa, vel anseris recenter occisi sanguinẽ. Salutis autem nota est, cum pisces comedere poterunt.

ΠΕΡΙ ΒΔΕΛΛΩΝ.
Κεφ. σοθ´.

Βδέλλας δὲ τὰς καταπ-

DE HIRVDINIBVS.
Cap. CCLXXIX.

Hirudines cum aqua assum-

ποθείσας σὺν τῷ ὕδατι ἐκβάλλει ἅλμη καταφορουμένη. ἀναγαργαριζέσθωσαν δὲ νίτρον σὺν ὕδατι, ἢ χάλκανθον σὺν ὄξει. τινὲς δὲ κόρεις ἔδωσαν τοῖς καταπιοῦσι τὰς βδέλλας. δίδου δὲ καὶ τὰ σκόρδα ἐσθίειν.

assumptas muria deuorata expellit. Gargarisandum itaque nitrum cum aqua, vel atramentum sutorium cum aceto. Quidam etiam cimices his, qui hirudines deuorarũt exhibuerũt, allia item in cibo offerto.

ΠΕΡΙ ΜΥΚΗΤΩΝ.
Κεφ. σπ΄.

Μυκήτων δὲ οἱ μὲν τῷ γένει βλάπτουσιν, οἱ δὲ τῷ πλήθει. ἐπιφέρουσι δὲ πνιγμοὺς, ἐοικότας ταῖς ἀγχόναις. τούτους ἀνάγκαζε ἐμεῖν, διὰ τοῦ ἐλαίου. ὠφελοῦνται δὲ κληματίνην τέφραν σὺν ὀξυκράτῳ, ἢ νίτρῳ πίοντες. ὠφελεῖ δὲ αὐτοὺς, καὶ ἀλεκτορίδων ὠὰ ἀφεψημένα, καὶ ἐν ὀξυκράτῳ πινόμενα. ἢ ἀριστολοχίας δραχ. α΄. ἢ ἀψινθίου σὺν οἴνῳ. ἢ

DE FVNGIS.
Cap. CCLXXX.

Fungorum aliĳ specie nocent, aliĳ copia, strangulatus laqueis similes inducunt. Hos ad vomitum cogito, idque cum oleo, iuuantur præterea cum sarmentaceum cinerem ex posca vel nitro biberint. Eodẽ modo oua quoq; gallinarum cocta, & in posca ebibita, prosunt, vel aristolochię vel absynthĳ drachma cum vino, vel melissa cum melle & nitro, vel ruta cum oleo & vino ebibita, &

cum

μελισσόφυλλον σὺν μέλιτι καὶ νίτρῳ, ἢ πήγανον σὺν ἐλαίῳ, καὶ οἴνῳ πινόμενα, καὶ ἀφεψόμενα μετὰ μέλιτος, καὶ ἔμετος, καὶ λουτρόν.

cum melle cocta, vomitus deniq: & lotio.

ΠΕΡΙ ΓΑΛΑΚΤΟΣ ΤΥΡΩΘΕΝΤΟΣ ἐν γαστρί.
Κεφ. σπα΄.

DE LACTE IN VENTRE COAGULATO.
Cap. CCLXXXI.

Τούτοις δεῖ διδόναι πίνειν καλαμίνθης φύλλα ξηρὰ, ἢ τὸν χυλὸν ὁμοίως, ἢ σιλφίου ῥίζαν σὺν ὀξυκράτῳ, ἢ θύμον σὺν οἴνῳ, ἢ πιτύαν σὺν ὄξει.

His in potu calaminthæ folia arida dare oportet, vel ſuccum eodẽ modo, aut laſerpitij radicem ex poſca, vel thymum cũ vino, vel piceam cum aceto.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΚΟΥ μέλιτος.
Κεφ. σπβ΄.

DE MELLE PONTICO.
Cap. CCLXXXII.

Τοῖς ἐν τῇ ἡρακλείᾳ τοῦ πόντου μέλι φαγοῦσιν, ἢ πιοῦσιν τὰ αὐτὰ συμβαίνει τοῖς τὸ ἀκόνιτον πιοῦσι. τούτοις διδόναι δεῖ ὑδρόμελι μετὰ πηγάνου φύλλων, ἢ ὀρίγανον, ἢ πράσιον μετ᾽ οἴνου, ἢ ἀ-

Qui mel quod in Heraclia ponti prouenit, vel comederint, uel biberint, ijs eadem quæ his, qui aconitum hauſerunt, accidũt. His aquam mulſam cum rutę folijs aridis, uel origanum, uel marrubiũ cum uino, uel abſinthiũ, uel

ἀψίνθιον, ἢ δύζωμον, ἢ ἀβρότονον, ἢ χαμαίπίτυν.

uel erucam, uel abrotonum, uel chamæpytin dare oportet.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΘΑΙΡΟΝΤΩΝ ἁπλῶν φαρμάκων, ὅσα χολὴν ξανθὴν καθαίρει. Κεφ. σπγʹ.

DE MEDICAMENTIS *simplicibus, quæ flauæ bili purgandæ sunt.* *Cap.* CCLXXXIII.

Ἀλόης δραχ. αʹ. μετὰ μελικράτου. ἐλλέβορος μέλας, σκαμμωνία, ἐλατήριον, τιθύμαλλος, πέπλιον, τραγορίγανον, χαμελαία, ἀριστολοχία, πολυπόδιον.

Aloës drachma cũ melicrato. Veratrũ nigrum, scammonium, elaterium, tithymallus, peplium, tragoriganum, chamelæa, aristolochia, polypodiũ.

ΚΑΤΑΠΟΤΙΑ ΔΙ' ἀλόης. Κεφ. σπδʹ.

CATAPOTIA EX *aloë.* *Cap.* CCLXXXIIII.

Κολοκυνθίδος μέρος αʹ. ἀψινθίου μέρος αʹ. σκαμμωνίας μέρη βʹ. σὺν ὕδατι δίδου κατὰ δύναμιν.

Cucurbitæ syluestris, absinthij singulæ partes, scammonij partes duæ, cum aqua pro uirium ratione dantur.

ΚΑΘΑΡΣΙΟΝ ΤΟ ΔΙΑ τοῦ ῥοδομέλιτος. Κεφ. σπεʹ.

PVRGATIO EX *rhodomelite.* *Cap.* CCLXXXV.

Ῥόδων χυλοῦ ξ. βʹ, μέ-

Rosarum succi sextarij duo,

λιτος ξ. α΄. σκαμμωνίας, οὐγγ. δ΄. δίδου. ἄλλο. ναρδοστάχυος, ἀγαρικοῦ, ἐπιθύμου ἀνὰ οὐγγ. α ς΄΄. τούτοις ἐπίβαλλε ῥόδων χυλοῦ ξ. τὸ ς΄΄. μέλιτος ξ. ς΄΄. σκαμμωνίας οὐγγ. α ς΄΄. ἕψει τοῦτο.

duo, mellis ſextarius, ſcã=monij vnciæ quatuor dantur. Aliud. Spicæ nardi, agarici, epithymi ſingulorum ſemuncia. His adijcito roſarũ ſucci, ſextarij dimidiũ, mellis tantundem, ſcammonij ſemuncia & coquito.

ΚΑΘΑΡΣΙΟΝ ΤΟ ΔΙΑ κιτρίου.

Κεφ. σπς΄.

Κιτρίου λέπους, καὶ τῆς σαρκὸς λι. α. ἑψήσας ἐν ὕδατι, ἐπίβαλλε μέλιτος ξ. ς΄΄. καὶ πάλιν ἑψήσας, ἐπίπασσε λείαν πεπέρεως οὐγγ. α΄.

PVRGATIO EX *malo citrio.*

Cap. CCLXXXVI.

Mali medici corticis carniſque libra in aqua coquitur, & mellis ſextarij dimidium adijcitur, & denuo coquitur, & piperis triti vncia inſpergitur.

ΚΑΘΑΡΣΙΟΝ ΥΔΡΑγωγόν.

Κεφ. σπζ΄.

Αλόης, ἐπιθύμου, καρυοφύλλου, κόκκου κνιδίου, πετροσελίνου, ῥέου

PVRGANS AQVAM *in hydropicis.*

Cap. CCLXXXVII.

Aloës, epithymi, caryophyllorũ, grani gnidij, petroſelini, rhapontici ſin-

ποντικοῦ ἀνὰ οὐγγ. ς". εὐφορβίου δραχ. α΄. μέλιτος τὸ ἀρκοῦν.

ci singulorũ vnciæ dimidiũ, euphorbij drachma, mellis quantum satis est.

ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ ΤΟ ΔΙ' ἑρμοδακτύλου.
Κεφ. σπη΄.

PVRGANS EX HERmodactylo.
Cap. CCLXXXVIII.

Ἑρμοδακτύλου οὐγγ. γ΄. ἀνήσου, κυμίνου αἰθιοπικοῦ, ἄμεως, πεπέρεως, ζιγγιβέρεως ἀνὰ γρ. γ΄. ἐπιθύμου οὐγγ. ς". ἀλυπιάδος οὐγγ. β΄. δίδου ζωὴν ὑδατομέλιτι.

Hermodactyli vnciæ tres, anisi, cymini, æthiopici, ameos, piperis, zinziberis singulorum scrupuli tres, epithymi vnciæ dimidium, turbith albi vnciæ duæ, cum mulsa dantur.

ΙΕΡΑ ΓΑΛΗΝΟΥ.
Κεφ. σπθ΄.

HIERA GALENI.
Cap. CCLXXXIX.

Χαμαιδρύος, πεπέρεως μακροῦ, πεπέρεως λευκοῦ, ἀγαρικοῦ, στοιχάδος, ἐλλεβόρου μέλανος, σκαμμωνίας, ναρδοστάχυος, σκίλλης ὀπτῆς, ἐπιθύμου, ἀνὰ οὐγγ. ι ς". σμύρνης, κρόκου, ἀμμωνιακοῦ, εὐφορβίου ἀνὰ δραχ. η΄. μέλιτος τὸ ἀρκοῦν.

Trissaginis, piperis lõgi, piperis albi, agarici, stœchadis, veratri nigri, scammonij, spicæ nardi, scillæ tostæ, epithymi, singulorum semuncia, myrrhæ, croci, ammoniaci euphorbij, singulorũ drachmæ octo, mellis quãtum satis est.

ΠΕΡΙ ΦΛΕΓΜΑΤΟΣ καθαρτικῶν. Κεφ. σϙ΄.

DE MEDICAMENTIS pituitam purgantibus. Cap. CCXC.

Φλέγμα ἄγει λάθυρις, κόκκος κνίδιος, εὐφόρβιον, κολοκύνθη, καὶ λευκὸς ἐλλέβορος.

Pituitam educunt lathyris, granum gnidium, euphorbium, cucurbita syluestris, ueratrũ albũ.

ΧΟΛΗΣ ΜΕΛΑΙΝΗΣ καθαρτικά. Κεφ. σϙα΄.

PVRGANTIA Atram bilem. Cap. CCXCI.

Ἐπίθυμον, πολυπόδιον, ἐλλέβορος, μετὰ πρασσίου χυλῶ, ὀξύμελι, ὄξος παλαιὸν, ὅσον ξ. α΄. μέλιτος ἀπαφρισμένου ἕψει, καὶ δίδου.

Epithymus, polypodium, ueratrũ cum marrubij succo, acetum mulsum, uetus item cum mellis despumati sextario coɕto, & ita exhibito.

Ο ΔΙΟΣΠΟΛΙΤΗΣ. Κεφ. σϙβ΄.

DIOSPOLITES. Cap. CCXCII.

Πεπέρεως οὐγ. α΄. πηγάνου φύλλων οὐγ. α΄. κυμίνου οὐγ. α΄. νίτρου δραχ. δ΄. ζιγγιβέρεως οὐγ. α΄. μέλιτος τὸ ἀρκοῦν.

Piperis, rutæ foliorũ, cymini, singulæ unciæ, nitri drachmæ quatuor, zinziberis uncia, mellis quantum satis est.

DIA-

ΤΟ ΔΙΑ ΚΑΛΑΜΙΝθης. Κεφ. σϙγ'.

DIACALAMENTHVM. Cap. CCXCIII.

Καλαμίνθης, οὐγγ. ς''. σεσέλεως δραχ. ς''. γλήχωνος δραχ. ς''. λιβιστικοῦ δραχ. η'. πετροσελίνου δραχ. β'. θύμου δραχ. β'. πεπέρεως δραχ. α'. μέλιτος τὸ ἀρκοῦν.

Calaminthę unciæ media pars, ſeſeleos drachmæ dimidiū, pulegij tantundem, leniſtici drachmæ octo, petroſelini, thymi ſingulorum drachmę duæ, piperis drachma, mellis quantum ſatis eſt.

ΤΟ ΔΙΑ ΤΡΙΩΝ ΠΕπέρεων.

Κεφ. σϙδ'.

MEDICAMENTVM *dia trion pipereon, ex triplici pipere.*

Cap. CCXCIIII.

Πεπέρεως λευκοῦ, μακροῦ, μέλανος ἀνὰ δραχ. α ς''. ζιγγιβέρεως δραχ. δ'. θύμου δραχμ. β'. ἀνήσου δραχ. β'. μέλιτος τὸ ἀρκοῦν. ταῦτα προσλαμβάνοντα σκαμμωνίαν, καθαίρουσιν ἀλύπως.

Piperis albi, longi & nigri, ſingulorū drachma cum dimidia, zinziberis drachmę quatuor, thymi drachmæ duæ, aniſi tantundem, mellis quod ſufficit. Quibus ſi ſcammonium quoque adijciatur, citra moleſtiam purgāt.

ΣΤΟΜΑΧΙΚΟΝ ΩΦΕλιμον.

Κεφ. σϙε'.

STOMACHICVM *utile.*

Cap. CCXCV.

Κιννάμωμον, καρυό-

Cinnamomum, caryo-

x phyllos,

φύλλον, κρόκον, σχοίνου ἄνθος, κόστον, παιονίαν, πάντα τρίψας, καὶ ἀναμίξας, χρῶ.

phyllos,crocum,iunci odorati florẽ,coſtum,pæoniam,ſingula trita et permixta in uſum adhibeto.

ΕΜΠΛΑΣΤΡΟΝ Η χρυσῆ. Κεφ. σϟϛʹ.

Ξηρίας τῆς οἰνάνθης, ξηρίας τοῦ νάρδου, ξυλαλόης, σαμψύχου ἀνὰ οὐγγ. γʹ. ἴρεως οὐγγ. βʹ. ἀμμωνιακοῦ θυμιάματος οὐγγ. δʹ. προπόλεως, ὀποπάνακος, βδελλίου, σαγαπηνοῦ, ἀνὰ οὐγγ. γʹ. χαλβάνης οὐγγ. αʹ. θυμιάματος, τερεβινθίνης, κρόκου, μαστίχης, στάχυος, κινναμώμου ἀνὰ οὐγγ. γʹ. καρυοφύλλου οὐγγ. αʹ. πεπέρεως μακροῦ οὐγγ. γʹ. νάρδου, βαλσάμου, τὸ ἀρκοῦν. καὶ ὁμοῦ μίξας, χρῶ.

EMPLASTRVM AVreum dictum. Cap. CCXCVI.

Oenanthæ, nardi, in puluerem redactorum, xyloaloes,maioranę,ſingulorum vnciæ tres, iridis vnciæ duæ, Ammoniaci thymiamatis, propoleos,opopanacis,bdellij, ſagapeni, ſingulorum vncię tres,galbani vncia, thymiamatis,terebinthinæ, croci, maſtiches, ſpicæ, cinnamomi ſingulorum tantundem, caryophyllorum uncia,piperis longi vnciæ tres, nardi, balſami, quantum ſatis eſt, ſimul mixtis vtitor.

Τέλος.

RERVM ET VERBORVM IN LIBRVM NONI de medendis morbis præcipuè memorabilium Index.

Aspidis

D.

I.

Inflam=

Pili

Scolo-

V.

FINIS.